

Giới thiệu Kiều Mặc Ngày Ấy

Kiều Mặc Ngày Ấy nói về có ngôi nhà nhỏ thấp thoáng nơi cuối con hẻm nhỏ, trong ngôi nhà ấy có hai con người thân thiết gắn bó sống với nhau suốt mười hai năm dài. Cuộc sống của họ tuy nghèo khó, vất vả nhưng ngọt ngào, hạnh phúc.

Truyện ngôn tình sắc mở ra một ngày nọ, cô bỗng trở thành nàng công chúa nhỏ của một gia đình danh gia vọng tộc. Anh giống như một người vừa bị cướp đi bảo bối, như một con sói cô độc, tuyệt vọng, sa đọa và cam chịu. Anh biết một khi đã chia lìa thì khó có thể gặp lại. Anh chôn sâu mười mấy năm tình cảm thuần khiết xuống tận đáy lòng, để mỗi khi nhớ lại, tình cảm ấy lên men chua chát, cuối cùng biến chất. Cô không hề lớn lên trong cuộc sống của anh, nhưng lại cố chấp lần theo hơi thở của anh.

Ngày gặp lại...

Kiều Kiêu: “Anh hai, anh có biết, em chính là một đứa cố chấp.”

Kiều Mặc: “Bé cưng, khoảnh khắc anh hai ôm lấy em, anh biết anh không thể buông tay nữa rồi.”

Cừu Quyết: “Anh đã sớm cho rằng mình không thể yêu thương thêm một người nào khác, nơi này đã sớm trống rỗng, vậy mà em lại cố tình xông vào lấp đầy nó. Thà để trái tim này đau đớn thêm lần nữa chứ anh nhất định không buông tay...”

Lâm Xuyên (Trình Xuyên Quân): “Anh đã mắc quá nhiều sai lầm rồi...”

Lý Ương: “Kiêu Kiêu, liệu em có cảm thấy anh cực kì thấp kém, cực kì đáng sợ, cực kì hèn nhát hay không?”

Phương Thành: “Kiêu Nhi, anh sẽ luôn che chở cho em trên mỗi bước em đi.”

Cổ Bách Lâm: “Cái giây phút con né tránh ba, ba đột nhiên cảm thấy mình quá sai lầm, ba thà để hấn ta che chở cho con còn hơn bị chính con gái mình xa lánh...”

Mời các bạn cùng đọc truyện hoặc điểm qua tác phẩm Hôn Trộm 55 Lần, một trong những tác phẩm hay nhất hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ra Tù

Thành phố Lăng Hải là một bán đảo xinh đẹp, ba mặt là nước biển mênh mông, phía Tây là núi xanh, sông Hầm nước chảy lững lờ, tên gọi chung là dãy Lam Sơn, chạy dọc theo hướng Bắc và hướng Nam bao quanh toàn thành phố, trung tâm Lăng Hải tập trung ở phía Đông. Phong cảnh Lăng Hải non nước hữu tình, biển xanh hòa hợp với đảo lớn, quang cảnh biển núi hùng vĩ, thật là hợp lòng người.

Mùa đông ở Lăng Hải, thời tiết hơi lạnh lạnh. Hôm ấy, bông tuyết bay là tả, chẳng mấy chốc làm đường phố ướt nhẹp khiến người bộ hành khó bước. Buổi sáng, giờ cao điểm, người đi phố đông như kiến, bốn phương xe cộ dày đến tắt nghẽn. Cũng bởi vậy, ở vài ngã tư, tai nạn giao thông chẳng may xảy ra, chủ xe không màng đến ai đứng giữa đường tranh cãi gay gắt. Người đi đường, cảnh sát giao thông vốn định giảng hòa cũng bị họ làm cho phát cáu. Tiếng loa vang lên đinh tai nhức óc làm bộc phát sự nóng tính của người đi đường. Một vài người trí thức mặc âu phục mang giày da không kiên nhẫn chửi thề trong miệng.

Chiếc xe công cộng số 103 nửa tiếng rồi chưa nhích được 100 thước, trên xe hành khách đều bộc lộ sự khó chịu, mệt mỏi, đôi lúc lại có người phẫn nộ đòi mở cửa xe, hùng hùng hổ hổ dậm chân xuống xe. Một cô bé chừng mười một mười hai tuổi, trên người khoác một bộ áo lông to sụ màu xám, lo lắng vọc chiếc khăn màu xanh da trời quấn quanh cổ. Cứ một chập, cô bé thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống thân xe, tiện thể liếc nhìn đoàn xe dài dằng dặc ở phía trước. Qua một lúc lâu, cô bé dường như không chờ kịp, vội vàng theo đuổi một hành khách đang than thở nhảy xuống xe, xuyên qua bồn cỏ xanh, chạy lên lối dành cho người đi bộ, hướng về ngoại ô thành phố Lăng Hải.

...

Nói đến ngoại ô thành phố Lăng Hải là phải nhắc đến khu nhà tù. Hôm nay chẳng phải ngày đặc biệt, đơn giản là cánh cửa sắt lạnh lẽo ở khu giam giữ mở khóa, phạm nhân ra ra vào vào. Tình huống đó cũng chẳng thể nào thay đổi sự nghiêm cẩn và yên tĩnh ở nơi đây. Nhưng đối với Kiều Mặc, hôm nay vẫn là một ngày đáng nhớ. Ngày này hai năm trước, anh bị tống vào tù vì cố ý hành hung người khác, mà cũng chính ngày này, anh đã được phóng thích...

Cửa sắt mở chậm chạp, Kiều Mặc theo quản lý Diêu đi ra. Quản lý Diêu bước sang tuổi 52 tóc đã điểm hoa râm, đứng chỉ tới cằm Kiều Mặc, mặt mày phúc hậu, nếp nhăn nơi khóe mắt càng khiến ông nom có vẻ hiền lành. Quản lý Diêu lấy ra một gói thuốc từ trong túi áo, rút một điếu cho mình còn một

điều cho Kiều Mặc. Kiều Mặc nhận lấy, thuận tiện giúp ông châm lửa. Quản lí Điều hít sâu một hơi thuốc, nhả ra những vòng khói trắng, nhìn Kiều Mặc khuyên nhủ:

“Kiều Mặc này, về sau làm cái gì cũng phải suy nghĩ kĩ lưỡng, gặp chuyện không hay phải luôn bình tĩnh. Cháu đấy, tính cách quá táo bạo, tương lai nên chú ý, nhất định phải sửa cái tính xấu ấy đi...”

Kiều Mặc nhả khói thuốc, hơi nhứ mảy, trong bụng không nhịn được cười mĩa nhĩ thầm: “Cái ông già này, cây già lên mặt, ngày nào cũng mở miệng dạy đời mình. Nhờ phước lão lai nhãi mà tai mình chai luôn rồi”. Hai năm lao ngục thoải mái chút đỉnh.

Quản lí Điều hiển nhiên không chú ý tới sự mất kiên nhẫn của Kiều Mặc, cứ thế mà dùng ánh mắt tha thiết nhìn anh. Điều thuốc lá trong tay cháy tí tách, tro rơi xuống một màu trắng bạc. Ông nói:

“Sau khi rời khỏi đây, nhớ tìm một công việc chân chính, đừng ngại vì ngồi tù mà cam chịu số phận. Huống chi cháu còn có một đứa em gái hiểu chuyện như thế, cháu không suy nghĩ cho mình, cũng phải vì nó mà nghĩ nghe chưa. Nhớ, đừng có dại mà trở lại đây, cứ sống tốt với em gái. Nhắc đến em gái của cháu, con bé thật sự đáng yêu lắm! Năm nay hần vừa 11 tuổi nhỉ? So với con gái đã kết hôn của ông còn nhỏ quá...”

Kiều Mặc không yên lòng, lời lão Điều nói chẳng lọt vào tai. Anh nôn nao tìm kiếm thân hình bé nhỏ hần bây giờ đã xuất hiện, lòng chán nản vô cùng khi chẳng thấy ai cả. Quản lí Điều đứng bên cạnh không có ý định ngừng nói, ngược lại càng nói càng hăng, anh càng cảm thấy không kiên nhẫn. Lấy tay dập tắt điều thuốc sắp tàn lửa của quản lí Điều, “nhẹ nhàng” châm thêm một điều khác đưa lão. Quản lí Điều rất vừa lòng với hành động của anh, tâm tình vui vẻ định “thuyết giáo” thêm lần nữa, ai ngờ Kiều Mặc lại giật lấy hành lý từ tay lão vác lên vai, sau đó nghiêm túc vỗ vỗ vai lão:

“Quản lí Điều, ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ bắt đầu lại, nhất định sẽ trở thành một công dân tốt. Tôi cam đoan, cho dù lão có cá độ thua tiền, tôi cũng không thêm quay lại đây. Chúng ta từ nay, không bao giờ gặp lại, ngài ngừng nói được rồi đó!”

Vừa dứt lời, hần đẩy quản lí Điều ra sau cửa sắt, tiện tay đóng cửa sắt lại rồi xoay người rời đi, phía sau vắng vắng tiếng quản lí Điều chỉ tiếc rên sắt không thành thép:

“Đứa nhỏ này...”

Nhà tù tất nhiên tọa lạc ở nơi hẻo lánh, chắc chắn chẳng đứa nào rảnh đến nỗi chạy tới đây dạo một vòng, huống chi bây giờ là sáng sớm mùa đông trời ngập tuyết, trên đường một bóng người cũng chẳng thấy, không khí lạnh lẽo đến đáng thương. Kiều Mặc xuyên qua đường cái chạy đến dưới một gốc cây tùng tránh tuyết. Bên dưới gốc cây xem như khô thoáng, thỉnh thoảng gió ngang qua mang theo bông tuyết thấm vào da thịt lạnh tê người. Mới đứng một chập, khí lạnh ngày càng xuyên qua lớp quần áo khiến mặt cứng lại. Kiều Mặc rút cổ vào áo khoác, đem quần áo bó lại sát người, hai tay ôm ngực, chân theo quán tính dậm lên nền đất giúp cơ thể ấm lên chút xíu, vết thương ứ xanh trên da đầu thoáng chốc đen sẫm lại như muốn vỡ ra, cơ thể anh trở nên lạnh như băng tuyết. Kiều Mặc hí mắt nhứ mảy nhìn con đường dài ngoằng, chân càng lúc càng dậm không theo nhịp. Anh đang lo sốt vó cả lên...

Một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi tiến lại gần, Kiều Mặc nhìn thoáng qua liền đem tầm mắt dời đi. Xe hơi màu đen càng đi càng chậm, cuối cùng ngừng ở ven đường. Xe vừa mới dừng lại, cửa xe lập tức mở toang, một thân hình bé nhỏ chui ra. Chưa kịp đứng vững, cô bé đã chạy như bay đến gần bóng dáng cô đơn dưới gốc cây tùng, vừa chạy vừa không ngừng hét lên: “Anh hai... Anh hai...”. Khuôn mặt xinh xắn nở nụ cười tươi rói, không ngại bộc lộ sự sung sướng vui vẻ của bản thân.

Kiều Mặc ngạc nhiên nhìn bé gái nhảy xuống chiếc xe đắt tiền, có chút nghi hoặc. Anh chưa kịp suy nghĩ cho rõ, hai tiếng “anh hai” của bé đã lấp đầy mặt ngọt vào tim, khiến khuôn mặt cứng ngắc vì đông lạnh gượng gạo nở một nụ cười hạnh phúc. Chạy đến trao cho cô bé một cái ôm chặt cứng, anh chôn cả gương mặt vào hõm vai bé, miệng thỏa mãn nói thầm: “Bé cưng của anh...”

Kiều Kiều, cũng chính là bé gái trong lòng Kiều Mặc, cố gắng giãy dụa để thoát khỏi lồng ngực lạnh ngắt của người nào đó. Bé sốt ruột cởi áo lông trên người đưa cho anh hai, đôi mắt sáng ánh lên nỗi đau lòng: “Anh hai, mặc áo lông của em này. Có khi nào bị cảm lạnh rồi không?”

Vừa nói, cô bé vừa tháo khăn quàng cổ của mình, nhón chân quấn vào cổ của anh trai. Kiều Mặc khoác chiếc áo mang hơi ấm của Kiều Kiều, cúi đầu để bé quấn khăn quàng quanh chiếc cổ lạnh buốt. Anh lo lắng nhìn bé. Ai bảo bé ngốc cời hết áo ấm đưa cho hần làm chi, chỉ còn lại mỗi một bộ quần áo mỏng tang. Kiều Mặc lại ôm bé vào lòng, tiện thể đặt lên khuôn mặt trắng nõn xinh xắn một nụ hôn thật kêu. Cánh môi buốt giá chạm vào làn da ấm áp khiến anh chẳng muốn rời. Thế là, anh “ngấu nghiến” làn da ấy thật lâu mới chịu buông tha cho mặt bé.

Kiều Kiều lấy cánh tay nhỏ bé khó chịu lau nước miếng trên mặt, mắt to đảo qua đảo lại. Sau đó, bé cười hi hi dùng hai tay nhỏ bé hết xoa lại nắn gương mặt tuần tú của Kiều Mặc: “Kiều Kiều giúp anh hai làm gương mặt ấm lên nha...”

Hai lúm đồng tiền xinh xắn khiến Kiều Mặc vừa yêu vừa lo. Anh nắm chặt hai cánh tay của Kiều Kiều, khuôn mặt tuần tú áp vào khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu ấy, cúi đầu thỏ thẻ: “Bé cưng chính là cái lò sưởi tuyệt vời nhất của anh hai.”

Hai tay Kiều Kiều ôm cổ Kiều Mặc, ngẩng đầu nhìn hần chằm chập, mắt lấp lánh cả lên, nhẹ nhàng nói: “Anh hai, chúng ta về nhà đi...”

Kiều Mặc hơi sừng sốt, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ tênh. Đúng vậy, về nhà, rồi cục có thể cùng bé cưng về nhà rồi.

“Ừ. Chúng ta về nhà!”

Mây giãn ra, trong mắt Kiều Mặc ánh lên những tia sáng vui vẻ, nhưng khi thấy hai người đàn ông đứng bên cạnh xe hơi cách đó không xa, hai mắt anh trở nên sắc nhọn. Một người đàn ông trong số đó tầm năm mươi tuổi, mặc âu phục giá trị xa xỉ, trên khuôn mặt cương nghị lộ ra vẻ thành thực và cơ trí, cặp mắt sâu thẳm khiến người ta đoán không ra hần đang suy nghĩ cái gì, đứng bên cạnh ông ta là một thanh niên trên dưới hai mươi tuổi. Lúc này, người

đàn ông trung niên vẫn mỉm cười nhìn bọn họ, chính xác mà nói hẳn đang nhìn bé gái trong lòng Kiều Mặc – Kiều Kiều. Không biết vì sao, lòng Kiều Mặc đầy lên từng hồi chuông cảnh báo, trực giác mách bảo người đàn ông này rất đáng ghét.

“Bé cưng, hai người kia là ai?” Kiều Mặc cúi đầu nhìn Kiều Kiều, nghi hoặc hỏi.

Kiều Kiều sững sốt, quay đầu thoáng nhìn hai bóng người cách đó không xa. Cô bé ảo não lấy tay gõ đầu mình: “Ặc, em quên mất, là bác với anh đưa em đến. Trên đường kẹt xe, em chạy từ trung tâm qua hai con phố mà chẳng bắt được xe, may mắn gặp bác với anh đó, bọn họ đưa em đến đây.” Kiều Kiều vừa nói vừa thoát khỏi cái ôm cứng nhắc của Kiều Mặc, kéo hẳn đi qua bên kia đường.

“Cám ơn chú, cảm ơn anh ạ.” Kiều Kiều ngượng ngùng nói. Hai người đứng bên xe hơi cười khê. Kiều Kiều ảo não chau mày, sau đó lại tủm tỉm cười kéo tay Kiều Mặc giới thiệu với hai người: “Đây là anh hai cháu!” Ai cũng có thể nhận ra cô bé nhắc đến anh hai trong niềm kiêu hãnh và sung sướng.

Người đàn ông trung niên chuyển mắt về phía Kiều Mặc, miệng mỉm cười: “Lên xe của chú đi. Giao thông ở đây không thuận tiện lắm đâu.”

Kiều Mặc cau mày nhìn ông ta một cái, từ chối thẳng thừng: “Không cần!”. Người đàn ông trung niên không ngờ mình bị từ chối, hơn nữa ông cảm giác được sự đối đầu của Kiều Mặc. Thoáng chốc, ông cảm thấy sững sốt.

Kiều Kiều cũng cảm giác được thái độ của Kiều Mặc đột nhiên chuyển biến, có chút nghi hoặc, cẩn thận lắc lắc bàn tay của hắn, nhỏ giọng gọi: “Anh hai...”

“Đi thôi, bé cưng!” Kiều Mặc không để ý hai người đứng bên kia đường nữa, bế Kiều Kiều lên rồi hướng đường ngược lại đi thẳng, Kiều Kiều dựa vào vai Kiều Mặc vẫy vẫy tay chào hai người, khuôn mặt đáng yêu mím môi cười xin lỗi, người đàn ông trung niên cũng cười vẫy tay với bé, cho đến lúc bóng hai anh em đã khuất hẳn, mới quay đầu nói với người thanh niên đứng bên cạnh: “A Phàm, đi thôi!”

“Anh hai, chúng ta thật sự về bằng cách này luôn hả?” Kiều Kiều nằm trong lòng của Kiều Mặc, liếc thấy gương mặt âm trầm của anh hai, nhỏ giọng nói: “Xa lắm í...”

Kiều Mặc không trả lời, dưới chân bước không ngừng, một lát sau lại cúi đầu nở nụ cười: “Bé cưng đau lòng cho anh hai hả?”

Kiều Kiều bị nói trúng suy nghĩ, khuôn mặt bé xinh thoáng cái đỏ ửng, ngoài miệng lại không phục, cái đầu nhỏ ngẩng lên cao: “Hừ, anh thích thì cứ đi đi, dù sao em cũng được bế không phải đi!”

Kiều Mặc cúi đầu hôn lên má cô bé, cười đắc ý: “Ôm bé cưng xinh đẹp đáng yêu của anh, anh mệt sao được mà mệt?” Dứt lời, anh cố tình ôm Kiều Kiều chặt thêm chút nữa, nhưng nụ cười trên mặt lại dần nhạt đi, cục cưng nhà anh sao lại gây đi thế này...

Trời lại nhá con tuyết lớn, từng bông tuyết từng bông tuyết rơi xuống, vùng ngoại thành người đi đường rất thưa thớt, chỉ chốc lát sau tuyết ngập trên đường, Kiều Mặc muốn dùng quần áo cuộn lấy Kiều Kiều. Kiều Kiều không chịu nổi, nói: “Anh hai, xuống dưới! Xuống dưới!”. Giầy dựa rồi khỏi cái ôm chặt của Kiều Mặc, Kiều Kiều hơn hớ kéo Kiều Mặc đi dưới mưa tuyết. Đã lâu rồi bé mới có thể vui như này.

Kiều Mặc buồn cười nhìn em gái ham chơi, tháo khăn quàng cổ màu xanh da trời quàng vào cổ Kiều Kiều: “Bé cưng, lạnh không? Cẩn thận một chút, đừng ngã...”

Kiều Kiều kéo Kiều Mặc cùng mình nghịch tuyết, chỉ chốc lát sau liền cảm giác nóng nóng, trên trán đã mướt mồ hôi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, một chập lại thở phì phò nói lỏng khăn quàng cổ. Kiều Mặc vội vàng giữ tay bé lại, hơi trách móc nói: “Tốt rồi cô nương! Cảm lạnh thì biết làm sao hả?” Vừa nói vừa ngồi xôm xuống quần khăn quàng cổ lại cho bé.

Kiều Kiều bịu môi khó chịu với Kiều Mặc, toan cởi chiếc áo bông lớn mà anh hai bắt choàng vào: “Anh hai... nóng quá...”

Kiều Mặc vuốt tóc Kiều Kiều, lúc này đã ướt sũng, cảm thấy có chút lo lắng. Sức khỏe của cô bé từ nhỏ đã không tốt, thể mà cứ chủ quan! Chau mày nhìn bộ áo lông to sụ trên tay, trầm giọng nói: “Mặc ngay cho anh! Cảm lạnh phát sốt, đến lúc đó người khó chịu là ai hả?”

“Là anh hai!” Kiều Kiều khẳng định, không thèm để ý đến gương mặt đen lại của Kiều Mặc.

“Bé cưng, anh không thèm quan tâm em nữa. Chẳng nhẽ em bị bọn Ương Tử chiều đến hư rồi?” Kiều Mặc búng trán Kiều Kiều, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái.

“Là em chiều hư anh Ương chứ...” Kiều Kiều lấy tay xoa xoa trán, toan nói thêm, thì một chiếc xe cánh sát hù còi chạy lại gần cắt ngang. Kiều Kiều cuống cuống hét cả lên, nắm chặt tay Kiều Mặc, đôi mắt sáng lấp lánh lại vương nỗi âu lo sốt sắng, gương mặt nhăn lại như muốn òa khóc, cúi đầu gọi: “Anh hai...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Anh Em

Edit: Thiên Thiên

Beta: Giang Hoàng

Kiều Mặc thờ dài ôm bé vào lòng, nhẹ giọng an ủi: "Không sao, không sao đâu...". Xem ra hai năm trước, chuyện hấn bị cảnh sát bắt đã để lại trong lòng bé một bóng ma tâm lý. Nhớ lúc đó, bé muốn khóc lại không dám khóc, sợ tới mức mặt đại ra làm hấn đau lòng muốn chết. Dù sao thì lúc ấy bé mới chỉ là một cô nhóc chín tuổi.

Xe cảnh sát còn chưa đến trước mặt, một người đã ló đầu ra khỏi cửa kính ô tô, tay không ngừng vẫy bọn họ, miệng hét lớn, "Đại ca! Kiêu Kiêu!". Vừa dứt lời, xe liền phanh gấp, người trên xe sốt sáng nhảy xuống chạy về phía bọn họ, nhếch miệng cười: "Đại ca, em đến đón hai người!"

Kiều Mặc buông Kiêu Kiêu ra, nâng tay đánh một quyền vào người đứng trước mặt, nghiêng người nói: "Phương Thành, cậu đừng có lượn xe cảnh sát trước mặt tôi, chẳng nhẽ cậu không biết tôi kiêng kị nhất là kiêu đùa này sao?"

Nói xong, hấn nhìn sang người mặc đồng phục cảnh sát vừa đến bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cái bộ dạng gì nữa đây, nhìn phát bực! Tiểu tử, cậu đến chỗ tôi khoe khoang cái gì hả?!"

Về mặt của Phương Thành như nằng dâu nhỏ bị ức hiếp, nhẹ giọng thanh minh: "Đại ca, cả đêm hôm qua em bận làm nhiệm vụ, sáng nay còn chưa kịp thay đồ đã vội vàng tới đón anh ngay đó!"

Phương Thành và Kiêu Mặc cùng tham gia quân đội, lúc ấy Kiêu Mặc là trung đội trưởng của hấn. Những ngày còn trong quân ngũ, Kiêu Mặc luôn chú ý chăm sóc anh em cấp dưới, bởi vậy rất được mọi người kính trọng. Việc đời khó liệu, hai năm trước hấn cố ý hành hung người bị thương nên bị bắt vào tù. Thời gian đó, Phương Thanh – cấp dưới của hấn - vừa xuất ngũ, cậu ta gia nhập cục công an thành phố Lăng Hải, trở thành nhân viên chấp hành pháp luật.

Phương Thành gia nhập cục công an thành phố Lăng Hải cũng không lâu, vì là người mới nên làm việc rất vất vả, cậu ta phải cố gắng gấp đôi mọi người. Kiêu Mặc cẩn thận nhìn cậu ta một lượt, quả thật mắt của tên nhóc này biến thành mắt cú mèo rồi. Mấy ngày nay chắc chắn cậu ta chẳng nghỉ ngơi tốt. Xác định điều đó, Kiêu Mặc bèn cười khê nói:

"Xem ra cậu vẫn còn có lương tâm, đừng đứng ở đây nữa, đi thôi!"

"Rõ!" Phương Thành nghiêm chỉnh hành lễ. Mấy anh em cùng nhau cười lớn. Kiêu Mặc kéo Kiêu Kiêu ngồi vào ghế sau, Phương Thành mở cửa ghế lái xe rồi ngồi vào "Kiêu Kiêu, không phải là đêm qua em ở đây chờ chứ? Sáng sớm hôm nay anh tới nhà em nhưng em không có ở đó?"

Dù đã ngồi trong xe, Kiêu Kiêu vẫn có chút giọng gạo, tay ôm chặt lấy Kiêu Mặc. Khi bé nghe được lời của Phương Thành thì nhỏ giọng thăm thẳm: "Em không muốn ngồi trong xe cảnh sát của anh đâu!"

"Hiện tại không phải em vẫn ngồi ở trong xe của anh sao?" Phương Thành đắc ý quay đầu lại nhìn đôi lông mi run run của Kiêu Kiêu, trông Kiêu Kiêu thế này siêu đáng yêu.

"Em đi cùng với anh hai mà!" Kiêu Kiêu ôm chặt lấy thắt lưng Kiêu Mặc, vừa nói thật to vừa liếc Phương Thành một cái.

"Đúng vậy, anh hai đã trở về, em sẽ tiếp tục trốn đi khóc tộm....."Kiêu Kiêu liếc Phương Thanh nhưng ánh mắt của bé không hề có chút lực sát thương nào, vì vậy mà hấn tiếp tục trên bé. Ngay cả Kiêu Mặc cũng cảm thấy thích thú với bộ dạng của em gái lúc này, nên anh lập tức bỏ qua chuyện người anh em của mình trên đùa con bé.

" Em không có khóc!"

Kiều Kiêu gấp đến độ kêu to, vội nghiêng người về phía trước lấy tay cố che miệng Phương Thành lại, Phương Thành vừa cười hi hi vừa tránh qua trái rồi lại tránh qua phải. Kiêu Kiêu mất thăng bằng ngã sang một bên, may mắn là Kiêu Mặc nhanh tay giữ chặt lại "Bảo bối, cẩn thận một chút!"

"Nhóc con, bị anh nói trúng nên chột dạ phải không? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên qua gương chiếu hậu, Phương Thành bật cười ha hả.

"Em..." Kiêu Kiêu vừa định phản bác thì Kiêu Mặc đã gào lên "Phương Thành, cậu không phiền thì im lặng cho tôi!" Nghe Kiêu Kiêu tộm khóc một mình, Kiêu Mặc cảm thấy lòng nhói đau. Nghĩ thôi cũng biết, lúc hấn không ở nhà, nhóc con này chắc hấn đã khóc tộm không biết bao nhiêu lần.

"Đại ca, em chỉ đùa Kiêu Kiêu thôi mà, anh bao che khuyết điểm quá đi mất..."

"Cậu vẫn còn dám nói nữa hả, tập trung lái xe đi!"

Phương Thành thấy Kiêu Mặc tức giận thì không dám đùa cợt nữa, ngoan ngoãn lái xe. Bấy giờ trong xe trở nên yên tĩnh kì lạ.

Tuyết rơi xuống mỗi lúc một lớn, tuyết đọng trên đường càng dày hơn, nhà Kiêu Mặc ở phía nam của thành phố Lăng Hải, ngục giam lại ở phía bắc, lúc này bọn họ lại phải đi xuyên qua trung tâm thành phố, đường đông, giao thông tắc nghẽn nên bị kẹt xe. Kiêu Kiêu buồn ngủ dựa vào Kiêu Mặc, cả đêm qua cô bé phấn khích không ngủ được, hôm nay lại sáng sớm đã ra khỏi nhà, hiện giờ khi tâm yên ổn, cô bé dựa vào lòng anh hai thì cảm giác mệt mỏi

mới ập đến.

"Bảo bối, em mệt?" Kiều Mặc yêu thương vuốt ve mái tóc của Kiều Kiều, nhẹ giọng nói: "Về tới nhà còn một lúc lâu nữa, anh hai ôm em một lúc." Nói xong liền ôm Kiều Kiều vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của bé, Kiều Kiều ở trong lòng hắn chỉ chốc lát là đã ngủ. Kiều Mặc nhìn đáng ngủ đáng yêu của cô nhóc trước mắt, nhẹ nhàng cười rồi lại nhìn không được cúi đầu hôn lên má hồng một cái. Phương Thành từ kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh hai người thân mật thì khóe miệng liền co giật, xem này xem này ai đó thật là vô sỉ mà.

Phương Thành bật đèn xe cảnh sát ra rồi quẹo trái, đánh tay lái sang phải, ra về phong độ, phóng xe lên lối đi bộ rồi vượt đèn đỏ, rớt cuộc cũng đi qua khu trung tâm thì thờ phào một hơi, cảm khái nói: "Này thì luật giao thông, ai dám can xe cảnh sát là kẻ đó gây trở ngại công vụ!"

Kiều Mặc miễn cưỡng nhìn hắn một cái, không nhanh không chậm đáp "Tôi nói này ngài Phương đại cảnh sát, hôm nay ngày phải làm công vụ gì vậy?"

Phương Thành nghiêm trang trả lời "Hôm nay lãnh đạo đi tập huấn trở về, tôi đây liền đích thân tới đón!"

Kiều Mặc nâng tay đánh gáy hắn một cái, mắt phượng híp lại "Cậu lại lảm nhảm!!!"

"Không dám! Không dám!"

"Phương Thành, bọn Ương Tử đang làm cái gì? Không biết hôm nay tôi ra ngoài sao? Như thế nào lại không thấy một bóng người?"

"À...là...bọn họ....." Phương Thành ấp úng nửa ngày vẫn chưa tìm được cái cớ, Kiều Mặc liền hiểu rõ: "Lại cãi nhau?"

Phương Thành có chút ừ ừ hướng Kiều Mặc oán giận nói: "Đại ca, mấy tiểu huynh đệ kia chính là xem em không vừa mắt, chỉ vì em làm cảnh sát mà mỗi ngày đều bị bọn họ châm chọc khiêu khích, anh nói coi, bọn họ không chịu làm việc đoàn kết, suốt ngày chỉ đánh nhau ẩu đả, chẳng khác nào một đám du côn lưu manh. Vừa mới gặp mặt, bọn họ vào hùa xem thường, sỉ nhục em!" Phương Thành càng nói càng nghẹn, giọng cũng trở nên cao hơn.

Ở trong lòng Kiều Mặc, Kiều Kiều ưm một tiếng, tay giật giật áo Kiều Mặc, Kiều Mặc liền trừng mắt nhìn Phương Thành một cái, thấp giọng cảnh cáo: "Chú gào cái gì!"

Phương Thành hừ nhẹ một tiếng rồi im lặng, xe cảnh sát ở ngã tư đường vòng quanh xem xét, cuối cùng quẹo vào một cái ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà nhỏ. Đúng lúc này Kiều Kiều cũng tỉnh dậy, nâng đôi mi nhập nhèm vì ngủ gật lên, mắt liếc ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh sắc quen thuộc liền vui vẻ nở nụ cười rồi vội vàng kéo Kiều Mặc xuống xe, "Anh hai, về đến nhà! Về đến nhà rồi!"

Kiều Kiều lôi kéo Kiều Mặc đi một đoạn, lập tức có ba người đi tới. Lí Ương, Xuyên Quân, A Nại đều là bạn bè từ nhỏ của Kiều Mặc ở trong ngõ nhỏ này, mọi người rất tốt, cùng chung sống như anh em, nhưng ba người trẻ tuổi này lại không nghĩ đến có một công việc ổn định, cả ngày chỉ toàn đi gây chuyện phiền toái. Kiều Mặc không ít lần che chở cho bọn họ, bọn họ cũng kính trọng Kiều Mặc, kêu hắn một tiếng "anh". Khoảng thời gian này khi Kiều Mặc đi vắng, Kiều Kiều cũng là nhờ bọn họ chăm sóc, nhưng mà ai trông nom ai thì còn cần phải xem xét. Hôm nay là ngày Kiều Mặc được thả ra, từ đáy lòng bọn họ đều rất mừng rỡ liền tiến tới vây quanh hai anh em Kiều Mặc chúc mừng.

Lí Ương là người ở giữa vẫn luôn chừng mực, khuôn mặt anh tuấn, tính tình hiền hòa, ôn trọng thể nhưng hôm nay cũng có chút hưng phấn. "Kiều ca, anh đã trở lại, mấy anh em cuối cùng cũng hết khổ rồi!"

Lí Ương đứng đắn bao nhiêu thì Xuyên Quân lại trái ngược bấy nhiêu. Tuy rằng là một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn nhưng hễ mở miệng là không thể ngồi yên được, cả ngày pha trò "Kiều ca, anh rút cuộc cũng về rồi, anh xem này cái đầu bóng loáng, tất cả đều là nhờ chuyên đặc huấn này mà có được, anh mau mau truyền thụ lại cho em một chút coi!"

Kiều Mặc nhanh nhẹn đảo chân tung một quyền ra, cười mắng "Thằng nhóc này, chú có thể đứng đắn một chút được không!"

A Nại nói chính xác thì là một chàng trai nhỏ, trước kia cả ngày đều đi theo phía sau bọn Kiều Mặc như người hầu, tuy là người thành thật, nhất gan, nho nhã lịch sự nhưng lại thích ở cùng nhóm với bọn Kiều Mặc, lắm lúc sợ run lên mà vẫn muốn nói chuyện nghĩa khí, hiện tại mặt mũi bầm dập thế kia không biết là bị ai đánh. A Nại ần ần đưa một điều thuốc lên trước mặt Kiều Mặc, cười ngây ngô, "Kiều ca, anh đã trở lại!"

Kiều Mặc nhận lấy điều thuốc, cúi đầu nhìn thoáng qua hai con mắt vụt sáng của bọn họ thấy bóng dáng Kiều Kiều liền đưa điều thuốc cho Xuyên Quân. Xuyên Quân cũng không khách sáo nhận lấy còn cố ý phun khói trước mặt Kiều Kiều, mặt đặc ý hô lớn tên của Kiều Kiều, "Kiều Nhi, lúc này trông em rất vui vẻ nha? Khuôn mặt nhỏ nhắn cười rạng rỡ như đóa hoa kìa, vậy mà hai ngày trước ai đó còn khóc nức nở như mưa chứ?"

"Đáng ghét, anh tránh ra!" Kiều Kiều cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống rồi dùng sức đẩy Xuyên Quân một cái, sau đó lôi kéo Kiều Mặc đi vào phòng.

"Đáng ghét....." Xuyên Quân bắt chước giọng điệu của Kiều Kiều rồi cười ha hả khiến mọi người được một trận cười lớn.

"Được rồi, đừng náo loạn nữa! Vào nhà đi!" Kiều Mặc đi vào trong phòng, đi vài bước rồi lại ngừng lại, hướng về phía bên cạnh chiếc xe đang bị mọi người bỏ quên gọi lớn: "Phương Thành, vào nhà!"

Phương Thành còn chưa nói cái gì thì Xuyên Quân liền lạnh lùng mở miệng "Này...đây không phải là Phương đại cảnh sát sao? Như thế nào mà lại ở cùng chỗ với đám người chúng ta thế? Cần thận không lại làm bẩn áo của quan lớn đây các chú!"

Bọn Xuyên Quân làm côn đồ ở thành phố Lăng Hải, bình thường có làm chuyện trái pháp luật nên không thể thiếu chuyện cùng cảnh sát ẩu đả, tuy rằng cùng là bạn của Kiều Mặc nên bọn họ cũng quen biết với Phương Thành nhưng lại không hợp nhau, không chỉ bởi vì Phương Thành làm cảnh sát mà

quan trọng hơn là điệu bộ của Phương Thành, theo lời Xuyên Quân thì chính là một bộ dạng chó săn của lũ quan lại. Việc này cũng không thể trách Phương Thành, cơ quan đơn vị không tốt, vừa mới bắt đầu làm việc đương nhiên phải cố gắng biểu hiện một chút, nhưng hiển nhiên đám người này không hề nghĩ như vậy. Tóm lại, mấy người họ ai cũng xem không vừa mắt, vừa gặp mặt thiếu chút nữa đã đánh nhau.

Phương Thành cũng không phải người dễ bị ức hiếp, tiến từng bước tới gần Xuyên Quân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Trình Xuyên Quân, hôm nay tôi với anh nói cho rõ ràng, khi nào thì tôi đắc tội với anh, con mẹ nó anh cả ngày hành động quái gở là sao?"

Xuyên Quân cũng không cam chịu yếu thế, ném tàn thuốc trong tay xuống, hung hăng dẫm nát dưới chân, nghiêng người nhìn Phương Thành âm u nói "Nói rõ ràng đi, hôm nay tôi với cậu nói cho rõ ràng! Nói cho cậu biết, anh đây mấy lần nhìn cậu không vừa mắt rồi!"

"Xuyên Quân! Được rồi, đừng nói nữa, hôm nay là ngày tốt của Kiều ca, có chuyện gì từ từ để hôm khác nói!" Lí Ương cùng A Nại thấy Xuyên Quân càng nói càng kích động, mắt thấy chuẩn bị đánh nhau liền bước lên phía trước giữ chặt hán lại.

Xuyên Quân quay đầu nhìn về mặt âm trầm của Kiều Mặc thì liền cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi: "Kiều ca, em không phải muốn gây phiền toái cho anh, nhưng mà thằng nhóc Phương Thành này rất đáng giận!", vừa nói liền đem A Nại kéo đến phía trước, chỉ vào mặt mũi bầm dập như đầu heo của A Nại, thờ hớn hớn nói: "A Nại! Chú nói một chút về chuyện này đi!"

A Nại nhìn Kiều Mặc híp mắt lại vội xua tay nói: "Không có việc gì! Không có việc gì!"

"Không có việc gì? Chú chịu được con uất ức này nhưng anh không chịu nổi!" Xuyên Quân trừng mắt, chỉ vào Phương Thành thét lớn: "Đây là nhờ thằng cháu trai kia cho đó!"

Phương Thành xông lên túm lấy áo Xuyên Quân, tức giận quát: "Anh... mẹ nó mắng ai đấy?"

Lí Ương, A Nại tiến lên phía trước mỗi người ôm ngang tay lỗi một người về hai hướng khác nhau, mồm thì không ngừng khuyên nhủ: "Được rồi, được rồi, đều là anh em nhà mình cả....."

Tính cách Xuyên Quân vốn táo bạo, trận này không đánh cho xong hán sẽ không thoái mái, "Tao mắng chính là mắng mày đấy! Mày cùng nhóm thiếu gia nhà phú cực trường điều tra A Nại, lỗi do ai làm còn chưa biết, cũng không thêm tra hỏi liền đem A Nại giam lại, người ngu ngốc đến mấy cũng biết là do bọn mày ra tay? Còn nói gì mà thái độ phục vụ nhân nhân, làm đầy tớ cho nhân dân, tao khinh! Đều là một đám ăn chơi phá hoại, chỉ biết ức hiếp những người dân lao động tay không tác sát như bọn tao....."

Không khí vốn đang như lửa đốt thì nghe được mấy lời của Xuyên Quân, bọn Lí Ương cùng A Nại đều muốn bật cười, cũng không thêm quản nữa, hai người buông tay, lùi lại một bên ôm cánh tay xem trò vui. Phương Thành cũng biết đây không phải chuyện đáng cười, lạnh mặt nói: "A Nại bị như vậy đâu có liên quan gì tới tôi, là tôi làm ư? Chẳng nhẽ không phải anh ta gây chuyện ở cục cảnh sát? Anh không cần phải vơ đũa cả nắm, tôi đây không hề làm việc thẹn với lương tâm mình!"

"Đừng... Đừng nói việc của tôi..." A Nại nhỏ giọng chen vào một câu, lại không ai để ý tới.

"Sớm biết là thằng nhóc mày không coi trọng nghĩa khí..." Trình độ công phu của Xuyên Quân tuy còn thấp nhưng khả năng miệng lưỡi của người này thì không ai địch nổi, đang muốn muốn tiếp tục xông vào đánh nhau với Phương Thành thì nghe thấy Kiều Mặc hét to: "Mẹ nó, đều cút hết cho tôi! Đừng ở chỗ này làm tôi chướng mắt!"

Từ trước đến nay, lúc bọn họ cãi nhau, Kiều Mặc chưa bao giờ khuyên nhủ, hán luôn ở một bên theo dõi, theo suy nghĩ của hán thì là đánh! Dùng sức đánh! Đánh chết liền thanh tịnh! Nhưng hôm nay lại khác, hôm nay là ngày hán từ ra tù, bọn nhóc này lại dám ngày ở cửa nhà hán đánh lộn.

"Anh Kiều...Đại ca....." Kiều Mặc không hề để ý vài người phía sau đang hét lớn, ngay lập tức kéo Kiều Kiều vào phòng, bốn người còn lại liền trầm lặng nhìn nhau, đồng thời cũng cảm thấy được mình quá đáng nhưng lại không dám bước vào, đành phải ở bên ngoài nhà Kiều Mặc hai mắt chớp chớp nhìn nhau, sau đó liền hậm hực rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ấm Áp

Edit: Biabia, Thủy Lưu Ly

Beta: Bess

Vừa mở cửa phòng, một luồng hơi thở ấm áp lập tức phả vào mặt, Kiều Mặc nhất thời cảm thấy thoải mái vô cùng, giống như người lữ khách tha phương nay được trở về nhà vậy, một mối nhất thời tiêu tan, cả người đều nhẹ nhõm hẳn. Kiều Kiều nhẹ nhàng kéo tay của Kiều Mặc, nhỏ nhẹ hỏi: "Anh hai, anh đang tức giận sao?"

Kiều Mặc cúi đầu nhìn khuôn mặt dè chừng của bé cưng, mỉm cười: “Anh hai chỉ thấy bọn họ quá phiền phức, bây giờ cuối cùng chúng ta cũng được yên tĩnh một chút.”

Nhìn quanh bốn phía, phòng khách không lớn nhưng được dọn dẹp sạch sẽ, không khí gia đình ấm áp vây quanh Kiều Mặc. Từng việc từng việc mà anh đã cùng Kiều Kiều trải qua bỗng hiện rõ trước mắt. Lúc trước, khi nhất được Kiều Kiều ở trước cửa nhà, cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, đến giờ cũng đã được mười một năm rồi. Nghĩ đến những điều đã trải qua giữa bọn hắn đúng là vừa ngọt ngào lại vừa chua xót. Vụng về ôm thân hình nho nhỏ của Kiều Kiều dỗ bé ngủ, lại chạy tới nông trường gần đây trộm bánh kem đem về cho bé con đang đói bụng đến phát khóc. Lại không cẩn thận đánh rơi bánh kem của bé, đành nằm trên chiếc giường thô sơ thích thú lắc lắc cánh tay cùng bắp chân nho nhỏ của cô bé...

Từ nhỏ Kiều Mặc vẫn luôn sống một mình, cha mẹ ly dị, ai cũng không cần anh, anh không khác gì đứa trẻ mồ côi. Nuôi thêm Kiều Kiều nữa thì càng khổ cực hơn, hai người cũng chưa được mặc quần áo mới một lần nào. Kiều Kiều lúc nào cũng mặc y phục lúc nhỏ của Kiều Mặc, vừa rộng vừa dài lại chắp vá vụng về, đứng chung với các bạn Kiều Kiều luôn luôn là đứa nghèo nhất, nhưng cũng là cô bé xinh đẹp nhất, vui vẻ nhất. Tuy Kiều Mặc giúp bé bện tóc bên cao bên thấp, nhưng bé luôn luôn tự hào khoe với người khác: “Cái này là anh hai giúp tớ làm đấy!”

Khi ấy, chỉ cần Kiều Mặc ra ngoài vào buổi tối, dù rất khuya mới trở về, nhưng khi về tới đầu ngõ luôn có thể nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Kiều Kiều ngồi xồm bên tường chờ anh. Thấy anh về, lập tức cao hứng chạy vội tới, vô cùng thân thiết kéo bàn tay thô ráp của anh, ngọt ngào gọi: “Anh hai, chúng ta về nhà thôi!”

Biết bé cưng nhất gan, hắn không cho phép bé chờ anh ở đầu ngõ nữa. Sau đó Kiều Kiều sẽ làm tốt cơm tối rồi ngoan ngoãn ngồi ở cửa nhà chờ anh về. Lúc đó tuy hai người sống trong nghèo khó nhưng lại tràn đầy tình cảm ấm áp của gia đình.

Khi còn bé khổ sở gì bọn họ cũng đã trải qua, Kiều Kiều vẫn luôn dùng bàn tay nhỏ bé ấm áp của mình nắm chặt bàn tay anh, vui vẻ dịu dàng nhìn anh, trong đôi mắt to trong suốt tràn đầy tin cậy cùng quyền uy. Kiều Mặc nhìn Kiều Kiều càng lớn càng trở nên xinh đẹp, trong lòng lúc nào cũng thỏa mãn, giống như chỉ cần có em gái nhỏ này đã đủ làm cho cuộc sống khổ cực của anh trở nên hạnh phúc vô cùng...

Kiều Kiều thấy anh hai đứng ở cửa ngáy ngủ, bé có chút khó hiểu, túm lấy góc áo của Kiều Mặc, vừa cười vừa nói: “Anh hai, anh đi tắm rửa thay quần áo rồi nghỉ ngơi một chút đi, em đi làm cơm.” Nói xong giúp Kiều Mặc lấy hành lí trên vai xuống, lại từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ sạch sẽ chỉnh tề đưa cho Kiều Mặc.

“Ừ...” Nhận lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày, anh vẫn cảm thấy có chút mơ hồ không thật. Đã hai năm xa cách, cái cảm giác thân thiết này vẫn còn hơi xa lạ. Kiều Kiều thấy Kiều Mặc ngẩn ngơ, khẽ cười đẩy anh vào phòng tắm:

“Anh hai, anh làm gì mà ngẩn ra vậy..”

Ngoài phòng tuyết rơi dày đặc, trong phòng ấm áp dạt dào, phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào còn phòng bếp lại vang lên tiếng leng keng, cảnh tượng sinh hoạt ấm áp như những gia đình bình thường. Nhưng hạnh phúc bé nhỏ giản đơn như vậy đã hai năm rồi không xuất hiện ở trong căn nhà trệt này. Kiều Kiều vui vẻ bận bịu trong phòng bếp, khoe miệng hiện rõ nụ cười ngọt ngào mê người, bé đã lâu không được vui vẻ như vậy. Rõ ràng chỉ có hai người ăn trưa, lại chuẩn bị bàn đồ ăn.

Kiều Mặc tắm rửa thay quần áo xong cảm thấy thần thanh khí sảng, cuối cùng cũng cảm nhận được là mình đã về nhà. Trên cổ tùy ý vắt một cái khăn lông to màu trắng, hai tay ôm ngực mỉm cười dựa vào khung cửa phòng bếp, lòng mảy mẩn giằng ra, ánh mắt ôn nhu như nước bao vây bóng dáng nhỏ bé đang bận rộn.

Tay Kiều Kiều vừa không ngừng đảo mớ xào trong chảo, vừa phải để ý đến nồi cơm đang sôi bên cạnh, bận rộn mà thỏa mãn. Mồ hôi trên trán lăn xuống theo gò má, tiếp tục chảy xuống cái cổ trắng nõn của cô bé, sau cùng chảy vào trong áo lông màu vàng nhạt. Tóc cũng bị mồ hôi thấm ướt, khẽ dán trên gương mặt. Kiều Mặc trong lòng khẽ động, nhẹ nhàng tiến lên, cúi người xuống ôm chặt thân thể của cô bé, nếu như không phải thân hình anh to lớn thì thoạt nhìn giống như là đứa trẻ thích bám người. Cầm tựa trên hõm vai của bé cưng, nhẹ nhàng cọ cọ, rầu rĩ nói nhỏ:

“Bé cưng... Bé cưng...”

“Hi hi...” Kiều Kiều cười khẽ, đánh nhẹ vào cánh tay đang ôm lấy bé, nhíu mày nói: “Anh hai, em đang bận nha, anh xem đồ ăn còn đang phải xào...”

“Xào thì xào...” Kiều Mặc vẫn ôm chặt như cũ, làm nũng cọ cọ đầu vai của bé cưng.

“Không được đâu, vì món thịt bò xào măng này mà em phải mất ba tiếng ngồi nghe ông Bảy kể chuyện cũ, ông mới dạy cho đấy, anh hai không được phá hư đâu...”

Ông Bảy mà Kiều Kiều nói đến này thuộc thế hệ trưởng bối cao tuổi nhất trong ngõ, sống ở nơi này cũng đã mấy thập niên, bạn già đi trước, con cái lại không ở bên người, nhiều lần hỏi những người cao tuổi muốn nhận ông đến sống cùng, nhưng ông nói rằng ông ở chỗ này cũng hơn nửa đời người, đã mọc rễ ở đây rồi, dù có khuyến thể nào ông cũng không đi. Ông cụ sinh hoạt một mình nên cảm thấy rất cô đơn, đó là lí do mà ông đặc biệt thích bọn nhỏ trong ngõ. Nhưng mấy năm gần đây, thành phố Lăng Hải phát triển quá nhanh, người sống trong ngõ nhỏ cũng dần dần rời đi hết, đến bây giờ chỉ còn lại mỗi Kiều Kiều nên bình thường ông cụ đều lôi kéo Kiều Kiều kể chuyện xưa cho cô bé nghe, đến mức Kiều Kiều đọc thuộc lòng. Người trong ngõ đều biết Ông Bảy rất có tài nấu nướng, lúc còn trẻ đã từng làm bếp trưởng ở nhà hàng lớn, như ông nói thì tổ tiên của ông đã từng làm Ngự trù, làm đồ ăn cho hoàng đế nhà Thanh, điều này khiến Kiều Kiều cảm giác hứng thú, thỉnh thoảng quán quít lấy ông bắt ông dạy bé mấy món sở trường để bé nấu cho anh hai ăn, ông cụ cũng dựa vào đó mà lừa dối cô nhóc Kiều Kiều kia, chỉ cần ngồi nghe ông lai nhai xong sẽ dạy cho.

Kiều Mặc nghe bé cưng nói như vậy, hứng thú nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng ngửi một cái, mùi thơm thức ăn xộc lên mũi, cười đắc ý nói: “Bé cưng đặc biệt vì anh hai mới học làm à!” Giọng anh khẳng định.

Kiều Kiều hiềm khi lại không cãi anh, nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, cũng vì... Anh hai, anh buông em ra trước đã!”

“Thường cho bé cưng!” Kiều Mặc cười vô lại, nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Kiều hôn một cái, xoay người đoạt lấy cái xèng trong tay Kiều Kiều, hăng hái bưng bưng nói: “Bé cưng, để anh hai làm được rồi!”

Kiều Kiều nghi ngờ nhìn anh một cái: “Anh hai, anh có làm được hay không?”

“Có gì mà không được? Đi ra ngoài ngồi đi, xem anh hai thể hiện bản lĩnh!”

“Anh hai! Không phải như vậy... trời ơi, như vậy cũng không phải... Anh hai đưa xèng cho em đi!” Kiều Kiều cảm thấy Kiều Mặc phá mình, bực mình đẩy hẳn ra khỏi phòng bếp: “Anh hai đi ra ngoài đi, đi ra ngoài!”

“Được được được, không làm phiền bé cưng nữa...” Kiều Mặc vẻ mặt cung chiêu nở nụ cười, mặc cho Kiều Kiều đẩy mình ra ngoài.

Không có Kiều Mặc phá đám, động tác của Kiều Kiều nhanh hơn, chỉ trong chớp lát một bàn cơm trưa phong phú đã được bày ở phòng khách. Kiều Mặc ngồi xuống, vui vẻ kêu: “Bé cưng, mang rượu lên!”

Kiều Kiều cũng thành thật là bê một bình rượu ra, rót một chén đưa cho Kiều Mặc, không quên căn dặn:

“Anh hai chỉ được uống một chén thôi!”

Kiều Mặc từ chối cho ý kiến, ôm lấy Kiều Kiều, bưng ly rượu qua, cảm khái nói: “Rượu ngon món ngon, lại có Bé cưng tri kỷ thế này, loại cuộc sống này có làm thân tiên cũng không đổi!”

“Anh hai, anh nói lăng nhăng gì đấy?” Kiều Kiều gấp mắt nhắm vào miệng Kiều Mặc, vẻ mặt mong đợi hỏi “Anh hai, ăn ngon không?”

Kiều Kiều tuổi còn nhỏ nhưng tài nấu ăn cũng không kém, thế nên Kiều Mặc mới có lộc ăn. Mãng vào miệng thơm ngát, Kiều Mặc vô si cười: “Bé cưng làm thì sao lại không ngon được?”

“Đúng nha!” Kiều Kiều kiêu ngạo héch cằn, vẻ mặt đắc ý, không ngừng gấp rau cho Kiều Mặc, trong miệng lầm bầm: “Anh hai, ăn cái này... Ném thử cái này...”

“Bé cưng... Bé cưng muốn chiều hư anh hai sao!”

Trong miệng Kiều Mặc nhét đầy thức ăn, mơ hồ nói:

“Sau này thì đồ ăn do người khác làm làm sao anh hai có thể ăn được nữa...”

“Vậy em sẽ tiếp tục nấu cho anh hai ăn là được mà...”

Kiều Mặc thấp giọng nói: “Sau này bé cưng sẽ phải lập gia đình...”

Vốn là một câu hỏi vui đùa, nhưng lúc này đối với phản ứng của Kiều Kiều, Kiều Mặc lại có chút hồi hộp không rõ.

“Kiều Kiều không lấy chồng, Kiều Kiều vĩnh viễn bên cạnh anh hai!” Cô bé dù sao vẫn hay ngượng ngùng làm nũng với ba mẹ như vậy, cũng thường nói sau khi lớn lên cũng sẽ không lập gia đình, muốn được ở bên ba mẹ mãi mãi, còn Kiều Kiều cũng không riêng gì do ngượng ngùng mà trong trong giọng của bé còn lộ ra sự nghiêm túc thật sự.

“Đúng là bé cưng tốt của anh hai!” Kiều Mặc không dấu vết thở dài một hơi, vui vẻ gấp mắt nhắm đầy bát Kiều Kiều: “Bây giờ anh hai phải dứt Bé cưng ăn thật no!”

Kiều Kiều nhìn bát được nhét đầy thức ăn như tòa núi nhỏ trước mắt, không khỏi lúng túng: “Anh hai, em sẽ ăn không hết đâu...”

“Mặc kệ, toàn bộ đều phải ăn hết, một chút cũng không được để thừa, xem bé cưng kìa, đều gầy thành dạng gì rồi!” Kiều Mặc đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò trước mắt, nghiêm túc nói: “Bé cưng, hạn cho bé cưng trong vòng một tuần phải béo lên cho anh hai!”

“Người ta cũng không phải bọt biển, làm sao nói béo liền béo được chứ...”

“Mặc kệ, dù thế nào Bé cưng cũng phải béo lên cho anh hai...” Kiều Mặc uống một ngụm rượu, có chút lảng lảng. Được trêu chọc bé cưng, ăn đồ ăn bé cưng làm, uống rượu bé cưng rót như thế này, cảm giác hạnh phúc vương vấn ở xung quanh hẳn, cảm giác đẹp đẽ không sao tả xiết.

Thấy Kiều Kiều trừng đôi mắt to đen lúng liếng nhìn mình chằm chằm, bất chợt muốn trêu chọc bé cưng một chút, cầm ly rượu trong tay đưa tới, trong mắt phượng tràn đầy trêu tức: “Bé cưng, ném thử?”

“Uống ngon không ạ?” Kiều Kiều hiển nhiên thật tò mò, nhìn thấy anh hai uống rượu rất thích ý, cũng không biết mùi vị thế nào.

“Ừ, uống ngon, rất ngọt!” Hẳn dụ dỗ từng bước.

“VẬY em ném thử một chút...” Kiều Kiều nghĩ Kiều Mặc nói thật, bung ly rượu lên, xem như đồ uống mà tu một ngụm, rượu mạnh sắc trong cổ họng, cay đến mức nước mắt lưng tròng: “A.....cay....cay...”

Kiều Mặc đưa cốc nước qua, vỗ lưng cho cô bé, vừa thương lại vừa giận, ngoài miệng vẫn còn không quên đùa bé: “Bé cưng, bé cưng uống rượu còn khí phách hơn so với anh hai đấy...”

“Anh hai.... anh thật đáng ghét...” Kiều Kiều nước mắt trong suốt, tủi thân oán giận: “Đáng ghét... Đáng ghét...”

Kiều Mặc cười ha hả nhìn Kiều Kiều tu nước ừng ực, đột nhiên nghiêm túc nói: “Vì thế mới nói, bé cưng sau này nhất định không thể uống rượu, biết chưa nào?” phương thức giáo dục thật là ác độc mà!

Hai người cãi nhau ầm ĩ hi hi ha ha một hồi, bữa trưa vì vậy mới kéo dài đến tận mười hai giờ trưa mới xong.

Ngoài phòng tuyết vẫn rơi không ngừng. Thành phố Lăng Hải ở ven biển, nhưng vừa đến mùa Đông thì giống như một cái “ổ tuyết”, cứ vài ngày lại đón một trận tuyết lớn. Gốc cây tuyết tùng trong sân phủ một lớp tuyết trắng rất dày, đúng như tên gọi của nó là “tuyết” tùng. Ngoài phòng tuyết rơi ngập trời, trong phòng lại ấm áp như mặt trời mùa xuân vậy. Trên cửa sổ, hơi nước mờ mờ trắng trắng, Kiều Kiều ngồi trên sô pha. Bé khoác một cái áo lông màu vàng nhạt, tóc ngắn chỉnh tề thả sau tai, màu tóc đen nhánh nổi bật đôi môi hồng phấn và hàm răng trắng của bé. Lông mi của bé thật dài, che khuất đôi mắt to linh động, dưới mí mắt có quầng thâm nhàn nhạt, nhìn qua giống như một cô bé búp bê đáng yêu cực kì. Môi bé khẽ mím lại, lúm đồng tiền lộ ra. Bé siết chặt bàn tay thành quả đấm nhỏ, rồi nghiêm túc ấn một quyền lên cửa sổ thủy tinh, sau đó dùng ngón trỏ vẽ năm vòng tròn nhỏ xung quanh. Thế là một cái chân nhỏ xinh xắn xuất hiện trên mặt kính. Kiều Mặc lười biếng tựa trên sô pha, cánh tay tùy ý thả trên thành ghế, cằm đặt trên cánh tay, nghiêng đầu, ánh mắt híp lại, im lặng nhìn bé con xinh xắn đang chơi đùa gần đó. Nhìn bé vẽ mấy cái chân nhỏ, hẳn có cảm giác đám chân kia đang chạy râm ran trong lòng, vừa mềm mại, vừa ấm áp, cũng hơi ngứa ngáy một chút...

“Bé cưng?” Vẫn duy trì tư thế lười biếng không đổi. Thanh âm hân vang lên êm dịu, ung dung, không hề làm náo động không khí yên tĩnh vốn có.

“Dạ?” Kiều Kiều dừng động tác, quay đầu, ánh mắt trong suốt.

“Anh hai đã bao giờ nói qua anh hai rất yêu bé cưng chưa?”

Kiều Kiều nghiêng đầu nhỏ, nghiêm túc giơ ngón tay lên đếm: “Tuần trước anh hai đã nói qua, sau đó đã 8 ngày rồi anh hai không nói lại nữa!”

“A... Vậy sau này, mỗi ngày anh hai đều nói cho bé cưng nghe nha!”

“Được ạ!”

...

“Bé cưng?”

“Dạ?”

“Ngày hôm nay bé cưng không đi học sao?”

“Em xin nghỉ mà!”

“À...”

...

“Bé cưng?”

“Dạ?”

“Lúc anh hai không ở bên cạnh thì bọn Đại Hoàng có ăn hiếp em không?”

“Có ạ! Cả ngày đều ăn hiếp em!”

“Hôm nào anh hai giúp bé cưng báo thù nhé!”

“Vâng, anh hai!”

...

“Bé cưng?”

“Dạ?”

“Thấy anh hai trở về, em có vui về không?”

“Tất nhiên là em rất vui!”

Trên cửa sổ thủy tinh lấp ló hình ảnh mấy cái chân nhỏ yêu yêu. Trong căn phòng yên tĩnh âm áp có hai thanh âm một hỏi một đáp. Một âm thanh như sóng biển xô vào cát, từng đợt từng đợt, chậm chậm, miến cưỡng, dịu dàng; một âm thanh đỉnh đang vang dội như suối nước, thanh thúy, hoạt bát, đáng yêu. Suối nước rồi sẽ chảy ra biển rộng, bị lớp lớp nước biển vây quanh, lòng biển ôm chặt. Giống như lúc này, chàng trai anh tuấn mà lười biếng kia mở cánh tay thon dài ôm lấy bé gái đang đưa tay về loạn trên cửa sổ, ôm chặt vào trong ngực...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tự Tập

Edit: Hie's

Beta: Cát Chan, Gia Lăng Tân, Kim Hoàn Lương

Màn đêm buông xuống, những ánh đèn được thấp sáng rực rỡ. Một ngày tuyết rơi dày đặc rốt cuộc cũng dừng lại. Những người lao công cố gắng dọn sạch tuyết trên đường, tránh gây ảnh hưởng giao thông.

Thành phố Lăng Hải phồn hoa nhất là lúc về đêm. Một chiếc Taxi dừng lại ven con sông nhỏ, Kiều Mặc từ trên xe bước xuống, cổ áo dựng thẳng đứng. Trên đầu anh đội một chiếc mũ tối màu. Hai hàng lông mày khẽ cau lại. Đôi mắt ánh lên những tia sáng lạnh lẽo càng làm rõ ngũ quan sắc nét. Cả người toát ra hơi thở nam tính lạnh lùng.

Ngẩng đầu nhìn khách sạn Vân Sơn trước mặt, Kiều Mặc dừng một chút trước cửa rồi bước vào trong. Vừa đi qua cánh cửa dạng xoay tròn, anh nghe tiếng xôn xao vang lên ở đâu đó. Kiều Mặc nhìn không được thoáng cau mày. Ở trong tù hai năm, anh không quen với cảnh ồn ào náo nhiệt của thành phố. Hiện tại, anh chỉ muốn về nhà, ngắm khuôn mặt đang say ngủ của bé cưng. Kiều Mặc nghĩ gì làm nấy. Anh liền xoay người trở về nhà.

“A Mặc.”

Vừa xoay người lại, từ phía sau lưng vang lên một giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui vẻ. Gương mặt cứng nhắc của Kiều Mặc thoáng dịu lại. Anh quay người, lễ phép gọi một tiếng: "Chú Sơn".

Người đàn ông nhiệt tình giữ chặt tay Kiều Mặc. Gương mặt hưng phấn: “A Mặc, sao cháu vừa tới lại quay đi như thế? Bọn thằng Ương chờ cháu này giờ đây. Hôm nay là ngày lành của cháu. Chú sẽ mời. Các cháu cứ ăn uống thoải mái. Không say không về.”

Người đàn ông trước mặt đã hơn năm mươi tuổi, mặc âu phục màu đen, hai gò má nhô lên, thân thể cường tráng, đôi mắt hơi nhỏ nhưng sáng, lộ rõ khí chất khôn khéo của người làm ăn. Trước đây, chú Sơn và Kiều Mặc vốn là hàng xóm. Nhà chú mở một tiệm cơm nhỏ.

Khi đó, Kiều Mặc mới mười sáu, mười bảy tuổi. Nhà anh ở một khu phố sầm uất. Tiệm cơm nhỏ của chú Sơn nghiễm nhiên trở thành địa điểm tụ tập của bọn họ. Qua vài năm, tiệm cơm nhỏ ngày nào đã trở thành một nhà hàng có chút tiếng tăm. Hôm nay là ngày Kiều Mặc ra tù, nên bọn bè lên kế hoạch tổ chức ăn mừng một phen.

“Cảm ơn chú Sơn.” Kiều Mặc luôn lễ phép với người chú dễ mến này. Anh không tiện từ chối, nên cùng chú Sơn đến phòng ăn đã đặt trước.

“A Mặc, con bé Kiều Kiều đâu? Sao cháu không dẫn nó đi cùng?”

“Tôi hôm qua bé cưng ngủ không ngon, mãi đến sáng mới thiếp đi được một lúc. Cháu không nỡ đánh thức bé cưng dậy.”

“Ngươi trở về là tốt rồi. Con bé ấy.....haiz.....còn nhỏ mà đã hiểu biết làm người khác thấy mà thương.” Chú Sơn lắc lắc đầu thờ dài. Kiều Mặc cúi đầu, im lặng không nói tiếp.

Cửa phòng vừa mở ra, tiếng ồn ào náo nhiệt ập đến. Một vài người ngay lập tức đứng lên chào đón. Lí Ương, A Nại, Xuyên Quân và bạn gái của Xuyên Quân tên là Anh Kiều.

Chú Sơn đẩy Kiều Mặc một cái rồi cười hớn hờ nói:

“Tốt lắm, anh em mấy đứa lâu ngày mới có dịp gặp nhau, muốn ăn cái gì thì cứ gọi, khỏi tiết kiệm tiền giúp chú.”

Nói xong, chú Sơn đi ra ngoài nhưng bị mọi người ngăn lại.

“Chú Sơn à, chú đừng đi vội như thế chứ. Ở lại uống vài chén với bọn cháu.”

“Chú lớn tuổi rồi, bọn trẻ các cháu ngồi cùng nhau sẽ thoải mái hơn. Ngoài miệng không nói, chứ ta thừa biết bọn cháu mắng thầm trong bụng: 'Cái lão già này, ngồi mãi còn chưa chịu đi là thế nào?'” Chú Sơn vừa cười vừa phẩy tay: “Mấy đứa mời chú thế là chú vui rồi. Chú còn có việc, các cháu muốn ông già này ngồi thì chú sẽ ngồi được hả? Khi nào chú xong việc sẽ quay lại uống với các cháu vài ly.”

Chú Sơn nói chuyện với mọi người một lúc sau đó ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại năm người. Trên bàn bày rất nhiều món ăn trông ngon mắt vô cùng có cả bia, rượu vang, rượu đế. Mỗi người một chỗ lấp đầy bàn tròn. Một tay ôm bạn gái, Xuyên Quân nói đồng thanh: “Hôm nay anh Kiều là nhân vật chính. Mọi người cứ chúc say anh ấy. Nghe rõ không mấy đứa?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Hôm nay anh Kiều phải uống thật say. Không say không về.” Ngay cả một người chất phác thật thà như A Nại cũng hào hứng cả lên.

“Xuyên Quân. Sao chú lại dám nói thế hả? Uống công mấy năm nay chú cố gắng học hành.” Kiều Mặc trách cứ Xuyên Quân một câu không nặng không nhẹ.

“A Kiều, chẳng nhẽ anh không biết miệng của thằng Xuyên Quân chính là miệng chó hả?” Lí Ương đến bên cạnh Kiều Mặc, nhận lấy chiếc áo khoác anh vừa cởi ra: “Kiều Kiều đâu rồi? Sao anh không dẫn em ấy tới?”

Kiều Mặc nửa thật nửa giả cười nói: “Nơi này âm khí dày đặc. Anh không muốn dẫn bé cưng của anh tới đây đâu.”

“Anh Kiều, bọn này chiều bé cưng của anh không thua anh đâu nhá.” Bọn Lí Ương vốn dĩ không phục nhưng nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Kiều Mặc liền vội vàng bảo chữa: “Vậy cũng tốt, con bé kia không ở đây, anh em mình cứ thoải mái uống rượu đi.”

Nhớ đến gương mặt xinh xắn khi uống rượu của bé con, Kiều Mặc đột nhiên mỉm cười. Ngồi xuống vị trí chính giữa, Kiều Mặc đảo mắt nhìn mọi người trong phòng một vòng. Khi bóng dáng kiều mị của cô gái ngồi bên cạnh Xuyên Quân lọt vào tầm mắt, Kiều Mặc thoáng cau mày. Anh di chuyển ánh mắt sang chỗ khác, thắc mắc hỏi:

“Sao không gọi Phương Thành?”

“Gọi nó làm gì? Em còn muốn rủ vài người dẫn cho thằng nhóc đó một trận đây.” Xuyên Quân gấp thức ăn bỏ vào miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kiều Mặc khẽ cười, không cho là đúng nói:

“Muốn đấu võ mồm, chắc chắn khả năng của cậu ta không bằng chú. Nếu bàn về lực tay chân, ý anh không phải khinh chú, nhưng cậu ta dư sức đánh chú đấy. Thằng nhóc đó là một tay giỏi võ. À bổ sung thêm, ngón võ của cậu ta là do anh dạy.”

Xuyên Quân không phục tròn mắt, nhưng anh cũng rõ khả năng của mình nên chỉ biết cúi đầu than thở: “Đúng vậy! Khả năng của em không bằng cậu ta.”

“Không bằng thì không bằng. Mấy chú thích làm gì cũng được, đừng làm phiền tới anh.” Kiều Mặc và Xuyên Quân cụng chén với nhau một cái rồi hớp một hơi cạn sạch.

“Anh Kiều, giới thiệu với anh một chút, đây là Tiểu Vân, bạn gái của em.”

Xuyên Quân là một đứa thoải mái, xoay người một cái là quên hết mọi chuyện, có chút dắc ý kéo tay cô gái bên cạnh khoe khoang với Kiều Mặc. Cô gái kia rất xinh đẹp, nhưng nhìn kiểu cách ăn mặc xem ra không phải là một cô gái đứng đắn, chắc là thường xuyên qua lại với bọn du côn lưu manh.

Lý Ương, A Nại tròn mắt nhìn Xuyên Quân giới thiệu cô gái kia với Kiều Mặc. Anh em lâu ngày gặp lại, tại sao cậu ta lại mang cô gái không đứng đắn này đến chứ? Nghĩ như vậy, hai người nâng ly rủ rê Kiều Mặc cùng uống. Hình như Kiều Mặc cũng chẳng để tâm đến sắc mặt của Xuyên Quân nên quay sang uống rượu.

Không có người quan tâm, ánh mắt Xuyên Quân có chút không vui, lại quay sang cô gái chỉ vào Kiều Mặc giới thiệu:

“Đây là đại ca của bọn anh. Gọi Anh Kiều đi.”

“Anh Kiều. Em kính anh một li.” Tiểu Vân cười ngọt ngào với Kiều Mặc, đứng dậy cười duyên rồi nhìn chằm chằm Kiều Mặc.

Kiều Mặc không quan tâm đến cô ta, khoe miệng nở một nụ cười trào phúng quay đầu nói với Xuyên Quân:

“Xuyên Quân, sao lại đã thay đổi nữa rồi? Buổi sáng không phải là cô gái tóc dài duyên dáng sao?”

“Ôi cha, đại ca ơi, anh tha cho em.” Xuyên Quân nháy mắt xua tay với Kiều Mặc ý bảo chừa lại cho anh ta chút mặt mũi. Cô gái kia cũng không thêm để ý, ánh mắt cứ dán lên người Kiều Mặc không rời.

Kiều Mặc bực trong lòng, chẳng thêm để ý về mặt của Xuyên Quân. Anh một chén, em một li. Chẳng mấy chốc mọi người trong phòng đều ngà ngà say. Lí Ương vỗ vai Kiều Mặc một cái, thành thật hỏi:

“Anh Kiều, sau này đã có tính toán gì chưa?”

“Tĩnh?” Kiều Mặc lặp lại một lần nữa, ánh mắt mê man ngắm chén

rượu trên tay.

“Tĩnh cái gì? Chúng ta lập một bang, anh Kiều làm đại ca, thêm mấy anh em mình nữa, đặt tên là Lãng Hải Tứ Hùng, chúng ta tung hoành bốn bể, tiểu ngạo giang hồ.”

Xuyên Quân có chút ngà ngà say, đứng lên nắm bả vai Kiều Mặc nói nhảm: “Xuyên Quân, cậu xem phim hành động nhiều quá đấy à?” Lí Ương đẩy Xuyên Quân một cái làm anh ta suýt chút nữa thì ngã.

Kiều Mặc đắm chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân, không để ý bọn họ đang náo loạn chí chóe. Xuyên Quân ngã nhào vào người Tiểu Vân, Tiểu Vân ra vẻ thẹn thùng oán trách hần vài câu. Sau đó, Xuyên Quân lại ngã về phía Kiều Mặc:

“Anh Kiều, hai ngày trước Đông Thành còn hỏi anh ở đâu. Khi cậu ta biết anh đã ra tù thì rất bội phục anh. Cậu ta rất muốn cảm ơn anh hồi trước đã giúp đỡ cho cậu ta. Cậu ta còn nói nhất định sẽ mời anh ăn cơm để ôn lại chuyện cũ.”

“Thiên Địa Hội? Một đám du côn thất nghiệp chỉ biết tụ tập đánh nhau lại đòi lập thành bang phái, lại còn đặt tên là Thiên Địa Hội?”

Kiều Mặc trào phúng cười. Tay anh ngăn cản hành động đang khoác lên vai mình của Xuyên Quân, bình tĩnh nghiêm túc nói:

"Anh không có hứng thú. Chú bớt gây phiền phức lại cho anh nờ. Mấy cậu cũng bớt qua lại với bọn họ. Chuyện ăn cơm cũng miễn đi. Sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may."

Lí Ương, A Nại gật đầu đồng ý, còn Xuyên Quân thì không cho là đúng: "Đại ca à, nhìn anh xem, yêu nước thương dân cho lắm vào, vừa thấy việc nghĩa liền hăng hái xông vào, chẳng phải cũng bị bắt đi đào tạo lại sao? Anh nói anh nhập ngũ năm năm, lại còn là bộ đội đặc chủng bảo vệ Tổ quốc, anh xem thử người anh đi, bị thương chỗ này, rồi chỗ này, còn có chỗ này nữa..."

Xuyên Quân khua tay chân loạn xạ. Kiều Mặc cảm thấy phiền đầy anh ta ra, anh ta liền ngồi xuống tiếp tục nói nhảm.

"Chuyện tốt đâu chẳng thấy, chỉ thấy hăng hái làm việc nghĩa lại

thành cố ý hành hung người khác, khiến nhân dân tức giận. Anh trách móc em cái gì chứ?"

Mọi người đều im lặng. Trong phòng chỉ còn mình Xuyên Quân nhen một cục tức trong bụng. Xuyên Quân vẫn còn đang lải nhải một mình, Lí Ương, A Nại cúi đầu im lặng. Kiều Mặc đột nhiên đứng dậy mặc áo, bỏ lại một câu rồi không để ý đến mọi người đi ra ngoài.

Mọi người trong phòng gọi vài tiếng rồi lão đảo đuổi theo Kiều Mặc. Bọn họ định gọi Kiều Mặc trở lại phòng nhưng thoáng thấy nét mặt không tốt của anh, họ đành đưa anh ra ngoài khách sạn.

"Được rồi, các cậu cứ tiếp tục uống rượu đi, không cần đi theo anh nữa." Kiều Mặc vỗ vai cả ba người, dừng lại một chút rồi thản nhiên nói một câu "Anh em tốt".

"A Mặc, sớm như vậy đã đi rồi sao? Anh em các cháu khó khăn lắm mới gặp được nhau, chú còn tưởng các cháu sẽ vui vẻ suốt đêm chứ?" Chú Sơn đến gần, về mặt mang theo ý cười nhìn Kiều Mặc.

"Cháu phải về sớm một chút, hồi này Kiều Kiều chưa ăn cơm mà đã ngủ, bây giờ có lẽ sắp tỉnh rồi. Nếu tỉnh dậy mà không thấy cháu, chắc canh em ấy sẽ nóng nảy khó chịu. Chú Sơn, lần sau cháu sẽ đến ăn cơm uống rượu với chú."

"Cứ vậy đi." Mọi người biết anh lo lắng cho Kiều Kiều nên không ngăn anh về nữa, còn bảo anh chờ một lúc sẽ có người lái xe tới chở về. Nhưng Kiều Mặc xua tay bảo anh muốn đi bộ hóng mát một chút cho tỉnh rượu, sau đó một mình anh đi dạo dọc theo con sông nhỏ.

Vài người đứng ở cửa nhìn thấy bóng dáng của Kiều Mặc dần dần biến mất, nhất thời cảm thấy hụt hẫng, nhân vật chính đã đi rồi bọn họ còn ở lại đây làm cái gì nữa.

"Anh Kiều dường như đã thay đổi rất nhiều. Cả buổi tối ít nói hần." A Nại đột nhiên cảm khái.

"Hần là do... ở tù hai năm. Dù thế nào cũng phải chín chắn hơn chứ." Xuyên Quân say đến nỗi phải nhờ người khác đỡ đi không quên chen một câu.

"Tâm tư của A Mặc rất sâu, hần là các cậu cũng biết. Sau này đừng cho cậu ấy giao du với bọn du côn, lưu manh, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không may." Là người nhìn bọn họ từ nhỏ đến lớn, chú Sơn lo lắng dặn dò.

"Được rồi, chú Sơn, chú bớt lải nhải vài câu giúp bọn cháu? Lỡ tai bọn cháu đã chai hết cả rồi." Nói xong, mọi người tạm biệt chú Sơn. Mỗi người mỗi ngã, ai về nhà nấy.

Xuyên Quân ôm bạn gái mới của mình không biết đã đi đâu rồi. Lí Ương và A Nại cũng không về chung.

Hôm nay Lí Ương cũng không đi xe, dọc theo đường cái anh từ từ đi bộ về nhà. Thật ra, bọn họ và Kiều Mặc đã trải qua những ngày tháng gian khổ cùng nhau. Lúc Lí Ương còn đi học, anh là một học sinh giỏi, nhưng khi thi đại học thì gia đình lại xảy ra biến cố lớn: Bố bị tai nạn qua đời, mẹ tái giá rồi

theo chồng chuyển đi nơi khác. Anh rớt Đại học. Không muốn ở cùng với cha dượng nên anh ở lại Lăng Hải. Mỗi tháng mẹ sẽ gửi tiền cho anh. Tóm lại, anh cũng chẳng bận tâm chuyện tiền nong nhiều. Khi rảnh rỗi, anh sẽ tụ tập bạn bè ăn chơi.

Nhiều lúc ở một mình anh cũng sẽ suy nghĩ vẩn vơ. Nếu nhà không xảy ra biến cố, nếu anh đậu đại học thì anh sẽ không giống như bây giờ, lẻ loi một mình, cuộc sống đơn điệu nhàm chán. Mỗi khi đêm khuya, anh cảm thấy mình rất cô độc. Đôi lúc, anh còn phải tự ép mình quên đi sự khó chịu đang dâng lên trong lòng. Thật ra mà nói, anh rất hâm mộ Kiều Mặc. Tuy Kiều Mặc ngồi tù nhưng anh chưa bao giờ phải cô đơn một mình. Anh có một cô em gái nhỏ. Dù bé còn nhỏ nhưng anh vẫn bám bé không rời nửa bước. Anh biết Kiều Mặc thương Kiều Kiều đến nhường nào.

Đang suy nghĩ miên man thì tiếng chuông di động bất ngờ reo lớn, Lý Ương lấy điện thoại ra xem, nhìn dãy số trên màn hình khoe môi bắt giác cong lên thành một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoảng Hốt

Edit: Gia Lăng Tân

Beta: Cát Chan, Kim Hoàn Lương

Đang miên man suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại di động chợt vang lên, Lý Ương nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, khóe miệng bắt giác cong thành một nụ cười...

"Làm sao vậy, nhóc?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Kiều Kiều nức nở: "Anh Ương... không thấy anh hai đâu cả ... Em đang ngủ, tỉnh lại đã không thấy anh ấy đâu hết..."

Trong giọng nói tràn đầy sự lo lắng và sợ hãi, khiến người ta nghe mà cảm thấy đau lòng: "Nhóc, đừng có gấp, anh hai em tối nay đi ăn với anh Ương, hiện giờ chắc đang trên đường về nhà rồi, em ở một mình thấy sợ phải không?"

"Vâng..."

Lý Ương có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Kiều Kiều hiện tại vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, ôm điện thoại cuộn thành một đùm nhỏ trên ghế sofa, khuôn mặt nhỏ gục xuống đầu gối, nước mắt long lanh.

"Nhóc, đừng sợ, em bật hết đèn trong phòng lên, mở tivi lên nữa... Xem có thấy đỡ hơn không?"

"Vâng, cảm ơn anh Ương!"

Lý Ương khẽ cười một tiếng, gió lạnh đêm đông dường như cũng trở nên ấm áp hơn: "Cô nhóc ngốc nghếch, anh Ương sẽ nói chuyện với em cho tới khi anh hai em về được không?"

"Tốt quá..."

"Chúng ta kể tiếp câu chuyện hôm trước nhé..."

"..."

Kiều Mặc đứng ở ven đường, trong tay cầm theo bánh bao, thịt xiên, đồ ăn vặt đủ loại mua ở quán nhỏ gần trên đường. Đêm mùa đông, gió biển thổi vào lạnh thấu xương, ban ngày mới có một trận mưa tuyết lớn, buổi tối cũng không có nhiều người đi ngoài đường, mấy người lái xe taxi đã sớm về nhà, chui vào chăn ấm đệm êm, ai lại chịu hành xác giữa buổi tối lạnh thế này chứ, cũng chẳng kiếm được thêm bao nhiêu tiền. Chỉ khổ cho Kiều Mặc, không bắt được xe về nhà, mấy thứ đồ ăn trong tay đều đã lạnh, như thế này bé cưng làm sao ăn được ?

"Anh Kiều!" Đang nhìn xung quanh, một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng lại bên cạnh anh, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi ôn hòa tuấn lãng. Kiều Mặc nhìn người trong xe, cau mày suy nghĩ hồi lâu, hiển nhiên không nhớ ra là ai cả.

"Anh Kiều thực dễ quên, buổi sáng hôm nay chúng ta vừa gặp nhau!" chàng trai trẻ tuổi tuấn lãng nhẹ nhàng cười, tốt bụng nhắc nhở.

Kiều Mặc cẩn thận nhìn lại cậu ta, lại nhìn lướt qua chiếc xe sang trọng trước mặt, cuối cùng cũng nghĩ ra, cậu thanh niên này chính là một trong hai người sáng nay đã đưa Kiều Kiều đi đón Kiều Mặc - Cô Diệc Phàm, nói là cậu thanh niên cũng không chính xác lắm, cậu ta năm nay vừa mới mười chín tuổi, nhưng phong thái tao nhã, giọng nói trầm ấm khiến người ta có cảm giác rất chín chắn.

"Là cậu à. Cảm ơn chuyện lúc sáng." Kiều Mặc không phải là người thích kết giao bạn bè, nhất là với những người không quen biết, vì thế thái độ hơi lạnh lùng.

"Tôi là Cổ Diệc Phàm." Cổ Diệc Phàm đã xuống xe, đi đến trước mặt Kiều Mặc, thân thiện vươn tay ra: "Lúc buổi sáng vội quá, còn chưa kịp làm quen với anh."

Kiều Mặc thấy gã có vẻ quá mức thân thiện, cảm thấy hơi khó hiểu, hình như bọn họ không quen biết nhau thì phải? ? Anh chuyển mấy thứ đang cầm ở tay phải sang tay trái, đưa tay ra bắt một chút cho có lệ.

"Ngồi xe của tôi đi, vừa hay tôi cùng tiện đường!" Cổ Diệc Phàm cười hiền lành nhìn Kiều Mặc.

"Tiện đường?" Kiều Mặc có chút khó hiểu, gã dường như biết khá rõ về mình..

"Anh có một cô em gái rất đáng yêu!" Trong đôi mắt sáng ngời của Cổ Diệc Phàm ánh lên ý cười, xoay người mở cửa xe cho Kiều Mặc.

Kiều Mặc cũng không chối từ, chỉ là lúc ngồi lên xe vẫn còn nghiêng rằng nghiêng lợi nghi, trở về nhất định phải nhắc nhở bé con ngốc nghếch kia một chút, vừa mới biết người ta chưa được bao lâu mà cái gì cũng nói hết cho họ nghe, coi chừng có ngày bị bán còn giúp người ta đếm tiền.

Xe chậm rãi chạy, Kiều Mặc không thích nói nhiều, hai người cũng không có chuyện gì để nói với nhau cả, trong xe vô cùng yên tĩnh, Cổ Diệc Phàm nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kiều Mặc từ nãy tới giờ vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, bàn tay nắm chặt tay lái, hơi do dự hỏi: "Em gái anh không sao chứ?"

Kiều Mặc lập tức quay đầu nhìn gã, ánh mắt nghi hoặc lại sắc bén, trầm giọng hỏi: "Cậu nói thế là sao?"

Cổ Diệc Phàm sùng sốt, lập tức thành khẩn xin lỗi: "Sáng nay đường đông quá, lúc qua đường không kịp phanh lại nên đụng ngã em gái anh, cô bé vội đi đón anh nên nhất định không chịu đến bệnh viện kiểm tra..."

Cổ Diệc Phàm không nói thêm được gì, bởi vì vẻ mặt Kiều Mặc cực kỳ nặng nề, ánh mắt hung dữ, cắn chặt hàm răng, hai nắm chặt, toàn thân căng cứng vì tức giận và lo lắng.

"Thực có lỗi..." Cổ Diệc Phàm không ngờ Kiều Mặc lại phản ứng như vậy, nhất thời cũng không biết phải nói gì nữa.

Về mặt Kiều Mặc lạnh tanh, hai nắm vẫn nắm chặt, thoáng thấy được gân xanh, qua một hồi lâu, đột nhiên lạnh lùng nói: "Cho tôi mượn điện thoại!"

Cổ Diệc Phàm vội vàng đưa di động cho anh, Kiều Mặc khẩn trương ấn một dãy số, đầu bên kia truyền đến tiếng thông báo máy bận, lại gọi, đường dây vẫn bận, lại gọi...

Tắt điện thoại, Kiều Mặc hung hăng đánh một quyền xuống ghế, rủa thầm trong miệng: "Chết tiệt!"

Kiều Mặc hạ kính ô tô xuống, gió lạnh thổi vào mát rượi giúp hắn bình tĩnh lại. Tuy vậy, đầu óc lại bắt đầu nghĩ lung tung, lúc đi đường bé cưng dường như hơi khó chịu, lúc giờ tay hơi nhũn mảy, chẳng lẽ là vì bị đau không? Tự nhiên buổi chiều lại buồn ngủ, hay là do không thoải mái... Mỗi một suy nghĩ đều làm cho anh phát điên, trong lòng run rẩy, bàn tay lại không tự chủ được nắm chặt khung cửa kính xe.

Cổ Diệc Phàm không nói gì thêm, chỉ lái xe chạy nhanh hơn. Xe quẹo vào một khu phố nhỏ, tốc độ bất giác chậm lại, tuyết đọng trên đường chưa được quét sạch. Đường cái trơn trượt lây lết. Xe không dám đi nhanh.

"Dừng xe!" Một tiếng quát lạnh nặng nề không kiên nhẫn vang lên, Cổ Diệc Phàm vội phanh lại, xe chậm rãi trượt, còn chưa dừng hẳn lại, Kiều Mặc đã mở cửa xe nhảy xuống, dáng vẻ vội vàng gấp gáp, chỉ chớp lát sau đã biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Cổ Diệc Phàm nhìn bộ ghế da rách toác, có chút ngây ngốc, buổi sáng cô bé đáng yêu linh động kia đã ngồi chỗ đó, kiều ngao khen ngợi anh hai mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy nụ cười, thu hút ánh mắt của gã...

Vội vàng đẩy cửa ra, một tiếng "Bé cưng" nghẹn lại trong cổ họng. Toàn bộ đèn trong phòng đều bật lên, kênh hoạt hình trên tivi còn đang chiếu Tom & Jerry, Cô gái bé bỏng cuộn mình trên sofa, áo ngủ rộng thùng thình đơn bạc, điện thoại ôm trước ngực, im lặng không có một tiếng động. Kiều Mặc từ từ đi qua, ma xui quỷ khiến vươn tay thăm dò phía dưới mũi cô bé, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, vô lực ngã xuống sofa, sờ lên trán mới biết toàn là mồ hôi lạnh. Kiều Mặc nhếch miệng cười có chút tự giễu, anh làm sao vậy? Nghi thần nghi quỷ, ban ngày không phải bé cưng vẫn mạnh khỏe sao? Làm sao có thể có chuyện gì? Đúng là thần kinh yếu, lo lắng quá mức...

Yên lòng, mới nghe được trong điện thoại truyền đến giọng nói, nhẹ nhàng lấy điện thoại trong tay cô bé ra, đưa lên tai nghe, sắc mặt Kiều Mặc từ nhẹ nhõm dần dần lạnh đi

"Ưong tử!"

"Ách... Anh Kiều, anh đã về rồi?" Giọng nói hòa hoãn ấm áp đầu bên kia rõ ràng tạm ngừng một thoáng.

"Ừ, trong khoảng thời gian này thực cảm ơn cậu... Về sau... Không cần!"

Cô bé trên sofa "ưm" một tiếng, quay người, thiếu chút nữa ngã xuống, Kiều Mặc đang ngăn người lập tức bừng tỉnh, vội vươn tay kéo cô bé vào lòng,

hơi lạnh trên quần áo khiến cho cô bé hơi co người lại một chút, từ từ tỉnh lại. Kiều Kiều đưa tay dụi dụi mắt, ngẩng đầu mê mải nhìn Kiều Mặc, đợi tới khi thấy rõ người trước mặt, lập tức gắt gao ôm cổ Kiều Mặc, sống chết không buông tay.

Kiều Mặc dùng bàn tay ấm áp của mình xoa cho ấm đôi chân nhỏ lạnh lẽo của Kiều Kiều, bị cô bé gắt gao ôm cổ, lập tức nghẹn, ho khan kịch liệt: "Bé cưng... bé cưng... Nhẹ chút... Nhẹ chút..."

Kiều Kiều vẫn ôm cứng không chịu buông tay, qua một hồi lâu, mới hơi hơi buông ra, ngẩng đầu giận dỗi nhìn Kiều Mặc, hai cánh môi phồng hồng mím lại, cặp mắt to ngập nước, lại cố gắng không khóc. Kiều Mặc trêu mếu vỗ nhẹ lưng cô bé, khẽ thì thầm bên tai bé, nhẹ nhàng mà kiên định: "Bé cưng đừng sợ, anh hai sẽ không bao giờ bỏ bé cưng lại một mình nữa!" Bàn tay to lớn chạm lên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, nước mắt cô bé như bị chặn động lập tức rơi xuống. Kiều Mặc bối rối vội vàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Đừng khóc, bé cưng, đừng khóc..."

Một hồi lâu, Kiều Kiều ngừng khóc, bình tĩnh trở lại, miệng chu lại, giờ tay kéo cái tay Kiều Mặc đang tác quái trên mặt mình xuống, vẻ mặt không vui lên án "Anh hai, tay anh vừa xoa chân cho em, giờ lại sờ lên mặt em thế à!"

"Thế thì có sao đâu, chân bé cưng cũng đâu có bẩn!"

Dứt lời anh nhắc bàn chân trắng trẻo nhỏ bé kia lên, hôn chụt một cái, lại vươn người lên muốn hôn vào mặt cô bé, Kiều Kiều nghiêng đầu né tránh, thờ phỉ phỉ nói "Anh hai, trên người anh toàn mùi rượu, hôi quá, không được hôn em!"

Kiều Mặc cố ý ôm cô bé lại, hôn một cái mới lười biếng đứng dậy, vừa đi về phía nhà tắm vừa đắc ý dào dạt nói: "Vừa rồi không biết ai cứ ôm cổ anh hai không chịu buông tay ấy nhỉ..."

Kiều Kiều thờ phỉ phỉ đưa tay quệt chỗ bị hôn, trừng mắt như muốn khoét một cái lỗ trên người kẻ chuyên chọc người ta tức giận kia, anh hai đáng ghét kia trước nay không bao giờ chịu thiệt tí nào.

Tắm sạch sẽ hết mùi rượu trên người, thay áo ngủ, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, Kiều Mặc đi vào phòng khách, phát hiện cô nhóc kia đang ngồi trên sofa, vừa xem hoạt hình, vừa nhét bánh bao vào miệng, hai má phình ra, tay vẫn không ngừng nhét, mắt lại nhìn con mèo đuổi con chuột không dứt ra được.

Kiều Mặc cười khế, cô nhóc kia ngủ cả chiều, đến đêm lại không buồn ngủ nữa, anh buồn cười chọc ghẹo: "Bé cưng, cẩn thận kéo sặc lên mũi đấy!"

Cô bé ngồi trên sofa vẫn tập trung tinh thần duy trì động tác, không để ý tới lời trêu chọc của Kiều Mặc. Kiều Mặc chau mày, đi qua đó ngồi xuống: "Chắc lạnh mất rồi? Đừng ăn nữa không lại đau bụng!"

"Không lạnh, em vừa hâm nóng rồi!" Ánh mắt Kiều Kiều vẫn không rời tivi, nói chính xác là không dời mắt khỏi con chuột Jerry nghịch ngợm tinh quái.

Kiều Mặc cau mày nhìn tivi, lại nhìn lại cô bé đang hứng trí bưng bưng kia, lúc này cảm thấy vô cùng bất mãn, bé cưng thích nhìn con chuột kia chứ không buồn nhìn anh? Anh vươn tay ôm cô bé ngồi lên đùi mình, cánh tay sắt ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh kia, cầm gác lên đôi vai nhỏ của cô bé, nhẹ nhàng cọ cọ.

Kiều Kiều quay đầu nhìn anh hai đang lăm lăm, cười hi hi cầm một cái bánh bao trắng như tuyết đưa đến bên miệng Kiều Mặc, Kiều Mặc lắc đầu, Kiều Kiều thu tay về đưa lên miệng cắn, hừ, vốn dĩ cũng không định cho anh ăn thật đâu! Cô bé cắn một miếng, cái bánh bao quá to, một miếng không cắn được hết, vẫn còn hơn một nửa. Kiều Mặc liếc mắt nhìn Kiều Kiều ăn vui vẻ, cặp mắt phượng hẹp dài xẹt qua một chút xấu xa, quay đầu cắn luôn một nửa cái bánh bao vẫn còn bên miệng cô bé, cùng cô bé miếng đối miếng ăn chung một cái bánh bao. Bánh bao mềm mại, hương thơm ngọt ngào, làm cho Kiều Mặc nổi cơn thèm ăn. Vốn buổi tối cũng chỉ uống rượu chứ chưa ăn gì, bây giờ quả thực cũng thấy đói bụng, anh đưa tay cầm lấy một cái bánh bao, nhét vào miệng. Cô bé trong lòng lập tức rướn miệng lại muốn cướp nửa cái bánh của anh, hai cánh môi khẽ chạm vào, Kiều Mặc quả thực không muốn rời đi, gương mặt tràn đầy vẻ ôn nhu, không khỏi nhớ tới ngày bé út com cho Kiều Kiều, cô nhóc kia đói bụng không chờ được, cứ túm lấy áo anh, đứng trong lòng anh mà lăm chằm tiến đến sát miệng anh đòi com, đáng yêu muốn chết...

Cô nhóc tinh thần sáng láng không hề buồn ngủ nhưng cuối cùng cũng bị kéo khỏi Tom & Jerry, phải về phòng, ngồi xếp bằng trên chiếc giường không quá to dành cho hai người, cặp mắt to đen láy lúng liếng di chuyển, nhất định không chịu nằm xuống. Kiều Mặc nằm một bên, hí mắt nhìn cô bé, chậm rãi hỏi: "Em có ngủ hay không?" Bởi vì anh đang nằm, thanh âm có chút trầm thấp.

"Anh hai, em vừa tỉnh mà, giờ vẫn chưa buồn ngủ..." Kiều Kiều kéo kéo cánh tay anh lăm lăm, Kiều Mặc bắt đắc dĩ mà nuông chiều nhìn cô bé, đột nhiên nhớ tới cái gì, về mặt tối sầm lại, lập tức ngồi dậy, kéo cô bé sát lại, vội vàng cởi cúc áo ngủ của cô bé: "Bé cưng, bị thương ở chỗ nào, để anh hai nhìn xem nào?"

Kiều Kiều giữ chặt tay Kiều Mặc, trong mắt đầy vẻ vô tội, nghi hoặc hỏi: "Em đâu có bị thương chỗ nào?"

Kiều Mặc trừng mắt nhìn cô bé, còn dám giả ngu!

"Lúc buổi sáng em bị làm sao?" Một tiếng quát lạnh, cô bé lập tức chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng nói thảm "Không đáng lo đâu mà..."

"Có nặng không anh phải xem mới biết được!" Kiều Mặc nói nặng nề, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng cẩn thận, kéo bàn tay nhỏ bé xuống, nhanh chóng cởi áo ngủ của cô bé ra, thân thể cô bé lập tức hiện ra trước mặt anh. Kiều Kiều có hơi lạnh, bất giác co người lại, Kiều Mặc ôm cô bé vào lòng, cẩn thận kiểm tra, trên lưng, cánh tay, đùi chỗ nào cũng có vết thâm tím, đầu gối còn bị xước một mảng. Sắc mặt Kiều Mặc trầm xuống, như thế này mà còn nói là không đáng lo? Anh lấy từ ngăn tủ ở đầu giường ra một hộp thuốc mỡ, cẩn thận thoa lên vết thương của cô bé. Bàn tay nhẹ nhàng xoa, trong mắt đầy vẻ đau lòng, cô bé mà anh ôm trong lòng quả thực rất gầy, còn có thể nhìn thấy xương sườn nữa, đã mười một tuổi, vậy mà thoát nhìn lại giống

như chỉ có bảy, tám tuổi vậy. Thoa xong thuốc, Kiều Mặc ôm Kiều Kiều nằm xuống, nhẹ nhàng nói:

"Ngày mai anh hai đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Không cần kiểm tra đâu, ngày mai em còn phải đến trường..."

Tiếng phản đối của cô bé ngày càng nhỏ, bởi vì cô bé đã cảm thấy được Kiều Mặc đang lo lắng lẫn tức giận, cô bé lập tức nhích lại bên cạnh Kiều Mặc, bàn tay nhỏ bé đặt trước ngực anh, nhẹ nhàng nói một câu "Anh hai, em không sao!"

Kiều Mặc thở dài, nắm chặt bàn tay cô bé, không nói gì nữa. Ban đêm yên tĩnh, phòng ngủ ấm áp, anh hai ôm trong lòng, cô bé rất nhanh đã ngủ mất, hơi thở ấm áp trong ngực, làm cho Kiều Mặc cảm thấy an tâm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt say ngủ kia, một lần lại một lần, trong đêm tối vang lên một tiếng thở dài khe khẽ, bé cưng...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đến Trường

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Sáng sớm mùa Đông, không khí trong lành nhưng lạnh buốt. Đồng hồ báo thức nằm im lìm, một tay Kiều Mặc xách chiếc cặp to sụ, tay khác nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái xinh xắn, vừa đi vừa lải nhải dặn dò. Đứng bên cạnh, cô bé hớn hờ nghĩ đâu đâu, không biết có nghe lọt tai chữ nào không nữa.

"Cháu chào ông Bảy!" Bé gái xinh xắn kéo tay ông anh đẹp trai, mặt mày tươi rói đến chào ông lão hàng xóm.

Ông Bảy tuổi đã lớn, nhưng xương cốt còn mạnh khỏe, đầu óc minh mẫn lắm, sáng sớm nào ông cũng tự đi mua bữa sáng. Hôm nay trùng hợp lại gặp hai anh em, ông dừng bước, cười hiền lành:

"Cháu đến trường đấy à..."

"Dạ!" Kiều Kiều gật đầu thật mạnh, lắc lắc cánh tay Kiều Mặc, mỉm cười ngọt ngào. "Anh hai đưa cháu đến trường ạ!"

Kiều Mặc nhìn bộ dạng sượng ròn của Kiều Kiều, cười âu yếm, đồng thời kính trọng nghiêng nhẹ đầu chào ông lão đứng trước mặt: "Chào ông Bảy!"

"Trở về là tốt, trở về là tốt rồi..." Ông Bảy vui mừng nhìn hai anh em, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt nhăn tít lại: "Cháu mau đến trường đi. Nhớ khi nào rảnh qua nhà ông chơi, ông sẽ kể chuyện cho cháu nghe..."

"Dạ, thưa ông cháu đi ạ!" Nghe ông Bảy nói, Kiều Kiều cười gượng gạo, vội vàng kéo Kiều Mặc – lúc này đang phì cười trong bụng – chạy khỏi ngõ nhỏ...

Kiều Kiều đeo cặp xách to sụ đi dọc theo chân tường, đến phòng học thì lấp ló ở cửa phòng. Đứng là đã vào tiết học rồi. Các học sinh nhỏ đang chú ý nghe cô giáo giảng bài. Kiều Kiều định thừa dịp cô giáo đang viết bảng chạy vào chỗ ngồi. Ai bảo bé xin nghỉ một ngày lại nghỉ tuốt luốt luôn bốn ngày chi. Hôm nay vừa đi học lại thì vô lớp muộn, haiz! Chắc chắn là sẽ bị phê bình rồi. Đôi mắt lúng luyến chuyển động, ‘oạch’ một tiếng chạy như bay đến mục tiêu, không may là vị trí của bé ở bàn trong cùng dãy cuối, bé đành cúi gập lưng chạy dọc theo dãy bàn cuối, từ từ tiến đến chỗ ngồi của mình. Phòng học vang lên vài tiếng xì xầm khe khẽ, một số bạn còn che miệng cười khúc khích. Cô giáo nhận ra sự khác thường của lớp, quay đầu nhìn thoáng qua, mọi người lập tức ngồi nghiêm chỉnh trở lại. Phòng học rốt cục yên tĩnh. Vì vậy, tiếng thì thầm trò chuyện của hai bạn nhỏ ở cuối lớp trở nên rõ mồn một.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều, cuối cùng cậu cũng đi học lại rồi!"

"Úi, báo cho cậu biết một tin tốt, anh tớ về rồi!"

"Thật hả? Vậy cậu có làm 'trần châu xú mại' cho tớ không? Cậu hứa với tớ khi nào anh hai cậu về cậu sẽ làm cho tớ ăn mà!"

"Làm, làm rất nhiều luôn í, trong cặp tớ này, nhưng Ú à, cậu béo như vậy rồi mà cứ ráng ăn cho cố vô!"

"Cậu mới gầy kia, ăn ít nữa chứ, tớ giúp cậu ăn thôi mà. Đúng rồi, Kiều Kiều sao cậu nghỉ học lâu vậy?"

"Hôm đó tớ bị xe tông..."

"Cái gì!" Bàn Tiểu Hồ - biệt danh Ú - chưa kịp hét lên thì đã bị Kiều Kiều che miệng lại, đồng thời kéo cậu ta ngồi thụp xuống dưới bàn. Hiện tại, hai đứa nhỏ chắc chắn rằng ở dưới bàn là nơi an toàn để hai đứa nói chuyện phiếm.

"Suyt, cậu nói nhỏ thôi, anh hai dẫn tớ đi bệnh viện kiểm tra rồi, không có bị gì đâu. Nhưng anh hai tớ lo lắng thái quá nên cứ bắt tớ ở nhà, hôm nay tớ phải lầu bầu với ảnh suốt ảnh mới cho đi học đây..."

"Hừ, Anh hai cậu làm gì mà quản cậu lắm thế... Cậu không biết đấy chứ, lớp chúng ta có một đứa mới chuyển tới tên là Cổ Diệc Tiêu. Nó chiếm bàn của cậu mất rồi." Bàn Tiểu Hồ tỏ vẻ thần bí mặt báo sự tình.

"Cái gì!" Lúc này đổi thành Kiều Kiều hét lớn, Bàn Tiểu Hồ nhanh nhẩu lấy tay che miệng bé lại. Tiếc là cậu rất béo, động tác chậm chạp, thế là công cốc. "Gi vậy trời?! Cậu ta tự nhiên chiếm luôn vị trí của tớ và cậu là thế nào?!"

"Đúng đó! Chúng ta đều ghét tên đó..."

Giáo viên Ngữ Văn là một bà cô họ Mao hơn bốn mươi tuổi, dáng người béo núc ních, bình thường trong cô về tốt bụng, nhưng có lẽ thời kì mãn kinh của bà đã đến, bà bắt đầu nói dai, lại còn siêu khó tính. Lúc này, bà ta muốn phát điên, hơi thờ loạn xà ngầu, vì bà tìm mãi không thấy chính xác đứa nào đang đang rầm rì nói chuyện. Tất cả học sinh đều ngồi ngay ngắn mặc dù biểu cảm khuôn mặt có chút kì quặc, giống như đang cố nén điều gì đó, mỗi đứa nào đứa nấy cũng mím chặt lại. Cô giáo Mao nhìn quanh quất cả phòng học mấy lần vẫn không tìm ra hai đứa học sinh nghịch ngợm ấy.

"Thưa cô, Bàn Tiểu Hồ và Kiều Kiều đang lén lút ngồi ở dưới bàn nói chuyện ạ!" Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo của trẻ con vang lên "mách lẻo", đồng thời làm cho tiếng xì xào của hai bạn trẻ im bật. Một bé gái buột đuôi ngựa đứng lên, chỉ vị trí của Bàn Tiểu Hồ. Cô bé xinh xắn ngẩng mặt kiêu ngạo. Tần Tử Tử là lớp trưởng của lớp Kiều Kiều, đồng thời cũng là con gái của cô giáo chủ nhiệm. Dù vậy, cô bé này chẳng thừa hưởng chút khí chất nào từ gia đình có tiếng văn chương của nó, điềm đạm không có, lịch sự tao nhã càng không. Mới tí tuổi đầu đã học đòi tính xấu của mẹ, ở trên lớp chuyên đi hóng tin tức về leo mép với mẹ, ngày nào cũng lia mắt bốn phương tám hướng bắt lỗi bạn học. Thật sự nhìn phát ghét.

"Ba" một tiếng, Cô giáo Mao hất hết sách vở trên bàn xuống, gào lên: "Bàn tiểu Hồ, Kiều Kiều. Hai đứa mau đứng lên!"

Khi nghe Tần Tử Tử mách lẻo, hai đứa trẻ sợ hãi không dám nói tiếp nữa. Tiếng gào của cô giáo khiến cả hai đứa run bắn, không chút suy nghĩ liền đứng thẳng dậy.

"Ồi!"

"Ồi!"

Hai tiếng rên đồng thời vang lên. Hai đứa trẻ còn chưa kịp đứng thẳng, hai cái đầu đã va mạnh vào bàn, ngã oạch xuống nền đất. Cả lớp cười vang, gập lưng nhìn hai người vỗ tay rầm rầm.

Hai người cổ hết sức nhô đầu lên khỏi bàn, một tay phủi bụi đất trên áo, một tay xoa đầu đang đau âm ỉ. Gõ bàn vài lần, học sinh vẫn cười không ngừng, gương mặt phúc hậu của cô giáo Mao đỏ ửng, cục tức nghẹn trong bụng rốt cục bùng nổ:

"Cái lớp này thật hết nói! Bàn tiểu Hồ, Kiều Kiều ra ngoài đứng phạt cho tôi! Lập tức, ngay lập tức!"

Kiều Kiều cúi đầu. Cô còn chưa tháo cặp xuống nữa, thế mà đã bị cô giáo đuổi ra khỏi lớp. Biết thế cô nghe lời anh hai ở nhà cho rồi. Thực xui quá đi mà! Bàn tiểu Hồ thì không nghĩ như vậy, trong lòng xấu hổ lắm, chỉ muốn chạy ra khỏi lớp nhanh nhanh thôi.

"Kiều Kiều này, chúng ta ra ngoài đi, không nên chọc cô giáo Mao tức giận!"

Bàn tiểu Hồ túm áo Kiều Kiều kéo kéo, nom có vẻ thấu tình đạt lý,

thành thật làm theo "ước muốn" của cô giáo. Kiều Kiều đau thương nhìn cô giáo đang tức điên người, cúi đầu đi theo Bàn Tiểu Hồ ra ngoài. Nhưng vừa bước qua cửa lớp, Bàn Tiểu Hồ sung sướng nhảy nhót một chút khiến bạn bè trong lớp lại cười vang.

Bên cạnh cửa sổ, một học sinh nam vẫn mãi mê ngắm nhìn quang cảnh ngoài ô cửa. Cậu dường như không để ý chuyện vừa rồi. Cậu làm cho người khác có cảm giác là cậu già trước tuổi vậy.

Cửa phòng 'oành' một phát đóng lại, hai đứa trẻ bị ngăn cách ở ngoài. Tuy ngoài trời đang là mùa Đông giá rét nhưng hành lang trường lại rất ấm áp. Trong tiết học, tất cả các lớp đều yên lặng, đôi khi lại vang lên tiếng đọc bài chậm chậm. Hai đứa trẻ mắc lỗi lẻ loi đứng bên ngoài. Kiều Kiều đặt cặp xuống đất, còn mình thì dựa vào tường ừ ừ,

"Biết thế hôm nay tớ không đi học đâu!"

"Kiều Kiều, chúng ta đi chơi đi. Bên ngoài tuyết đang rơi, chúng ta chơi ném tuyết đi."

Bàn Tiểu Hồ ngồi dưới đất ngẩng cái mặt béo núc ních của mình lên, hớn hờ đề nghị, hai con mắt lấp la lấp lánh. Hai đứa trẻ mới mắc lỗi lần đầu tiên, không lo lắng gì cả, quẳng hết mọi thứ ra sau đầu. Bình thường chúng cũng nghịch như quỷ, làm sao có thể ngoan ngoãn đứng chịu phạt. Nhưng Kiều Kiều đã hứa với lòng phải thay đổi triệt để, từ nay về sau quyết trở thành bé ngoan, nên cô đành ngậm ngùi từ chối.

"Anh hai không cho. Anh ấy sợ tớ cảm lạnh lắm!" Kiều Kiều ngồi xỏm xuống bên cạnh.

"Haiz, Sao cậu cứ suốt ngày nghe lời anh cậu vậy? Đồ nhát cây!" Bàng Tiểu Hồ liếc mắt khinh thường Kiều Kiều. Tất nhiên hành động của cậu nhóc không thể thay đổi quyết định trở thành bé ngoan của Kiều Kiều rồi.

"Không nghe anh hai tở, chẳng lẽ nghe lời cậu à?" Kiều Kiều khinh khỉnh nói lại. Cô nhóc bĩu môi, thổi phồng hai má. Cái bộ dạng hờn dỗi ấy trông dễ thương kinh khủng.

Khuôn mặt béo ú của Bàng Tiểu Hồ đột nhiên ửng đỏ. Cậu nhóc ngơ ngẩn nói: "Kiều Kiều, cậu thật dễ thương quá!"

Kiều Kiều chẳng nghĩ là mình được khen. Cô nhóc nhéo nhéo hai má mình, cái đầu nhỏ hơi nâng lên, đôi mắt trong vắt mở to, miệng rầu rĩ thốt lên: "Thật không? Anh hai chuyên gia nói tớ gây nê, ép tớ trong một tuần phải béo lên, tớ phải làm sao bây giờ?" Cái nhăn mày của cô nhóc ắt hẳn là vì nhiệm vụ khó nhằn ông anh vứt cho.

"Chị gái của tớ thì bảo tớ béo ú, bắt tớ giảm cân hoài, ghét quá đi mất. Ba mẹ còn chưa nói, bà chị thì suốt ngày lải nhải, còn bảo tớ mập như heo..."

"Haiz..."

"Haiz..."

Hai đứa nhỏ đồng thời thở dài. Cái bộ dạng ‘trăm thứ phải lo’ kia làm người khác muốn phì cười. Hai đứa ngồi dựa vào tường. Lốp áo áp vào tường cũng không thấy lạnh lắm. Hai đứa không có chuyện gì để nói, nhưng trong đầu thì ‘tâm sự’ đầy ắp. Một lúc lâu sau, Bàng Tiểu Hồ đột nhiên ôm bụng nhìn Kiều Kiều, phờ phạc gọi tên bạn: "Kiều Kiều?" Kiều Kiều quay đầu nhìn bạn, lập tức hiểu ngay là chuyện gì. Cô nhóc bĩu môi, nghĩ bụng: “Cậu không phải heo thì ai là heo hả? Mới mấy giờ không biết liền đói bụng?” Cô nhóc kéo cặp đến trước mặt mình, với tay vào trong lấy ra cặp lồng com thật to. Bàng Tiểu Hồ vừa thấy, hai mắt ngay lập tức lóe sáng, mặt mày hớn hờ nhận cặp lồng com. Cậu nhóc vui ra mặt mở nắp. Hai con mắt cười tít lại.

"Wow, Kiều Kiều, sao cậu đem nhiều thế? Mất nhiều tiền lắm đúng không?"

Cặp lồng com chia làm nhiều ngăn, ngăn đựng trân châu xiu mại, ngăn đựng bánh tuyết*, ngăn đựng bánh bí đỏ, trứng ốp lếp, gà chiên, bánh ngọt và một ít rau xào, thức ăn vẫn còn nóng, rất vừa ăn. Nhìn Bàng Tiểu Hồ chảy nước miếng, Kiều Kiều lại không cảm thấy cậu ta tham ăn lắm, còn có chút xiu cảm giác cậu ta thật rụt rè. Ai bảo hình tượng tham ăn của Bàng Tiểu Hồ đã ăn sâu vào trong lòng mỗi người chứ.

*Bánh tuyết: Một loại bánh ngọt ở Chiết Giang. Điểm đặc sắc của nó là tròn như quả cầu tuyết, vỏ bánh mềm dẻo, nhân thơm ngon.

Kiều Kiều buồn cười nhìn bộ dạng tham ăn của cậu bạn. Cô nhóc lấy một viên trân châu xiu mại nhét vào miệng cậu bạn, nhẹ nhàng nói: "Vậy nên, cậu phải giúp tớ ăn cho hết!"

Bàng Tiểu Hồ cắn một cái liền nuốt xuống. Một tay cậu bóc một miếng bánh bí đỏ, tay khác lại bóc bánh tuyết bỏ hết vào miệng, miệng còn nói: "Ăn ngon thật! Kiều Kiều làm đây hả?"

"Ừ... có anh hai tở làm cùng nữa ." Có thể nói như vậy. Không cho anh hai làm không được, cơ mà anh ấy chỉ chuyên gây rắc rối cho bé thôi.

"Kiều Kiều, cậu làm thật hả? Lớn lên gà cho tớ đi. Mỗi ngày cậu nấu cho tớ ăn." Đang ăn ngon miệng, Bàng Tiểu Hồ không suy nghĩ gì liền nói toẹt mong ước ra khỏi miệng.

Khuôn mặt Kiều Kiều run lên. Cô nhóc nghiêm túc từ chối: "Ừ à, không được đâu, tớ đã đồng ý với anh hai rồi!"

Bàng Tiểu Hồ hơi rầu rĩ, cơ mà cậu đã có bánh bí đỏ để ăn rồi, chẳng sao cả! Cậu ta sung sướng chiến đấu với “bàn tiệc” trước mặt.

Chuông tan học vang lên. Buổi tiệc liên hoan be bé cũng sắp tàn, thức ăn trong lồng com cũng vui đi... sạch bách. Bàng Tiểu Hồ vừa ngượng ngùng vừa nhúc nhích. Cậu ăn hết com trưa của Kiều Kiều rồi.

"Ú, cảm ơn cậu đã giúp tớ ăn nhiều như vậy. Nếu không có cậu tớ cũng chẳng biết làm sao nữa." Kiều Kiều cầm miếng bánh cuối cùng đưa cho Bàng Tiểu Hồ, cười chân thành. "Cậu không biết đâu, anh tớ bắt tớ ăn hết đồ ăn trong cặp lồng com này, chút về là anh ấy kiểm tra đó. May mắn có cậu ăn giúp rồi!"

Nghe Kiều Kiều nói như vậy, Bàng Tiểu Hồ quảng luôn cảm giác ngượng ngùng vừa rồi, lấy tay đem miếng bánh Kiều Kiều đưa bỏ vào miệng. Cậu vừa giúp Kiều Kiều đó!

Cô giáo Mao cầm sách giáo khoa bước ra khỏi phòng học, hết liếc cặp lồng com trống trơn rồi chuyển sang liếc Kiều Kiều và Bàng Tiểu Hồ. Cuối cùng, bà ta quảng cho hai đứa nhỏ một ánh mắt “hết thuốc chữa”, sau đó lác đầu đi xuống cầu thang...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Học Sinh Mới

Editor: Mặc Mặc

Beta: Bess

Khi bóng dáng cô giáo Mao vừa khuất ở chỗ góc cầu thang thì Bàng Tiểu Hồ liền lôi kéo Kiều Kiều bước vào phòng học, không những thế lại còn ân cần xách cặp sách hộ bé. Hai người vừa bước vào lớp thì mấy nhóm bạn cũng xán lại vây quanh cười hi hi, lúc này Kiều Kiều nhìn thoáng qua đáng người ngồi ở chỗ cuối cùng đang nằm ườn ra mặt bàn, về mặt ủy khuất, người kia không phải La Lạc thì còn ai vào đây nữa. Lúc này Kiều Kiều liền trừng mắt lên nhìn cái người kia đang im lặng ngồi nhìn chăm chăm cậu bé ngồi cạnh cửa sổ, bước vài bước tới gần bên người La Lạc, thờ hồng học nói: "Lạc Lạc, sao cậu lại ngồi ở đây?"

La Lạc hích cái mũi nhỏ lên, cậu giống Kiều Kiều đều có bộ dáng xinh đẹp như búp bê chẳng qua là thiếu mất một phần khí chất, nhìn qua thì thấy chính là một cậu bé cẩn thận thành thật, cái miệng nhỏ nhắn luôn vênh lên cùng với khuôn mặt đầy ủy khuất trông như đứa trẻ bị rơi vào cảnh khó khăn gian khổ. Bên cửa sổ, La Lạc nghiêng mắt nhìn cậu bé kia rồi nhanh chóng liếc mắt quay đầu nhìn về phía Kiều Kiều, ủy khuất nói:

"Kiều Kiều, tên kia không cho tớ ngồi ở đó..." Nói rồi chỉ tay về phía bàn cuối cùng ở trong góc lớp, sau đó tiến tới nhỏ giọng nói vào tai Kiều Kiều: "Tên đó cũng không cho cậu ngồi đó, đó là bàn của cậu cơ mà...."

Kiều Kiều nhìn về phía góc phòng, vài ngày cô bé không tới lớp chiếc bàn kia đã phủ kín một lớp bụi mỏng, thấy vậy Kiều Kiều bèn nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu không nói cho thầy giáo biết?"

"Chính thầy cho tên đó tự chọn chỗ ngồi nói chỗ nào cũng có thể ngồi..."

Kiều Kiều thở hắt hên hừ nhẹ một tiếng, đi đến đem chiếc bàn của mình trở về vị trí cũ: "Ú ối, mau đến giúp tớ lau dọn cái bàn này!"

Nhóm bạn lập tức ba chân bốn cẳng giúp Kiều Kiều đem bàn học lau sạch rồi đem trở về, xem ra tất cả mọi người đều không thích cậu bạn học mới tính tình quái gở kia. Nhưng chưa đợi Kiều Kiều thu dọn đồ đạc xong thì Tần Tư Tư vừa đi vào lớp học đã chứng kiến cảnh Kiều Kiều đang đem bàn học trở về vị trí cũ, cô bé tiến lại gần và mặt không vừa ý nói lớn: "Kiều Kiều, bạn học Cổ Diệc Tiêu không thích người khác ngồi chỗ bên cạnh hần, vì vậy cậu không thể ngồi ở chỗ đó!"

Cô bé Tần Tư Tư này vốn là người gặp ai cũng tỏ vẻ mặt kiêu ngạo thích sai khiến người khác vậy mà đối với cậu bé mới đến Cổ Diệc Tiêu này lại tỏ thái độ khác thường, hoặc nói chính xác hơn thì chính là thái độ lấy lòng. Quả thực Cổ Diệc Tiêu là một cậu bé có vẻ ngoài rất tuấn tú, tuy rằng mới chỉ có 10 tuổi nhưng vóc dáng lại cao nhất lớp, khuôn mặt thì xinh đẹp hơn cả các bé gái, tuy rằng đường nét trên khuôn mặt chưa hoàn toàn rõ nét nhưng vẫn giống như tượng ngọc được điêu khắc tinh xảo. Cậu bé này còn có một đôi mắt lấp lánh như đá quý, đôi mắt ấy rất giống với Kiều Kiều chỉ khác là đôi mắt của Kiều Kiều thì sáng ngời trong suốt, lúc nào cũng mở thật to khiến cho mọi người đều có thể đoán được trong đầu cô bé đang nghĩ cái gì, còn với Cổ Diệc Tiêu, đôi mắt ấy lại thật là lạnh lùng, dường như đôi mắt ấy không thuộc về một đứa trẻ ở cái độ tuổi này.

Ở tuổi này thì bọn trẻ sẽ không quá để ý tới vẻ bề ngoài của nhau, vì vậy việc Tần Tư Tư đối xử khác biệt với Cổ Diệc Tiêu không phải vì vẻ ngoài xinh đẹp của cậu bé mà là vì cô giáo chủ nhiệm đã dặn bé rằng Cổ Diệc Tiêu là con trai của tổng giám đốc Cổ Bách Lâm, chủ nhân của tập đoàn tài phiệt Cổ nặc, bảo bé phải cùng Cổ Diệc Tiêu làm bạn bè thân thiết, chơi vui vẻ với nhau, nếu có hội phải đến nhà cậu bé làm khách, phải... vì vậy cô bé này mới đối xử khác thường như thế.

Cổ Diệc Tiêu vẫn luôn im lặng khi nghe Tần Tư Tư hét lớn thì cảm thấy khó chịu liền cau mày nhìn cô bé một cái, sau đó lại quay qua nhìn cái bàn của Kiều Kiều, Kiều Kiều cũng ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu bé, không chút khách sáo nói: "Nếu không thích tớ ngồi bên cạnh cậu vậy cậu có thể qua chỗ khác ngồi, chỗ này vốn dĩ là của tớ." Dứt lời liền đem cặp sách ra rồi lấy tất cả sách giáo khoa để lên bàn thành một chồng lớn.

"Kiều Kiều, sao cậu lại dám nói chuyện với Cổ Diệc Tiêu chứ!" Tần Tư Tư lấy dáng điệu của một người lớp trưởng, ôm cánh tay nhìn từ trên cao xuống mặt Kiều Kiều, Kiều Kiều lại chẳng thêm để ý tới, dù sao thì cô bé cũng chẳng bao giờ cùng Tần Tư Tư gây khó dễ cho nhau, với tất cả các bạn khác trong lớp cũng vậy.

"Lạc Lạc, bài tập mấy ngày hôm nay cho tớ mượn chép một lát!"

La Lạc chun cái mũi lại, đẩy cao cặp kính mắt rồi bày ra vẻ mặt không biết phải làm sao nhìn về phía Kiều Kiều, bình thường có ai đi chép bài tập của người khác mà lại công khai như vậy chứ, thật là...

"Anh hai tớ nói làm nhiều bài tập sẽ quá mệt mỏi, chỉ cần chép một chút thôi, dù sao chỉ cần học được là được!" Kiều Kiều vừa giải thích vừa tiếp nhận quyển vở bài tập từ tay La Lạc.

"Kiều Kiều, cậu dám chép bài tập của người khác, tớ sẽ mách với cô giáo!" Tần Tư Tư đứng bên cạnh này giờ thấy vậy liền lên tiếng chỉ trích nhưng Kiều Kiều vẫn chẳng để ý đến cô bé, bé lấy sách bài tập ra đưa cho Bàng Tiểu Hồ.

"Ú ối, chữ hai đứa mình không khác nhau lắm, cậu viết giúp tớ bài tập ngữ văn được không?"

"Được thôi!" Bàng Tiểu Hồ lập tức cầm lấy sách, còn không quên nhắc thêm: "Kiều Kiều, trần châu xiu mại với bún thịt hôm nay ăn ngon quá đi mất, ngày mai cậu có làm nữa hay không?"

Kiều Kiều vừa cúi đầu cặm cùi chép bài tập vừa nhanh chóng trả lời: "Được thôi, hôm nào cậu đến nhà tớ đi, tớ sẽ làm cho cậu một bàn ăn đầy ắp đồ ăn ngon!"

"Nhất trí!" Bàng Tiểu Hồ cười híp cả con mắt lại, tay cũng bắt đầu quaoáy thật nhanh.

Lúc này một cậu bé lùn đến gần bên người Kiều Kiều, miệng cười ngây ngô nhỏ giọng nói: "Kiều Kiều, chữ hai đứa mình cũng không khác nhau lắm, tớ giúp cậu chép nhé!"

Thấy vậy Kiều Kiều lắc đầu, nghiêm trang nói: "Chữ tớ với cậu khác nhau lắm, cô giáo nói chữ của cậu là một phong cách riêng!" Lại nhìn thấy cậu bé ấy vì thất vọng mà đầu cúi thấp xuống, khoe miệng Kiều Kiều nghịch ngợm cười tươi nói: "Ngày mai tớ mang bán bí đỏ mà cậu thích ăn nhất cho cậu nhé, hôm nay chỗ đồ ăn tớ làm đều bị Ú ăn hết sạch rồi!"

"Ừm!" Thấy mục đích đã đạt được, cậu bé liền nhanh nhẩu chạy về chỗ ngồi của mình.

Chuông vào lớp vang lên, Tần Tư Tư vốn vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Kiều đang cúi đầu chép bài tập đành thờ hỏn hển rồi giậm chân xoay người trở về chỗ ngồi của mình. Cổ Diệc Tiêu này giờ vẫn im lặng ngồi một góc theo dõi mọi chuyện, khoe miệng chọt lóe lên một nụ cười về phía cô gái đang hí hục chép bài tập kia, rồi sau đó lại trở về về mặt bình thường quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kế Sinh Nhai

Edit: Nam

Beta: Bess

Kiều Mặc đang cặm cùi sửa xe với một đồng cỡ lẻ và đinh ốc, quần áo thì dính đầy dầu mỡ đen xì bẩn thỉu, khắp cả người toàn một mùi dầu máy, A Nại ngồi xôm một bên giúp đỡ anh, Lý Ương thì mấy ngày nay vẫn không thấy người, Xuyên Quân rảnh rỗi dựa vào bên cạnh một chiếc xe:

"Anh Kiều, chẳng lẽ về sau anh vẫn tiếp tục sửa xe à?"

"Không được sao?", Kiều Mặc đem đỡ linh kiện xuống đưa cho A Nại, hơi hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Xuyên Quân một cái, khẽ cười thành tiếng: "Sửa xe có gì không tốt, anh mày lại không đọc nhiều sách, trong đầu chả có cái gì, chỉ có mỗi cái việc sửa xe là còn có thể làm được, tiền kiếm cũng không ít, tại sao lại không làm?"

"Xuyên Quân chính là mắc bệnh lười, mày thực sự nên nhìn anh Kiều mà học tập..." A Nại cũng gật đầu đồng ý, còn không quên chê bai Xuyên Quân một chút.

Xuyên Quân lập tức đáp trả: "A Nại, mày cũng đừng nói tao, mày chắc là chăm chỉ lắm hả, từ đầu đến chân nhìn chỗ nào cũng thấy vô dụng, mày đã bao giờ làm được cái gì ra hồn chưa?"

"Hai đứa đừng có suốt ngày gây gổ với nhau, chú Sơn là người khôn khéo, cho mấy đứa ở trong này làm việc kiếm sống đã là rất tốt rồi, vậy mà cũng đã hai năm, ba đứa chúng mày sửa được mấy chiếc xe hả? Cả ngày chơi bồi lêu lổng mà còn nghĩ đến chuyện phát tài, chúng mày tưởng tiền từ trên trời rơi xuống à, mà nếu tiền có từ trên trời rơi xuống thật thì cũng không đến lượt chúng mày hưởng!" Kiều Mặc đi ra bồn rửa tay nói.

Xuyên Quân cảm khẩn mặt đi qua, cười hề hề: "Tiền có rơi xuống hay không không quan trọng, chỉ cần đừng có tăng giá rơi trúng đầu là được, anh Kiều nói xem nếu em mà đang hoàng chính trực, làm nhiều việc thiện, vui khi giúp đỡ người khác, có ý chí vươn lên khi gặp khó khăn gian khổ thì liệu em có bị xã hội vứt bỏ? Anh Kiều, em không tin là nhà tù có thể làm anh chùn bước, để em giúp đỡ anh lần này."

Kiều Mặc lau khô tay, rồi ném khăn mặt lên đầu Xuyên Quân, châm một điếu thuốc, hướng về phía A Nại đang bận bịu dọn dẹp hỏi: "A Nại, cái thằng Xuyên Quân này lại định bày trò gì nữa đây?"

A Nại ném mạnh thứ trong tay vào thùng dụng cụ, tức giận nói:

"Sao em biết, nhất định trong đầu chả có cái quái gì hay ho."

"Thế nào lại nghĩ thành em bày trò hả?" Xuyên Quân có vẻ có chút uất ức: "Lúc này Cát Mạnh Thiên có nhờ em nhấn lại, tối mai tại quán Hải Thiên, hẳn mời"

Kiều Mặc vừa rút ra một điếu thuốc lá liền hung hăng dấm nát dưới chân, nổi trận lôi đình: "Con mẹ nó, Cát Mạnh Thiên là cái thá gì của mày mà suốt ngày nhờ vả nhần với chả tin, tao không có hứng thú, nghe có hiểu tiếng người hay không? Xuyên Quân anh cảnh cáo mày, lần sau còn nhắc tới cái tên cho má ấy thì cút ngay!"

Không khí trong tiệm sửa xe nhất thời trở nên vô cùng nặng nề, Kiều Mặc một cước đá bay thùng dụng cụ, tụt vào một bên xe hút thuốc, Xuyên Quân có chút không phục nhưng không dám bỏ đi, lại càng không dám ăm ỹ cùng Kiều Mặc, đành phải ngồi một bên thờ phỉ phỉ cho hả giận.

A Nại làm người trung gian giảng hòa cảm thấy rất khó xử, không biết nên nói như thế nào cho phải, đành phải kiên trì đến trước mặt Kiều Mặc, khuyên nhủ: “Anh Kiều, anh đừng nóng giận, anh cũng không phải không biết tính tình thằng Xuyên Quân, có gan nghĩ mà chẳng có gan làm, chỉ là suốt ngày chơi bời lêu lổng với bọn đầu đường xó chợ, chứ mà bắt nó đi trộm cắp thật thì có mười lá gan nó cũng chả dám... Phải vậy không, Xuyên Quân?”

A Nại lại đem Xuyên Quân kéo đến trước mặt Kiều Mặc: “Xuyên Quân, mau xin lỗi anh Kiều...”

Xuyên Quân ngược mắt lên nhìn khuôn mặt thâm trầm của Kiều Mặc, trước bữu môi, sau gãi cổ, một hồi ngập ngừng do dự mới đến trước mặt Kiều Mặc, cúi đầu nhỏ giọng than thở: “Anh Kiều, em biết em sai rồi, em cũng không phải là muốn chọc giận anh, chỉ là cái tên Cát Mạnh Thiên chết tiết kia suốt ngày đến tìm em, em cũng chẳng biết làm thế nào...”

Kiều Mặc yên lặng hút thuốc thật lâu không nói chuyện, sau khi hút hết điếu thuốc liền đứng lên, vỗ vỗ bãi vai Xuyên Quân, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hiện tại anh chỉ muốn cùng với Kiều Kiều sống thật tốt, những việc khác hoàn toàn không nghĩ đến!”

Xuyên Quân gật gật đầu, từ trong túi quần rút ra một chiếc điện thoại di động mới tinh đưa cho Kiều Mặc: “Anh Kiều, cái này tặng anh.” Kiều Mặc nhận nhưng cũng chẳng để tâm cho lắm, tùy tiện nhét vào trong túi.

A Nại thấy hai người không có việc gì liền thờ phào nhẹ nhõm, đối với bọn họ cãi nhau là chuyện cơm bữa, có khi không đợi hán khuyên can, mọi chuyện đã đầu vào đây rồi, thậm chí hai đương sự gây trước vừa âm ỹ gây sau đã lại kể vai sát cánh xưng huynh gọi đệ rồi: “Mấy ngày nay chả thấy bóng dáng Ương từ đâu cả”

Kiều Mặc nghe thấy lời A Nại, sắc mặt khê thay đổi nhưng không nói gì, Xuyên Quân lại có chút tức giận bất bình: “Cái thằng chết tiết kia khẳng định là sợ bị đại ca bắt đi làm việc”

Kiều Mặc nâng tay lên nhìn đồng hồ, sau đó liền vào trong thay xuống bộ quần áo bảo hộ dính đầy dầu máy rồi đi khỏi, Xuyên Quân ở phía sau vội vàng hô lớn: “Anh Kiều, anh đi đâu thế?” Anh đi rồi lấy ai sửa xe?

“Đi đón Kiều Kiều” Kiều Mặc đầu cũng lười quay lại, nhanh chóng ra ngoài.

"Em cũng đi, mấy ngày rồi không gặp bé Kiều!" Xuyên Quân vui tươi hơn hờ theo kịp, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Kiều Mặc liền đứng hình, vội vàng cười cười khoát tay: "Minh anh đi thôi, em còn có việc... A Nại, mày không phải muốn mời tao ăn cơm sao? Nhanh nhẹn lên đi!" Nói xong xoay người chạy một mạch về hướng ngược lại...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tan Học

Edit: Hie's

Beta: Bess

Lúc Kiều Kiều đang thu dọn sách vở, Bàn Tiểu Hồ cầm vở bài tập đi tới hỏi: “Kiều Kiều, cậu xong chưa?”

“Ú, cảm ơn cậu” Kiều Kiều nhận vở rồi nhét vào ba lô. Cô bé đeo cặp đi ra ngoài. Thấy vậy, Bàn Tiểu Hồ đuổi theo: “Kiều Kiều, chúng ta cùng về đi.”

“Nhưng chúng ta đâu cùng đường với nhau đâu?” Kiều Kiều nghi hoặc nhìn cậu nhóc một cái, bước chân xuống cầu thang bỗng dừng lại.

“Sao lại không cùng đường? Chẳng phải hai đứa đều đi ra cổng trường hay sao?” Bàn Tiểu Hồ chậm chạp đuổi theo, hai bên má ửng hồng. Bước nhanh tới chỗ Kiều Kiều, cậu nhóc giật lấy ba lô của Kiều Kiều, miệng ân cần nói: “Kiều Kiều, để tớ giúp cậu xách ba lô nha.”

Trận tuyết lớn vừa ngừng lại, mặt trời mới bắt đầu ló ra khỏi những đám mây, những tia nắng chiếu xuống chói sáng nhưng chẳng có một chút ấm áp nào. Sân trường, tuyết đọng lại một lớp rất dày, tiếng bước chân đạp lên tuyết vang lên những tiếng xột xoạt, Kiều Kiều và Tiểu Hồ vừa đi vừa nói chuyện, một đứa thì mập mạp, một đứa thì gầy tong teo nhưng trông rất hài hòa.

Khi Kiều Mặc đến trường của Kiều Kiều thì vẫn chưa đúng giờ tan học. Kiều Mặc dựa người vào cột đá trước cổng trường kiên nhẫn chờ đợi. Kiều Mặc đứng đó, diện mạo anh tuấn, khuôn mặt góc cạnh rõ nét, đôi lông mày đen nhánh, hơi nhíu lại, đôi mắt phượng đẹp để toát lên vẻ tà mị. Trường học của Kiều Kiều ở gần trường đại học Lăng Hải, vài nữ sinh đi qua trộm ngắm Kiều Mặc, có người mạnh dạn hơn còn đường đường chính chính đổi mắt nhìn anh không rời. Cảm nhận được những ánh mắt ái mộ của các nữ sinh xung quanh, Kiều Mặc lạnh lùng quét một vòng, sự chán ghét hiện rõ trên gương mặt. Anh nhìn hàng mi lại, khiến các cô gái xấu hổ đỏ mặt, đồng thời che cánh môi hồng cười bẽn lẽn.

Đúng lúc đó, một chiếc Bentley xa xỉ chậm rãi đi tới và dừng lại trước cổng trường. Một người đàn ông trẻ tuổi từ trên xe bước xuống. Anh mặc một bộ Âu phục cao cấp, vóc người cao ráo, dáng vẻ tuấn lãng, mặt mày thanh tú, khoe miệng nở một nụ cười thân nhiên, nhưng ánh mắt lại sắc bén cực, làm cho người khác không dám tới gần.

Khung cảnh này lập tức hấp dẫn được ánh mắt của các nữ sinh đi ngang qua. Kiều Mặc nhìn thoáng qua, khoe miệng khẽ mỉm lại. Một chiếc Rolls Royce, một chiếc Bentley..... Toàn là kẻ có tiền.

“Anh hai.” Một âm thanh trong trẻo vang lên, ánh mắt Kiều Mặc lập tức dẫn ra. Anh xoay người lại mỉm cười, dang cánh tay bế cô bé lên nhẹ nhàng gọi “Bé cưng” một cách thân mật.

Cô nhóc trong lòng kêu to một tiếng nhưng Kiều Mặc không để ý.

Anh muốn ôm mãi thân hình bé nhỏ mềm mại trong lòng. Anh ôm Kiều Kiều xoay vòng, Kiều Kiều hơn hờ cười lớn, tiếng cười ngây thơ trong sáng vang lên, xua đi những cái lạnh giá của mùa đông đang len lỏi khắp phố phường.

“Anh hai, anh lại hút thuốc đấy à?” Kiều Kiều được Kiều Mặc ôm ở trước ngực, với tay giành lấy điếu thuốc trên môi Kiều Mặc vút vào thùng rác bên cạnh đó.

“Bé cưng, bồi thường cho anh một chút.” Kiều Mặc cũng không giận, cười lớn rồi hung hăng hôn lên hai má Kiều Kiều, Kiều Kiều ai oán liếc nhìn khuôn mặt đang cực kì đắc ý của anh một cái, bất mãn lên tiếng: “Đều là mùi thuốc, thật đáng ghét...”

Đôi mắt Kiều Mặc híp lại, nắm chặt lấy cánh tay bé cưng, cúi đầu sát gương mặt bé nhỏ trong lòng làm cho gương mặt Kiều Kiều đỏ lên vì xấu hổ, ghé xuống tai Kiều Kiều nhẹ nhàng thổi khí hơi: “Chán Ghét sao?”

Kiều Kiều cảm thấy lỗ tai vừa ấm áp vừa ngứa liền ôm lấy cổ Kiều Mặc cười ngọt ngào làm nũng: “Không chán ghét, không chán ghét, anh là tốt nhất...”

“Như vậy mới ngoan” Kiều Mặc nhẹ nhàng cười, ôm Kiều Kiều trong lòng xoay người bước đi. Vừa đi vừa nói: “Bé cưng, về nhà thôi”

“Kiều...Kiều Kiều” Một âm thanh non nớt đang thờ hồn hèn ở phía sau vang lên, Kiều Kiều quay đầu nhìn lại, Tiểu Hồ mang theo hai cái ba lô to đang chạy tới, Kiều Kiều nhảy xuống, rời khỏi vòng tay ấm áp của anh hai chạy lại chỗ Tiểu Hồ nhận lại ba lô, nét mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ áy náy, xin lỗi: “Ú, cảm ơn cậu.”

Tiểu Hồ một tay xoa xoa thắt lưng, một tay xua trước mặt nói: “Không cần, không cần cảm ơn đâu.”

“Vậy thì tớ đi trước, ngày mai gặp lại.” Kiều Kiều ngọt ngào cười với Bàn Tiểu Hồ rồi chạy về hướng Kiều Mặc, kéo bàn tay to lớn của anh ý muốn đi.

“Kiều Kiều...” Tiểu Hồ vội vàng đuổi theo, có chút ngượng ngùng nhìn Kiều Kiều như có điều muốn nói nhưng lại thôi.

“Tớ biết rồi, không quên được.” Kiều Kiều hiểu rõ, cười cười, đúng là một tiểu cô nương tham ăn..

“Được, Kiều Kiều, ngày mai gặp lại.” Tiểu Hồ nhận được lời cam đoan của Kiều Kiều, nhanh chóng chạy đi xa, tốc độ này và tốc độ vừa rồi giống nhau là của hai người, thật sự không giống nhau.

Kiều Mặc nhận lấy ba lô của Kiều Kiều, có chút tò mò hỏi: “Bé cưng, không quên được cái gì?”

“Tiểu Hồ muốn em làm đồ ăn cho bạn ý, thật sự là tham ăn giống như một chú lợn con vậy.” Kiều Kiều ngửa đầu nhìn Kiều Mặc, ánh mắt tinh nghịch, vẻ mặt sáng ngời cười ngọt ngào.

Kiều Mặc cưng chiều xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của bé cưng, có chút bất đắc dĩ nói: “Anh thật sự cũng muốn nuôi em mập mập giống lợn con, đúng rồi, cơm trưa em có ăn không?”

“Em ăn rồi.” Kiều Kiều vẻ mặt đắc ý, may mắn Tiểu Hồ không có ở đây.

Kiều Mặc nheo mắt lại vẻ nghi hoặc, cúi đầu muốn xác nhận lại:

“Thật sao?”

“Thật sự.” Cái đầu nhỏ nhắn ra sức gật gật xác nhận lại lần nữa là ăn xong rồi.

“Chính mình tự ăn sao?” Kiều Mặc vừa tức giận vừa cười, nhìn khuôn mặt đang dần cúi thấp đầu của Kiều Kiều nói: “Không phải tất cả đều cho chú lợn kia sao?”

Kiều Kiều gật đầu nhỏ giọng than thở: “Anh, chẳng qua là em chưa kịp ăn mà thôi...”

Kiều Mặc nhìn khuôn mặt hối lỗi của cô bé, nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói: “Không kịp ăn sẽ không ăn sao? Vậy đói thì làm sao?”

Kiều Kiều ngẩng đầu lên, khuôn mặt đáng thương hỏi: “Ăn như vậy béo đến nỗi không đứng dậy được thì làm sao bây giờ?”

Kiều Mặc cười lớn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ của Kiều Kiều ôm vào lòng, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch mà đáng yêu chết đi được của cô bé thích thú.

“Kiều tiên sinh, trùng hợp như vậy sao? Anh tới đón Kiều Kiều sao?”

Kiều Mặc xoay người, nhướn mày nhìn người đàn ông tao nhã trước mặt, biểu tình lạnh nhạt, xa cách, hiển nhiên là không quan tâm lắm tới hắn. Kiều Kiều cũng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đến là ai, vẻ mặt hớn hờ chào: “Anh, anh có khoẻ không?”

”

Cổ Diệc Phàm ôn nhu xoa nhẹ cái đầu nhỏ nhắn của Kiều Kiều, thân thiết hỏi: “Kiều Kiều, có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không? Thật sự không có việc gì chứ?”

“Anh hai đã dẫn em đi kiểm tra, không có việc gì cả.” Kiều Kiều lười kéo bàn tay Kiều Mặc vui vẻ cười nói: “Anh tới đón ai sao?”

Kiều Mặc đối với hành động thân thiết của Cổ Diệc Phàm cảm thấy chán ghét, hai người rất quen thuộc hay sao mà xoa đầu Kiều Kiều? Anh ôm Kiều Kiều lùi về phía sau một bước, trầm giọng nói: “Bé cưng, về nhà thôi.”

Cổ Diệc Phàm thoáng cau mày nhìn bàn tay trống không, nhưng giây tiếp theo lại ôn hoà cười nói: “Đúng vậy, anh còn có việc, vậy em cùng anh em về nhà đi nhé.”

“Vậy gặp lại anh sau nhé.” Kiều Kiều vẫy tay chào Cổ Diệc Phàm, vừa muốn xoay người đi lại kinh ngạc phát hiện ra Cổ Diệc Tiêu đang đứng ở ngay bên cạnh mình nhưng từ đầu đến cuối lại chẳng nói một câu.

“Thiếu gia, chủ tịch kêu tôi tới đón cậu, chúng ta đi thôi.” Cổ Diệc Phàm đi đến bên cạnh xe, mở cửa, Cổ Diệc Tiêu thân nhiên liếc mắt Kiều Kiều đang đứng bên cạnh một cái liền nghiêm mặt ngồi vào trong xe. Cổ Diệc Phàm đóng cửa xe, quay đầu nhìn đôi mắt đang mở to vẻ tò mò của Kiều Kiều mà mỉm cười, nhìn về phía Kiều Mặc gật gật đầu ý chào tạm biệt rồi lái xe rời đi.

Kiều Kiều có chút nghi hoặc nhìn chiếc xe sang trọng Limousine đang rời đi kia, có chút nghi hoặc, đó là xe của tên nhóc kia sao?

Trường học của Kiều Kiều nằm ở gần biển, vì Kiều Kiều thích biển cho nên mỗi khi đi đón Kiều Kiều tan học anh liền dẫn cô bé đi dạo dọc bờ biển về nhà. Mùa đông, gió biển vừa lạnh, vừa khô, dù Kiều Mặc có khuyên nhủ như thế nào, Kiều Kiều vẫn kiên quyết muốn đi dọc bờ biển để về nhà, anh đành phải bọc kín cô bé không một kẽ hở, còn muốn gặt gao đem thân hình bé nhỏ của Kiều Kiều ôm vào trong ngực, vì bé cưng mà che mưa chắn gió.

“Anh hai, em muốn đi ngắm thủy triều rút.” Kiều Kiều đột nhiên vươn tay nhỏ bé chỉ vào bờ biển cách đó không xa, thủy triều đang chậm rãi rút xuống, hưng phấn mà kêu to lên: “Anh hai, những tảng đá chuẩn bị hiện ra rồi.” Vừa nói vừa lười kéo bàn tay to lớn của Kiều Mặc đi gần hơn về phía biển, nhìn ngó xung quanh.

Kiều Kiều mãi mê ngắm cảnh thủy triều rút. Bé muốn thấy những phiến đá hiện ra thật rõ. Khi đã thấy, Kiều Kiều phấn khích lắm. Cô nhóc kéo cao ống quần, vớt đôi giày lên bờ cát rồi mò mẫm tìm kiếm những vỏ sò đủ loại đủ sắc, những con trai hến bé xíu xinh xinh, đáng yêu cực kì. Dấu chân nhỏ xíu của bé in trên bờ cát vàng rộm. Kiều Mặc đi theo phía sau bé cưng, gương mặt anh bộc lộ rõ sự cưng chiều yêu thương. Nhìn bé cưng đang nhặt những chú sò đẹp dễ, chốc chốc lại hướng về phía mình khoe khoang thành quả, anh vui vẻ cười to. Đôi khi, bé cưng nghịch ngợm chạy ra sau lưng Kiều Mặc và bước lên những dấu chân to lớn của anh. Thấy Kiều Mặc ngồi trên mòm đá, bé cũng chạy đến ngồi cạnh Kiều Mặc và vọc những hạt cát vàng óng ánh, miệng ra lệnh cho Kiều Mặc không được động đây. Đôi khi, bé im lặng ngồi một mình xây những toà thành cao cao, nhưng Kiều Mặc cố tình phá "thành". Ai bảo đầu anh lại nổi lên ý xấu muốn trêu bé cưng làm chi...

Qua một lúc lâu, bé cưng mệt mỏi cực kì. Trên mòm đá, bé ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh hai nghỉ ngơi, tiện thể nghe tiếng sóng biển không ngừng xô vào bờ, cọ rửa những mảnh đá ngầm, xem những chú chim hải âu chao liệng trên bầu trời, xem những chiếc thuyền từ ngoài khơi chậm chậm tiến vào cảng lớn, xem ánh hoàng hôn huyền ảo, trắng lệt dần dần lặn xuống biển xa. Cho đến khi thủy triều rút ra xa, Kiều Mặc mới cổng Kiều Kiều về nhà.

Đã hai năm bọn họ không cùng nhau dạo biển. Bờ cát họ từng đứng, mòm đá họ từng ngồi, liệu có hiểu được nỗi cô đơn của anh?

“Nếu bây giờ đang là mùa hè thì tốt quá....” Kiều Kiều nhìn bãi biển xa dần, nắm chặt áo bông trên người, thì thào nói nhỏ. Kiều Mặc không khỏi lắc đầu cười khẽ. Anh ngồi xôm xuống, ôm cô bé vào lòng, theo tầm mắt bé cũng nhìn về phía biển, sóng cuộn cuộn nổi lên hết như những cánh hoa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhà Họ Cổ

Edit: Gia Lăng Tần

Ở bờ phía đông của thành phố Lăng Hải có một con đường rải toàn đá tảng, nhìn rất rộng lớn sạch sẽ, nó dẫn về phía tòa biệt thự to lớn sang trọng cách bờ biển chỉ mấy trăm thước. Căn biệt thự thấp thoáng phía sau hàng linh sam, trên nhánh cây đầy tuyết đọng, tàng cây không chịu nổi sức nặng, thỉnh thoảng lại có một vài đụn tuyết rơi xuống phát ra tiếng rào rào. Cánh cổng lớn màu trắng trang nhã từ từ mở ra, một chiếc Bentley màu đen chậm rãi đi vào. Chú Lâm quần gia đã sớm mỉm cười đứng chờ sẵn, xe còn chưa dừng lại đã vội tiến lên trước vài bước mở cửa, sau đó cung kính đứng sang bên cạnh, yêu chiều nhìn đứa bé lạnh lùng vừa bước xuống xe, hiền lành nói: "Thiếu gia đã trở lại."

Cổ Diệc Tiêu mặt không chút thay đổi bước xuống xe, giống như không nhìn thấy chú Lâm đang cúi mình bên cạnh. Chú Lâm nhìn Cổ Diệc Phàm đang đi tới bên mình, bất đắc dĩ cười cười, tính tình thiếu gia quả thực không thay đổi được, chẳng thèm quan tâm tới ai cả.

"Phàm thiếu gia, vất vả rồi!"

"Chú Lâm, cháu đã nói với chú nhiều lần rồi, chú cứ gọi cháu là A Phàm được rồi, đừng gọi thiếu gia gì cả..." Cổ Diệc Phàm cười sửa lại cách xưng hô của chú Lâm, nhưng nụ cười ấy có chút chua xót. Là con nuôi của nhà họ Cổ, chín năm trước được Cổ Bách Lâm nhận nuôi từ cô nhi viện, người ngoại đều nói anh là đại thiếu gia của nhà họ Cổ, có ai biết nhà họ Cổ chỉ coi anh như một kẻ làm công, một tiếng gọi "Phàm thiếu gia" kia chỉ khiến anh cảm thấy mỉa mai châm chọc.

"Phàm thiếu gia mau vào nhà đi... Chủ tịch đang chờ cậu vào dùng cơm tối đây." Chú Lâm cười cung kính, đón lấy mấy thứ trong tay Cổ Diệc Phàm, cách xưng hô vẫn không hề thay đổi. Những người hiểu rõ về tập đoàn Cổ Nặc đều biết, Cổ Diệc Phàm tuy rằng còn trẻ nhưng năng lực làm việc không thể coi thường được, anh nắm một vị trí hết sức quan trọng trong tập đoàn, ai dám chắc tương lai, người nắm quyền Cổ Nặc sẽ không phải là người thanh niên tao nhã hiền lành trẻ tuổi này chứ.

Trong phòng khách tráng lệ ấm áp như mùa xuân trải một tấm thảm Ba Tư quý giá sang trọng, trên trần đèn thủy tinh tỏa ánh sáng rực rỡ, trên tường treo một bức tranh lớn, toàn bộ đồ đạc trong phòng đều vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, đám người giúp việc đã chuẩn bị bữa tối đầu vào đây, Cổ Bách Lâm mặc một bộ đồ ở nhà thoải mái ngồi trên sofa xem tạp chí, bên cạnh là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng nhưng không kém phần tao nhã. Mặc dù đã qua tuổi bốn mươi nhưng lại chỉ có vẻ thanh thục của người phụ nữ, năm tháng dường như không hề lưu lại dấu vết gì trên gương mặt xinh đẹp của cô, vẫn rực rỡ đến chói mắt. Người phụ nữ này là Tô Từ Thanh, trước đây vốn là một minh tinh, năm năm trước đã được gả vào nhà họ Cổ. Người phụ nữ được xem là báu vật như cô ta, đứng bên nhà tài phiệt như Cổ Bách Lâm quả thực cực kỳ xứng đôi. Đáng người yếu điệu hoàn mỹ, gương mặt xinh đẹp, cử chỉ khéo léo duyên dáng, sắc nghệ song toàn, bởi vậy cho dù cô ta đã kết hôn, lại có một cô con gái riêng, sau khi vợ trước mất được một năm, Cổ Bách Lâm vẫn cưới cô ta làm vợ thứ. Lúc này cô ta đang bày ra một đồng trang sức tinh xảo đẹp đẽ mới mua được, thử từng thứ, từng thứ cho ông xem, Cổ Bách Lâm chỉ gật đầu cho có lệ hoặc phụ họa một tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi tờ tạp chí.

Tô Từ Thanh không hài lòng với thái độ của ông ta, đưa tay giật lấy tờ tạp chí, ném xuống bên cạnh ghế, đứng dậy ôm lấy cổ Cổ Bách Lâm, khuôn mặt xinh đẹp ngước lên, bĩu môi nhìn người đàn ông kia, làm nũng vô cùng tự nhiên: "Bách Lâm..."

Thanh âm mê hoặc kia làm cho Cổ Bách Lâm cảm thấy tê dại, đàn ông luôn thích phụ nữ làm nũng, ý lại mình, bởi vì như vậy khiến họ cảm thấy mình rất mạnh mẽ, tài giỏi. Cổ Bách Lâm nhẹ nhàng cười, ôm lấy cái eo thon của cô ta, vừa định hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, cửa phòng khách đột nhiên mở ra, Cổ Diệc Tiêu đi vào, trên người vẫn còn mang theo hơi lạnh bên ngoài. Cậu nhìn thấy hai người trên sofa, ánh mắt tỏ rõ vẻ chán ghét. Cổ Bách Lâm hơi mất tự nhiên, khẽ đẩy Tô Từ Thanh ra một chút, có chút xấu hổ nhìn đứa con trai ruột của mình, cười hỏi thăm: "Diệc Tiêu đã về đây à, chắc con đói rồi phải không?" Khi nói chuyện, ông ta định đứng lên, nhưng bị Tô Từ Thanh kéo lại, ngẩng mặt cố chấp chờ ông ta hôn. Cổ Bách Lâm hôn nhẹ lên cánh môi xinh đẹp kia, ánh mắt lại tránh né ánh mắt của Cổ Diệc Tiêu, nhìn về phía phòng bếp, trầm giọng hỏi: "Dì Vương, chuẩn bị xong bữa tối chưa?"

Cổ Diệc Tiêu lạnh lùng nhìn về mặt đắc ý của Tô Từ Thanh, cau mày xoay người đi lên lầu, hung hăng đóng mạnh cửa, ngăn giọng nói mềm mại dịu dàng của người phụ nữ kia bên ngoài: "Diệc Tiêu, xuống ăn cơm nhanh nhé..."

Con người chính là sinh vật kỳ lạ khó hiểu nhất trên thế giới này. Kiều Mặc và Kiều Kiều, chỉ có hai người sống trong một căn nhà nhỏ bé, lại có thể vui vẻ ăn tối cùng nhau, ấm áp mà hạnh phúc. Mà trong căn biệt thự rộng lớn này, trong căn phòng ăn lớn gấp mấy lần căn hộ của người bình thường này, nằm con người ngồi quanh một chiếc bàn ăn lớn hình bầu dục, phía sau còn có người hầu phục vụ, trên bàn bày đầy thức ăn rực rỡ muôn màu, mỗi người đều tao nhã mà quý cu dưng một cách không khí lại áp lực làm cho người ta không hề cảm thấy thêm ăn. Dường như cũng cảm giác bầu không khí nặng nề, Cổ Bách Lâm hắng giọng nhìn Cổ Diệc Phàm, dường như tùy ý hỏi: "A Phàm, kế hoạch mở rộng công ty ở nước ngoài thế nào rồi?"

Cổ Diệc Phàm vừa cầm đĩa lên lại đặt xuống, vẻ mặt nghiêm túc: "Cuối năm có thể ra mắt ở NASDAQ, sau đó sẽ chuẩn bị tấn công thị trường AIM của Anh, chậm nhất là tháng Mười sang năm có thể hoàn thành."

Cổ Bách Lâm gật gù gật đầu, vẻ mặt bình thản, bỗng nhiên khẽ cau mày, trầm giọng nói: "Tháng này thị phần bên Pháp giảm, doanh thu cũng giảm mạnh, cậu thấy thế nào?"

"Thị trường Châu Âu vốn rất phát triển, cạnh tranh kịch liệt, công ty con của Cổ Nặc ở Pháp mới thành lập chưa được bao lâu, cạnh tranh cùng các công ty trong nước ở đó quả thực là khó khăn, có lòng mà lực không đủ. Ở giai đoạn này mà muốn chiếm lĩnh thị trường bên đó, tôi nghĩ ở tổng công ty chúng ta nên điều một vài cán bộ chủ chốt sang đó, lên kế hoạch quy hoạch lại thị trường. Về phần cụ thể nên chọn những ai đi thì còn phải xin ý kiến chủ tịch ạ."

"Chuyện này để tôi suy nghĩ kỹ lại đã. Mấy năm nay cạnh tranh trong nước cũng rất khốc liệt. Nhất là tập đoàn Lê Thị đang phát triển rất nhanh, tài chính, giải trí, truyền thông, hầu hết các ngành nghề đều có tham gia vào, cướp mất rất nhiều thị trường của chúng ta, cứ như thế vài năm nữa, không chừng bọn họ có thể vươn đến ngang hàng với Cổ Nặc..." Đề tài làm ăn vô vị khiến cho bữa tối lại càng thêm nặng nề. Cổ Diệc Tiêu lạnh mặt, đập mạnh đôi đũa xuống bàn định đứng dậy, Tô Từ Thanh rất giỏi quan sát, nhanh tay gấp đồ ăn vào trong bát Cổ Bách Lâm, cười nói: "Làm việc cả ngày rồi còn chưa mệt sao, trên bàn cơm còn nói mấy chuyện này làm gì, có định để cho mấy đứa nhỏ ăn cơm không đây..."

"Thói quen mất rồi, thôi, ăn cơm ăn cơm..." Cổ Bách Lâm mất tự nhiên cười cười, gắp một con tôm bóc vỏ vào bát Cổ Diệc Tiêu, yêu thương nhìn cậu, "Diệc Tiêu, ăn nhiều một chút..."

Cổ Diệc Tiêu cảm thấy gầy gầy con tôm trong bát, bỗng nhiên vút đôi đũa lên bàn, đứng dậy đi lên lầu. Mọi người khó hiểu nhìn theo, tới tận khi trên tầng truyền đến tiếng đóng cửa thật mạnh, mới dần dần thể hiện sự bất mãn.

"Đứa bé này càng ngày càng kỳ cục! Rất khó bảo, tùy hứng, không hiểu chuyện, giống hệt mẹ nó..." Cổ Bách Lâm hiển nhiên cảm thấy mình đã thể hiện trọn vai người cha từ ái yêu thương con trai rồi, hành động của Cổ Diệc Tiêu hiển nhiên là do ương ngạnh khó bảo, mà điều này hẳn không phải di truyền từ ông ta.

"Bách Lâm, đừng nóng giận, trẻ con mà, không tránh được..."

Tô Từ Thanh cười khuyên bảo, chỉ là trong nụ cười kia đầy vẻ đắc ý. Cô ta cũng không thích Cổ Diệc Tiêu. Cũng phải thôi, có người mẹ kế nào lại thực lòng thích đứa con không phải do mình sinh ra chứ, nhưng cô ta không dám thể hiện ra, bởi vì cô ta biết Cổ Bách Lâm rất coi trọng đứa con này. Không cần biết Cổ Bách Lâm yêu thương đứa nhỏ này như thế nào, nhưng nó là đứa con ruột của nhà họ Cổ, chỉ với điểm này thôi, con gái của cô ta đã không thể so sánh được, huống chi cô ta được gả về đây đã năm năm nhưng vẫn chưa có thai, chỉ sợ về sau càng khó có khả năng mang thai. Tô Từ Thanh biết Cổ Diệc Tiêu căm ghét cô ta, Cổ Diệc Tiêu ngày một lớn lên, cô ta cũng ngày càng lo lắng cho địa vị của mình và con gái ở nhà họ Cổ. Nghĩ vậy, cô ta không khỏi ngẩng đầu nhìn cô con gái trang điểm xinh đẹp ngồi bên cạnh mình - Cổ Diệc Vân. Cổ Diệc Vân cùng Cổ Diệc Phàm bằng tuổi, đang học đại học. Cổ Diệc Vân giống hệt Tô Từ Thanh, từ dung mạo cho tới cách xử sự, thái độ làm người, tựa như một con bướm sắc sỡ, hoàn toàn không giống một nữ sinh viên mười chín tuổi, mỗi ngày đều trang điểm xinh đẹp, kéo theo một đám người bám đuôi, bận rộn ở khắp các yến hội, quán bar, hộp đêm... Đương nhiên hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Ba mẹ, tối nay con đi sinh nhật bạn, con không ăn cơm đâu." Nói dứt lời, Cổ Diệc Vân đặt bát đồ ăn chưa hề đụng tới sang một bên, cũng không quản Cổ Bách Lâm và Tô Từ Thanh nói thế nào, đứng lên, nhìn Cổ Diệc Phàm ngồi bên cạnh: "A Phàm, tôi đã đặt một chiếc vòng cổ ở cửa hàng ngọc Nhuận Hiên, cậu đi lấy giúp tôi, nhanh lên đây, tôi cần dùng bây giờ!"

"Diệc Vân, ăn cơm xong hãy đi..." Phía sau truyền giọng nói thân thiết của Tô Từ Thanh, Cổ Diệc Vân xua tay đi về phòng mình. Tô Từ Thanh nhìn Cổ Bách Lâm, áy náy cười: "Đứa nhỏ này, ngồi ăn một bữa cơm cũng không xong."

"Chủ tịch, phu nhân, tôi đi trước." Cổ Diệc Phàm cũng đứng lên, lễ phép khom người với hai người còn sót lại, vừa khoác áo khoác vừa đi ra ngoài, thể nhưng không có ai giữ anh lại, hoặc là nói một câu "Ăn cơm xong hãy đi". Làm gì có người nào quan tâm tới anh chứ, cũng như anh gọi họ là chủ tịch, phu nhân, còn bọn họ gọi anh là A Phàm vậy, cho dù anh sống trong căn nhà này đã chín năm, chung quy anh vẫn chỉ là con nuôi nhà họ Cổ, người làm mà thôi.

Trong chốc lát, cả một phòng ăn rộng lớn chỉ còn lại hai người. Cổ Bách Lâm đau đầu tựa lưng vào ghế ngồi, xoa xoa huyệt thái dương, bỗng nhiên nhớ tới cô bé đáng yêu hoạt bát khiến ông ta cảm thấy rất thân thiết mấy hôm trước...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhật

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

"Anh hai, em mới đi học có một buổi à, hôm bữa còn bị phạt đứng nữa, bài kiểm tra tính sao đây..." Kiều Kiều há miệng cắn miếng sủi cảo Kiều Mặc đưa tới, hai má phình lên, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói ngọng trong miệng: "Vốn dĩ là học ba tuần sẽ có một bài kiểm tra, nhưng em nghỉ mất một tuần rồi đó."

Kiều Mặc quăng luôn mục đích câu nói của Kiều Kiều, mắt phượng thoáng nhú lại, trầm giọng nói: "Phạt đứng? Ai dám phạt cục cưng của nhà anh? Ngày mai anh dẫn em đi học, em chỉ mặt người đó cho anh, anh giúp em trả thù!"

Kiều Kiều nhìn bộ dạng tức giận của anh hai - ông anh lại còn không thêm phân biệt phải trái nữa chứ. Bé có chút bất đắc dĩ. Bé làm bộ như người lớn, lấy tay vỗ vỗ bả vai anh hai, vừa thờ dãi vừa thăm thía nói: "Anh hai, mai là cuối tuần, em không đến trường!"

Nhìn bộ dạng của Kiều Kiều, ban đầu Kiều Mặc sững sốt, sau đó không nhịn được cười phá lên, tiện thể ôm bé cưng vào lòng hôn chụt chụt: "Cục cưng, em đáng yêu quá trời quá đất!"

"Anh hai, anh không nghe em nói!" Kiều Kiều vừa xoa bên má bị Kiều Mặc hành hạ vừa bất mãn lên án.

"Đâu có? Anh nghe rất rõ mà, cục cưng nói cái gì anh hai cũng nghe cả." Kiều Mặc lại bóc một miếng sủi cảo đưa tới miệng Kiều Kiều, không những thế

anh còn thoải mái nói: "Cuộc thi nhỏ thôi mà, không cho thi thì khỏi thi, có gì ghê gớm đâu? Anh hai cũng không mong em biến thành rồng thành phượng, em chỉ cần làm cục cưng của anh hai là được rồi."

Kiều Kiều bóc một miếng sùi cào nhét vào miệng Kiều Mặc:

"Em muốn học thật tốt, sau này sẽ thi đậu đại học kiếm được việc làm có thật nhiều tiền. Lúc đó anh hai không cần phải sửa xe nữa."

"Sửa xe không tốt hả?" Kiều Mặc ôm Kiều Kiều lên đùi, cảm anh đặt trên vai của bé, hai cánh tay xuyên qua nách, một tay ôm chặt, tay kia cảm đôi đũa gấp đồ ăn đưa đến miệng Kiều Kiều. Kiều Kiều vội lắc đầu. Kiều Mặc bỏ thức ăn vào miệng mình, tay vẫn ôm Kiều Kiều, cảm vẫn đặt trên vai bé. Kiều Kiều cảm giác từng cử động của cảm anh hai trên vai mình. Bé không thoải mái chút xíu, cơ thể hơi giật giật. Bé quay đầu, nở nụ cười ngây thơ với anh hai. Hai mắt to tròn lấp lánh, thành thật nói: "Anh hai làm việc gì cũng được, nhưng em không muốn anh hai vất vả như bây giờ!"

Bỗng nhiên Kiều Mặc cảm thấy cổ họng như nghẹn lại. Một lời nói, một động tác nhỏ bé của Kiều Kiều thôi cũng đủ sức làm anh cảm động muốn chết. Một tay ôm chặt cứng lấy bé, một tay khác xoa mái tóc ngắn cùn của bé, anh âu yếm nói "Bé con ngoan nhé!"

"Ai cũng bảo em thông minh chứ bộ!" Kiều Kiều cố gắng né tránh bàn tay đang lộng hành trên đầu mình, bất mãn kháng nghị người nào đó gọi mình là đồ ngoan. Kiều Mặc mắt điếc tai ngơ, vui vẻ bôi thêm com và gấp thêm rau cho bé, lời nói thì vẫn bá đạo như trước:

"Bé con ngoan nhé, cục cưng chính là bé con ngoan nhé!"

Hai anh em chọc ghẹo nhau, hi hi ha ha cả buổi rốt cục com nước xong xuôi. Kiều Mặc làm việc cả ngày cũng thấm mệt, nằm trên sô pha xem đá bóng. Hai chân trần dầm lên sô pha, Kiều Kiều đứng đấm lưng cho Kiều Mặc. Đôi khi bé còn hỏi vài câu.

"Anh hai, bé đánh thế này có đau không?"

Kiều Mặc ngẩng đầu xem trận đấu. Thành thạo, anh nghe Kiều Kiều hỏi sẽ chép miệng phụ họa vài câu. Thấy anh hai chẳng chú ý đến mình, Kiều Kiều rất bất mãn. Nhìn anh hai xem, hai mắt dán lên màn hình tập trung tinh thần coi "mèo chó" chạy nhảy, chẳng quan tâm đến em gái một chút. Bé tức giận nâng chân đạp vào lưng anh hai. Vấn đề là sức bé yếu xù, đối với Kiều Mặc gần như không đáng kể. Thấy Kiều Mặc vẫn thoải mái xem ti vi, bé bĩu môi, lại nâng chân đạp vài cái.

"Đá hay!"

"Á!"

Hai tiếng nói đồng thời vang lên. Một bên Kiều Mặc đứng dậy vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bên kia Kiều Kiều mắt thẳng băng ngã oạch xuống sô pha, cái mũi nhỏ đụng vào cạnh sô pha cứng ngắc, đau âm ỉ. Ngẩng mặt lên, hai mắt bé nhòe lệ, gần như muốn bật khóc, uất ức lên án:

"Anh hai đáng ghét..."

Nhìn thấy bộ dạng của Kiều Kiều, Kiều Mặc vừa đau lòng vừa buồn cười. Tay chân anh luống cuống ôm bé vào lòng an ủi: "Cục cưng đừng khóc, đừng khóc, là lỗi của anh hai..." Ban đầu anh cũng không lo lắm nhưng bộ dạng của Kiều Kiều xem ra rất uất ức, nước mắt thi nhau lăn dài trên má. Kiều Kiều không phải là đứa hay khóc nhè, chắc chắn là do ngã đau, mặt mày nhăn tít lại: "Anh hai... Đau..." Gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt của bé trông vừa đáng yêu lại vừa đáng thương. Nhìn bé khóc to như vậy, Kiều Mặc lúng túng không biết làm sao. Đúng lúc đó, tiếng đập cửa vang lên. Anh đành buông bé để đi mở cửa.

Cửa phòng mở, Phương Thành vác bao lớn bao nhỏ đỉnh đặc tiến vào. Phòng khách tuy nhỏ nhưng rất ấm áp. Phương Thành đi vào tự nhiên như ở nhà, cởi áo khoác vắt lên sô pha, liếc qua thì thấy Kiều Kiều đang khóc như mưa, còn chu miệng uất ức. Anh sùng sốt một chập, sau đó trêu bé: "Nhóc con, anh hai nhóc đang ở nhà mà, sao khóc dữ thế?"

Thấy Phương Thành cười cợt mình, Kiều Kiều 'hử' một tiếng, quay đầu không thèm nhìn anh. Khóa cửa cẩn thận xong xuôi, Kiều Mặc trở vào trong. Anh sờ sờ cái mũi cao thẳng của mình, ngồi xuống bên cạnh Kiều Kiều, áy náy giải thích với Phương Thành:

"Hồi nãy anh không cẩn thận khiến Kiều Kiều ngã, chắc chắn là ngã đau nên..."

"Thì ra là như vậy..." Phương Thành cười hi hi. Anh cũng ngồi xuống bên cạnh Kiều Kiều, đặt tay lên bả vai Kiều Kiều, dùng cảm can trường nói: "Nhóc con, anh Thành sẽ giúp em trả thù!" Dứt lời, anh giả bộ nâng quyền đánh Kiều Mặc. Kiều Kiều ngay lập tức nhào vào người Kiều Mặc, quay đầu tức giận trừng mắt với Phương Thành, hét lớn: "Không được đánh anh hai của em!"

Nhìn tư thế gà mẹ bảo vệ gà con của bé, Phương Thành không nhịn được vừa chỉ tay vào bé vừa cười nắc nẻ. Kiều Kiều bấy giờ mới hiểu ra là Phương Thành trêu mình. Bé giận đến nổi mặt mày đỏ ửng, quên khóc luôn, quay đầu cáo trạng với Kiều Mặc: "Anh hai, anh ấy bắt nạt em!"

Kiều Mặc cười nhẹ, lấy tay vuốt mái tóc ngắn cùn của bé. Anh nâng gương mặt xinh xẻo của bé lên, ngón cái nhẹ nhàng gạt đi dòng nước dưới đuôi mắt bé. Thanh âm trầm khàn xen lẫn sự cưng chiều vô hạn:

"Ừ, anh hai sẽ đánh cậu ta. Ai cũng không được bắt nạt cục cưng nhà anh hết!"

Kiều Kiều làm mặt quỷ với Phương Thành, sau đó lại nhào vào lòng Kiều Mặc. Phương Thành buồn cười nhìn động tác trẻ con của bé, thuận miệng nói:

"Kiếp trước đại ca tích đức kiêu gì mà nhét được bé cưng vậy?"

Vừa dứt lời, Kiều Kiều lập tức ngẩng đầu nhìn anh ta, khó hiểu lặp lại "Nhật?". Kiều Mặc trừng mắt liếc Phuong Thành. Phuong Thành biết mình lỡ lời, vội vàng lảng sang chuyện khác, lấy một Thanh sô cô la nhét vào lòng Kiều Kiều. Hy vọng là con nhóc này quên mất chuyện vừa rồi đi, "Nhóc con, ăn sô cô la này, anh mua cho em đó!"

Kiều Kiều không thèm để ý. Bé quay đầu nhìn Kiều Mặc, mắt mở thật to, cổ chấp chờ Kiều Mặc trả lời. Kiều Mặc nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn lấp lánh của bé, vừa vuốt đầu vừa tự nhiên nói:

"Anh Thành đùa em thôi. Đừng tin lời nói bừa của cậu ta!"

Nghe người khác bảo bé được nhét về, nhưng anh hai chắc nịch là bọn họ nói nhảm, chắc chắn đó chính là lời nói nhảm. Kiều Kiều cúi đầu, lông mi run nhẹ, không biết bé đang suy nghĩ cái gì. Kiều Mặc lo lắng nhìn bé. Bỗng nhiên, bé quay đầu nhìn Phuong Thành thờ phỉ phỉ: "Đồ đáng ghét!"

Phuong Thành gãi gãi đầu. Anh nhích đến trước mặt Kiều Kiều, tỏ vẻ đáng thương: "Kiều Kiều ngoan, nấu cơm cho anh ăn đi, anh chưa ăn cơm đó, bụng bắt đầu gõ trống rồi, em thử sờ xem..." Nói xong, anh kéo tay Kiều Kiều sờ bụng mình. Kiều Kiều hất tay anh ra, nhưng rốt cục vẫn vô bộp. Đương nhiên cô nhóc không quên trừng mắt "cảnh cáo" Phuong Thành: "Anh dám bắt nạt em nữa không, em sẽ không thèm gọi anh Thành nữa, cũng không nấu cơm cho mà ăn đâu! Hừ!"

"Cực cưng, em cứ hâm lại sủi cảo cho cậu ta ăn là được rồi, khỏi nấu món khác chi cho mệt!"

Nhìn bộ dạng ngại công chúa nhà mình làm việc vất vả của Kiều Mặc, Phuong Thành cười trêu chọc: "Đại ca, anh keo quá đi, có chút xiu đồ cũng đau lòng!"

Kiều Mặc liếc cậu ta một cái, không quan tâm đến những lời nói vô tâm của cậu ta vừa rồi. Phuong Thành tiến đến trước mặt Kiều Mặc, tỏ vẻ thần bí nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, anh chưa nói cho Kiều Kiều biết hả?"

Nhìn bộ dạng tất tả của Kiều Kiều ở phòng bếp, mày anh nhíu lại. Anh thần nhiên nói: "Nói cái gì? Nói như thế nào?"

"Cũng đúng. Nhưng thế nào lúc em ấy lớn em ấy sẽ hỏi thôi. Bố mẹ em ấy còn sống không cũng chẳng rõ... Có lẽ Kiều Kiều không thèm để ý đâu..."

"Tôi chỉ lo ba mẹ ruột của em ấy sẽ đến tìm thôi..." Kiều Mặc nhìn Phuong Thành, qua một lúc lâu anh mới dám kể nỗi âu lo của mình.

"Mười mấy năm rồi, nếu muốn tìm họ đã sớm tìm. Hơn nữa, có khả năng là họ cố tình bỏ rơi con bé. Có cái loại ba mẹ tử tế nào mà vứt con trên tuyết giữa mùa đông lạnh sao? Cái loại ba mẹ đó còn có mặt mũi đi tìm con hả?" Phuong Thành tức giận lên tiếng. Từ khi làm cảnh sát, lòng chính nghĩa của anh càng ngày càng tăng cao.

Nhìn Phuong Thành đang tức giận bưng bưng, Kiều Mặc nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói xen lẫn chút hoảng hốt:

"Nếu cậu nuôi Kiều Kiều từ nhỏ đến lớn, liệu cậu có đành lòng trả con bé lại cho ba mẹ nó hay không?"

Phuong Thành bỗng nhiên không biết nói cái gì, quay đầu nhìn thân hình bé nhỏ đang loay hoay trong bếp. Cảm giác được hai người kia đang nhìn mình, Kiều Kiều quay đầu cười ngọt ngào. Nụ cười tươi sáng trong vắt khiến trái tim hai ông anh trai phát hoảng. Đúng vậy, con bé đáng yêu hiểu chuyện như vậy, ba mẹ nào đành lòng bỏ rơi chứ?

Phuong Thành thờ dài, ngã ập xuống sô pha. Mơ màng nhìn trần nhà màu trắng, Kiều Mặc miễn cưỡng ngồi thẳng lưng dậy, âm thầm ngắm Kiều Kiều. Đôi lông mày không biết khi nào đã nhíu lại. Phòng khách trở nên yên tĩnh, nhưng phòng bếp vẫn vang lên tiếng bát đĩa chạm nhau leng keng.

Trong chốc lát, Kiều Kiều cẩn thận bưng đồ ăn lên, nhẹ nhàng cười với Phuong Thành đang nằm uể oải trên sô pha: "Anh Thành, còn có bánh chèo nha."

"Kiều Kiều tốt quá..." Phuong Thành xoa xoa tay ngồi xuống, cười hi hi động viên Kiều. Kiều Mặc bắt mắt đá cậu ta: "Tự dọn tự xử đi. Cậu muốn công chúa nhà tôi hầu cậu ăn hả?"

"Cẩn thận, nóng đó..." Kiều Kiều đưa đĩa thức ăn cho Phuong Thành, sau đó xoay người trở lại phòng bếp.

Phuong Thành có vẻ rất đói bụng. Anh bốc miếng sủi cảo vội vàng bỏ vào miệng, ai ngờ sủi cảo còn nóng, lưỡi anh muốn phỏng luôn. Anh cong lưỡi nói nghe không rõ, "Kiều... Kiều, đừng làm nữa, nhiều đây đủ rồi..."

"Gần xong rồi..." Vừa dứt lời, Kiều Kiều đã bưng thêm một đĩa thức ăn nữa đặt lên bàn trà ở phòng khách.

"Kiều Kiều, anh hai của em đúng là có phúc..." Phuong Thành vừa ăn vừa than thở. Anh em chí cốt của Kiều Mặc đều là dân FA. Bọn họ thường ăn cơm quán, lâu lâu mới tới nhà Kiều Mặc ăn chực. Mà mỗi lần tới, bọn họ đều vác theo bao lớn bao nhỏ, góp vào "kho" lương thực dự trữ của nhà Kiều Mặc. Việc này đã thành thói quen rồi. Và lại, nhà của Kiều Mặc không khác gì nhà họ cả.

"Kiều Kiều, rót cho anh Thành một ly rượu ngon của anh hai em đi!"

Kiều Mặc ôm Kiều Kiều, mắt liếc bộ dạng mặt dày của Phuong Thành, ác độc nói "Đề anh hầu hạ cậu thất cô nhá?"

"Khỏi, khỏi... Để em tự đi..."

"Xem như cậu đức hạnh!"

Kiều Kiều híp mắt sà vào lòng Kiều Mặc, vui vẻ để Kiều Mặc vuốt ve mái tóc của mình. Nghe Kiều Mặc và Phương Thành thi nhau đầu võ mồm, Kiều Kiều hơi buồn ngủ.

Ăn uống no đủ, Phương Thành tự giác dọn dẹp bát đĩa, rửa chén sạch sẽ. Anh chà tay, sau đó ngồi xuống xem bóng đá. Căn nhà nhỏ bé chỉ có mấy gian phòng, vừa ấm áp lại vừa yên tĩnh, mang cho người ta cảm giác thoải mái đến nỗi chẳng muốn nhúc nhích. Anh không muốn quay về căn phòng trọ lạnh lẽo kia chút nào.

Trận bóng kết thúc, Kiều Mặc nhếch lông mày nhìn Phương Thành ý định đuổi người. Phương Thành cũng nhếch mép nhìn lại: "Đại ca, đêm nay em không muốn về, ngủ sơ pha cũng được, khỏi cần để ý đến em!"

"Con mẹ nó ai thêm quan tâm đến cậu! Cút về ổ chó của cậu đi!" Kiều Mặc cười nâng chân đá cậu ta một phát, Phương Thành nhanh nhẹn tránh thoát, sau đó uất ức kêu khổ: "Ngày mai em có nhiệm vụ đó. Cái chỗ em đang ở như cái quỷ gì ấy, ba cái chần quán lại vẫn còn thấy lạnh, thiếu điều muốn đem cửa phòng đập người lại luôn..."

"Đéo care!" Cái tiết mục này cậu diễn nhiều rồi. Kiều Mặc mặc kệ, Phương Thành đau khổ đứng lên, mặc áo khoác chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, cậu ta dừng bước lo lắng nhìn Kiều Mặc:

"Đại ca. Hình như Xuyên Quân có dính líu đến Cát Mạnh Thiên hay sao ấy? Gần đây cảnh sát rất chú ý đến tên Cát Mạnh Thiên này. Tên đó chuyên tụ tập đánh bạc, cho vay nặng lãi, tổ chức mại dâm. Sớm muộn gì hắn cũng bị bắt vào tù thôi. Anh nhớ nhắc nhở Xuyên Quân, coi chừng cậu ta cũng dính phốt..."

Gương mặt Kiều Mặc hơi đanh lại. Hắn cũng nhắc nhở thằng nhóc kia rất nhiều lần, vấn đề là nó không chịu nghe. Lần sau phải nói chuyện với nó mới được.

"Anh định bắt anh Xuyên Quân vô tù hả?" Kiều Kiều đang ngủ đột nhiên từ trong lòng Kiều Mặc lộ đầu ra, hai mắt mở to hồn nhiên nhìn Phương Thành như hai viên trân châu lấp lờ ánh sáng huyền ảo.

Nghe câu hỏi của Kiều Kiều, Kiều Mặc và Phương Thành đều kinh ngạc. Phương Thành cười nói: "Anh ấy có phạm pháp đâu mà anh bắt vào tù chứ?"

"Nhưng mà anh hai em bị bắt đó thôi!" Kiều Kiều không phục, ý của câu nói là "Anh hai em cũng đâu làm trái luật, tại sao lại bị bắt vô tù chứ?", Kiều Mặc hơi giật giật môi, ánh mắt vừa bất đắc dĩ vừa âm áp: "Cục cưng à..."

Phương Thành cảm thấy hơi đau đầu, cũng chẳng biết giải thích làm sao. Nhìn gương mặt mạnh mẽ của Kiều Kiều, bất đắc dĩ cảm khái:

"Đại ca, liên quan đến chuyện của anh, con bé này không phân rõ phải trái ..."

"Anh nói ai không phân rõ phải trái!"

"Cậu nói ai không phân rõ phải trái!"

Hai tiếng quát lớn đồng thời vang lên, Phương Thành mở cửa phòng vội vàng chạy ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chuyện Cổ Tích

Editor: Mặc Mặc

Beta: Kim Hoàn Lương

Kiều Kiều từ lần trước bị đánh, vết thương ứ đọng lại còn chưa kịp khỏi hẳn thì nay lại có thêm vết thương mới, bé được Kiều Mặc ở bên cạnh cẩn thận bôi thuốc mỡ cho, lúc đau quá thì cô bé nhe răng trợn mắt lên, đến hơn nửa đêm rồi mà đôi mắt vẫn mở to, tinh thần phấn chấn không tài nào ngủ được. Kiều Kiều đầu gối lên đùi Kiều Mặc, đôi mắt mở to nhìn xung quanh như đang tìm tòi gì đó, dạo qua một vòng cuối cùng vẫn là đem tầm mắt nhìn về người Kiều Mặc.

"Anh hai ~" Giọng nói kéo cao về cuối, mang đậm hương vị làm nũng.

Kiều Mặc nằm ở bên giường, hai chân thon dài vắt lên nhau, hai tay đan lại để sau đầu, khóe miệng gợi lên một ý cười nhẹ, ánh mắt ám áp nhìn về phía cô gái đang làm nũng kia, có lẽ vì một môi nên âm thanh có chút khàn khàn nhưng cũng lại thoải mái lạ thường. "Làm sao vậy?"

"Kể chuyện cổ tích cho em nghe được không?" Kiều Kiêu lật thân mình, hai tay chống cằm ghé vào bên giường, vẻ mặt chờ mong nhìn Kiêu Mặc. Kiêu Mặc cũng chiều cười dịu dàng rồi hướng bàn tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, Kiêu Kiêu thấy vậy bèn vui vẻ di chuyển thân mình, gối đầu lên cánh tay làm ổ trong lòng Kiêu Mặc. Kiêu Mặc dùng chân đẩy nhẹ cái chăn bông đang cuốn quanh hai người, thò ra một hơi, lo lắng không biết nên nói cái gì, anh thực sự là không biết kể chuyện cổ tích, lúc anh còn nhỏ không có ai kể cho anh nghe, mà giờ thì anh cũng đã qua cái tuổi nghe kể chuyện rồi. Đang rối rắm không biết nên kể gì thì cúi đầu lại nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cô bé trong ngực, Kiêu Mặc hơi nhích người một chút để mặt đối mặt với Kiêu Kiêu, vừa nhìn bé vừa chậm rãi mở miệng: "Kể chuyện cổ tích cô gái nhỏ nhé..."

"Vâng!"

"Ngày xưa có một cô gái nhỏ, cô bị bố mẹ bỏ rơi..."

"Bố mẹ vì sao lại bỏ rơi cô gái nhỏ, vì cô ấy không ngoan sao?"

Kiều Mặc vỗ về tấm lưng gầy yếu của cô bé trong ngực, âm thanh có chút trầm thấp kể tiếp: "Không phải... Cô gái nhỏ đó rất là ngoan, người không ngoan ở đây chính là hai người bố mẹ kia!"

"Hả... Sau đó thì sao?"

"Khi đó cô gái nhỏ đó còn rất là nhỏ, cô bé vẫn chưa biết nói, cũng chưa biết ăn món này món nọ, cô bé không làm gì sai lại bị bỏ rơi ở nơi đầy đặc tuyết..."

"Đáng thương quá, vậy cô bé phải làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, thật là đáng thương... Lúc này có một cậu bé vừa mới bị bố đánh một trận đòn rồi đuổi ra khỏi nhà liền đi lạc tới nơi cô bé kia bị vứt bỏ, cậu bé ấy đã bế cô gái nhỏ đó lên và ôm vào lòng..."

"Vì sao bố cậu bé kia lại muốn đánh cậu ấy?" Kiêu Kiêu ở trong ngực luôn không ngừng đưa ra câu hỏi, rồi lại đột nhiên như hiểu ra, gật gật cái đầu nhỏ "À... chính là bố cậu bé không ngoan đúng không?"

"Đúng vậy!" Kiêu Mặc buồn cười nhìn vẻ mặt đầy chắc chắn của Kiêu Kiêu, anh véo nhẹ cái mũi nhỏ của bé: "Bé cũng thật thông minh!"

"Em đương nhiên là thông minh rồi! Sau đó thì sao?"

"Sau đó cậu bé kia liền cùng chung sống với cô gái nhỏ, rất nhiều năm sau khi cậu bé ấy thành một người thanh niên thì cô gái nhỏ cũng dần dần trưởng thành..."

Kiều Kiêu vẫn ôm khuôn mặt nghiêm túc lắng nghe, rồi lúc lâu sau cũng không thấy có động tĩnh gì, bèn hỏi "Vậy tiếp sau đó thì thế nào?"

"Không có sau đó, họ cứ sống như vậy bên nhau..."

"A... sao lại như vậy chứ?" Kiêu Kiêu nhăn cái mặt nhỏ lại, hiển nhiên là không vừa lòng với câu chuyện của Kiêu Mặc "Sao anh đều không kể bọn họ lớn lên như thế nào? Bọn họ sống có tốt không? Bọn họ có bạn bè không, có người xấu bắt nạt họ không...?"

Kiều Mặc bỗng cảm thấy đau đầu, tại sao trẻ con nghe kể chuyện cổ tích lại hỏi nhiều như vậy, giờ anh đúng là cảm thấy bội phục Lí Ương, vốn định lấy cớ trốn tránh thì nhóc con trong ngực lại quăn quít lấy anh không ngừng, đành phải tiếp tục nói "Bọn họ sống rất nghèo khổ nhưng hiện tại thì lại rất hạnh phúc, sau khi lớn lên cậu bé kia liền đem lòng yêu cô gái nhỏ, cô gái nhỏ cũng rất yêu cậu bé, không một ai bắt nạt bọn họ cả!"

"Thật tốt quá!" Lúc này Kiêu Kiêu mới cảm thấy hài lòng với cái kết của câu chuyện, mắt to chợt xẹt qua một tia nghịch ngợm, đột nhiên bé tiến sát lại Kiêu Mặc rồi nhẹ nhàng hôn mạnh một cái lên mặt anh, sau đó vội rút trở về cười hi hi nói "Kiêu Kiêu cũng rất rất yêu anh hai!"

Kiều Mặc sững sờ một lúc, trong lòng cảm thấy một cảm giác vui sướng không tả được, hai tay ôm chặt lấy cô bé trong ngực, hôn một cái lên mái tóc bé, giọng nỉ non: "Anh hai cũng rất yêu bé cưng, yêu bé cưng nhất!"

Tắt đèn đi, cả căn phòng chìm trong bóng tối, chàng trai trẻ ôm chặt thân hình bé nhỏ trong lòng nhưng lại không tài nào chợp mắt được, đôi mắt phượng dài híp lại nhìn trong bóng tối lấp lánh sáng ngời nhưng lại mang theo một chút gì đó thật buồn, ở trong lòng anh, cô nhóc kia đã ngủ say lúc nào không biết.

Qua một lúc lâu Kiêu Mặc mới khe khẽ thở dài tựa như an ủi trái tim đang lo lắng của mình, anh giúp Kiêu Kiêu chỉnh lại mếp chăn, đột nhiên cô bé kêu lên một tiếng giọng điệu không chút nào là buồn ngủ, trong bóng tối giọng cô bé dường như trở nên trong trẻo hơn khiến lòng Kiêu Mặc chợt run lên.

"Thế bố mẹ đi đâu rồi?" Kiêu Kiêu hỏi

Đột nhiên Kiêu Mặc có chút bối rối, anh biết Kiêu Kiêu là đang hỏi bố mẹ của cô gái nhỏ trong câu chuyện khi nãy, anh vốn muốn tùy tiện nói lí do qua loa nhưng lại như không thể điều khiển được giọng nói của chính mình "Sau đó... bố mẹ của cô gái nhỏ đó tìm tới đây, muốn đem cô bé rời xa cậu bé đó...". Vừa dứt lời mới giật mình vì những điều mình vừa nói, Kiêu Mặc vội cúi đầu nhìn Kiêu Kiêu, nhưng là anh đã quên, cả căn phòng đang chìm trong

bóng tối thì có thể nhìn thấy cái gì, và anh cũng quên rằng chính mình là đang kể chuyện cổ tích cho cô bé.

Kiều Kiều dường như rất hứng thú với câu chuyện này, cô bé vội ngẩng đầu lên nhìn anh hai để nhìn xem anh hai đang nghĩ gì nhưng chỉ thấy một mảng tối đen như mực "Vậy cô gái nhỏ có rời đi không? Rời đi thì cậu bé kia làm sao bây giờ?"

"Anh hai...cũng không biết nữa..." Kiều Mặc cũng không biết trả lời như thế nào, em sẽ rời đi sao? Em sẽ rời bỏ anh ư?

"Tại sao anh lại không biết chứ...? Anh hai, đây là câu chuyện của anh kể mà..." Kiều Kiều rất là không vừa ý với câu trả lời này, đôi tay bé bám chuẩn xác lấy cổ Kiều Mặc đang đưa, muốn ép Kiều Mặc kể nốt kết thúc của câu chuyện.

Kiều Mặc nhẹ nhàng bắt được đôi tay non mềm của Kiều Kiều, như không màng tới bóng đêm, đôi mắt ấy vẫn xuyên qua bóng tối nhìn thẳng vào ánh mắt sáng ngời của cô bé: "Nếu Kiều Kiều là cô gái nhỏ kia...thì liệu em có đi theo bỏ mẹ không? Liệu em có rời bỏ anh hai không?"

"Sẽ không!" Kiều Mặc vừa dứt lời thì âm thanh thanh thúy của Kiều Kiều lập tức vang lên, lời nói kiên quyết rõ ràng như hạt ngọc pha lê nện vào trái tim của Kiều Mặc, thậm chí Kiều Mặc còn cảm thấy bản thân mình đang run rẩy, những lo lắng bỗng chốc tan biến, cả ngày mệt mỏi cũng không cánh mà bay, tâm hồn trở nên vui sướng, khoe miệng theo đó cũng không tự giác là cong lên: "Vì sao?"

Kiều Kiều không trả lời nhưng lại hỏi: "Anh hai sẽ để cho em rời đi ư?"

"Đương nhiên là sẽ không! Bé cưng là của anh, ai cũng không thể đem đi!" Câu hỏi này đối với Kiều Mặc chính là quá đơn giản, giống như đó là một lẽ sống bẩm sinh của anh vậy.

"Không cần ba, không cần mẹ, chỉ cần anh hai là đủ rồi!" Trong đêm tối chợt vang lên tiếng cười khanh khách của cô gái nhỏ, cô bé ôm chặt người thanh niên to lớn bên cạnh, trong đôi mắt ấy lại tràn đầy nước mắt. Bé đã biết cô gái nhỏ trong câu chuyện của anh hai chính là bé, cô gái nhỏ ấy đã bị bỏ mẹ bỏ rơi nhưng thế thì đã sao, bé có anh hai, anh hai nhất định sẽ không bao giờ bỏ rơi bé.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hạnh Phúc

Editor: Mặc Mặc

Beta: Kim Hoàn Lương

Ngày cuối tuần.

Trời đã vào đông, trên đường có không ít cành cây bị đổ ngã chắn ngang dưới lòng đường, tuyết đọng trên cành thông rơi xuống mặt đường rồi rất nhanh sau đó liền tan ra, trên đường xe cộ qua lại tấp nập, người lái xe đã cố gắng lái thật chậm và cẩn thận nhưng vẫn không tránh khỏi một chút va chạm vào các cành cây trên mặt đường, trong bãi sửa xe đầy ắp các xe cần sửa, Kiều Mặc lúc này đang nằm trên xe đẩy bận rộn, A Nại cùng Xuyên Quân thì ở một bên hỗ trợ, Lí Ương thì vẫn không thấy bóng dáng đâu, không biết gần đây đang bận bịu cái gì.

Kiều Kiều ghé vào trên chiếc ghế chăm chú sự nghiệp sáng tác của mình, gần đây cô bé rất quán lấy anh hai mình, trừ bỏ lúc tới trường thì đều dính lấy Kiều Mặc như hình với bóng, Kiều Mặc đi chỗ nào cô bé liền theo đuôi tới đó, bọn Xuyên Quân vẫn thường xuyên trêu ghẹo cô bé, những lúc thế Kiều Kiều tức giận quá lớn:

"Ai cần anh quán".

Một chiếc xe đi vào tiệm, Kiều Mặc theo xe đẩy trượt ra ngoài, thoát khỏi tay đầy dầu mỡ ra rồi đi tới bắt chuyện với chủ xe, lúc đi qua chỗ Kiều Kiều anh liền giúp cô nhóc cài lại áo bông trên người, lúc này cô bé ngẩng đầu lên nhìn về phía anh hai cười ngọt ngào, rồi sau đó lại nằm úp sấp xuống tiếp tục sự nghiệp viết văn của mình.

Xuyên Quân đang lấp ló cho một chiếc xe, nhìn đến Kiều Mặc lại nhìn về phía Kiều Kiều bèn liếc mắt một cái nói: "Kiều Nhi, em không lạnh à? Vào phòng viết đi!"

Kiều Kiều cũng không ngẩng đầu lên, tay vẫn không ngừng viết đáp: "Không lạnh, em sẽ viết xong rất nhanh thôi"

"Yên tâm, anh hai em không trốn đi đâu được đâu!" Xuyên Quân nhếch khóe môi cười tà, đi đến bên người Kiều Kiều nhỏ giọng trêu ghẹo, hiếm khi Kiều Kiều không phản ứng lại khi hấn trêu chọc, lại thấy Kiều Kiều quả thực không để ý tới hấn trêu chọc, tay vẫn không ngừng viết liền cảm thấy mất mặt xoay đi tiếp tục công việc của mình.

"Đã xong!" Kiều Kiều xoay người vặn thắt lưng một cái, đem sách bài tập cất đi rồi rón ra rón rén bước đến phía sau Xuyên Quân, đột nhiên hô thật lớn: "Đáng ghét!"

Xuyên Quân đang chuyên tâm làm việc bị cô bé nói lớn làm giật mình, cò lè trong tay rơi bộp một cái nện vào chân, lúc này đau quá bèn ôm chân nhảy dựng lên, A Nại thấy vậy chỉ vào hấn cười to: "Xứng đáng!", Kiều Kiều cũng cười hi hi dường như không tự giác rằng mình vừa làm sai cái gì.

"Kiều Nhi, em cũng thù dai quá đi?" Xuyên Quân vừa xoa bóp chân vừa oán giận đối mặt với Kiều Kiều.

"Ai bảo anh chọc em?"

"Đó còn không phải là vì yêu quý em sao? Em xem mấy đứa trẻ khác trên đường anh cũng chả thèm quan tâm đâu!" Xuyên Quân rất tự nhiên thò móng vuốt của mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Kiều Kiều vuốt ve, thoáng một cái khuôn mặt cô bé đáng yêu đã biến thành khuôn mặt mèo nhọ nhem.

"Xuyên Quân, chú lại bắt nạt Kiều Kiều rồi." A Nại hất ma trảo của Xuyên Quân ra, nghĩ muốn giúp Kiều Kiều lau sạch vết dầu bẩn nhưng lại nhìn đến bản thân mình cũng chả sạch sẽ gì. "Bên trái cái mũi, bên phải khóe miệng... Xuyên Quân cái tên xấu xa này, Kiều Kiều của chúng ta xinh đẹp như vậy lại bị chú biến thành"

Kiều Kiều cũng không thèm để ý đưa tay lau loạn trên mặt, đôi mắt xinh đẹp nghiêng người nhìn Xuyên Quân rồi nói với A Nại:

"Anh Nại, không có việc gì! Lát nữa bảo anh hai giúp em phục thù! Hừ!"

"Em chỉ biết mách anh hai em thôi!" Xuyên Quân một bên xoa chân cũng không quản làm bộ mặt khinh thường nói chuyện với Kiều Kiều.

"Em đi tìm anh hai!" Kiều Kiều thở hổn hển vì tức giận, lại nhìn đáng vẻ cả lợ phát phờ của Xuyên Quân, cái vẻ mặt 'xem anh có dạy được em không' ấy càng làm cho bé tức giận, tiến lên vài bước liền đá vào chân Xuyên Quân một cái, sức lực của Kiều Kiều không lớn nhưng Xuyên Quân vẫn làm vẻ mặt đau đớn, giả bộ ai oán:

"Kiều Nhi... em thật là ngoan! Anh quản không được em, đi tìm anh hai em đi..." Xuyên Quân liên tiếp nói thảm cũng may không đi tìm Kiều Mặc thật. A Nại đứng một bên liền vui sướng khi có người gặp họa: "Được rồi, Xuyên Quân, đừng giả bộ nữa, có đau như vậy không? Kiều Kiều của chúng ta cũng không ghét bỏ cái bản chân thối của cậu thì thôi lại còn kêu gào khóc lóc thảm thiết cái gì"

"Làm ơn đi, bị giẫm cũng không phải chân của chú!"

"Ai bảo Kiều Kiều của chúng ta yêu quý tôi cơ chứ, không giống như ai đó, cóc chết tại miệng!" A Nại bày ra vẻ mặt thành thực chọc ghẹo Xuyên Quân, Kiều Kiều ở bên cạnh thêm chút mắm muối, người tung kẻ hứng hưởng về phía cái mặt đang nhẩn lại của Xuyên Quân

"Anh Nại nói rất đúng, anh Xuyên Quân là đáng ghét nhất!"

"Hai người... Được! Điều hiệp lực nói tôi..." Xuyên Quân trừng mắt nhìn hai anh em đang "Cấu kết với nhau làm việc xấu" nhưng lại làm như là đang làm việc có "Cốt khí" lắm.

"Kiều Kiều, cẩn thận một chút, đừng để bị thương đấy!" A Nại nằm xuống xe đẩy, đối với việc Kiều Kiều xung phong muốn hỗ trợ dẫn dò cẩn thận, khi nói chuyện không quên liếc mắt về phía Kiều Mặc đang nói chuyện với chủ xe cách đó không xa, cười nửa thật nửa giả nói: "Kiều Kiều, em nên cẩn thận một chút, nếu để bị thương, anh Kiều sẽ không tha cho anh đâu!"

"Sẽ không" Cô nhóc mặt mày hân hoan cười rạng rỡ nhìn giống như con mèo nhỏ thật đáng yêu, cũng không biết là nói mình sẽ không bị thương hay là Kiều Mặc sẽ không tới tìm A Nại gây phiền phức.

A Nại thấy bộ dạng này của cô bé, bỗng liền cười to: "Có thể hay không thì anh không rõ nhưng nếu để cho anh Kiều thấy bộ dạng này của em thì Xuyên Quân nhất định sẽ không được yên ổn rồi,hahahaha..."

"Ha Hà..." Kiều Kiều cũng cười ngây ngô theo.

"Kiều Nhi, đang cười cái gì vậy, đến đây kể cho anh Xuyên Quân của em nghe một chút nào." Xuyên Quân chính loại người hay nghịch ngợm, vừa rồi còn ngông nghênh lườm hai người giờ lại mặt dày đi tới xen vào cuộc nói chuyện.

Kiều Kiều A Nại hai người nhìn nhau cười, trước mặt Xuyên Quân lại càng tỏ ra thân thiết với nhau: "Anh Nại, anh có mệt hay không, trước tiên cứ nghỉ ngơi một lát đã"

"Không mệt, có Kiều Kiều giúp đỡ làm sao mệt được!"

"Anh Nại thật là giỏi nha, trưa nay em sẽ làm món anh Nại thích ăn nhất"

"Vậy là anh có lộc ăn rồi...."

Xuyên Quân nhìn hai người mãi mê nói chuyện, rõ ràng là cố tình làm lơ mình mà, đôi mắt Xuyên Quân híp lại nói nhỏ: "Kiều Nhi, đừng như vậy mà, sau này anh sẽ không trêu chọc em nữa được không?"

Những lời này Kiều Kiều đã nghe nhiều lần rồi, giờ đã trở nên miễn dịch, Kiều Kiều bĩu môi không thèm phản ứng lại Xuyên Quân.

"Xuyên Quân, chú lại trêu chọc bé cưng của anh!" Xuyên Quân vừa định lái nhái tiếp thì Kiều mặc đã bước lại gần đây, vừa rồi nhìn thoáng qua anh liền biết Xuyên Quân lại thừa dịp anh không có ở đâu bắt nạt Kiều Kiều, vì vậy liền vội vàng bàn bạc xong với khách rồi chạy qua đây.

"Anh hai!" Kiều Kiều đứng lên chạy tới bên người Kiều Mặc, nở nụ cười vui vẻ còn lộ cả cái răng nanh trắng nõn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp, Kiều Mặc một chút cũng không kiềm chế được, một tay liền ôm lấy bé vào lòng: "Bảo bối, sao mặt em lại biến thành như vậy? Ha ha ha....."

"Anh ấy bắt nạt em!" Hai tay bé nhỏ ôm chặt lấy cổ Kiều Mặc, môi bĩu lại hướng về phía Xuyên Quân, bắt đầu mách tội.

"Xuyên Quân, thằng nhóc này, sao cậu lại xấu tính như vậy, một phút không chọc ghẹo bé cưng của anh thì cậu khó chịu à?" Kiều Mặc tức giận trừng mắt nhìn Xuyên Quân, giờ chân đá hấn một cước, Xuyên Quân nhanh nhẹn nhảy sang một bên tránh được:

"Em nào có trêu chọc em ấy, em là đang cùng Kiều Nhi bồi dưỡng tình cảm mà, phải không Kiều Nhi?"

"Ai thêm bồi dưỡng tình cảm với anh?" Kiều Kiều vẫn ôm chặt lấy cổ Kiều Mặc, đầu rúc vào lòng Kiều Mặc làm tỏ, vẻ mặt khinh thường hướng đến Xuyên Quân đang trợn cả hai mắt nhìn mình nói.

"Kiều Nhi à, em nói vậy anh Quân sẽ rất đau khổ đấy, mấy năm trời một anh bồng bế nuôi dưỡng em có dễ dàng đâu? Vốn dự định để sau này anh về già em sẽ chăm sóc vậy mà em chưa kịp lớn đã bỏ rơi anh Quân rồi, anh đau lòng quá..." Xuyên Quân vừa than thở khóc lóc, quả nhiên cô nhóc kia động lòng, có chút bối rối núp ở trong ngực Kiều mặc nhỏ giọng than thở: "Không phải là em bỏ rơi anh mà là... tại anh chọc e"

"Đừng giả bộ nữa, ai muốn để Kiều Kiều chăm sóc chú khi chú già? Đến lượt của chú sao?" Kiều Mặc không kiên nhẫn cắt ngang trò đùa của Xuyên Quân, sau đó quay sang nói với A Nại: "A Nại, không vội, cậu quay về phòng nghỉ ngơi đi"

Xuyên Quân cười đến mặt như nở hoa, không biết hồi cái đáp: "Em là giúp Kiều Nhi rửa mặt mà, anh xem mặt bé cưng có phải giống con mèo nhỏ hay không....."

Kiều Mặc không để ý tới hấn kéo Kiều Kiều vào lòng, cầm khăn mặt cẩn thận giúp Kiều Kiều lau vết bẩn trên mặt. A Nại lau mặt xong thì đưa khăn mặt cho Xuyên Quân, cười nói: "Xuyên Quân, chú cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi mà sao vẫn còn như đứa trẻ thế, vẫn là nên ra đường tán gái, đỡ phải ở đây trêu chọc Kiều Kiều"

"Trên đường nào có cô bé nào được như Kiều Kiều đáng yêu của chúng ta, vẫn là Kiều Nhi tốt nhất!" Xuyên Quân không khách khí đem khăn mặt vứt trả lên người A Nại, rồi thong dong đi đến ngồi xuống bàn, cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn rồi cũng không quên ném cho Kiều Kiều một cái "Mị nhân" (Mặc: cái nhìn quyến rũ ấy các bạn)

"Tán gái?" Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tò mò, hai mắt mở to rõ ràng.

"Hai người các cậu nói chuyện có thể chú ý lời nói một chút được không?" Kiều Mặc bị bọn họ gây phiền cũng cảm thấy có chút nhứt đầu, tức giận gào lên rồi lôi kéo Kiều Kiều ngồi xuống bàn ăn cơm.

Vóc dáng của Kiều Kiều rất nhỏ, Kiều Mặc đem bé đặt ở trên đùi, thi thoảng lại giúp bé gấp chút rau, nhiều năm trôi qua đã thành một thói quen, trước đây vẫn còn đem Kiều Kiều ôm vào trong lòng đút cơm thì hiện tại nhóc con này đã khôn lớn nhưng Kiều mặc vẫn thích làm như vậy, nhất là việc ôm cô gái nhỏ này vào lòng tựa như đang ôm một cái búp bê ấm áp, thực sự rất ấm, rất thoải mái. Ở trong mắt người khác thì từng hành động như vậy của Kiều Mặc đều cho thấy anh rất cưng chiều cô gái nhỏ bé trong ngực kia.

"Kiều Nhi, sau này chúng ta vẫn cứ sống như vậy có biết hay không?" Xuyên Quân ăn ngấu nghiến, hạ bát xuống rồi khoai chí lên tiếng.

Kiều Kiều đem khuôn mặt nhỏ đang chôn ở bát cơm ngẩng lên nhìn, cái hiểu cái không gật đầu: "Biết!"

"Biết? Sau này chúng ta cả ngày sửa xe, mỗi ngày toàn thân sẽ rất bẩn, xương sống thắt lưng đau nhức, bình thường đều không kịp ăn chút cơm nóng, mỗi ngày đều mệt chết đi, cũng nhàm chán đến chết, lại còn không kiếm được nhiều tiền, em là đang hiểu chính xác như vậy hay là giả bộ biết?"

"Xuyên Quân, chú nói với Kiều Kiều những cái này làm gì?"

"Thằng nhóc cậu ăn no thì tránh xa một bên đi!"

Kiều Mặc cùng A Nại không kiên nhẫn nhìn Xuyên Quân, cái người này thật là, vì không ai thêm nghe hấn cầu nhàu nên hấn lại tìm Kiều Kiều nói năng linh tinh.

"Em biết, quần áo bẩn thì em đem đi giặt, cơm em sẽ nấu, một môi thì phải nghỉ ngơi, em có thể đến đấm lưng giúp anh, chờ em lớn rồi có thể kiếm được tiền cho anh dưỡng lão, còn nữa, không phải anh thường xuyên trêu chọc em sao, như vậy mà vẫn còn nhàm chán ư?" Kiều Kiều nói một tràng, giọng nói ngọt ngào đều đều, mắt to nhìn thẳng vào Xuyên Quân tựa như đang hỏi còn vấn đề gì nữa không?

Xuyên Quân kê ghế ngồi lại gần Kiều Kiều: "Kiều Nhi, em thật sự suy nghĩ về sau sống như vậy?"

"Em không suy nghĩ, anh hai thích là tốt rồi!" Kiều Kiều ngẩng đầu lên hôn chiếc cằm của Kiều Mặc, cười nói: "Có phải không anh hai?"

"Bé cưng thật ngoan!"

"Thật phục các người...." Xuyên Quân bắt đầu dĩ trợn mắt lên nhìn hai anh em nhà kia đang thân mật bên nhau.

A Nại đồng tình vỗ vai Xuyên Quân, lời nói thâm thúy thờ dãi:

"Xuyên Quân, chú xem Kiều Kiều nhà chúng ta còn nhỏ thế mà... chú ý học tập vài điểm tốt vào..."

Kiều Kiều quay đầu hướng Kiều Mặc cười ngọt ngào, sau đó lại cúi đầu ăn cơm. Cánh tay Kiều Mặc đem ôm eo cô gái nhỏ không tự chủ được nắm chặt lại, cuộc sống như vậy cũng rất hạnh phúc, căn phòng ấm áp, công việc vất vả một chút, vài người anh em lương thiện gần bó, quan trọng nhất là anh còn có bé cưng đáng yêu của mình, bản thân anh không mong gì nhiều, chỉ cần như vậy là đủ rồi, như vậy cũng tốt lắm, như vậy thôi cũng rất hạnh phúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cha

Edit: Cát Chan

Beta: Bess

Làm việc suốt đầu mẻ trán cả ngày, Kiều Mặc rời khỏi cửa hàng sửa xe Thịnh Hành lúc trời đã sập tối. Một tay anh xách túi đồ dùng thường ngày, một tay kéo Kiều Kiều quẹo vào con đường có cánh đồng nhỏ. Từ nội thành đến vùng ngoại thành giống như ngang qua hai thế giới, không có tiếng còi xe ồn ã, không có đèn màu nhấp nháy lóa mắt, xung quanh tĩnh lặng, ánh trăng sáng trưng, không khí lành lạnh, làm cho tinh thần con người sáng khoái, vui đi những mệt mỏi của cuộc sống thực tại. Ngõ nhỏ yên tĩnh kì lạ, Kiều Kiều nhát gan, dựa vào Kiều Mặc thật gần. Kiều Mặc thân mật nắm bả vai nhỏ của bé, nhẹ giọng nói:

"Bé cưng, cuối tuần anh dẫn em đến núi Lam Sơn chơi."

"Thật không? Giờ cây mai đã nở hoa rồi anh nhỉ, đẹp lắm cho coi. Không biết tuyết trên núi tan chưa? Nước sông chắc là còn đóng băng rồi..."

Vườn Mai Lam Sơn là một trong những công viên của thành phố Lăng Hải. Bình thường nơi đây cho người dân tham quan miễn phí. Tháng chạp trời đông giá rét, phá khí lạnh căm căm, bóng cây cô tịch âm thầm tỏa hương thơm ngát, vẻ đẹp ấy thế mà không tranh với sắc xuân hồng, tuyết làm nổi bật sắc hồng, hoa mai làm rực rỡ màu tuyết, cảnh vật thêm bao nhiêu đường nét hài hòa đẹp đẽ, lòng lấy đến nỗi rung động lòng người. Ngay cả Kiều Mặc nghỉ học cũng đã mấy năm, chẳng có một chút tế bào thương thức nào cũng bắt đầu thích mê Vườn Mai Lam Sơn. Hằng năm, khi hoa mai nở rộ, anh quần Kiều Kiều như một cái bánh chưng, rồi dẫn bé lên núi ngắm mai. Xuyên Quân thường nói móc rằng anh học đòi văn vẻ. Nhưng ai cấm người nghèo thư giãn giải trí chứ, anh không thể dẫn bé cưng đi du lịch tiêu tiền vô tư, nhưng dư sức dẫn cô bé đi dạo Vườn Mai Lam Sơn.

"Anh hai... Hai năm rồi chúng ta không đi, anh hai nghĩ cây mai có cao lên nhiều lắm không?" Bé gái ngửa đầu nhìn anh hai, mắt to trong màn đêm tỏa ánh sáng lấp lánh. Kiều Mặc vỗ vỗ làn da lành lạnh trên khuôn mặt bé, khẽ cười nói: "Hai năm rồi nhỉ, cây mai chắc chắn cũng sẽ cao lên như bé cưng vậy."

Cuộc sống cứ như trở lại trước đây, đơn giản mà hạnh phúc. Hai năm ngục tù như một đoạn nhạc đệm, dần dần xóa nhòa trong tâm trí, ngoại trừ mảng da đầu bị cạo trọc rí mầu đến tím xanh lại vẫn còn đó.

"Anh hai... Nhìn nè..." Kiều Kiều vô thức chạy đến cửa nhà, lại bị một bóng đen ngồi trước cửa làm hoảng sợ chạy ngược vào trong. Bóng đen lắc lư lắc lư đứng lên. Đó là một người đàn ông bần thiêu, lưng hơi cong, áo khoác cũ nát, tóc tai râu ria xồm xoàng nhìn không rõ mặt, uống đến say khướt, mùi rượu tỏa ra nồng nặc, trên tay còn cầm hũn một vỏ chai rỗng tuếch. Kiều Mặc đi đến gần, lạnh lùng liếc lão ta một cái, nhanh chóng kéo Kiều Kiều vòng qua người lão mở cửa vào nhà. Lão không ngờ mình sẽ gặp lại Kiều Mặc. Khi thấy anh đến gần, lão hơi lùi bước chân, thoạt nhìn lão có chút sợ anh. Thấy Kiều Mặc vờ như không thấy mình, lão vội vàng cười tươi rói, cất giọng giả lả:

"A Mặc, con ra tù ..." Giọng nói có chút run run, không biết là vì đêm đông giá lạnh, hay vì sợ hãi.

Bước chân Kiều Mặc dừng lại một chút, anh lạnh lùng cười: "Sao thế? Thua hết tiền rồi à?"

"Không... Không... Không phải..." Người đàn ông tím lầy góc áo dơ bẩn của mình, lòng có chút gấp gáp.

"Không phải?" Kiều Mặc quay đầu lạnh lùng nhìn lão ta, sau đó lấy tiền từ trong túi quần xuống trước mặt lão. Người đàn ông nằm úp sấp xuống đất, vội vàng nhặt lấy từng tờ tiền nhét vào túi áo. Sau đó lão đứng dậy cười nịnh nọt rồi nhanh chóng rời đi. Thấy lão đi ngang qua mình, Kiều Kiều nắm chặt tay Kiều Mặc, đồng thời bé vui mặt vào hông Kiều Mặc không dám nhìn lão. Lão ta liếc mắt nhìn Kiều Kiều, chửi thầm trong miệng:

"Thứ con hoang!"

Lão còn chưa dứt, cổ lão ngay lập tức bị một bàn tay to như kim cắt sắt bóp chặt. Trong màn đêm sâu thẳm, gương mặt Kiều Mặc mờ mờ ảo ảo, chỉ riêng đôi mắt đang tức giận cùng cực là nổi bật đến đáng sợ. Hai tay lão ta nắm lấy tay Kiều Mặc, ý định gỡ cái kim sắt khiến lão khó thở muốn điên. Vấn đề là lão chỉ phí sức mà thôi.

"Anh hai..." Sự phẫn nộ của Kiều Mặc khiến lòng Kiều Kiều dấy lên nỗi sợ hãi. Bé cẩn thận nắm góc áo của anh, lay nhẹ.

"Biến khỏi tầm mắt của tao đi!" Kiều Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Anh đã chịu đựng lão ta đủ rồi. Vừa rồi anh chỉ muốn bóp chết lão ta luôn cho rảnh nợ.

Lão bị ném thật mạnh xuống đất, mặt mũi bầm dập. Dù vậy, lão vẫn nhanh chóng đứng dậy, chạy đi thật xa, vừa chạy vừa chửi.

Không thèm quan tâm mấy câu nguyên rủa ác ý của lão, Kiều Mặc ôm Kiều Kiều đi vào nhà, rồi đặt bé lên sô pha. Anh quỳ một chân xuống, thấp giọng hỏi:

"Hai năm nay lão ta thường xuyên đến đây đúng không?"

"Không có..." Cô bé cúi thấp đầu, không dám nhìn người ngồi trước mặt.

"Nói dối!" Ánh mắt anh hơi run, càng hạ giọng xuống. Kiều Kiều ngẩng đầu, mắt nhòe nước nhìn Kiều Mặc, uất ức gật gật đầu.

Hai mắt Kiều Mặc muốn long lên sông sọc. Anh ôm bé vào lòng, nghe bé uất ức khóc kể:

"Ông ta là người xấu... tự nhiên xông vào nhà mình, bôi tung đồ đạc cả lên... Ông ta còn mắng em là thứ con hoang, do anh hai nhặt về ... Ông ta còn đánh em, bắt em không được nói với anh hai... Anh hai, ông ta là người xấu, là người xấu..."

Nghe Kiều Kiều khóc kể, Kiều Mặc tức giận đến cả người phát run, nắm cánh tay em gái cứng ngắc. Anh gác cằm lên đỉnh đầu của em gái, cổ họng nghẹn ngào, ánh mắt lạnh buốt:

"Đúng, lão ta là người xấu!"

Lão không chỉ là người xấu, mà còn là một tên khốn nạn, vô lại, lưu manh. Nhưng cái tên cầm thú còn không bằng đó lại là cha ruột hắn. Lão từng say rượu đánh người, mắc tội hiếp dâm bị bắt vào tù, nghiện bài bạc đến tán gia bại sản. Người mẹ vô trách nhiệm theo trai bỏ nhà đi biệt xứ, để lại đứa con trai mười tuổi ngày ngày đối mặt với tên vừa nát rượu, vừa nghiện bài bạc, lại dám dè, đều cáng. Không chịu nổi những trận đòn vô cớ hung hiểm của lão, Kiều Mặc cãi nhau với lão một trận. Bấy giờ anh trưởng thành rồi, thân thể khỏe mạnh. Lão ta dần sợ hãi mỗi lần đứng trước mặt anh. Đến khi Kiều Mặc dần quên đi sự tồn tại của lão, hôm nay lão lại xuất hiện, không biết xấu hổ xin tiền anh, lại còn ác độc nhục mạ bé cưng của anh. Chỉ cần nhớ đến tên khốn đó, tưởng tượng đến cảnh lão không ngừng quấy rối Kiều Kiều trong suốt hai năm liền, anh hận đến run người, tóm lọn muốn chết. Nếu có thể, anh muốn vụn cổ lão. Thằng già khốn nạn chết tiệt!

"Sau này, anh hai sẽ không để ai bắt nạt bé cưng cả." Bàn tay thô ráp nhẹ nhàng xoa nước mắt của bé. Kiều Mặc cảm thấy lòng hơi chua xót.

Anh vẫn chưa thể cho bé một cuộc sống an toàn ấm cúng. Anh từng nghĩ mình sẽ sống tốt dù không dựa vào cha mẹ. Thậm chí, anh chắc chắn mình sẽ nuôi đứa bé mới sinh ngày ấy trở thành một bé gái dễ thương có nụ cười hồn nhiên hạnh phúc. Nhưng hiện tại, Kiều Mặc nhìn bé gái trong lòng mình, anh cảm thấy bản thân không thể làm điều đó thật tốt. Bé cưng của anh so với bạn bè cùng tuổi gầy hơn rất nhiều nhưng lại vừa giỏi giang, vừa hiểu chuyện. Nhưng đối với Kiều Mặc những thứ đó chẳng có gì đáng tự hào, đáng để anh vui vẻ, bởi vì điều đó đang nhắc nhở anh, bé cưng không thể như những đứa trẻ khác, có thể nũng nịu, có thể ham chơi, có thể tiêu tiền mua thứ bé thích, làm điều bé muốn. Bé phải làm việc nhà, chăm sóc cho anh, thậm chí cả đám bạn bè của anh, ngày tới cả lúc bé bị mắng cũng chẳng dám nói với anh một lời mà cứ âm thầm chịu đựng..

Nhiều năm về sau, người con gái ấy ôm anh thật chặt và thật ấm. Cô nhắc lại những ngày trải qua cùng anh dưới gian nhà nhỏ. Trong sâu thẳm trái tim, cô luôn muốn bày tỏ: "Nếu không có anh, có lẽ em đã chết dưới tuyết mùa đông năm ấy." Cô không nói rõ cô biết ơn hay ý lại anh. Bọn họ chỉ biết rằng: Nếu họ không gặp nhau, bên nhau, bánh răng thời gian không thể chuyển động nữa, cuộc sống của họ sẽ dừng lại ở khoảnh khắc nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đánh Nhau

Edit: Gia Lăng Tần

Beta: Bess

Đó là cuộc sống của Kiều Mặc. Buổi sáng anh còn thực thỏa mãn cảm khái mình thực hạnh phúc, đến buổi tối lại phát hiện luôn có một người hoặc một chuyện nào đó sẽ nhảy ra phá hoại hạnh phúc của anh, hơn nữa mọi chuyện lại giống như pháo liên châu, châm lửa là nổ một lèo, lại càng không thể cứu vãn được. Anh thậm chí còn không có thời gian để thở, đã phát hiện mình chẳng còn gì cả.

Ngoài ý muốn, Kiều Kiều lại đánh nhau với bạn học, nghĩ cũng biết, chuyện có thể khiến cô bé nổi giận nhất định là có liên quan tới Kiều Mặc.

Sắp tới kỳ thi cuối học kỳ, Kiều Kiều dạo này rất chịu khó học tập. Buổi sáng hôm đó, vừa mới bước vào lớp, cô bé đã cảm thấy không khí rất khác thường. Một số bạn học tụ lại một chỗ thì thầm với nhau, thỉnh thoảng còn lén đưa mắt nhìn cô bé. Kiều Kiều cũng không để ý tới bọn họ, đi tới chỗ mình ngồi. Cô Diệc Tiêu ngồi cùng bàn vẫn nhìn ngoài cửa sổ, chẳng thèm để ý tới ai. Kiều Kiều không khỏi nhìn theo tầm mắt của cậu ta một cái, lại chỉ thấy một dãy phòng học sừng sững, nào có cái gì đẹp mà nhìn chứ?

"Kiều Kiều, Kiều Kiều..." Bàn Tiểu Hồ vừa hô vừa chạy vào lớp, chạy thẳng tới trước mặt Kiều Kiều, dựa vào bàn mà thở dốc.

"Làm sao vậy, Ú?"

"Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé, hi hi..." Bàn Tiểu Hồ ngượng ngùng nghiêng nghiêng đầu, dường như ban nãy cậu hô to quá thì phải.

"Chỉ vậy thôi à?" Kiều Kiều hơi bực, thế thôi mà cứ làm như có chuyện gì to tát không bằng.

"Chỉ vậy thôi, hi hi..." Bàn Tiểu Hồ ngây ngô cười, quay lại chỗ ngồi của mình.

Giờ học trôi qua rất nhanh, Kiều Kiều luôn cảm thấy không khí trong lớp là lạ, các bạn dường như thường lén chỉ trỏ bàn tán sau lưng cô bé. Tới lúc ăn cơm trưa, rốt cuộc cô bé cũng biết được nguyên nhân.

Trong nhà ăn của trường học, Kiều Kiều, Bàn Tiểu Hồ, La Lạc, Hường Nam bốn người ngồi cùng một bàn, đặt hộp cơm đã chuẩn bị sẵn trên bàn. Bàn Tiểu Hồ kêu to một tiếng, nhanh chóng đoạt lấy hộp cơm của Kiều Kiều, đẩy hộp cơm của mình cho cô bé:

"Kiều Kiều, chúng mình đổi hộp cơm nhé, cậu ném thử tay nghề của mẹ mình đi."

Hường Nam thực khinh bỉ nhìn cậu ta, lại gạt lấy hộp cơm bày lên bàn, lớn tiếng nói: "Mỗi người ăn một miếng... Xem ai ăn nhanh hơn!" Vừa dứt lời, cậu bé giơ tay gạt lấy hai chiếc bánh nướng bí đỏ, nhét vào miệng. Bàn Tiểu Hồ xông lên tranh cướp với cậu bé, cả hai náo loạn tới mức gà bay chó sủa.

Kiều Kiều cũng kệ bọn họ, cô bé cùng La Lạc ngồi một bên, cách xa chiến trường, chậm rãi ăn cơm. Lúc ngẩng đầu, cô bé lại nhìn thấy Cô Diệc Tiêu đang bung hộp cơm đi tới. Cậu ta dường như đang tìm một chỗ yên tĩnh để ăn cơm, lại thấy bàn nào cũng có bạn học tốp năm tốp ba ngồi rồi, lòng mi bất giác nhíu lại một chút tỏ vẻ chán ghét.

"Cô Diệc Tiêu! Đến bên này ngồi!" Kiều Kiều đứng lên vẫy vẫy tay với cậu ta. Tuy rằng cậu ta có chút quái gở, không thèm để ý tới người khác, nhưng bọn họ dù sao cũng là bạn ngồi cùng bàn, phải giúp đỡ nhau mới đúng.

Giọng nói của cô bé rất trong trẻo, thực dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của cậu. Cô Diệc Tiêu nhìn thấy hai cậu bé đang náo loạn kia, cũng không định tới gần, nhưng cô bé kia lại chạy tới trước mặt cậu, không do dự kéo cậu ngồi xuống cùng.

"Cùng ăn cơm đi!" Kiều Kiều lấy lại hộp cơm của mình, đặt trước mặt cậu ta, nhưng cúi đầu nhìn, lại phát hiện ra hộp cơm chẳng còn lại bao nhiêu. Cô bé bất mãn nhìn về phía Bàn Tiểu Hồ cùng Hường Nam, lại phát hiện hai cậu bé cũng đang bất mãn nhìn mình tỏ vẻ tức giận, sao lại gọi cậu ta đến cùng ăn chứ?

"Sao cậu mua ít đồ ăn vậy?" Kiều Kiều nhìn hộp cơm của Cô Diệc Tiêu, không khỏi thắc mắc.

Cô Diệc Tiêu cúi đầu, gầy gầy thức ăn, lại không ăn miếng nào, giống như không nghe thấy câu hỏi của Kiều Kiều, qua một lúc lâu mới thốt ra hai chữ: "Khó ăn!"

Mấy cậu nhóc kia sững sốt, chột cười phì, rốt cuộc cũng tìm được đồng minh để lên án.

"Đúng vậy, đúng vậy, rất khó ăn, còn không bằng một nửa đồ ăn mẹ mình làm, so với Kiều Kiều càng kém xa." Bàn Tiểu Hồ là người đầu tiên công kích.

"Hôm kia, Tiểu Trúc còn nhìn thấy trên cọng rau dớn một con sâu xanh, không, là nửa con, nửa còn lại đã bị cậu ta nuốt mất..."

"Hường Nam, cậu nói nghe thực ghê tởm!!!"

"Mình không bao giờ ăn đồ ăn đầu bếp béo kia làm cả, ông ấy cho muối cần bản không cần nhìn..."

Ngay cả cậu bé hiền lành ít lời như La Lạc cũng không nhịn được mà cầu nhàu: "Cái chị mức com rất hung dữ, mức com cái kiểu gì mà làm thức ăn bắn tung tóe, còn mắng người ta nữa..."

"..."

"..."

Mấy cô cậu bé vừa cầu nhàu kẻ tội, vừa ăn cơm, cũng rất vui vẻ. Cô Diệc Tiêu hiển nhiên gia giáo vô cùng tốt, hoặc là do tính tình cậu bé đăm đăm, không nói chen vào, nhưng cũng chậm rãi cùng mọi người ăn cơm. Kiều Kiều nhìn chỉ thấy cậu bé ăn mấy thức ăn thanh đạm, không chạm tới tôm cá.

Anh hai cô bé nói, tôm cá mới giàu chất dinh dưỡng, ăn vào mới cao lên được.

"Cậu không thích ăn cái này à?" Kiều Kiều chỉ vào con tôm bóc vỏ hỏi.

Cổ Diệc Tiêu gật gù đầu, không nhiều lời một chữ.

"Anh mình nói ăn tôm mới cao..." Nhận thấy mình còn cao hơn cậu ta một cái đầu, Kiều Kiều càng cảm thấy anh hai nói đúng.

"Dị ứng!" Lại là hai chữ ngắn gọn. Nhưng Kiều Kiều lại chợt cảm thấy cậu ta cũng không khó gần như vẻ bề ngoài. Cô bé thực tâm thiết gạt rau trong hộp cơm của mình sang cho cậu, cười vui vẻ:

"Vậy cậu ăn cái này đi!"

Cổ Diệc Tiêu ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười của cô bé thì ngẩn ra, thật đúng là không khách khí.

"Kiều Kiều, không cho phép bạn ngồi ăn cơm cùng bạn Cổ Diệc Tiêu!" Không khí vui vẻ lại bị một giọng nói chói tai phá vỡ.

Kiều Kiều ngẩng đầu, nhìn Tần Tư Tư khó hiểu, chẳng hề để ý nói:

"Vì sao chúng tớ không thể cùng ăn cơm?"

Tần Tư Tư cũng không để ý tới Kiều Kiều, ngược lại đi đến trước mặt Cổ Diệc Tiêu, nghiêm trang nói:

"Bạn Cổ Diệc Tiêu, bạn đừng tới gần bạn ấy, mẹ mình nói, anh trai bạn ấy là tội phạm, đã từng giết người, vừa mới ra tù đấy." Nói xong cô bé khinh miệt đảo ánh mắt nhìn Kiều Kiều.

"Cậu nói bậy. Anh hai tớ không phải tội phạm. Anh hai tớ không giết người!" Kiều Kiều mạnh mẽ đứng lên, lực đạo lớn khiến cái ghế dựa phía sau bị đổ xuống.

"Tần Tư Tư, cậu đừng có nói bậy!"

"Đúng thế, cậu nói hươu nói vượn gì đấy!" Bàn Tiểu Hồ cùng Hường Nam thực trượng nghĩa đứng lên bảo vệ Kiều Kiều. La Lạc nhát gan, cẩn thận kéo tay Kiều Kiều, lại phát hiện Kiều Kiều đã sớm nắm chặt tay, mu bàn tay nổi gân xanh có thể nhìn thấy được rõ ràng.

"Tớ không nói bậy, anh trai bạn ấy ngồi tù hai năm, mới được phóng thích, Kiều Kiều, tự bạn nói xem có đúng thế không?"

Kiều Kiều gất gao cắn môi, tức giận trừng mắt nhìn Tần Tư Tư đang đắc ý dào dạt. Cô nhóc nhìn thấy Kiều Kiều tức giận, lại càng cố ý trêu tức:

"Anh trai bạn ấy còn cạo trọc đầu, giờ cả ngày nằm dưới gầm xe sửa xe cho người ta, bẩn thỉu như kẻ ăn mày..."

"Không được nói bậy về anh hai tớ!" Kiều Kiều lạnh lùng quát một tiếng, bỏ nhào vào Tần Tư Tư, hai người túm lấy nhau mà ẩu đả. Bàn Tiểu Hồ, Hường Nam vội chạy lên kéo hai người họ ra, La Lạc cũng chạy tới giữ chặt Kiều Kiều, các học sinh trong nhà ăn cũng vây lại xem, Tần Tư Tư lại càng kiêu ngạo.

"Kiều Kiều là đứa trẻ mồ côi được nhặt về. Ba mẹ cậu ấy không cần cậu ấy, anh trai cậu ấy là tội phạm, cậu ấy được tội phạm nuôi..."

"Cậu nói bậy, tớ không phải... tớ không phải... anh hai tớ không phải tội phạm..." Cặp mắt to tràn đầy nước mắt, hàm răng cắn chặt, Kiều Kiều giãy khỏi Bàn Tiểu Hồ cùng Hường Nam, lại một lần nữa lao vào đánh nhau với Tần Tư Tư, lần này mặc cho ai cũng không kéo ra. Đám bạn học vây quanh xem, có người có lòng tốt đứng ra ngăn cản, cũng có người tránh xa một bên, có người chỉ đứng xem náo nhiệt.

Cổ Diệc Tiêu đứng ngoài nhìn hai cô bé đánh nhau, hơi nhíu mày, xoay người rời khỏi nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Người Giám Hộ

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Trong văn phòng của chủ nhiệm lớp, Kiều Kiều và Tần Tư Tư cúi đầu đứng hai bên trái phải của cô giáo Tần. Cô giáo Tần, mẹ của Tần Tư Tư, trên dưới bốn mươi tuổi, đầu tóc cuộn sóng xoắn tít, trông còn rất trẻ trung, dáng chuẩn, khuôn mặt xinh đẹp. Khi không cười, gương mặt cô Tần nom có vẻ

nghiêm khắc cực, học sinh cũng sợ cô ra trò. Bề ngoài cô giáo Tần có vẻ nghiêm khắc thế thôi, nhưng thật ra là một bà cô đang thời mãn kinh thích hóng hớt chuyện bát quái. Một tin tức nhỏ nhặt mà Tần Tư Tư thu được đều phải báo cáo cho mẹ bé.

"Vì sao hai đứa đánh nhau?" Cô giáo Tần ôm hai cánh tay nghênh cổ nhìn hai bé gái đang đứng chật vật, giọng điệu thật nghiêm khắc.

Mắt Kiều Kiều bầm tím, vết máu khô lại trên khuôn mặt siêu nổi bật, môi cũng bị chính bé cắn nát, trên cổ tay có dấu răng rất rõ, quần áo xộc xệch, thoát nhìn đáng thương cực kì. Kiều Kiều luôn là bé ngoan, chưa bao giờ đánh nhau với ai, cơ thể thì gầy thó, sức khỏe yếu. Nếu không phải vì quá tức giận thì bé cũng không cố chết cố sống đánh nhau với Tần Tư Tư. So với Kiều Kiều, Tần Tư Tư còn khỏe chán, ít nhất con bé chẳng có một vết thương nào trên người, chỉ là dây buộc tóc bị đứt, tóc tai rối bời, riêng quần áo thì có vẻ thảm hơn so với Kiều Kiều mà thôi.

"Nó đánh con trước!" Tần Tư Tư vào vai 'ác nhân cáo trạng trước'.

Cô giáo Tần liếc con gái mình một cái, có chút đau lòng, sau đó ánh mắt sắc lém của bà ta bắn về phía Kiều Kiều, lạnh giọng hỏi:

"Đúng thế không? Bạn Kiều Kiều?"

"Vâng!" Kiều Kiều mấp máy môi tóa máu, nhỏ giọng trả lời. Quả thật là bé đánh trước, bé thừa nhận đúng vậy, nhưng bé sẽ không nhận bản thân làm sai.

"Vì sao lại đánh bạn học?"

"Cậu ấy nói xấu anh hai con!" Kiều Kiều ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô giáo, trong đôi mắt to ngập tràn sự tức giận.

Tần Tư Tư lập tức cao giọng phản bác: "Con có nói sai đâu, anh hai cậu ta là tội phạm, cậu ta được nhặt về, hai người..."

"Cậu nói láo!"

"Tư Tư!" Thấy hai đứa nhỏ lại muốn sấp vào đánh nhau, cô giáo Tần vội vàng quát lên, đồng thời ngăn lời nói của con gái.

"Bây giờ, hai đứa xin lỗi nhau đi. Tư Tư nói trước đi!" Đây là châm ngôn của cô giáo: bạn học phải yêu thương nhau, tôn trọng lẫn nhau, phải luôn nói xin lỗi, bất kể trong lòng tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện hay không.

"Tại sao chứ? Con có nói sai gì đâu?" Tất nhiên là Tần Tư Tư không phục, đầu quay sang một bên, không thèm nhìn Kiều Kiều.

"Tư Tư, không nghe lời, mẹ phạt con rửa chén nửa tháng" Giáo dục trực tiếp không được, đành chuyển qua uy hiếp.

"Mẹ..." Nắm chặt tay mẹ, tần Tư Tư quơ quơ tay bà làm nũng, nhưng bé phát hiện chiêu này vô dụng, đành miễn cưỡng quay sang Kiều Kiều nói: "Xin lỗi..."

"Tốt lắm, Bây giờ Kiều Kiều cũng xin lỗi Tư Tư đi" Cô giáo Tần nhìn Kiều Kiều.

"Không!" Kiều Kiều lạnh lùng nhìn Tần Tư Tư, từ chối chắc nịch.

Cô giáo Tần tức giận, bà ta ghét nhất học trò không nghe lời: "Em Kiều Kiều, cô muốn em xin lỗi Tư Tư ngay lập tức!"

"Con không nói!" Kiều Kiều ngẩng đầu quát cường nhìn cô giáo, cái miệng nhỏ không thèm nhếch lên một chút xiu nào nữa.

Cô giáo Tần giận điên lên: "Em... Gọi điện thoại kêu người nhà em đến đây!"

Kiều Kiều đứng yên.

"Giỏi, em không gọi phải không? em không gọi thì để tôi gọi." Trong văn phòng vang lên tiếng giấy tờ rơi xuống đất rầm rầm. Một lát sau, điện thoại được kết nối. Cô giáo Tần lạnh lùng liệt kê từng hành động "sai trái" của Kiều Kiều, sau đó đưa điện thoại cho Kiều Kiều: "Nói đi".

"Anh hai đến trường ngay đi, bây giờ em sẽ đứng ở cửa văn phòng chờ anh hai."

Nói xong, cô giáo Tần tắt điện thoại. Kiều Kiều không nói gì nữa, cúi đầu đi ra văn phòng. Chuông báo vào tiết đã vang lên, Kiều Kiều một lần nữa trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Các giáo viên đi ngang qua văn phòng đều liếc mắt nhìn cô học trò "nghịch ngợm" một cái, tiện thể còn trêu vài câu. Kiều Kiều vẫn cúi đầu, người khác không rõ biểu cảm khuôn mặt của bé, nhưng chắc chắn là bé không khóc, dù mặt bé ngập ngụa những vệt nước uất ức.

"Kiều Kiều..." Một tiếng thở dốc của người con trai vang lên. Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn anh nhưng vẫn không động đậy. Chàng trai chạy đến trước mặt bé, kéo bé tới nhìn từ trên xuống dưới: "Kiều Kiều, sao lại thế này? Bị thương chỗ nào hà..."

Kiều Kiều lắc đầu không nói chuyện. Chàng trai kéo tay bé bước vào phòng chủ nhiệm lớp. Cô giáo Tần chờ đến mất kiên nhẫn, nhìn thấy người đã tới, lập tức không nể mặt lạnh lùng nói:

"Tốt lắm, tôi giao lại Kiều Kiều cho cậu. Cậu hỏi thử xem em ấy đã làm cái gì, đánh nhau với bạn, không chịu xin lỗi, thái độ vô lễ. Cậu làm người giám

hộ cho em ấy đúng không, giáo dục kiểu gì vậy? Tôi biết thanh niên trai tráng như cậu nuôi một đứa bé không dễ gì, vì vậy nên cố quản lý cho tốt. Mới bây lớn mà đánh nhau với bạn, còn không biết hối cải, lớn hơn nữa thì làm sao đây? Làm sao đây hả? Mà nói cho cùng, anh hai làm gương đi trước, sống không tốt thì em nhỏ chắc chắn sẽ học theo thôi..."

Vừa nói, cô giáo Tần dừng nhìn gương mặt của chàng trai phía trước. Thấy cậu ta có vẻ khiêm tốn nghe lời, bà ta cũng không định tiếp tục làm khó. Bà ta bước ra khỏi bàn làm việc, gương mặt chuyển hẳn sang vẻ "thánh thiện", thân thiết nói với Kiều Kiều: "Tốt lắm, Kiều Kiều. Bây giờ anh hai em cũng ở đây rồi, nhanh chóng nhận lỗi đi, hứa với cô về sau không được tái phạm nữa, sau đó em cứ trở về lớp học tiếp!"

Nghe cô giáo nói, sự cứng đầu của Kiều Kiều càng tăng. Cô giáo nói ra nói vào đều chốt lại là anh hai không tốt, nên em gái mới hư. Ngắc đầu nhìn chăm chăm cô giáo, từng chữ một nhấn mạnh:

"Con không nói!"

Cô giáo Tần không ngờ Kiều Kiều cứng đầu như vậy, người lớn đã gọi tới còn không chịu nhận sai. Bà ta giận muốn điên, cao giọng nói: "Kiều Kiều hôm nay em muốn không nhận lỗi, em về nhà luôn đi!" Sau đó, bà ta nhìn chàng trai trước mặt: "Học trò như thế chúng tôi quản không được, cậu nhìn thấy rồi chứ?"

Chàng trai trẻ ngồi xồm xuống, ôm lấy bà vai Kiều Kiều, nhẹ nhàng hỏi "Kiều Kiều, chuyện là thế nào vậy?"

"Anh Ương, bọn họ nói anh hai em là người xấu..." Nước mắt chực rơi, bé lại hấp háp cái mũi ngăn lại.

Lý Ương đau lòng vuốt đầu bé, nhẹ nhàng dỗ dành: "Kiều Kiều, xin lỗi cô giáo đi, chúng ta về nhà! Anh Ương nấu đồ ăn cho bé nha."

Thấy Lý Ương dỗ mình như dỗ trẻ con, Kiều Kiều tức giận hất tay: "Em không muốn xin lỗi, em không muốn người khác nói xấu anh hai em!"

Nghe bé nói, Lý Ương cảm thấy lòng bối rối. Anh cười khổ lắc đầu, lấy điện thoại đi động gọi cho Kiều Mặc. Anh biết nếu Kiều Mặc không đến, Kiều Kiều thật sự cùng cô giáo giằng co mãi thôi.

Điện thoại kết nối, anh mới nói một câu Kiều Kiều gặp chút việc ở trường, ngay lập tức điện thoại bị cắt. Chỉ một lúc sau, cửa văn phòng bị người nào đó thô lỗ mở ra. Kiều Mặc vẫn mặc áo lao động, tay vẫn còn vết dầu nhớt, trời bên ngoài đang mùa đông giá rét, trên trán anh lại lấm tấm mồ hôi. Chẳng rõ là do gấp gáp quá, hay do nóng nực quá.

Anh liếc khắp văn phòng, đến khi nhìn thấy cô bé đứng chật vật trong góc phòng, mắt ứa lệ, anh không thêm để ý cô giáo một chút, sai bước tiến đến ôm em gái vào trong lòng, không quan tâm dầu nhớt có thể dính vào quần áo em ấy.

"Bé cưng, chuyện gì thế này? Nói anh hai nghe, ai bắt nạt bé? Đứa nào dám bắt nạt bé?"

Kiều Kiều không nói lời nào ôm cổ anh khóc rấm rức, nước mắt ghen từ lúc này đến giờ rồi cuộc cũng ứa ra như vỡ đê. Thấy bé không nói lời nào, Kiều Mặc rất nóng nảy, kéo bé từ trong lòng ra, nhìn qua nhìn lại. Vuốt khuôn mặt nhỏ xinh vẫn còn in vết máu, cả đôi môi tím tái, sưng phù, bộ quần áo xộc xệch, và đôi tay nhỏ vẫn còn dầu răn sẫm, anh đau lòng phát điên. Quay đầu nhìn Lý Ương đang đứng bên cạnh cô giáo Tần, sau đó chuyển mắt về phía cô giáo Tần, anh ôm Kiều Kiều đứng lên.

"Cậu chính là anh trai của Kiều Kiều!" Cô giáo Tần ra chiều hiểu rõ, giọng điệu lại giả vờ ngờ ngợ.

Kiều Mặc không đáp lời cô giáo, lạnh lùng nhìn bà ta, trầm giọng hỏi: "Ai bắt nạt bé cưng nhà tôi?"

"Bắt nạt em ấy? Còn có người dám đụng vào em ấy hả? Cậu hỏi em ấy xem là lỗi của ai?" Cô giáo Tần cao giọng. Có chút chuyện nhỏ làm mất bao nhiêu thời gian của bà ta. Bà ta thật sự bị chọc tức. Từng người một từng người một chạy đến, người sau càng khó "chơi" hơn người trước.

Kiều Mặc cúi đầu nhìn Kiều Kiều, bé chôn mặt vào lòng mình không nói lời nào, có lẽ là do mệt mỏi. Bộ dạng của bé càng làm hấn đau lòng. Thành ra, hấn không thêm suy xét lý lẽ lập tức chốt một câu:

"Tôi mặc kệ, dù sao trong mắt tôi bé cưng nhà tôi bị bắt nạt, bà nói rõ ràng cho tôi nghe xem."

Cô giáo Tần có chút chán nản, nháo nhào nửa ngày cuối cùng lười thuộc về mình: "cậu có nhầm không vậy? Em gái cậu đánh nhau, sai là của em ấy, em ấy phải xin lỗi!" Nói xong bà ta trào phúng cười: "Cũng tại cái người được gọi là anh trai đây, tục ngữ có câu 'Thượng bất chính hạ tắc loạn'* đó thôi, ..."

*Thượng bất chính hạ tắc loạn: Phàm là người trên, người có vai vế là trụ cột gia đình mà ăn ở không chính trực hoặc phẩm chất đạo đức suy đồi thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến con cháu, đến mọi người trong nhà.

Kiều Mặc tức đến xanh mặt, tim đập nhanh làm lồng ngực cũng phập phồng. Kiều Kiều cảm nhận được sự tức giận của anh hai. Bé ngắc đầu nhìn hấn, nhỏ giọng an ủi: "Anh hai, đừng giận nữa, em không đi học. Chúng ta về nhà, về nhà..."

"Đúng, về nhà, cái trường rẻ rách này khỏi học cũng được. Anh hai nuôi em cả đời, xem ai dám bắt nạt em nữa không!" Kiều Mặc hung tợn liếc cô giáo Tần một cái, đập cửa mà đi, Lý Ương vội vàng đuổi theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Cảm Xúc

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Trên đường về nhà, Kiều Kiều cuộn tròn trong lòng Kiều Mặc ngủ thiếp đi. Về đến nhà, trong căn phòng khách nhỏ, Kiều Mặc cúi đầu phì phèo điều thuốc. Lý Ương ngồi đối diện anh, mấp máy đôi môi khô khốc, do dự mở miệng:

"Anh à... Anh thật sự tính để Kiều Kiều nghỉ học luôn hả?"

Kiều Mặc im lặng một lúc lâu. Anh cầm điều thuốc sắp tàn lửa đưa lên miệng rít một ngụm, tàn thuốc rơi đầy dưới chân. Anh hung hăng dè điều thuốc xuống nghiền qua nghiền lại, đầu cũng không thèm nâng lên trầm giọng đáp: "Đúng, anh nuôi em ấy!"

"Anh à, Kiều Kiều còn nhỏ, sao lại không cho em ấy đến trường được? Bây giờ anh đang làm gì, chẳng phải là do ngày trước anh nghỉ học đó thôi. Mọi người xung quanh nhìn chúng ta có khác gì bọn con đồ lưu manh đâu? Kiều Kiều là con gái, làm sao có thể để bé giống chúng ta quanh quẩn ở cái ao tù nước đọng này? Kiều Kiều vừa thông minh, vừa hiếu học, con đường tương lai sau này nhất định sẽ rất xán lạng."

"Anh không mong tương lai em ấy đại phú đại quý, chỉ cần em ấy không bị ai bắt nạt, an an ổn ổn là được rồi." Kiều Mặc rút thêm một điều từ hộp thuốc lá, châm lửa, rít một ngụm khói thật sâu. Anh tựa vào sofa, mày hơi nhăn lại, giọng điệu có chút mệt mỏi bất lực.

Lý Ương cười cười: "Anh Kiều, tính cách Kiều Kiều dễ thương như thế, mọi người đều mến bé. Hôm nay chỉ là mấy đứa nhỏ hồn giận vu vơ, chút nữa là quên thôi ấy mà, làm sao nói là bắt nạt được..."

Kiều Mặc không đợi Lý Ương nói xong, nổi giận dưng dưng vỗ bàn đứng lên quát vào mặt cậu ta: "Không gọi là bắt nạt cái con khi? Lý Ương, cậu nhìn tôi đi, Kiều Mặc tôi có cái gì, cha không yêu, mẹ không cần, khác quái gì mấy đứa con hoang không. Nếu không phải ông trời thấy tôi đáng thương, để tôi nhặt được Kiều Kiều, chắc chắn bây giờ tôi cũng chỉ là thằng lưu manh giống lão cha của tôi thôi. Ngày nào cũng như bọn ăn mày ấy, vật vờ mọi nơi, ăn uống bẩn thỉu. Không đúng hả? Không ai dạy tôi làm người như thế nào, tôi cũng không biết giáo dục người khác như thế nào, bé cưng của tôi không được giáo dục tốt cũng vậy thôi. Tôi nói cho cậu biết, ngoại trừ bé cưng của tôi, tôi chẳng cần thứ gì nữa cả. Ai dám động vào em ấy, tôi sẽ liều mạng với kẻ đó!"

Bởi vì tức giận, ngực anh phập phồng kịch liệt, ánh mắt phần nộ bắn thẳng đến mặt Lý Ương. Lý Ương cũng ngẩng đầu nhìn thẳng anh, trong lòng cậu ta phức tạp khôn cùng. Sự vất vả của Kiều Mặc cậu ta hiểu rất rõ, nhưng sự bá đạo của anh đối với Kiều Kiều lại khiến cậu ta nổi lên cơn tức kì quặc. Cậu ta hít sâu một hơi, nhìn con tức lẹ lẹ xuống, chầm chậm nói:

"Nhưng anh cũng phải suy nghĩ cho em ấy một chút. Anh có thể bảo vệ em ấy bao lâu? Năm năm? Mười năm? Hiện tại em ấy là một đứa nhỏ, nhưng em ấy sẽ lớn lên, rồi lập gia đình, em ấy sẽ có cuộc sống riêng của mình, anh muốn em ấy sau này sống làm sao hả?"

Lý Ương nói rất nhẹ, rất bình tĩnh, nhưng lại đâm thẳng vào nỗi đau của Kiều Mặc. Khi trưởng thành, đứa bé ngày nào cũng sẽ rời khỏi bố mẹ và xây dựng tổ ấm riêng của chúng. Nhưng đối với anh, Kiều Kiều không chỉ là đứa trẻ anh nuôi lớn, bé còn là chỗ dựa tinh thần, là người để anh ý lại. Cho tới bây giờ, bé là hạnh phúc của anh. Anh không bao giờ muốn bé gặp một chút tổn thương hay phải chịu đựng một chút uất ức nào. Làm sao anh có thể tro mắt nhìn bé kết hôn với người khác, nếu đã như vậy, chẳng thà anh...

"Chẳng lẽ... Anh muốn em ấy sống với anh cả đời? Anh muốn em ấy ở căn phòng nhỏ xíu này cùng anh đến già hay sao hả?"

"Tương lai của em ấy là do tôi quyết định!" Nhìn về mặt đanh lại của Lý Ương, Kiều Mặc ngang ngược phun ra từng chữ một. Nói xong, anh nhắc chân tiến về phía phòng ngủ.

"Kiều Mặc, anh không thể ngang ngược như vậy, em ấy là một con người chứ không phải vật anh đang sở hữu!" Lý Ương đứng phắc dậy, gầm nhẹ. Nhưng trả lời cậu ta chỉ là tiếng cửa phòng ngủ đóng sầm lại.

Cảm giác trên mặt ngửa ngửa, Kiều Kiều nhấp nháy mở mắt. Bé chẳng thấy được gì, xung quanh tối đen như mực. Bé chỉ cảm thấy bàn tay thô ráp của một người đang dịu dàng vuốt ve mặt mình. Trên bàn tay ấy đầy vết chai sạn và vết nứt do trời chuyển lạnh. Kiều Kiều cảm bàn tay to ấy, áp vào mặt mình, nhẹ nhàng gọi:

"Anh hai..." Vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói có chút nũng nịu, mềm mềm.

Kiều Mặc ngồi xổm bên giường, mặc kệ Kiều Kiều ôm bàn tay của mình. Anh không nói chuyện, cũng không bật đèn. Ánh mắt anh đã thích nghi với màn đêm. Anh nhìn thấy rõ cặp mắt bối rối của Kiều Kiều khi bé không nhận được bất kì phản ứng nào từ anh. Kiều Kiều ngồi dậy, định bò xuống giường bật đèn thì bị Kiều Mặc ngăn lại. Anh ôm bé chặt cứng.

Kiều Mặc ôm bé, vùi đầu vào hõm vai của bé, không nói gì cả. Kiều Kiều có chút sốt ruột, định ngẩng đầu nhìn anh nhưng rốt cuộc vẫn không động dậy.

"Anh hai... Có chuyện gì vậy?"

Kiều Mặc vẫn im lặng, phả hơi thở ấm áp vào cổ Kiều Kiều. Môi anh nhẹ nhàng vuốt ve gáy của bé, đột nhiên anh cắn mạnh xuống. Vì cơn đau kéo tới thình lình, Kiều Kiều hơi rụt người lại, nhưng bé không giãy dụa, mặc kệ Kiều Mặc ôm bé thật chặt, cắn bé thật đau. Không biết qua bao lâu nữa, đèn đột ngột sáng lên. Kiều Mặc ngẩng đầu, khóe miệng dính máu, trông có chút yêu dã, tà mị. Mắt anh nhìn chăm chăm bé gái trong lòng, biểu cảm khuôn mặt không biết đang vui hay đang giận.

"Đau không?"

Kiều Kiều gật gật đầu, miệng hơi chu, thoát nhìn có vẻ đáng thương cực kì.

"Tại sao không la lên?" Ánh mắt Kiều Mặc có chút phức tạp, giọng điệu chèn ép nôn nóng.

"Anh hai cắn mà..." Kiều Kiều không hiểu gì cả. Bé không rõ hôm nay anh hai làm sao vậy, tự nhiên cắn mình một cái, lại còn nói chuyện dịu dàng không khiếp, chẳng biết là đang vui hay đang giận nữa.

Trong lòng Kiều Mặc bùng lên một ngọn lửa. Anh kéo bé gái trong lòng ra, cao giọng quát:

"Chỉ cần là anh thì có thể bắt nạt em phải không, đúng không? Đúng không hả?"

Kiều Kiều thật sự bị dọa. Anh hai chưa từng quát bé như thế. Chẳng nhẽ là vì hôm nay bé đánh nhau? Anh hai tức giận? Kiều Kiều ngồi chồm hổm ở trên giường, cẩn thận nắm chặt lấy bàn tay to của Kiều Mặc, hai mắt ứa nước: "Anh hai, anh đừng tự giận mình, em hứa em sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ đánh nhau với người khác nữa..."

Kiều Mặc gỡ bàn tay nhỏ đang nắm lấy tay mình, ôm bà vai bé, ép bé nhìn thẳng vào mắt mình, thấp giọng hỏi: "Anh hỏi em, anh có thể bắt nạt em đúng không?"

"Đúng, đúng..." Kiều Kiều vội vàng gật đầu. "Nếu anh hai đừng nóng giận nữa, sao cũng được mà..."

Kiều Mặc nhìn chăm chăm cô em gái đáng thương, lòng anh vui rạo rức. Bé cũng, anh có thể bắt nạt em sao? Anh có thể ngang ngược bá đạo với em, anh muốn làm gì thì làm đúng không? Vì sao em lại dung túng anh như vậy? Kiều Mặc lau khóe mắt nhòe lệ của em gái, những đường nét cương nghị trên khuôn mặt bất chợt dịu xuống. Anh cúi đầu cất giọng dịu dàng: "Đồ ngốc..."

Nhận ra sự chuyển biến cảm xúc của Kiều Mặc, Kiều Kiều vội vàng cầm lấy bàn tay to của anh. Đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn anh, âm ỉ than thở: "Anh hai, anh cần em một cái rồi, đừng giận nữa..."

Kiều Mặc nhẹ nhàng chạm vào vết thương rỉ máu mình vừa cắn, xung quanh vẫn còn in dấu răng rất rõ. Đối với hành động mãnh liệt đó, anh hối hận cực kì. Sao anh lại dám làm bé bị thương để xả tuột mớ cảm xúc rối bời trong lòng cơ chứ?! Kiều Kiều, bé cũng của anh lại hết lần này đến lần khác dung túng cho sự điên rồ của mình. Lòng anh hối hận muốn chết, nhưng ngoài miệng anh vẫn tỏ ra mạnh bạo:

"Bé cũng nhớ kỹ, sau này ngoại trừ anh hai, không có đứa nào được bắt nạt bé cả, rõ không?"

"Vâng!" Kiều Kiều gãi gãi mũi nhỏ, gật gật đầu. Bé cảm thấy tỉnh tỉnh mê mê, chẳng rõ cái quái gì, hôm nay anh hai bị sao vậy không biết?

Kiều Mặc lại kéo bé vào lòng, nhẹ nhàng hôn vết thương trên cổ bé, vừa hôn vừa dịu dàng nói nhỏ: "Anh muốn ăn em vào trong bụng quá đi mất..."

Kiều Kiều ôm cổ Kiều Mặc, khuôn mặt nhỏ vẫn còn vài vệt nước chưa khô. Bé hơi chu miệng, gương mặt nghịch ngợm. Cắn cổ ngựa ngựa làm bé phì cười: "Là nấu ăn hay chưng ỉn hả?"

Kiều Mặc hôn bé một cái thật kêu, ẵm bé chạy vào phòng tắm.

"Tắm trước rồi ăn luôn..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sinh Nhật

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Rốt cuộc Kiều Kiều vẫn trở về trường đi học. Hôm ấy, cô giáo Tần khích bát Kiều Mặc suốt nửa tiếng. Kiều Mặc chưa từng ăn nói khép nép giống như ngày hôm đó. Anh chỉ cười, mặc kệ cô giáo Tần hết lời giễu cợt. Không những thế, anh còn cúi đầu khom lưng xin lỗi. Nếu để bọn Xuyên Quân nhìn thấy cảnh này, chắc chắn bọn họ sẽ lòi cả tròng mắt ra ngoài cho mà xem.

Kiều Mặc là một người có lòng tự trọng rất cao. Có lẽ do cuộc sống nghèo khó, vất vả nên anh che giấu sự tự ti bên trong bằng vẻ ngoài độc lập, kiêu ngạo. Nhưng anh có thể quảng đi lòng kiêu ngạo ấy vì Kiều Kiều. Ngày đó, Kiều Kiều nắm tay đứng bên cạnh anh. Bé âm thầm nhìn anh trai, môi mím lại, không khóc cũng không nói gì cả. Nhưng tất cả bạn học quen thân với Kiều Kiều đều nhận ra sự thay đổi của bé. Trước đây Kiều Kiều cười rất tươi, luôn cùng bạn bè giỡn rất hăng. Tần Tư Tư nói xấu, bé cũng chẳng thèm đáp lại, chỉ chăm chăm đọc sách ở chỗ ngồi của mình. Bàn Tiểu Hồ hết sức bất mãn, thế là cậu nhóc chỉ trích bạn cùng bàn của Kiều Kiều là Cổ Diệc Tiêu, nói cậu ta nhiễm “thói xấu” cho Kiều Kiều. Đối với sự quan tâm của bạn bè bên cạnh, Kiều Kiều chỉ mỉm cười. Không ai biết bé gái đáng yêu ấy chôn vào đáy lòng những suy nghĩ nặng trĩu. Năm học kết thúc, ngày bế giảng, bằng khen danh dự thầy hiệu trưởng tự tay trao cho bé, bé xé toạt nó vứt vào thùng rác ngay trước mặt tất cả giáo viên và học sinh toàn trường..

Dịp nghỉ đông đến, Kiều Kiều đưa phiếu điểm cho Kiều Mặc. Kiều Mặc đơn giản nhìn lướt qua, sau đó quảng phiếu điểm sang một bên, chẳng chút để ý. Nhưng chỉ mình anh biết rõ, anh cực kì đề ý! Thật sự đề ý! Nhìn thấy vãi con điểm 100 siêu nổi bật, anh không tự hào, cũng chẳng vui vẻ, đáy lòng anh rối như một mối tơ vò. Em gái càng thông minh, đáng yêu, ngoan hiền, anh càng cảm thấy bé sẽ sớm rời xa vòng tay ôm ấp nghèo khó tù túng của anh.

Nhưng có một chuyện rất vui, ban ngày Kiều Kiều sẽ theo Kiều Mặc đến cửa hàng sửa xe, không hẳn là đi theo để giúp đỡ. Suốt ngày bé cứ bám lấy anh. Và Kiều Mặc cực kì sung sướng khi mỗi lần làm việc vất vả, chỉ cần ngẩng đầu lên anh sẽ thấy bé nở nụ cười má lúm nhin mình. Buổi tối, bọn họ cùng đi chợ mua đồ ăn, giỡn rần rần trên đường về nhà. Anh ngồi trên sô pha xem bóng đá giải trí, bé vui vẻ chạy vào bếp nấu cơm chiều cho cả hai, chỉ cần một cái ngẩng đầu vu vơ cũng dễ dàng tóm lấy tầm mắt của đối phương rồi. Sau đó, anh ôm bé ăn cơm chiều, thân mật đút cho bé ăn giống như những ngày xưa ấy, bé cũng sẽ giật lấy ly rượu trong tay anh, thay vào đó bé nhét từng thìa đồ ăn vào miệng anh.

Trong phòng tắm, cả hai thụp xuống nước so xem ai nín thở lâu hơn. Anh sẽ chà lên người bé một lớp bọt xà phòng thật dày và bé sẽ cẩn thận chà lưng cho anh, đôi khi bé còn tò mò hỏi anh vài vấn đề xấu hổ mà anh chẳng thể nào trả lời được. Bé cùng anh xem Ngoại Hạng Anh. Anh ôm bé vào lòng xem Tom and Jerry. Điền nhất là màn kể chuyện trước khi ngủ, nhưng bé vẫn cuộn tròn trong lòng anh nghe nốt câu chuyện nhạt tẻch rồi ủa vào giấc mơ sâu... Cách sống của họ chính là như thế, tự nhiên vô cùng. Bọn họ thân mật quá mức, thân mật hơn những cặp anh em bình thường khác. Nhưng vốn dĩ bọn họ nào phải anh em ruột và bản thân họ không chỉ nảy nở thứ tình cảm anh em thuần khiết đó. Tình cảm của họ quá nặng quá nồng. Ngay cả bọn họ cũng không rõ nữa. Nhưng chắc chắn chẳng đứa nào muốn ngấm thứ tình cảm ấy vào dòng nước tinh khiết rửa sạch sạn cát rồi đem phơi khô. Cứ thế mà chìm ngim đi, tiếp tục chìm xuống tận cùng...

Hôm nay là một ngày đặc biệt. Đó chính là sinh nhật của Kiều Mặc, đồng thời cũng là sinh nhật của Kiều Kiều. Thật ra hôm nay không phải là sinh nhật của Kiều Kiều. Không ai biết rõ ngày sinh của bé. Hôm nay cũng không phải là ngày Kiều Mặc nhật được bé. Anh có thể lấy ngày đó làm ngày sinh nhật bé, nhưng anh muốn ngày mình sinh ra cũng là ngày em ấy có mặt trên đời. Hai ngày trước, thời tiết Lăng Hải vừa mới chuyển âm. Nhưng hôm qua, trời lại đột ngột đổ một trận tuyết lớn suốt cả một đêm dài, đến sáng tuyết vẫn chưa ngừng rơi. Trong sân, tuyết trải thành một lớp dày. Không cần ai đi ngang qua, tuyết trên cây tùng rơi xuống thành từng đụn, thế mà cành cây vẫn bị trĩu xuống vì nặng. Tuyết lớn đè từng xanh, từng xanh chẳng thể đứng thẳng, hẳn là vì cây tùng ấy không lớn lên ở Lăng Hải.

Bạn bè thân thiết của Kiều Mặc tổng cộng là bốn người: Lý Ương, Xuyên Quân, A Nại và Phương Thành. A Nại và Kiều Mặc đến cửa hàng sửa xe làm việc. Xuyên Quân ba ngày đánh cá hai ngày đi phơi nắng. Lý Ương gần đây không biết đang làm gì, lâu rồi chẳng gặp mặt. Phương Thành thi thường xuyên đến nhà Kiều Mặc ăn chùa ở chực. Hôm nay, mới sáng tinh mơ, anh em chẳng hẹn mà cùng nhau kéo đến nhà Kiều Mặc, công chẳng thèm mở nhảy tường đi vào. Nếu nhờ may có hàng xóm đi ngang qua, hẳn là người đó sẽ than thở thói đời bây giờ, trời sáng trưng thế kia cũng có đứa dám ngang nhiên vượt tường vào nhà dân, lúc đó không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Thật ra bọn họ có ý làm như vậy. Ai cũng có chìa khóa vào nhà Kiều Mặc cả, nhưng Xuyên Quân đồng ý dặn nói:

"Có cửa sổ, sao phải đi cửa chính?"

Xuyên Quân lấp ló ở cửa sổ, nhìn trộm bên trong phòng ngủ. Anh kéo rèm cửa sổ, trên cánh cửa thủy tinh hiện ra bóng những song chắn thật dày khiến anh chẳng thấy gì cả. Trong phòng ngủ, hai anh em vẫn đang chìm vào giấc mơ sâu. Kiều Kiều ôm cánh tay Kiều Mặc cuộn tròn trong lòng anh ngủ thật ngon. Nửa cánh tay Kiều Mặc lộ ra ngoài chăn bông, bắp tay màu lúa mạch thoạt nhìn rất to lớn khỏe mạnh. Cảm giác được khí lạnh, anh từ từ nhắm hai mắt ôm bé con nằm bên cạnh thật chặt. Anh kéo chăn bông, cầm đặt ở đỉnh trán Kiều Kiều định ngủ nướng thêm chút nữa. Ai ngờ lại bị tiếng đập cửa dồn dập gọi tỉnh. Mày anh nhăn lại, cắn răng rửa thắm: "Mấy thằng khốn!"

"Kiều Nhi, mở cửa, Anh Xuyên Quân của em sắp bị lạnh chết rồi..." Xuyên Quân thoải mái dựa vào tường, tay quơ quơ chìa khóa hết lớn.

Mấy tên kia cười hi hi nhìn anh, còn trêu hấn nữa:

"Xuyên Quân, mày làm cái trò gì vậy, chút nữa anh Kiều ra xử đẹp mày..."

"Em gái mở cửa đi, mấy anh lạnh đến nổi chân tê rần rồi đây này!"

"..."

Mấy thằng con trai đứng ở cửa sổ là hết í ới, Kiều Mặc chỉ muốn nhảy ra cho bọn chúng một trận nhớ đời. Nhưng Kiều Kiều đang ngủ say trong lòng anh, anh đành nghiêng răng nghiêng lợi rửa đám kia trong miệng thôi. Bị tiếng cãi vã ồn ã ngoài kia quấy rối, cái miệng nhỏ của Kiều Kiều bất mãn chu lên, mồm hơi nhăn nhúm. Mắt bé nhấp nhem mở ra, bất ngờ nhìn thấy Kiều Mặc, khoe miệng bé cong lên, mỉm cười ngọt ngào hôn lên cằm Kiều Mặc thay cho lời chào buổi sáng: "Anh hai..."

"Ha ha... Bé cưng, tỉnh chưa?" Kiều Mặc nhẹ nhàng cười, hôn lên trán bé, rồi say sưa ngắm khuôn mặt nũng nịu đáng yêu của bé.

"Không muốn..." Kiều Kiều nhắm mắt lại lắc đầu, vùi vào ngực Kiều Mặc ngủ thêm một lúc.

"Kiều Nhi, em không rời giường anh tới kéo chăn của em đó ..." Tiếng cười ranh mãnh của Xuyên Quân vọng qua cửa sổ.

Kiều Kiều thờ phỉ phỉ ngồi bật dậy, bất mãn bĩu môi: "Đáng ghét..."

Kiều Mặc mỉm cười xoa mái tóc rối bời của bé. Anh cũng ngồi dậy, tay lấy quần áo đưa cho bé: "Chút nữa anh hai xử đẹp thẳng nhóc đó."

Kiều Kiều gật gật đầu, ôm bộ quần áo nhắm mắt lại. Kiều Mặc nhìn bộ dạng chưa tỉnh ngủ của bé, đành lắc lắc đầu giúp bé thay đồ. Xong xuôi anh bóp mũi nhỏ của bé, cười nói: "Hôm qua anh bảo em ngủ sớm lại không chịu, bây giờ đừ người rồi đúng không..."

Hai người mặc đồ tươm tất. Bốn thằng bạn trời đánh đã sớm mở cửa vào trong. Xuyên Quân đứng canh ở cửa phòng ngủ, nhìn thấy hai người đi ra thì cười ranh mãnh. Kiều Mặc đánh vào gáy của cậu ta một cái, cắn răng nói:

"Sao mày rảnh vậy! Rảnh quá thì đi dọn tuyết trước nhà anh đi."

"Em giỡn thôi mà..." Xuyên Quân vuốt gáy đang đau âm ỉ, áp sát mặt nhìn Kiều Kiều: "Đúng không, Kiều Nhi?"

Kiều Kiều nâng tay đẩy cái mặt thối của anh sang một bên, bực bội nói thầm: "Anh tránh ra... Đáng ghét!"

Da mặt Xuyên Quân còn dày hơn bức tường thành. Anh giống con sói đói lá lút theo đuôi Kiều Kiều: "Kiều Nhi, rửa mặt nhanh lên, rồi cùng anh đi nặng người tuyết..."

"Xuyên Quân, tránh xa bé cưng của tao ra!" Kiều Mặc quay đầu trừng mắt nhìn Xuyên Quân một cái, rồi liếc ba tên nhóc đang ngồi lười trên sofa. Anh không kiên nhẫn quát lên: "Đi dọn tuyết ngay, lượn qua lượn lại ở đây chỉ tổ chóng mặt." Dứt lời, anh kéo Kiều Kiều đi rửa mặt.

Mấy thằng bạn chẳng vội đứng dậy, hi hi ha ha chọc nguẩy Xuyên Quân: "Nghe chưa Xuyên Quân, mau đi dọn tuyết đi, sao còn đứng đó hả?"

"Nhanh lên mậy, không thấy tuyết ngoài sân rơi dày cả thước hả? Nếu em không dọn, mấy anh đây biết đi đường nào hả?"

"Đồng chí nên tự giác lao động, Kiều Kiều nhà bọn anh sẽ xử tội em nhẹ hơn."

Xuyên Quân lười biếng đi ra ngoài, quay đầu nhử mày nhìn anh em thân thiết của mình. Ngay cả tên nhóc Phương Thành khôn nạn cũng dám lên mặt với mình: "Phương Thành, lâu ngày gặp lại, ăn nói gì lạ thế mậy."

"Ai thêm gặp mậy!" Phương Thành đứng lên, hằm hằm nhìn Xuyên Quân. Cũng lâu rồi hai người mới gặp lại. Vất vả lắm mới có cơ hội chạm mặt thế này, không đánh nhau một trận thật quá lãng phí.

"Hai đứa mày muốn đánh nhau thì dễ dịp khác, tao không muốn bị anh Kiều đuổi ra ngoài!" Lý Ương đứng lên kéo Phương Thành đi ra ngoài, A Nại cũng giữ chặt Xuyên Quân: "Nhìn chút đi, anh em với nhau cả, đừng vừa thấy mặt lại gầm gừ như thế, ai làm việc nấy đi..."

Xuyên Quân nặn một con người tuyết xong thì dụ dỗ được Kiều Kiều ra ngoài. Anh kéo bé con phá phách ngoài sân. Trong chốc lát, người Kiều Kiều đã ướt mồ hôi, tóc ướt đầm. Sau đó bé bị Kiều Mặc quát lớn kéo vào nhà. Ngày sinh nhật nên cả hội chẳng ai thêm khách sáo, tụ tập lại ăn chơi vui náo trời. Một vài đứa xuống bếp nấu cả bàn tiệc, ở giữa còn đặt một cái bánh kem thật to. Phòng nhỏ ấm cúng đến lạ. Sáu người quay quanh bàn. Kiều Kiều không cho mọi người uống quá nhiều rượu. Bọn họ mới hợp vài ngụm thì bị bé nhả mỳ nhũ mặt cản lại.

Xuyên Quân vờ như vô tình vỗ vỗ mặt nhỏ của Kiều Kiều, tiện tay

quẹt kem lên mũi của bé. Hắn nghiêm túc nói: "Kiều Nhi, hôm nay em đã mười hai tuổi rồi. Lớn rồi nhen, tới đi ngủ đừng cho anh hai ôm nữa, biết chưa?"

Kiều Kiều chỉ chú ý đến Xuyên Quân, không cảm thấy vết kem bị quẹt trên mặt, đôi mắt đen láy nhìn hắn chằm chằm: "Tại sao ạ?"

"Em là con gái, lớn lên phải lập gia đình. Làm sao có thể quần lấy anh hai cả ngày được? Còn nữa, anh hai em thế nào cũng cưới vợ, em sẽ có một cô chị dâu..." Xuyên Quân nghiêm túc giáo dục, ngón tay đôi lúc lại quẹt lên mặt bé. Nghe thằng bạn nói nhảm, đôi lông mày của Kiều Mặc giương lên, hất bàn tay đang lộng hành trên gương mặt của em gái mình, quát lớn: "Nói bậy bạ gì thế hả?"

Phương Thành và A Nại cúi đầu phì cười. Mỗi lần nhắc tới vấn đề này, Kiều Mặc đều 'bùng cháy'. Bọn họ đã tập mãi thành thói quen, đôi khi còn cảm thấy tò mò, không biết anh rốt cuộc nghĩ như thế nào nữa. Có một lần, bọn họ mở hội bàn tròn suy đoán. Sau đó, cả hội khuyến khích Xuyên Quân đến hỏi thẳng chính chủ. Xuyên Quân trêu Kiều Kiều cũng để nói 'địa' sang chuyện đó. Kiều Mặc bao lần răn dạy nhưng cậu ta mãi không sửa.

"Áy áy anh Kiều... Anh nghĩ gì trong đầu vậy? Qua hôm nay là anh hai mười tư rồi đó, tuổi này cưới hỏi là vừa rồi. Em biết con này cũng được lắm, để em giới thiệu..."

Không đợi Kiều Mặc nổi bão, mấy tên kia đã thay Kiều Mặc từ chối khéo rồi. A Nại đứng lên rót rượu cho mọi người, lúc đến phần Xuyên Quân thì lơ lửng.

"Xuyên Quân, tao nói với mày rồi. Cái con mà mày quen ấy, ngay cả tao còn thấy chướng mắt, anh Kiều còn lâu mới thêm. Mày mặt dày vừa thôi."

"Mà này, Xuyên Quân, nhìn lại con bạn gái mày đi. Nhắc chú một câu, cục cảnh sát của anh đang ráo riết làm nhiệm vụ, nếu có lỡ bắt phải chú, đừng có trách anh không nhắc chú trước đó..."

"Con mẹ mày làm như mày ngon lắm. Tao nói cho mày biết nhé Phương Thành, mày đừng có nói mấy cái mẹ đó trước mặt tao, mấy thằng như mày chém gió cái gì. Anh Kiều chém thì tao còn nghe, mày cứ nói sảng cả đời đi, tao dư sức lo cho tao với anh Kiều!"

"Lo thân chú trước đi, chú khỏi cần quan tâm đến anh!" Kiều Mặc kéo lại áo cho Kiều Kiều, tay lau vết kem trên mặt bé. Anh lạnh lùng cắt đứt lời nói của Xuyên Quân. Kiều Kiều ngoan ngoãn ngửa đầu để Kiều Mặc lau mặt giúp bé. Đôi mắt to tròn lúng liếng của bé liếc nhìn gương mặt không phục của Xuyên Quân, miệng mở to, đồng đặc nói:

"Lớn lên em gả cho anh hai!"

Một câu nói khiến cả đám người phát hoảng. Phương Thành và Xuyên Quân tạt hết cốc rượu trên tay vào mặt đối phương, Xuyên Quân đứng bật dậy chỉ vào Kiều Kiều hét lớn:

"Anh Kiều, con nhóc này ghê thật. Anh dạy em ấy nói hay sao vậy?" Nói xong, cậu nghi ngờ nhìn Kiều Mặc, Kiều Mặc bung cả khay bánh kem lên úp vào mặt cậu ta.

"Mày nói cái quái gì vậy? Sao tao có thể dạy bé cưng của tao nói thế được?"

Nói thì như thế, khuôn mặt Kiều Mặc chẳng có chút tức giận nào. Ngược lại, nghe Kiều Kiều nói câu đó, lòng anh có chút vui. À... Nói thật! Anh không phải vui bình thường đâu, phải gọi là sướng ron từ trong tim gan phèo phổi. Anh biết Đồng Ngôn vô ky*. Nhưng anh muốn tin điều đó là thật. Vì câu nói đó có nghĩa là bé đồng ý sống với anh cả đời. Đó cũng chính là mong ước bấy lâu nay của anh.

*Đồng Ngôn vô ky: Lời nói của đứa nhỏ là không có kị.

Xuyên Quân lau kem dính trên mặt, lộ ra hai con mắt, còn chưa hết giật mình.

"Kiều Nhi, chờ em lớn lên, anh em đã già rồi. Em nghĩ xem, em là một cô gái xinh đẹp đang thì xuân xanh mon mọn, đi bên cạnh thằng anh già khủi ế của em, em không thấy nản hả?"

Nghe Xuyên Quân nói, mọi người bật cười thành tiếng. Họ ngẩng đầu nhìn Kiều Kiều, hóng em ấy trả lời thế nào. Kiều Kiều ôm cổ Kiều Mặc, tự hào nói: "Anh mới già khoằm ấy, anh em đẹp trai nhất!"

"Nếu đã thế..." Phương Thành vuốt áo, đứng lên. Trước mặt Kiều Kiều, anh đứng thẳng, thoát nhìn tướng tá oai phong, tuấn tú:

"Em gái, em nhìn anh xem, so với anh hai của em anh đây có đẹp trai lỏng lẻo, sát gái bốn phương, khỏe như bò húc hay không..."

"Được rồi, Phương Thành, chú đừng có đứng khoe khoang khoác lác nữa. Trong mắt Kiều Nhi của chúng ta anh trai em ấy là tốt nhất, đẹp trai nhất, không ai sánh bằng. Đứng không hả, Kiều Nhi?" Xuyên Quân không nể mặt chen ngang lời của Phương Thành. Anh nhìn Kiều Kiều nhủ mày, giọng điệu có chút chua.

Nhìn gương mặt phủ đầy kem tươi của anh, Kiều Kiều cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu, làm mặt quỷ treu hấn một cái. Sau đó, bé trốn vào lòng Kiều Mặc cười trộm.

Cãi nhau ầm ĩ cả buổi, trên bàn chén bát hỗn loạn, kem tươi trét đầy bàn, rượu đổ lênh láng. Bọn họ đành dọn lại bàn. Kiều Kiều làm vài món ăn đơn giản. Bấy giờ, mọi người mới chính thức ăn cơm trưa. Hôm nay Lý Ương có vẻ thật im lặng, chẳng nói mấy câu. Gần đây mọi người cũng chẳng thấy mặt cậu ta, không rõ cậu ta đang làm gì.

"Ương, dạo này mày bé quan tu luyện hả, chẳng thấy mặt mũi đâu cả." Xuyên Quân nói nhiều nhất, nhưng anh lại là người quan tâm anh em nhất. Nếu không có anh, ắt hẳn mọi người sẽ thấy hơi thiếu thiếu.

"Không có gì đâu, chút việc vặt thôi." Lý Ương thần nhiên trả lời, nhưng không nói rõ cậu ta đang làm cái gì.

"Việc gấp gì hả!" Xuyên Quân bắt mồm bừa bãi, cau mày nói. "Chú đừng có ừ rừ như thế nữa. Hôm nay là sinh nhật anh Kiều và bé Kiều Kiều, chú nhấc mặt cho ai nhìn thế?"

"Xuyên Quân, nói chuyện lịch sự tí đi. Nghe cậu nói xong ai cũng muốn điên lên!" A nại nhắc nhở anh. Xuyên Quân là đứa nghĩ gì nói nấy, nhanh mồm nhanh miệng, chẳng bao giờ nể mặt ai, vì thế đắc tội người khác không ít. Anh em bạn bè với nhau, không so đo với cậu ta làm gì. Nhưng ăn nói kiểu đó mà đi xã giao với người khác, xác định là dính phốt.

Kiều Mặc ngẩng đầu nhìn Lý Ương, mở miệng hỏi: "Ương, chú có việc gì à?"

Lý Ương ngẩng đầu nhìn mọi người cười cười. Dường như có chút không tiện mở miệng: "Tớ... Tớ đang ôn tập, định năm sau sẽ thi lại đại học..."

Kiều Mặc sùng sốt, tay theo bản năng ôm chặt Kiều Kiều, miệng thì cười nhẹ nói:

"Đây là chuyện tốt mà, làm ba cái việc như bọn này chẳng tốt lành gì. Tuổi chú không lớn, hồi trước chú học cũng giỏi, thi lại chắc sẽ đậu thôi."

"Anh Ương định thi đại học hả?" Kiều Kiều có chút tò mò, cũng có chút vui sướng: "Thi đại học Lăng Hải được không hả anh? Anh em mình cùng nhau đến trường cho vui."

Lý Ương định nâng tay bóp mũi nhỏ của bé, cười nói: "Ừ, nghe Kiều Kiều, chờ anh Ương đậu..."

"Bé cưng, đói bụng không? Ăn cơm đi..." Kiều Mặc chen ngang đôi thoại của bọn họ, gấp đồ ăn bỏ vào bát Kiều Kiều. Lý Ương có chút xấu hổ rút tay về, không nói gì nữa vui đầu ăn cơm.

A Nại và Phương Thành cảm nhận được điều gì đó, nhưng lại không biết chính xác là điều gì. Xuyên Quân bắt mẫn than thở học hành chẳng ích lợi gì, đậu đại học cũng chẳng mới mẻ đặc biệt gì cho cam, anh ta không học cũng vẫn sống tốt.

Cả nhóm quây quần bên bàn vui vẻ ăn uống no căng, đâu biết tương lai đang dần dần biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hoa Đào

Edit: Thủy Lưu Ly

Beta: Kim Hoàn Lương

Mùa xuân còn chưa đến nhưng hoa đào của Kiều Mặc lại sớm nở...

Sắp qua năm mới nên việc sửa xe cũng vui dần. Hôm nay là ngày hai mươi tám tháng chạp, Kiều Mặc chuẩn bị thu dọn mọi việc một chút rồi đóng cửa nghỉ đông. Bây giờ đã là chín giờ tối rồi nhưng anh và bé cưng còn chưa được ăn cơm đây.

Việc sửa xe này nợ Kiều Kiều không biết nên không nhúng tay vào được, bé chỉ có thể chống má ngồi trên băng ghế nhỏ bên cạnh. Ánh mắt bé luôn dõi theo bóng dáng của anh hai, trong suốt lớp kính, đáng yêu vô cùng.

Nhìn thấy Kiều Mặc muốn đóng cửa khóa lại, tuyên bố muốn kết thúc công việc, bé lập tức vui vẻ từ trên băng ghế nhảy xuống, nắm lấy bàn tay to của Kiều Mặc. Kiều Mặc cưng chiều cúi đầu xoa xoa tóc bé, cười hỏi: "Bé cưng, em đói bụng rồi à? Hôm nay anh hai mang em đi ăn món gì ngon được không?"

Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn Kiều Mặc, vẻ mặt lại cười đến vui vẻ lạ thường. Bé nghịch ngợm hỏi: "Anh hai, hôm nay anh hai kiếm được nhiều tiền à?"

"Dù anh hai không kiếm được nhiều tiền cũng sẽ không để bé cưng của anh hai bị đói đâu!" Kiều Mặc tung bé lên cao rồi bắt lấy, ôm vào ngực. Anh cúi chân bước về phía trước, tiếng cười sang sảng không hề có một tia mệt mỏi nào như người đã làm việc cả một ngày. Tâm tình hôm nay của anh thật tốt...

.....

Khách sạn Văn Sơn

Chú Sơn nhìn hai người bước vào từ cửa, khoe miệng giơ lên cao, ánh mắt sâu thẳm lộ rõ sự vui mừng, kinh ngạc tốt độ. Chú Sơn vội vàng tiến lên chào đón.

Kiều Kiều nhìn thấy người tới, khuôn mặt nhỏ nhắn vì ngượng ngùng mà đỏ bừng. Bé ngọt ngào cười, mở miệng gọi: "Chú Sơn... Chào chú ạ..."

Còn chưa nói hết câu đã bị người khác ôm lấy, lại hung hăng hôn lên mặt bé một cái.

"Kiều Kiều bé nhỏ, rốt cuộc cháu cũng nhớ đến thăm chú Sơn rồi nha. Nói cho chú biết, cháu có nhớ chú không?"

Sợi râu cứng rần rọ trên khuôn mặt mềm mại của bé khiến bé hơi đau nhưng cũng không đáng sợ bằng việc chú Sơn quá mức nhiệt tình. Việc này đã dọa bé không nhỏ. Bé đau khổ ném ánh mắt cầu cứu về phía anh hai đang đứng cười bên cạnh.

"Không cần nhìn anh trai cháu, hôm nay chú sẽ không cho cháu về nhà, cháu phải ở nhà chú, ha ha ha..." Chú Sơn ôm bé không buông tay, vừa đi vừa nói vừa cười. Kiều Kiều nghe thấy lời này cảm thấy có chút không vui. Cái miệng nhỏ nhắn của bé chu ra, đôi mắt hồng hồng.

“Cháu không chịu đâu...”

Kiều Mặc buồn cười nhìn bé cưng, sợ bé thật sự khóc lên liền chạy lại an ủi: “Chú Sơn chỉ nói đùa em thôi, ngoan, đừng khóc...”

Con cái của Chú Sơn đều đã trưởng thành, cả ngày đều bận công việc nên không tính cho chú thêm đứa cháu đích tôn. Chú ấy lại rất thích trẻ con nên việc này khiến chú ấy vài lần nổi tính giận dỗi với mấy đứa con của mình.

Kiều Kiêu là do chú ấy nhìn lớn lên nên cũng khiến chú thương yêu tận đáy lòng. Mỗi lần nhìn thấy bé đều yêu thích không muốn buông tay, lúc không nhìn thấy thì cả ngày đều nhắc tới.

“A Mặc, cô nhóc này cũng không rời được cháu mà.” Chú Sơn đem cô bé đang không vui nào đó trả lại cho Kiêu Mặc.

Đêm đã khuya, khách sạn không có nhiều người lắm, đại sảnh có vẻ yên lặng. Chú Sơn đưa hai người đến một gian phòng nhỏ nghỉ ngơi, thân thiết hỏi: “Hai đứa còn chưa ăn cơm phải không? Chờ một chút để chú xuống bếp làm vài món, đêm nay hai đứa cùng chú ăn một bữa cơm đi.”

“Chú Sơn, chú đừng vất vả quá, cứ tùy tiện là được rồi, cũng đã trễ rồi mà...” Kiêu Mặc đứng lên. Anh thấy chú sắp bước ra ngoài thì lập tức nắm tay chú kéo lại.

Chú Sơn đẩy tay anh ra, cười cười nói: “Khó có thể theo ý cháu, dù có trễ hơn nữa thì cũng không thể tùy tiện được, bằng không Kiêu Kiêu bé nhỏ lại không nhớ đến thăm lão già này nữa thì sao...”

Khi ba người com nước xong cũng đã mười một giờ đêm. Kiêu Kiêu lúc này đã buồn ngủ đến mí mắt như dán vào nhau. Chú Sơn muốn giữ hai người ở lại khách sạn một đêm nhưng Kiêu Kiêu nói gì cũng không chịu. Bé bướng bỉnh nắm tay Kiêu Mặc đòi kéo về nhà, nên chú Sơn cũng chỉ đành thuận theo ý của hai người để hai người rời đi.

Trước cửa khách sạn, Kiêu Mặc ngăn không cho chú Sơn ra tiễn nữa, từ trong túi tiền lấy ra một phong bì đưa cho ông, cười nói:

“Chú Sơn, đây là tiền sửa xe năm nay kiếm được, chúng cháu lấy một phần, phần còn lại là của chú.”

Chú Sơn đen mặt, cầm phong bì nhét lại trong tay Kiêu Mặc.

“A Mặc, cháu làm cái gì vậy? Chỗ sửa xe kia là chú cho anh em các cháu, để các cháu cố gắng làm, cố gắng sống tốt, như vậy chú đã cảm thấy vui mừng lắm rồi. Tiền lời gì đó, các cháu cứ cầm, đưa chú làm gì?”

Kiều Mặc cố chấp đem phong bì đưa cho ông, trầm giọng nói:

“Cháu biết chú không thiếu mấy đồng tiền lẻ này, nhưng tiền này phải đưa cho chú!”

“Đứa nhỏ này sao lại không nghe lời như vậy chứ...” Nhìn tiền bị nhét trở lại vào tay mình, chú Sơn lập tức quay ra nhét tiền vào tay Kiêu Kiêu. Mắt thấy Kiêu Mặc muốn can thiệp, ông nói: “A Mặc, tiền này chú không cho cháu, tiền này là tiền năm mới chú cho Kiêu Kiêu để bé mua thêm quần áo mới với lại thừa dịp lúc rảnh rồi cháu mang bé ra ngoài đi dạo giúp chú...”

“Cháu không cần!” Kiêu Kiêu giống như đang cầm củ khoai lang nóng bị phỏng tay, đem tiền trả lại cho chú Sơn. Sau đó bé nhanh nhẹn trốn sau lưng Kiêu Mặc.

“A Mặc, cháu không cho Kiêu Kiêu cầm, nhưng chú biết nhiều năm nay cháu mang theo Kiêu Kiêu lăn lộn cũng không dễ dàng gì. Chú không thể giúp các cháu việc lớn gì nên chỉ có thể hy vọng các cháu đều bình an mà sống.”

“Chú Sơn, chú đừng nói nữa, tâm ý của chú bọn cháu hiểu được nhưng... Thôi chúng cháu về đây, lần sau lại đến chúc tết chú!” Kiêu Mặc ôm lấy Kiêu Kiêu, cũng không nhìn biểu cảm trên mặt chú Sơn, anh đón một chiếc taxi ngoài cửa khách sạn rồi vội vàng rời đi.

Chuyện Kiêu Mặc không muốn nghe nhất là câu nói “mang theo Kiêu Kiêu không dễ dàng”. Câu nói kia làm cho anh cảm thấy mình như một kẻ đáng thương cần người khác đồng tình, nhưng từ trước đến nay, anh chưa bao giờ cảm thấy “không dễ dàng” cả. Anh cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng. Có lẽ có chút vất vả, nhưng dù lúc bé khi gặp hoàn cảnh khó khăn nhất anh đều không nghĩ muốn buông tay, chưa từng có.

Kiều Kiêu từ lâu đã trở thành một bộ phận quan trọng, không thể thiếu nhất của anh. Nói “không dễ dàng” có phải là nếu anh không mang theo Kiêu Kiêu thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, thoải mái hơn? Anh ghét suy nghĩ như vậy, chán ghét vô cùng. Có lẽ người khác không có ý như vậy nhưng một tay anh nuôi lớn bé cưng nên anh không muốn ai phải nhúng tay vào chuyện của bọn anh, hay muốn tách bọn anh ra khỏi nhau. Quyền lợi của anh, anh không cho phép bất cứ ai đến cướp đoạt hoặc chia sẻ, một chút cũng không được.

Kiều Mặc ngồi trong xe, ngẩn ngơ nhìn khung cảnh ngoài cửa kính, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Kiêu Kiêu tựa trong lòng anh, ngẩng đôi mắt to, trắng đen rõ ràng lảng lảng nhìn sườn mặt cương nghị của anh. Bé vẫn cảm phát hiện tâm tình anh hai không được tốt. Bé ngồi dậy, tri kỷ nắm lấy bàn tay anh, nhẹ nhàng hỏi: “Anh hai, chúng ta xuống xe đi bộ về được không?”

Kiều Mặc đem ánh mắt từ bên ngoài kéo về trên người Kiêu Kiêu. Nhìn ánh mắt vụt sáng của bé cưng, anh cười khê: “Bé cưng, em không buồn ngủ sao?”

Kiều Kiêu lắc đầu: “Không buồn ngủ, dù sao ngày mai chúng ta có thể ngủ thẳng đến trưa mới rời giường cũng được!”

“Vậy được!” Kiều Mặc đáp ứng đề nghị của bé cưng, nhẹ nhàng lôi kéo bé xuống xe.

Ban đêm, không khí thật lạnh, Kiều Mặc hít sâu một ngụm, cảm thấy tinh thần như run lên, bao nhiêu khúc mắc mới bao vây anh lập tức biến mất hoàn toàn.

Kiều Kiều loạng choạng nắm lấy bàn tay của anh hai, cố sức chạy theo bước chân của anh. Bé cố chấp không chịu để anh dừng lại chờ bé. Bé nghĩ mình có thể làm được, mặc dù sẽ mệt một chút...

“Anh hai, anh không vui sao?” Thanh âm thanh thúy của bé trong đêm tối tĩnh lặng này nghe có chút trống trải.

Kiều Mặc chân động, anh cúi đầu nhìn, lại phát hiện bé cưng cũng không ngẩng đầu nhìn mình. Bé vẫn tiếp tục lôi kéo tay anh như trước, tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Kiều Mặc dừng bước, khoe miệng hơi cong lên: “Anh hai sao có thể không vui được...”

Kiều Kiều quay đầu nhìn anh, bởi vì Kiều Mặc dừng bước, bé theo quán tính tiến về phía trước, dưới ánh đèn đường mờ nhạt vẫn nhìn thấy nụ cười cưng chiều, thả lỏng như thường ngày của anh.

Kiều Kiều cẩn thận nhìn anh, từ chân mày đến một góc nhỏ của khóe môi anh. Rốt cuộc bé gật đầu hài lòng, mỉm cười, xoay người tiếp tục kéo anh về trước.

“Quý con!” Kiều Mặc cười nhẹ lắc đầu, từ phía sau ôm chầm lấy bé, trong đêm tối chạy như điên về phía trước. Tiếng hô kinh ngạc, sợ hãi của bé gái dần dần hóa thành từng chuỗi tiếng cười, trong đêm đen càng lộ vẻ mềm mại đáng yêu.

Đi vào một hẻm tối, Kiều Kiều sợ hãi không dám mở miệng nói chuyện. Kiều Mặc ôm bé chạy một lúc lâu như vậy nên trên người toàn mồ hôi nhưng bé cũng không quan tâm, ngoan ngoãn nép mình vào lòng Kiều Mặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn dùng sức vùi vào cổ anh, không dám ngẩng đầu nhìn.

Kiều Mặc cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai bé, buồn cười nói nhỏ: “Em thật nhát gan!”

Kiều Kiều hừ hừ hai tiếng tỏ vẻ mất mặt nhưng cũng không ngẩng đầu phản bác lại lời nói của anh. Trong ngõ nhỏ chỉ còn lại tiếng bước chân của Kiều Mặc.

Vùng này đều là nhà trệt, ngõ nhỏ vừa dài vừa nhiều, nếu không quen đường thì chắc chắn sẽ bị lạc ngay. Từ nhỏ Kiều Mặc đã lớn lên ở chỗ này nên cho dù có nhắm mắt anh cũng có thể tìm được ngõ nhỏ nhà mình.

Vừa quẹo vào một ngõ nhỏ khác, hai người lập tức nghe được một trận ồn ào, giống như có tiếng phụ nữ khóc la và tiếng chửi rủa đê thấp, lại đứt quãng của đàn ông. Càng tiến đến, âm thanh càng rõ ràng. Kiều Mặc cảm thấy kỳ quái vô cùng. Đã trể thế này mà nhà ai còn cãi nhau giữa phố như vậy? Bất chợt lại nghe thấy tiếng nói hoảng sợ của bé con trong ngực: “Anh hai, anh nhìn xem!”

Nhìn theo hướng ngón tay Kiều Kiều chỉ tới, Kiều Mặc nhìn thấy, phía trước cách không xa, dưới gốc cây tuyết tùng có vài người đang dây dưa cùng một chỗ. Tuy rằng trong ngõ nhỏ thật tối, bóng cây tuyết tùng cũng che lấp hơn nửa nhưng dù là ai cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

“Bé cưng, em ở chỗ này đừng nhúc nhích!” Kiều Mặc ôm Kiều Kiều thả bên tường, sau đó lập tức vừa chạy vừa hét: “Các người đang làm gì thế!”

Lời còn chưa dứt, đã chạy tới nơi. Một người đang dây dưa kia nghe được tiếng hô của anh đều giật mình kinh hãi, bất giác dừng lại động tác. Cùng lúc đó một giọng nữ thì thầm vang lên: “Cứu tôi với, cứu với!”

Người phụ nữ bị đặt bên dưới, đầu tóc hỗn độn, quần áo cũng bị xé nát để lộ nửa thân trần. Nhìn thấy Kiều Mặc chạy tới người phụ nữ như gặp được cứu tinh, một bên liều mạng hô to một bên lại sống chết gầy dựa muốn trốn thoát dưới thân mấy người đàn ông.

“Con đàn bà thôi!” Một tên trong nhóm hung hăng tát người phụ nữ ấy một tát sau lại quay sang nhìn Kiều Mặc một thân một mình chạy tới, ánh mắt kinh bỉ. Hắn quay sang dận dò hai người bên cạnh: “Chúng mày đem tên nhãi này phết đi, lão tử trước làm con ả này... A...”

Kiều Mặc đá một đá vào địa phương bên dưới của hắn, lập tức nghe được tiếng hét thảm thiết của hắn ta. Hai kẻ khác cũng nhanh chóng một trước một sau bao vây Kiều Mặc. Kiều Mặc linh hoạt né tránh, thuận thế nắm lấy tay một người dùng sức bẻ một cái, lại một tiếng hét thảm vang lên. Không dừng lại, Kiều Mặc đâm thêm một quyền đi qua. Tuy trong bóng đêm không phân biệt được mình đánh trúng chỗ nào nhưng Kiều Mặc cảm giác trên tay mình dính một loại chất lỏng ẩm ướt, Kiều Mặc nghĩ tên kia dù không bị đánh trúng chỗ hiểm nhưng tình hình cũng không khả quan. Tên còn lại cũng hét to rồi từ phía sau bổ nhào vào Kiều Mặc, lại bị Kiều Mặc nhẹ nhàng né tránh rồi bồi thêm một đạp khiến hắn bị ngã nhào trên mặt đất, không đứng dậy được nữa. Kiều Mặc cũng không dừng tay, ngoan độc đạp một đạp làm gãy mấy cái xương sườn của hắn.

Bình thường Kiều Mặc có chút trầm mặc ít lời nhưng trong xương vẫn là một người tính tình hơi bạo ngược, hơn nữa nếu gặp trúng chuyện anh căm hận đến cực điểm thì đương nhiên khi xuống tay anh sẽ không nương nhẹ. Nhưng hôm nay mấy tên này coi như gặp may mắn, nếu là anh trước khi ngồi tù thì mấy tên này không chỉ đơn giản bị gãy mấy cái xương sườn thôi đâu.

Kiều Mặc cầm lấy quần áo của một tên lưu manh lau đi máu trên tay mình rồi đến chỗ Kiều Kiều lấy điện thoại gọi một cuộc gọi. Đầu bên kia lập tức truyền đến âm thanh hùng hùng hổ hổ của một người.

“Tên nhãi nào dám đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho lão tử? Có cho lão tử ngủ không hả??”

Kiều Mặc vừa nghe, không kiên nhẫn quát: “Phương Thành, chú thiếu ăn đòn phải không??”

“A!.... Đại... Đại ca, em còn tưởng ai! Đã trể thế này anh không ngủ còn tìm em làm gì?” Phương thành đầu bên kia cười gượng vài tiếng, nhanh chóng thay đổi thái độ.

Kiều Mặc ôm chặt bé cưng bị dọa vào lòng, như không có việc gì nói: “Phương Thành, cho cậu một cơ hội lập công. Gần nhà anh có mấy tên lưu manh, anh đã giúp cậu thu thập, cậu mau tới đây mang bọn chúng đi đi!”

“Đại ca, anh đừng ép buộc em, trong cục có người chịu trách nhiệm mấy chuyện này mà, hơn nữa em chỉ vừa mới tiến vào ổ chần ảm áp đây này...” Phương Thành cảm thấy khó không thể tả, đối với việc lập công gì gì đó cũng không dậy nổi tinh thần.

“Cậu có tới hay không, anh mặc kệ, tự cậu giải quyết đi!” Kiều Mặc không đợi Phương Thành đáp lời đã nhanh tay ngắt điện thoại, cũng không xem vào chuyện của mấy người kia, ôm lấy Kiều Kiều bước về phía nhà hai người.

“Anh hai... Còn người kia...” Kiều Kiều một tay ôm cổ Kiều Mặc, một tay chỉ hướng người phụ nữ đang ngồi khóc dưới gốc cây tuyết tùng.

“Bé cưng, đừng lộn xộn, chúng ta về nhà!” Kiều Mặc không tính sẽ để ý người phụ nữ kia, anh không muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân gì gì đó đâu. Thời điểm được thả ra khỏi tù anh đã quyết định đem “thói quen” “thấy việc nghĩa hăng hái làm” bỏ đi. Nếu đụng tới loại chuyện này mà không hạ hỏa được thì... Thì cứ tới thời điểm đó rồi tính, anh chỉ cần nhúng tay một vài chi tiết nhỏ gì đó nếu không chịu được nữa thì được rồi.

Tâm đồng tình của Kiều Kiều tràn ra, bé ôm cổ Kiều Mặc búng bình nói: “Anh hai, chị ấy khóc kia, chúng ta qua nhìn chị ấy một chút được không?”

Kiều Mặc cau mày nhìn bé, cô nhóc kia cũng mở to đôi mắt long lanh nhìn anh.

“Em là một tiểu phiền toái!”

Kiều Mặc cưng chiều xoa xoa mặt bé, ôm bé đến bên cạnh người phụ nữ kia. Mấy tên lưu manh sớm đã nghiêng ngã lão đảo chạy đi xa. Kiều Mặc nghĩ thầm, anh mặc kệ Phương Thành có đến hay không, khiến cho tên đó hơn nữa đêm lại chạy không đến một chuyến cũng là chuyện khiến người khác vui về.

Người phụ nữ áo rách quần manh, trong đêm lạnh khế run lên. Cô vùi đầu giữa hai chân quang lóa, khóc nức nở. Kiều Mặc cởi áo ngoài của mình ra phủ trên người người phụ nữ kia. Cô ta nhận thấy có người tới, đột nhiên lo lắng, sợ hãi ngẩng phát đầu lên. Trong bóng đêm không nhìn rõ diện mạo nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ nước mắt trên mặt cùng ánh mắt sợ hãi của cô ta.

“Chị ơi...”

Kiều Mặc vươn tay muốn kéo cô ta, lại bị Kiều Mặc ngăn lại: “Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về!”

Cô ta vẫn tiếp tục khóc thút thít, còn chưa từ sợ hãi trước đó bình tĩnh lại. Khôi phục tình trạng bình thường là không có khả năng, đêm này chỉ sợ sẽ là ác mộng cả đời của cô.

Kiều Mặc thấy cô ta ngoài khóc cũng chỉ có khóc, anh có chút không kiên nhẫn nói: “Khóc khóc cái gì?”

“Anh hai, anh đừng hung dữ như vậy...” Kiều Kiều vươn tay nhỏ bé vỗ vỗ khuôn mặt đẹp trai của Kiều Mặc. Sau bé nhìn về phía người phụ nữ kia nhẹ giọng hỏi: “Chị ơi, nhà chị ở đâu? Em với anh hai cùng đưa chị trở về.”

Có lẽ thanh âm của Kiều Kiều trấn an được sợ hãi của cô ta, cô ta rút cuộc ngừng khóc: “Tôi từ vùng khác đến Lăng Hải làm công, làm bảo mẫu gần đây, đứa bé khóc nháo muốn mua này nọ tôi liền chạy đi mua nhưng không nghĩ tới lại bị...”

“Là nhà ai? Tôi đưa cô về.” Kiều Mặc đứng lên, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ lại muốn bắt đầu khóc kia.

“Tôi không muốn trở về, tình trạng lúc này của tôi...” Cô ta đem áo ngoài của Kiều Mặc càng vây chặt người mình, ngẩng đầu cầu xin nhìn về phía anh.

“Anh hai, cho chị ấy ở chỗ chúng ta một đêm đi.” Kiều Kiều đề nghị khiến Kiều Mặc bất mãn vô cùng. Anh không thích người xa lạ tiến vào tổ ấm nhỏ của bọn họ. Nhưng nhìn đôi mắt mở to khả ái của bé cưng anh chỉ có thể bắt đầu gật đầu đồng ý.

“Trước tiên cô đến nhà chúng tôi sửa sang lại một chút rồi tính sau!” Kiều Mặc nói xong, xoay mặt qua một bên chờ cô ta đứng lên.

Cô ta đem áo khoác cỡ lớn của anh mặc trên người, ngẩng đầu nhìn bộ dạng không muốn đỡ mình của anh, đành phải tự mình vịn thân cây đứng đây. Động tác này khiến thân thể cô ta đau đớn một trận. Cô ta lão đảo thiếu chút nữa lại ngã xuống.

“Chị, chị cẩn thận...” Kiều Kiều hô một tiếng, giẫy từ trong lòng Kiều Mặc ra, lại mở miệng “sai khiến” anh: “Anh hai, anh đỡ chị ấy đi đi...”

Đối với thiện tâm của Kiều Kiều, Kiều Mặc cũng không thấy phiền. Cô nhóc kia từ nhỏ đã như vậy rồi, anh tập mãi cũng thành thói quen. Tâm không cam lòng không nguyện giúp cô nhóc làm việc tốt, anh cũng coi như là người tốt đấy.

Đêm đã khuya, Kiều Mặc một tay đỡ người phụ nữ kia, một tay lôi kéo Kiều Kiều về nhà. Rét lạnh làm cho cô ta vô tình dựa vào Kiều Mặc gần một chút. Tuy cách một tầng áo thật dày nhưng cô ta vẫn cảm giác được cánh tay to lớn, ấm áp tin cậy kia. Có thể hiểu được một người trong đêm đông bị cường bức, thâm vô cùng lại đứng lúc gặp được cứu tinh sẽ có cảm giác như thế nào. Vậy nên hoa đào của Kiều Mặc cứ như vậy mà nở rộ, tuy rằng không có xinh đẹp rực rỡ gì lắm...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hiểu Lâm

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Căn phòng nhỏ ấm áp có thêm một người nên hơi chật chội, thiếu sự yên tĩnh lúc trước, khiến người ta cảm giác không tự nhiên cho lắm.

Cô gái đó tên là Hà Tiểu Lâu, năm nay 23 tuổi. Hoàn cảnh gia đình không tốt lắm. Vì nuôi em trai ăn học, cô nghỉ học sớm đi làm công ở khắp mọi nơi. Nhưng không ngờ, khi cô đặt chân đến Lăng Hải chưa được bao lâu thì gặp phải chuyện không hay đó. Cô gái lắp bắp kể lại "cuộc đời máu và nước mắt" của mình. Kể xong, lòng Tiểu Lâu thoáng nhẹ nhõm. Thật ra chuyện không hay ấy có chút xấu hổ, khó nói. Nếu nhớ mắc phải, người ta chỉ biết thán than vận bản thân quá xui xẻo mà thôi.

Trong nhà không có quần áo thích hợp cho Tiểu Lâu mặc. Kiều Kiều đành tìm một bộ quần áo của Kiều Mặc đưa cho cô ấy: "Chị ơi, chị đi tắm đi. Nhà em không có quần áo cỡ chị, chị mặc đồ bộ đồ của anh hai em nhé!"

Tiểu Lâu ngượng ngùng nhận quần áo, ngẩng đầu liếc trộm Kiều Mặc một cái, sau đó cô cúi đầu vào phòng tắm. Cửa phòng tắm vừa đóng, Kiều Mặc chặn đường Kiều Kiều đang tắt bật chạy qua chạy lại giữa phòng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

"Bé cưng, sao em lại đưa quần áo của anh cho người khác mặc?"

Kiều Kiều nghĩ ngợi, nói: "Chẳng lẽ đưa quần áo của em cho chị ấy? Anh hai, thả em ra, em dọn phòng chứa đồ cho chị Tiểu Lâu nghỉ một đêm cái đã."

"Bé cưng, em nghỉ một lát rồi dọn không được hả?" Kiều Mặc bắt đầu nhìn bé gầy khỏi cái ôm ấm áp của mình. Anh đành dọn cùng bé vậy. Trong phòng nhỏ không đặt quá nhiều đồ, chốc lát sau là dọn sạch sẽ.

Kiều Kiều lục lọi tìm một bộ chăn gối. Hai người dọn dẹp xong xuôi nhưng Tiểu Lâu vẫn chưa ra khỏi phòng tắm. Bây giờ là một giờ đêm. Kiều Mặc làm việc cả ngày, buổi tối lại dính phải chuyện này, anh thật sự rất mệt mỏi. Anh nằm trên sofa nghỉ ngơi. Kiều Kiều nấu cho Tiểu Lâu một chén cháo. Vừa đi ra phòng bếp, bé đã thấy Kiều Mặc hí mắt nhìn mình. Bé nhẹ nhàng cười, thùng thình leo lên người Kiều Mặc, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, nũng nịu gọi: "Anh hai..."

Kiều Mặc lười biếng nhắm mắt lại, sung sướng ôm bé vào trong ngực, "Chuyện gì hả..."

Kiều Kiều ngẩng đầu nghịch ngợm hôn cằm của anh chùn chụt, tự hào nói: "Em nhận ra anh hai của em là một người... siêu tốt!"

Kiều Mặc không tròn mắt ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng cười, ôm bé miễn cưỡng nói: "Bé cưng mới nhận ra là sao..."

"Nhận ra lâu rồi, ha ha, anh hai của em là người... tốt nhất!" Hai cánh tay quơ qua quơ lại diễn tả, nhưng rốt cuộc vẫn không thể minh họa được lời bé muốn nói.

Kiều Mặc mở to mắt nhìn bé gái đang quơ tay siêu đáng yêu trên ngực mình, buồn cười hỏi: "Thật sự tốt như vậy?"

Kiều Kiều gật đầu lia lịa, đôi mắt to tròn đen láy sáng hẳn lên: "Tốt hơn rất rất nhiều người!"

"Đồ ngốc!" Kiều Mặc kéo bé vào lòng. Sùng nịch xoa đầu bé, anh nhắm mắt hưởng thụ giây phút ấm áp tuyệt vời này.

"Anh Kiều..." Một giọng nói hơi ngượng ngùng vang lên phá tan không gian yên tĩnh. Kiều Mặc nhú mồm, mở to mắt nhìn sang. Sau khi tắm rửa xong, Tiểu Lâu hơi nhút nhát đứng cạnh sofa cách đó không xa. Tiểu Lâu là một cô gái xinh xắn, vóc dáng cao cao. Tuy nhiên, cô hơi nhút nhát, không bao giờ mở to mắt nhìn thẳng vào người khác. Tính cách ấy có lẽ một phần là do công việc cô làm. Kiều Mặc rất cao. Quần áo của anh có chút rộng so với Tiểu Lâu. Ông tay áo và ống quần đều bị dư ra rất nhiều. Thấy Kiều Mặc đang nhìn cô, cô gái thẹn thùng níu góc áo, đầu càng cúi thấp hơn.

Kiều Kiều ất hẳn rất mệt mỏi rồi, ngủ thiếp đi trong lòng Kiều Mặc. Kiều Mặc ôm bé đứng dậy, cau mày liếc Tiểu Lâu một cái, trầm giọng nói:

"Chuyện cũng đã xảy ra rồi, có buồn phiền cũng thế thôi. Trong phòng bếp có chè, cô ăn rồi nghỉ ngơi đi. Phòng của cô đã được dọn sạch rồi. Ngày mai tôi sẽ mua cho cô bộ quần áo để thay, sau đó tôi đưa cô về." Dứt lời anh vào phòng ngủ.

Thấy Kiều Mặc chuẩn bị đóng cửa phòng, cô gái vẫn đứng nhìn nhỏ bống mở miệng gọi: "Anh Kiều..."

Kiều Mặc dừng bước chân, quay đầu nhìn cô gái. Anh hơi nhíu mày ý bảo cô có chuyện gì thì nói nhanh. Hai má trắng nõn của cô gái thoáng đỏ ửng. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Kiều Mặc, sợ hãi nhỏ giọng nói: "Cám ơn... Cám ơn anh!"

Kiều Mặc không nói gì nữa, đóng cửa phòng lại. Kiều Mặc thở phào nhẹ nhõm. Sự mệt mỏi vờ vập ủa tới. Anh ngắm khuôn mặt đỏ bừng của bé gái nằm trong lòng mình, cười khẽ rồi thở dài:

"Con bé này, cứ tìm chuyện cho anh hai không à..."

Trong bóng đêm, Hà Tiểu Lâu dựa lưng vào tường ngồi im lặng trên giường. Cô không dễ dàng suy sụp tinh thần giống như những cô gái trẻ khác hoặc có ý nghĩ tìm đến cái chết. Đúng vậy, mặc dù cô bị cưỡng hiếp, nhưng điều đó không phải là chuyện tệ nhất. Hồi năm cấp ba, cô từng bị cha dượng cưỡng hiếp. Cô cũng từng muốn tự sát. Nhưng có lẽ vì cô quá yếu đuối, cô không có một chút dũng khí phản kháng nào, đừng nói là dũng khí để tự sát. Cô tiếp tục sống như vậy, sống một cách hèn nhát bản thủ. Nhưng hôm nay, có người cứu cô. Điều đó khiến cô cảm thấy "Thụ sủng nhược kinh". Bây giờ, cô và anh chỉ cách nhau một bức tường, trên người cô còn mặc quần áo của anh. Thật ảm áp làm sao! Nhớ lại lúc anh cứu cô, anh cực kì tức giận, ra tay không chút nương tình. Tuy anh chỉ nói với cô vài câu, lòng cô vẫn sung sướng khôn cùng...

Mới sáng sớm tinh mơ, Phương Thành hấp tấp chạy đến nhà Kiều Mặc đập cửa. Cú điện thoại đột nhiên bị cắt đứt ngày hôm qua khiến anh càng nghĩ càng lo. Anh tự nhận bản thân là một người có trách nhiệm với công việc. Vì thế tối qua anh đã gọi điện nhờ đồng nghiệp của mình. Kết quả là đồng nghiệp chẳng phát hiện ra một tên quấy rối trật tự nào dù đã lấy xe cảnh sát dạo vài vòng khu phía nam của thành phố. Đồng nghiệp khẳng khái đã kiểm tra cẩn thận mọi ngõ ngách ở đó nhưng không phát hiện bất kì điều gì lạ lùng. Phương Thành không thể ép buộc cậu ta dạo thêm một vòng nữa. Điều tra vụ việc không được khiến Phương Thành mất ngủ cả đêm. Sáng hôm sau, anh vác theo cặp mắt cú mèo chạy đến đập cửa nhà Kiều Mặc.

Cửa phòng mở ra, Phương Thành giật mình lui về phía sau vài bước. Anh quét mắt khắp sân một lượt. Đúng là nhà Kiều Mặc kia mà! Trong sân có hai cây tùng bị tuyết đè đến còng thân xuống. Bức tường mình vừa đi qua cũng chẳng có gì khác lạ, Nhưng... nhưng... Nhà của Kiều Mặc sao lại có một đứa con gái! ! !

"Xin hỏi, đây... Đây là nhà của Kiều Mặc đúng không?" Phương Thành giật mình thon thót. Anh thả tin mình đi nhầm nhà, còn hơn tin Kiều Mặc dẫn gái về nhà.

"Anh Kiều chưa dậy, anh tìm anh ấy có việc gì không?" Tiểu Lâu đứng trước cửa phòng. Cô không biết Phương Thành, càng không biết quan hệ giữa anh và Kiều Mặc. Cô do dự không biết có nên cho anh vào nhà hay không.

Phương Thành sợ hãi kinh khủng. Đại ca thật sự dẫn phụ nữ về nhà, lại còn cho cô ta mặc quần áo của mình. Cô ta còn mang tạp dề nữa kia, hẳn là đang chuẩn bị bữa sáng? Mới vài ngày không gặp, đại ca mình đã tiến đến bước này rồi sao! ! ! Kiều Mặc mà cũng dính phải vụ này, quá là kinh ngạc. Chỉ tay vào mặt cô gái, Phương Thành lưu lười nói: "Cô... cô... Kiều Kiều! Kiều Kiều!"

Phương Thành gọi to tên Kiều Kiều, nghiêng người tránh Tiểu Lâu chạy vào trong. Sau nhiều lần đập cửa, cửa phòng rốt cuộc từ bên trong mở ra, thiếu chút nữa va vào đầu Phương Thành:

"Mới sáng sớm gào cái mẹ gì mà gào làm thế! ! !"

Kiều Mặc tức giận nhìn chằm chằm Phương Thành. Cả đêm mệt mỏi, mình đang ngủ say sưa, thì bị tiếng gào khóc của thằng khỉ này gọi tỉnh. Hiện tại anh chỉ cảm thấy tức giận, chả còn nhớ đêm qua mình đã làm cái quái gì nữa.

"Anh Thành, anh sao vậy..." Kiều Kiều xoa mắt bắt mắt bò xuống giường. Bé đi đến bên cạnh Kiều Mặc, oán giận nhìn Phương Thành.

Phương Thành nhìn hai kẻ còn đang buồn ngủ trước mắt, thở phào nhẹ nhõm. Anh cảm giác lòng thỏa mãn muốn chết. Chưa bao giờ anh cảm thấy hai người này đứng cạnh nhau lại đẹp đôi như vậy, quan trọng hơn là, điều đó khiến người khác thật thoải mái.

Bỗng nhiên Phương Thành rất vui vẻ. Không thêm đề ý tới sự tức giận của Kiều Mặc, anh xoa mái tóc rối bời của Kiều Kiều, cọt nả nói: "Nhớ bé cưng nhà chúng ta quá...". Giọng điệu có chút giống Xuyên Quân.

"Mày muốn bị ăn đập hả, cút xéo ngay cho tao!" Kiều Mặc đẩy Phương Thành ra khỏi phòng, ôm lấy Kiều Kiều chuẩn bị trở về giường ngủ một giấc. Anh thoáng nhìn thấy Hà Tiểu Lâu đang đứng do dự ở ngoài phòng khách.

Tiểu Lâu vẫn mặc quần áo của Kiều Mặc, tóc dài được buộc lên, trông rất hiền lành dịu dàng. Cô ngượng ngùng cười chào Kiều Mặc: "Anh Kiều, buổi sáng..."

Kiều Mặc vừa nhìn thấy cô ta, mày lập tức nhíu lại. Anh quên mất nhà mình có người ngoài. Kéo Phương Thành đang tò mò đứng bên cạnh, anh nhỏ giọng nói "Phương Thành, đây là người tối qua anh nói với cậu đó. Tội giao cô ấy cho cậu, các cậu nên xử lý thế nào thì cứ xử lý thế ấy, đừng phiền anh nữa! Anh và bé cưng cần ngủ bù!"

"Đại ca, anh cứ yên tâm giao mọi việc cho tiểu đệ! Anh không cần lo lắng nữa!" Nghiêm trang cúi chào, Phương Thành thoải mái đồng ý. Kiều Mặc có chút hoài nghi Phương Thành có ý đồ riêng.

Phương Thành định đi giải quyết chuyện của Hà Tiểu Lâu, nhưng anh vừa bước vài bước thì dừng lại, sắp đến người Kiều Mặc cười đều:

"Đại ca... Nãy cô ấy mở cửa làm em giật hết cả mình, còn tưởng anh dẫn chị dâu về chứ. Anh à ~ sau này anh có cho phụ nữ ở nhờ thì cũng nói với anh em một tiếng, không thì, thỉnh thoảng nhẩy ra một cô, anh em chúng em thật sự chịu không nổi..."

Nói còn chưa dứt lời, Kiều Mặc đánh một quyền vào ngực anh, tức giận chửi thề: "Đậu, mày còn nói bậy nữa, tin tao bẻ gãy cổ mày không?"

"Tin... Tin..." Phương Thành ôm ngực đang đau âm ỉ nhẩy ra sau lưng Kiều Kiều, tiện thể xoa hai má của bé, không đầu không đuôi nói thảm một câu: "Anh thương bé cưng của anh quá cơ ..."

"Đừng néo má em..." Kiều Kiều vẫn không mở mắt, dựa vào chân Kiều Mặc ngủ khì. Bé không kiên nhẫn hất tay Phương Thành ra, miệng lại chu lên. Phương Thành nhẹ nhàng cười, không phá bé nữa, đứng lên trở về bộ dạng cảnh sát nhân dân nghiêm túc, đi đến trước mặt Hà Tiểu Lâu, trình giấy chứng nhận, hỏi cô tình hình lúc đó.

Hà Tiểu Lâu không ngờ thằng nhóc vừa gào khóc như trẻ con lại là cảnh sát. Cô loay hoay không biết làm sao, theo bản năng quay đầu nhìn Kiều Mặc. Kiều Mặc không để ý cô gái. Anh đang chuẩn bị ôm Kiều Kiều trở về phòng ngủ bù.

"Cô gì ơi, chuyện xảy ra tối hôm qua, phiền cô về cục cảnh sát trình bày rõ ràng để hỗ trợ cho việc điều tra!" Phương Thành lên tiếng, Hà Tiểu Lâu dòm mắt, có chút không tình nguyện. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Thành, cô đành làm theo. Cô ngại ngùng nhìn theo bóng lưng của Kiều Mặc, nhỏ giọng nói: "Anh Kiều..."

Kiều Mặc quay đầu, có chút không kiên nhẫn nhìn nàng.

Hà Tiểu Lâu không muốn đến cục cảnh sát. Cô cảm thấy chuyện đó chẳng có gì hay ho, có sao phải nhắc lại một lần nữa trước mặt người khác. Dù là cảnh sát, cô vẫn khó mở miệng. Nhưng cô không biết bày tỏ với Kiều Mặc như thế nào, do dự một hồi cô ấp úng nghẹn ra một câu: "... Bữa sáng em làm rồi, trong phòng bếp ấy..."

Kiều Mặc nhướn mày, thân nhiên hỏi: "Phương Thành, cục cảnh sát có thừa cơm không?"

Phương Thành nghẹn cười để bảo toàn hình tượng của cảnh sát nhân dân. Anh ra về đạo mạo nói:

"Tuy thức ăn có chút thiếu thốn, nhưng cơm thì dư!"

Đối với sự 'khó hiểu phong tình' của Kiều Mặc, Phương Thành tin rằng anh cố ý. Ai cũng có thể nhìn thấy cô gái trước mắt này có chút tình cảm với anh, không biết đó là loại tình cảm gì, nhưng đối với "Án nhân cứu mạng", lòng cảm kích chắc chắn là có. Ai có tình cảm với Kiều Kiều, anh đều biết rõ, nhưng ai có tình cảm với anh, là đầu anh lại ỉn đất là sao nhỉ?

"Không.. Tôi không..." Tiểu Lâu đỏ mặt vội vàng xua tay giải thích, Kiều Mặc mắt đécc tai ngo: "Phương Thành, cô ấy đói bụng, cậu chờ cô ấy com nước xong xuôi rồi dẫn về cục cảnh sát, không cần vội đâu."

"Vâng, thưa sếp!" Phương Thành trả lời rõ to. Anh nhìn Kiều Mặc khuất dạng sau cánh cửa. Anh bĩu môi. Ông anh cứ già vờ tiếp đi!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tự Tập Đánh Bài

Xuyên Quân xảy ra chuyện. Khi Kiều Mặc nhận được điện thoại chạy đến, hần đang bị vài tên lưu manh to khỏe đè xuống, xem chút nữa thì gãy tay phải.

Hôm nay là giao thừa. Cả hội anh em đều là FA. Mỗi năm họ sẽ tự tập ở nhà Kiều Mặc đón năm mới. Năm nay cũng vậy. A Nại và Lý Ương đến nhà Kiều Mặc từ sớm. Hai người cùng nhau túm tụm lại nấu mâm cơm tất niên ra trò. Phương Thành thật xui xẻo! Anh bị giao nhiệm vụ trực đêm đúng hôm giao thừa. Ban ngày anh hùng hùng hờ hờ lải nhải đủ thứ chuyện. Nhưng đến chạng vạng, anh vẫn phải thất thểu trở về cục cảnh sát. Trước khi đi, anh không quên dặn Kiều Kiều để dành cho anh ba tô bánh chèo. Từ khi đóng cửa tiệm sửa xe nghỉ Tết, Xuyên Quân mất tăm. Không biết hần bận việc gì, từ sáng đến tối không thấy mặt mũi, gọi điện thoại không bắt máy. Nhớ năm ngoái, mới sáng sớm tỉnh mơ hần đã nhẩy tường vào đập cửa gọi om sòm.

Xuyên Quân chả phải một tên tốt lành gì. Thằng nhóc này tốt được hôm nay nhưng ngày mai lại chứng nào tật nấy. Những năm gần đây hần sửa xe kiếm được một số tiền. Lắm tiền sinh tật. Cứ hai ngày hần lại tự tập với đám côn đồ đánh bài đánh bạc. Không hiểu thế nào, hần thắng nhiều thua ít. Điều này khiến hần lằng lằng, còn cảm thấy mình có năng lực làm "Đồ thần" (Thần bài).

Mới sáng sớm tỉnh mơ, hần ôm hết 'gia sản' của mình đến chỗ tự tập bài bạc, chuẩn bị đánh tới bến một hôm. Vì một năm mới đầy đủ sung túc, tiện thể đem vận may đầu năm về nhà.

Tại một căn nhà bỏ hoang cũ kĩ ở ngoại ô thành phố, sương khói lượn lờ, bóng người mơ hồ không rõ. Tại tầng trệt, một đám người ngồi quây quần, hét

ba gọi năm, mặt mày đỏ lựng. Mùa đông khắc nghiệt, trong gian nhà hoang tàn đồ nát, Xuyên Quân gấp đến nỗi trán chảy mồ hôi ròng ròng. Hắn rút một điều thuốc, nhưng bật hộp quẹt mãi không được. Hắn vò điều thuốc hung hăng ném xuống đất, cắn răng oán hận nói:

"Tao [bad word] tin, lần nữa đi!"

"Lần nữa? Mày còn tiền không? Mày trả tiền thua trước đi đã!"

Người nói là một thằng có vết sẹo dài trên mặt. Vừa nói vết sẹo vừa run theo cơ mặt hắn, bộ dạng đáng sợ của hắn nom lại càng thêm dữ tợn. Hắn tên là Chùy Tử, một tên lưu manh vất vương mọi nẻo đường ở Lăng Hải. Nhưng hắn khác hẳn với những tên côn đồ khác. Nếu là một tên côn đồ bình thường, mỗi ngày bọn chúng sẽ đi chòng ghẹo người khác, kéo bè kéo lũ đánh nhau, làm ba cái trò gà gáy chó sủa vật vãnh. Chùy Tử chính là đại ca của đám côn đồ đó. Hắn không phải người địa phương. Nghe nói hắn sinh sự ở quê nhà, xém nữa là bị người ta chém chết. Sau đó hắn mới chạy đến Lăng Hải tránh nạn. Hắn có quan hệ với Cát Mạnh Thiên - trùm ở thành phố Lăng Hải. Hắn là ba cái chuyện trái pháp luật hắn làm không thiếu.

Xuyên Quân quả thật là một tên thiếu đầu óc. Kiều Mặc thường xuyên nhắc nhở hắn đừng qua lại với bọn này, hắn nghe như gió thoảng bên tai. Hắn coi thường Chùy Tử. Tuy hắn nghe nói Chùy Tử rất lợi hại, nhưng hắn nghĩ đó chẳng qua là chém gió. Hắn từng nhìn thấy Kiều Mặc đánh nhau. Bảy tám người cầm gậy gộc dao rựa không thắng nào đụng đến Kiều Mặc được. Chẳng những thế còn bị anh ấy đánh cho răng rơi đầy đất, kêu cha gọi mẹ. Nhưng hắn quên mất đó là Kiều Mặc chứ không phải hắn. Dù là anh em với nhau, nhưng khả năng chênh lệch không nhỏ, vậy nên hôm nay hắn phải chịu chút đau khổ rồi.

Xuyên Quân hí mắt nhìn Chùy Tử: "Sao mày giống đàn bà thế, Ông mày mà quyết tiền à? Chơi một ván nữa đi!"

"Con mẹ mày không có tiền ai cho mày chơi hả? Xi tiền ra đây!" Hắn vỗ bàn cái rầm, bài trên bàn bay tã là rồi rơi xuống đất. Chùy Tử hung ác trừng mắt nhìn Xuyên Quân. Ánh mắt anh như một con chó đại hung tàn. Chùy Tử không sợ người lạ, không có tiền đừng trách hắn trở mặt.

"Đậu má! Không chơi thì xéo, đừng làm ông mất vui!" Xuyên Quân đỏ mắt. Hắn định đánh bài đổi vận, ai ngờ đánh thua sạch tiền.

Chùy Tử vớ lấy một vỏ chai rượu, kéo áo Xuyên Quân hung tợn nói: "Cầm cái miệng thối của mày lại, không thì ông cho mày ăn đập!"

Xuyên Quân không cam lòng yếu thế, hai mắt long lên sòng sọc gào lên: "Mày đánh đi. Không dám đánh, mày chính là con chó!"

Thấy hai người định nhào vào choảng nhau, những người xung quanh chạy vào can lại.

"Chùy Tử, nghe lời Xuyên Quân đi, chơi thêm một ván nữa!"

Chùy Tử ném vỏ chai sang một bên, lạnh lùng cười: "Đi, cho mày thoải mái một lát. Chút nữa mà không có tiền thì ông cho mày không thấy được mặt trời ngày mai!"

Xuyên Quân hùng hùng hổ hổ ngồi xuống. Nhưng chỉ một lát sau, hắn biết mình sắp không đón giao thừa được rồi. Hắn lại thua. Mọi người ở đây đều còn tiền, chẳng ai thêm nể mặt hắn.

Miệng Chùy Tử đang ngậm một điều thuốc, cười lạnh nhìn hắn:

"Xuyên Quân, nghe lời mày bọn tao chơi với mày một ván rồi, đừng câu giờ nữa, trả tiền đi!"

"Đừng nóng vội, mấy anh chơi với em một ván nữa, ván cuối cùng..." Thấy sắc mặt bọn họ hơi đanh lại, lòng Xuyên Quân có chút sợ hãi.

Không đợi hắn nói xong, Chùy Tử đá bàn ngã rầm xuống: "Con mẹ nó, Chơi cái đầu mày!" Mấy người khác lười biếng đứng dậy vây quanh Xuyên Quân, trên tay cầm vài thứ linh tinh nhặt được dưới đất.

Nhìn tư thế của mọi người, Xuyên Quân biết hôm nay mình trốn không thoát. Hắn nghĩ cùng lắm thì đánh một trận với bọn họ, dù gì cũng không chết được. Nghĩ như vậy, hắn nghehnh cồ trêu ghẹo:

"Mấy anh à, ngại quá. Hôm nay tôi không có tiền, chỉ có cái mạng này thôi!"

"Không có? Vậy thì bọn tao cho mày ăn đập!" Chùy Tử nâng quyền hung ác đánh vào mặt Xuyên Quân, Xuyên Quân cúi đầu né đòn, lập tức nắm quyền đánh vào bụng hắn. Quyền còn chưa đụng đến áo, vai hắn đã bị ăn đập, cơ thể hắn ngay lập tức xụi lơ. Hắn quay đầu lại, một thằng trong đám vừa cầm gậy đánh vai hắn. Mấy đứa khác ùng ùng chạy đến, dễ dàng giữ chặt lấy hắn đè xuống đất.

Chùy Tử đập vào bụng Xuyên Quân. Xuyên Quân đau đến nỗi ôm bụng hít khí lạnh, nhưng hắn vẫn cắn răng không rên một tiếng.

Chùy Tử kéo áo Xuyên Quân. Hắn từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng hỏi: "Mày có tiền hay không?"

Xuyên Quân nghiêng đầu phun ra một búng máu, cười nói: "Ông mày nói rồi, không có tiền, chỉ có cái mạng này thôi!"

Chùy Tử ngẩng đầu nhìn bọn kia vấy tay một cái. Một vài thằng trong đám chạy tới đám đá Xuyên Quân túi bụi. Chùy Tử túm áo kéo Xuyên Quân dậy: "Hỏi lại một lần nữa, mày còn tiền hay không?"

Mặt mày Xuyên Quân đã bầm tím, máu me be bét. Hắn nâng tay hung hăng lau vết máu nơi khóe miệng, hai mắt đỏ hồng trừng Chùy Tử quát: "Không

có!"

Chùy Từ không thèm nói thêm một lời vớ vẩn nào nữa. Hắn ném Xuyên Quân va vào tường. Mấy tên kia chạy tới đè hắn xuống.

Chùy Từ kéo hai tay Xuyên Quân lên, không biết từ nơi nào lấy ra một cái búa, múa may trước tay phải của Xuyên Quân. Giọng điệu xót xa nói: "Không trả tiền, mày để lại một cánh tay!"

Xuyên Quân rút cuộc hiểu hôm nay không chỉ bị đánh vài ba quả đấm, nói không chừng hắn sẽ bị thiếu tay thiếu chân. Thấy cây búa sắp đập xuống, hắn hét lên: "Tôi còn! Tôi còn..."

"Mày còn? Mày còn cái gì?" Chùy Từ trào phúng cười, tay vẫn nâng búa lên cao.

Xuyên Quân nhìn cái búa, nuốt nước miếng, vội vàng nói

"Cho tôi gọi điện thoại!"

"Gọi điện thoại, nhờ đâu mày gọi bọn cóm thì sao!"

"Cảnh sát? Tao bị khủng hã." Xuyên Quân lạnh lùng liếc Chùy Từ một cái, cố hết sức hất tay bọn kia ra. Hắn lấy điện thoại gọi cho Kiều Mặc.

Lúc điện thoại gọi đến, Kiều Mặc đang quán quít bên Kiều Kiều. Anh vội bé ngoáy lỗ tai cho anh. Khi anh nghe lời cầu cứu của Xuyên Quân, lỗ tai anh xém nữa thì điếc luôn. Tuy anh tức giận đến nghiến răng, nhưng anh không thể không quan tâm được. Kiều Mặc nhanh như điện chạy qua bên đó. Ngoài ra anh còn gọi Phương Thành. Kiều Mặc nghĩ, thằng nhóc này phải bị cảnh sát quản giáo mới yên thân mà sống được. Anh cũng bị quản hai năm đấy thôi. Bây giờ anh sống thành thành thật thật, cũng không điên mà đi hành hiệp trượng nghĩa, thấy việc xấu hăng hái xía mồm vào.

Bọn Chùy Từ không kiên nhẫn chờ đợi, còn nghĩ Xuyên Quân giỡn mặt bọn họ. Bọn chúng lại sắp vào đấm đá túi bụi. Khi Xuyên Quân sắp chịu không nổi, cửa phòng đột ngột bị phá nát. Kiều Mặc lạnh lùng đi vào. Bọn kia tưởng cái thằng coi tiền như rác đến rồi, ngay lập tức buông Xuyên Quân ra. Bọn chúng đi đến bao vây Kiều Mặc. Kiều Mặc nhìn bọn chúng một vòng, sau đó lại nhìn Xuyên Quân đang nằm trên mặt đất, mặt mũi bầm dập. Lòng mi anh nhếch lên, sắc mặt âm trầm, ánh mắt sắc lẹm như guom đao.

"Khỏi nói nhiều, quăng tiền ra, người mang đi." Chùy Từ cầm chai rượu lượn một vòng quanh người Kiều Mặc. Hắn liếc nhìn quả đầu trọc mới mọc lơ thơ tóc, lại còn ứ xanh của Kiều Mặc, cất giọng lạnh lùng: "Không có tiền, hôm nay hai người thoát không được."

Kiều Mặc hừ lạnh: "Tao không có tiền. Cho dù có tiền tao cũng không đưa cho mấy thằng chơi chơi bọn bây đâu."

"Mày muốn chết!" Chùy Từ vung mạnh chai rượu lên đầu Kiều Mặc. Chai rượu thì nát bươm, lông tóc Kiều Mặc không bị ảnh hưởng dù chỉ một chút. Kiều Mặc nhẹ nhàng dẫm xuống đồng thủy tinh vỡ nát, miệng cười lạnh:

"Đánh xong chưa? Vậy thì đến tao nhí?" Thân thể Kiều Mặc còn chưa động dậy, một đường quyền nhanh như tia chớp đã đập xuống cầm Chùy Từ. Tiếng 'bốp' vang lên. Kiều Mặc làm động tác gần xương cốt. Không đợi Chùy Từ kịp thở dốc, anh hùng hăng đập vào hạ bộ của Chùy Từ. Chùy Từ đau đớn trợn mắt, gập lưng ôm hạ bộ. Kiều Mặc lại đá một phát vào mặt hắn. Dù Chùy Từ rất vạm vỡ, hắn ta vẫn bị đá bay xa ba thước, ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Nhìn động tác tàn nhẫn dứt khoát của Kiều Mặc, bắp chân của mấy thằng kia muốn nhũn ra. Một tên trong đám ý nhiều người, gan cũng to hơn. Hắn nâng quyền định đập vào phía sau đầu của Kiều Mặc. Kiều Mặc xoay người tránh. Hắn lại chạy tới trước mặt Kiều Mặc. Trán Kiều Mặc đập vào mũi tên đó. Sóng mũi hắn ta bị gãy, máu chảy ròng ròng...

Kiều Mặc lạnh lùng nhìn bọn còn lại đang nao núng sợ hãi, trào phúng cười:

"Mấy người, cùng tiến lên đi."

Bọn họ vây quanh một tên đang cầm búa. Ai ai cũng đều hoảng sợ nhìn Kiều Mặc, không biết là nên đánh hay nên chạy. Đúng lúc đó, một chiếc xe cảnh sát rú còi chạy đến. Phương Thành và vài gã cảnh sát khác nhảy xuống xe chạy vào nhà.

Thấy Phương Thành đến, Kiều Mặc phui bộ quần áo hơi nhàu nhò của mình. Sau đó, anh đến bên cạnh Xuyên Quân, túm áo kéo cậu ta dậy rồi ném cho Phương Thành. Kiều Mặc cười nói:

"Phương Thành, chú có ý phải không? Ông đây đánh xong xuôi rồi chú mới xông vào là sao?"

Phương Thành đỡ Xuyên Quân, cũng cười nói:

"Đại ca, mấy cái việc giống như thế này mình anh giải quyết tốt mà. Chút nữa em xin cục cảnh sát phát tiền thưởng cho anh."

Xuyên Quân xui lơ dựa vào người Phương Thành. Mắt hắn bị đánh bầm tím, nhấp nháy mờ ra cũng không được. Hắn cười ngây ngô với Kiều Mặc. Thấy bộ dạng nửa chết nửa sống của Xuyên Quân, Kiều Mặc thật sự muốn cho hắn thêm một quyền:

"Bắt thằng nhóc này vào tù đi. Xem cậu ta còn dám đánh bài không!"

"Không thành vấn đề, thưa sếp!" Phương Thành đồng ý giòn giòn. Sau đó cậu ta đỡ Xuyên Quân vào xe cảnh sát. Mấy cậu cảnh sát khác thì tóm bọn Chùy Tử kéo lên xe.

Ngồi trên xe cảnh sát, Kiều Mặc gọi điện thoại cho Kiều Kiều. Phương Thành ngồi bên cạnh thì chọc ghẹo Xuyên Quân. Ai cũng có thể nhận ra quan hệ của bọn họ rất tốt. Chùy Tử ngồi ở hàng ghế sau. Ánh mắt hắn nhìn Xuyên Quân cực kì âm độc. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi chửi thầm trong miệng:

"Mày dám giỡn mặt tao. Lần sau mày mà vào tay tao, tao cho mày sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đêm Giao Thừa

Kiều Kiều ngồi bó gối ở trên sô pha, thở dài than thở: "Anh hai sao vẫn chưa về vậy nhỉ?"

A Nại nhớ tới chai rượu ngon mà mình cất giấu, liền ba chân bốn cẳng chạy về nhà lấy rượu, còn Lí Ương ngồi ở bên cạnh nhìn cô nhóc Kiều Kiều đang ngồi lăm bằm một mình liền thấy buồn cười, dù rằng lúc này trong lòng cô bé đang mong ngóng một bóng hình khác nhưng anh vẫn cảm thấy thời khắc này thật hạnh phúc vì chỉ có hai người bọn họ. Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái cô nhóc ngày nào giờ đã trưởng thành, ngày càng xinh đẹp, cũng ngày càng đáng yêu, có đôi lúc nhìn vào đôi mắt to tròn mê người ấy anh thực sự không tưởng tượng ra được người cha người mẹ phải như thế nào mới có thể sinh ra cô con gái đáng yêu như vậy, và tại sao họ lại có thể bỏ rơi một cô gái như thế.

Mười hai năm trước, cũng là thời điểm anh nhìn thấy bé gần như hấp hối bị bỏ rơi trên nền tuyết lạnh giá, lúc đấy anh nhìn thấy anh chỉ cảm thấy bé thật đáng thương vậy mà Kiều Mặc chỉ nhìn thoáng qua đã đem bé bế lên, khi đó Kiều Mặc cũng mới chỉ có 12 tuổi, bằng tuổi với Kiều Kiều của hiện tại. Ngày đó là ngày mà người cha nát rượu đề tiện của Kiều Mặc đã đánh anh nhưng hôm đó anh đã không cần phải chịu đựng giống với mọi lần trước đó mà anh vẫn làm, mà anh đã trừng đôi mắt đỏ au của mình lên, tay vung chiếc dao thái thịt về phía đầu cha anh, may mắn là người cha nát rượu tránh được mới không bị chém chết nhưng lại bị mất một cái tai, ngày đó là ngày mà cha của Kiều Mặc ý thức được, Kiều Mặc sẽ không bao giờ còn là đứa nhỏ Kiều Mặc bị ông đánh chửi ngày xưa, ánh mắt hung bạo của Kiều Mặc đã in sâu vào đầu ông, làm ông thường nửa đêm tỉnh dậy trong tình trạng mồ hôi lạnh đầm đìa.

Anh thật không thể hiểu nổi suy nghĩ của Kiều Mặc lúc bấy giờ, rõ ràng là chính mình đến miếng cơm manh áo còn chưa có lại dùng chính đôi mắt đầy vết nứt của mình để bé gái lên ôm vào lòng. Một cái ôm này cũng đã là mười hai năm, đứa bé ngày nào giờ cũng đã trưởng thành, trong cặp mắt to ấy giờ chỉ tràn ngập hình ảnh của Kiều Mặc, cô bé ngọt ngào gọi hai tiếng "anh hai", thân mật ôm cổ anh, nghịch ngợm hôn chiếc cằm của anh, ở trong lòng ngực anh làm nũng, từ trên khoe miệng Kiều Mặc anh thấy được nụ cười hạnh phúc, cũng thấy được ý chí ham muốn độc chiếm của Kiều Mặc.

Lí Ương vươn bàn tay to ra vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Kiều Kiều, động tác này đã dần dần bị Kiều Mặc cấm: "Kiều Kiều?"

Cô nhóc đang ngồi yên như không nghe thấy tiếng gọi của anh, chỉ thấy bé bĩu môi hờn giận việc Kiều Mặc về muộn.

"Kiều Kiều?"

Lí Ương thoáng cao giọng, lúc này Kiều Kiều mới di chuyển ánh mắt về phía anh: "anh Ương, có chuyện gì vậy?"

"Có đói bụng không? Lí Ương yêu thương xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé, tâm cũng dần trở nên mềm lại.

Hai tay Kiều Kiều chống cằm lắc đầu, lắc lắc vào cái khuôn mặt nhỏ nhắn: "Anh hai như thế nào mà giờ này vẫn chưa về?"

"Đừng vội, anh hai em sẽ rất nhanh trở về..." Lí Ương chỉ cảm thấy thân mình vừa động liền đem thân thể bé nhỏ của bé ở trên sô pha đặt lên đùi rồi ôm bé vào lòng, cười: "Đến đây, anh Ương kể chuyện cổ tích cho em nghe nhé".

Kiều Kiều bị anh ôm vào trong ngực có chút không thoải mái, từ trước tới giờ đều là Kiều Mặc ôm bé, dù là bé đã rất quen thuộc với Lí Ương nhưng vẫn cảm thấy cái ôm này thật xa lạ. Bé thoáng nhích người từ chối nhưng vòng tay kia lại chặt ních khiến bé không thể gãy được đành phải thôi, dù sao thì bé cũng rất thích anh Ương, Kiều Kiều nghiêng đầu mở to đôi mắt chứa đầy tò mò nhìn Lí Ương,

"Anh Ương, sao anh lại biết nhiều chuyện vậy?"

"Anh xem ở trong sách đó" Mỗi đêm anh lật quyển truyện thiếu nhi rất dày, chính là quyển Nghìn lẻ một đêm, cũng chỉ vì một cô bé có đôi mắt to tròn xinh đẹp giờ đang chăm chú nhìn anh, chỉ nhìn anh mà thôi.

"À... vậy anh không biết đâu, mỗi lần anh hai kể chuyện cổ tích cho em nghe thì cái trán của anh ấy đều biến thành như thế này...." Kiều Kiều vươn đôi tay nhỏ bé sờ sờ trán Lí Ương, sau đó trên trán Lí Ương lập tức xuất hiện một chữ xuyên (川). Cô nhóc sau khi nhìn thấy thành quả của mình bèn cười to khanh khách.

"Anh hai em không giống với anh Ương, anh ý không có đọc sách, cũng không kể chuyện cổ tích nhưng em liền bám lấy anh ấy đòi anh ấy kể chuyện,

đòi anh ấy chơi với em..."

Lí Ương miễn cưỡng nở nụ cười: "Vậy Kiều Kiều có thích đọc sách không?"

"Hồi trước thì có...." Cô nhóc giống như đang nhớ tới chuyện buồn bực nào đó liền phát cáu hừ một tiếng: "Chính là hiện tại không thích nữa!"

"Vì sao?" Lí Ương buồn cười nhìn bé nhưng trong lòng cũng lờ mờ đoán được nguyên nhân.

"Bởi vì...Anh hai!" Âm thanh của cô bé đột nhiên trở nên trong trẻo, tràn ngập vui sướng, ngay sau đó Kiều Mặc đẩy cửa mà vào, cô nhóc đang ở trên đùi Lí Ương liền cười đến mặt nở hoa, đôi tay vươn rộng đòi ôm chào đón. Kiều Mặc vừa về liền thấy Lí Ương đang ôm Kiều Kiều thì hơi sững sốt, sau đó mặt trầm xuống, tiến đến vài bước ôm cô nhóc đang muốn lao đến vào lòng, hung hăng hôn một cái, đã thế còn trầm giọng lên án "Bé cưng, em không nhớ anh!" Anh mắt không thèm nhìn đến Lí Ương đang xấu hổ ngồi trên sofa một cái.

Kiều Kiều bắt mắt nhìn anh hai đang vu oan cho mình, bé vươn cánh tay mảnh khảnh lên ôm cổ Kiều Mặc: "Từ lúc anh hai ra khỏi nhà em đã thấy nhớ, hiện tại vẫn thấy rất nhớ!"

"Vừa mới đến đã chứng kiến cảnh không đứng đắn rồi, anh nói này, bé Kiều vẫn là nên nhìn anh Xuyên Quân đi, bằng không về sau thật sự không nhìn thấy đâu...." Xuyên Quân khập khiễng tiến vào nhà, Phương Thành cười tươi như hoa đi sau mang tâm tình vui sướng khi có người gặp họa.

Xuyên Quân rốt cuộc cũng đã trở lại, Kiều Mặc cũng chỉ là nói thôi, đều là anh em trong nhà cả, giao thừa cũng không thể để anh bị nhốt ở đồn công an được, vì vậy đã bảo Phương Thành giúp đỡ, nói là Xuyên Quân gọi điện báo địa điểm sông bạc tụ tập, vài người khác đều bị tạm giữ, mà Xuyên Quân là dân cờ bạc lại thành có công chuộc tội Phương Thành cũng thay anh làm sáng tỏ, vì vậy mà đồng nghiệp vội vàng đem anh thả ra để trở về lễ mừng năm mới.

"Anh...Xuyên Quân?" Nhìn cái mặt đầu heo của Xuyên Quân, Kiều Kiều quay đầu lại nhìn về phía Kiều Mặc như muốn đính chính, Kiều Mặc xem xét bộ dạng đang tức giận của Xuyên Quân bèn hừ nói: "Đừng để ý đến nó!"

Tuy anh hai nói không để ý tới nhưng trong lòng Kiều Kiều vẫn thấy đau lòng, tuy rằng Xuyên Quân cả ngày chỉ biết trêu đùa bé nhưng anh vẫn là anh em của Kiều Mặc, cùng với bé có quan hệ rất thân thiết, dù cả ngày anh đều cầu thả, mặc kệ Kiều Mặc có trừng mắt đánh anh thì anh vẫn không bỏ được tật xấu là "trêu đùa" Kiều Kiều. Tuy rằng cả ngày Kiều Kiều đều chán ghét anh nhưng hai người dù cãi nhau nhưng thật ra lại rất gần gũi.

Kiều Kiều chạy về phòng ngủ tìm lọ thuốc trị thương, sau đó hướng người ngồi ở trên sofa nói: "Anh Xuyên Quân, em giúp anh bôi thuốc"

"Vẫn là Kiều Nhi nhà ta hiểu lòng anh...." Thuốc mỡ bôi vào đúng chỗ đau khiến Xuyên Quân cảm thấy mát lạnh, sau đó thoải mái xúc động nói.

"Tốt cho chú!" Kiều Mặc nhắc chân không nhẹ không nặng đá anh một cái, sau đó nhanh chóng đem thuốc mỡ trong tay Kiều Kiều ném cho Phương Thành: "Phương Thành, cậu bôi thuốc cho nó!"

"Tuân lệnh!" Phương Thành nhận lấy thuốc mỡ, vẻ mặt cười đầy âm hiểm khiến Xuyên Quân sợ hãi co rụt người lại, bộ dáng cho chút giống như thiếu nữ: "Cậu.. đừng quá...A" Phòng khách nhất thời tràn đầy tiếng gào thét của Xuyên Quân, kèm theo đó là âm thanh cười gian trá của Phương Thành.

Kiều Mặc ôm Kiều Kiều ngồi một bên nhìn Phương Thành bắt nạt Xuyên Quân, Lí Ương thì ngồi ở một bên im lặng, không biết từ bao giờ anh trở nên không hợp với nhóm nữa, những lúc anh em ở chung một chỗ anh luôn im lặng nghe bọn họ trêu chọc cười đùa, vui cười chửi rủa, nhưng anh lại không hề có một chút hứng thú nào cả.

Kiều Mặc nhìn thoáng qua Lí Ương đang im lặng, lại đem Kiều Kiều càng thêm ôm chặt trong lòng như muốn công khai chủ quyền, thân nhiên hỏi: "Sao lại không thấy A Nại?"

Lí Ương vội ngẩng đầu, nhìn Kiều Mặc cùng người trong lòng anh, sau đó lại mắt tự nhiên đem tầm mắt rời đi, thấp giọng trả lời:

"Về nhà lấy chút rượu, hẳn là sẽ mau trở lại thôi"

Vừa dứt lời, A Nại mang theo hai bình rượu kích động đẩy cửa xông vào, nhìn đến một phòng đầy người, cộc lốc cười: "Đều đã trở lại!"

"A Nại, chú tới thật đúng lúc, lấy cốc lại đây, tôi giúp Xuyên Quân tiêu độc cho thật tốt, để chú ấy đỡ khỏi cả ngày chướng khí mù mịt!" Phương Thành gào lớn, động tác dưới tay cũng mạnh hơn, anh cùng Xuyên Quân giống như là mệnh không hợp nhau, cứ gặp mặt là đánh, hôm nay có cơ hội tốt như vậy Phương Thành nhất định sẽ không buông tha, làm thế nào anh cũng phải để Xuyên Quân chịu ít đau khổ mới được.

"Cậu dám!" Xuyên Quân gào to muốn đứng dậy lại bị Phương Thành nhe răng cười, làm bộ như sẽ rót rượu vào vết thương của anh: "Phương Thành, ông đây sẽ không để mày yên...Kiều Nhi cứu mạng!"

"Nhìn chú sợ hãi kìa" Phương Thành thoáng nhìn rồi giờ bình rượu lên miệng mình uống, rồi thở ra một cái.

"Xuyên Quân, anh không thể làm việc đứng đắn à, cả ngày gây chuyện, hôm nay nếu không có anh Kiều thì không biết anh có thể trở về được không đây..." A Nại biết anh lại gây chuyện nhưng cũng không biết anh còn bị đánh thành như vậy. A Nại rất thật thà, anh biết chính mình không thông minh cho nên liền thật thà đi theo Kiều Mặc làm việc sửa xe, đối với Xuyên Quân cả ngày không làm việc đáng hoàng, Kiều Mặc đều hung hăng đánh cậu ấy một trận mà anh thì chỉ có thể mỗi lần đều tận tình khuyên bảo.

"A Nại, chú thật giống đàn bà, ngày nào cũng lải nhải bên tai tôi, giờ cái lỗ tai của tôi nó cũng dài hơn cả cái cột rồi đấy" Xuyên Quân đang nằm ở trên sofa nghe A Nại lải nhải thì không kiên nhẫn cắt ngang lời của anh, A Nại chỉ còn biết lắc đầu đi vào phòng bếp. Hôm nay mọi người đều đông đủ đáng ra giờ này là ăn cơm tất cơm thì lại bị Xuyên Quân gây đủ rắc rối, đêm giao thừa năm nay cũng thật là quá " Sinh động" đi.

Kiều Kiều vội vàng từ trong lòng Kiều Mặc nhảy xuống đi theo sau A Nại giúp đỡ bê đồ ăn, rót rượu, đặt bánh sủi cào còn nóng hổi lên trên bàn, chỉ trong căn phòng nhỏ nhỏ thôi nhưng lại tràn đầy hương vị đáng nhớ, Xuyên Quân vừa đỡ eo vừa bước khắp khênh đến cạnh bàn ăn, sau đó lại cẩn thận ngồi xuống, nhưng vừa ngồi xuống liền đau đến nhe răng trợn mắt "Không được.....tôitôi phải nằm xuống một lúc....."

"Chú ngồi xuống cho tôi!" Kiều Mặc nhắc chân đá lên ghế, cũng tiện đá vào cái chân của Xuyên Quân làm anh đang ngồi trên ghế liền ngã xuống, sau đó một tiếng hét thảm thiết vang lên.

"Đáng đời!"

"Tôi cảm thấy đánh thế vẫn còn rất nhẹ, chú cứ vừa ra cửa thì lại ngựa quen đường cũ, giờ phải làm cho chú nhớ thật kỹ bằng không thì đợt vết thương khô chú sẽ lại quên đau ngay" Phương Thành về mặt xấu xa cười chế nhạo Xuyên Quân, lại nhìn thấy Xuyên Quân không còn cả đủ sức để nhắc chiếc đĩa lên thì tâm tình liền trở nên vui vẻ, anh đẩy đồ ăn trước mặt hắn về trước mặt mình "Mệt à? Vậy chú cứ nghỉ ngơi một lúc....."

"Cậu trả lại cho tôi, mẹ nó chứ tôi đang không vui....." Xuyên Quân nổi giận, tên này cả tối cố tình gây sự với mình giờ vẫn không để mình được yên.

"Hai người có thể yên lặng một chút được không?" Nghe hai người bọn họ đầu võ mồm làm Kiều Mặc cảm thấy thực sự rắc rối, anh đưa tay kéo Kiều Kiều đang rót rượu cho mọi người về bên mình, tức giận nói " Bé cưng, không cần quan tâm bọn chúng"

Cuối cùng thì cũng có thể ngồi xuống ăn cơm tất niên từ từ dù lúc này cả bọn còn ba hoa rồi đánh nhau, những anh em ở đây chính là như vậy. cái gì cũng không dùng lời nói, đều dùng rượu để nói thay, mọi năm vào đêm giao thừa thì Kiều Kiều cũng sẽ không cấm mọi người uống rượu, các anh em cũng đều uống hết sức mình nhưng Kiều Mặc đã lên tiếng, uống rượu xong cũng sẽ không có ai hầu hạ cho nên mọi người phải quay về ổ chó của mình mà ngủ.

Lễ mừng năm mới càng ngày càng không có ý nghĩa gì cả mà, không thể bắn pháo hoa, không thể đốt dây pháo, cứ thế mà trôi qua đến thời điểm giao thừa. So ra mà nói thì đêm giao thừa của bọn Kiều Mặc vẫn rất là đông đúc vui vẻ, các anh em mỗi người đều có tính cách quái dị, hơn nữa còn có một cô nhóc đáng yêu bên cạnh, cái nhóm này tụ hội lại thì luôn đầy ắp tiếng nói tiếng cười vui vẻ.

Tại phòng bếp, A Nại đang rửa bát đĩa, đây là nhiệm vụ của anh nhưng bên cạnh anh vẫn có Kiều Kiều đang giúp đỡ.

"Thật là nhanh, lại một năm trôi qua, Kiều Kiều năm nay đã là mười hai tuổi rồi" A Nại nhìn cô nhóc đang chăm chỉ làm việc mà xúc động nói "Nghĩ lại anh thực sự cảm thấy khâm phục anh Kiều, hồi ấy khi anh ấy mới chỉ bằng em bây giờ mà đã mang theo em đi rồi nuôi lớn, nháy mắt cái giờ em cũng đã lớn như vậy rồi."

"Khi anh em bằng tuổi em thì có hình dáng như thế nào?" Kiều Kiều ngẩng đầu về mong đợi nhìn về phía A Nại, chỉ cần là chuyện liên quan đến Kiều Mặc Kiều Kiều đều muốn cảm thấy hứng thú.

A Nại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kiều Mặc đang ngồi ở phòng khách, lại phát hiện ánh mắt anh đang dõi theo bóng dáng nhỏ nhoi chăm chỉ làm việc bên cạnh mình, dường như dù là ở đâu thì ánh mắt Kiều Mặc cũng vẫn luôn hướng về phía Kiều Kiều, A Nại cười không ra tiếng " Anh em ngày đó không giống như hiện tại, không có khỏe mạnh như vậy, sao với em thì không cao hơn bao nhiêu, lại rất gầy, nhưng mà về khoản đánh nhau thì không ai có thể đánh lại được anh ấy...Nhìn xem giờ anh hai em rất khỏe mạnh to lớn, bác gái ở đầu ngõ thường nói rằng anh hai em rất đẹp trai nha....."

Kiều Kiều nghe thấy anh hai mình được người khác khen ngợi thì liền vui vẻ, kiêu ngạo nói " Tất nhiên rồi, anh hai em là tuyệt nhất!"

Kiều Mặc từ phòng khách đi ra thì nhìn thấy bé cưng của mình đang cười hớn hở " Bé cưng, cái gì tuyệt nhất cơ?"

Cô nhóc kia vừa quay đầu thì liền nhìn thấy anh hai bên nghịch ngợm nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp " Không nói cho anh nha!!!!"

Kiều Mặc cũng chiều cười, đưa tay nhận lấy khăn bông từ A Nại rồi nhẹ nhàng lau đôi tay đang ướt sũng của Kiều Kiều, sau đó không quên nhắc nhở:" Buổi tối đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi chúc tết mọi người nữa!"

"Em không thích, anh hai không đi ngủ sớm, anh Nại cũng không, còn có anh Ương, anh Thành, đồ lười biếng Xuyên Quân kia cũng chưa có đi ngủ sớm mà!"

"Kiều Kiều, bây giờ anh Nại sẽ về nhà đi ngủ đây, em cũng đi ngủ đi, ông Bảy ngày mai còn chờ lời chúc tết của em đấy" Thả Kiều Kiều có vẻ còn ương bướng, lại nhìn thời gian cũng không còn sớm, A Nại liền kéo Phương Thành, Li Ương chuẩn bị về nhà, còn tên nhóc Xuyên Quân kia thì thực sự không thể nhúc nhích được đành để hắn ở lại nhà Kiều Mặc một đêm, cũng may hai ngày trước vừa mới thu dọn phòng chứ không thì lúc này cũng sẽ nhiều việc cho coi.

Vài người đi ra khỏi nhà, Kiều Mặc ôm Kiều Kiều ra tiễn bọn họ thì mới phát hiện bầu trời đen tối đêm nay giờ lại nở đầy khối lửa lung linh, vàng, xanh, đỏ, trắng, đen cùng nhau rực rỡ, hoa đua nhau khoe sắc, pháo hoa nở rộ đầy trời trong chớp mắt lại quay về tro tàn, nhưng khoảng khắc xinh đẹp sáng lạng vừa nãy đã khắc sâu vào ánh mắt biết bao người.

Ở thời khắc pháo hoa bùng nổ đẹp nhất kia Kiều Kiều liền lén lút hôn trộm một cái ở trên môi Kiều Mặc khiến anh sững sờ, những người khác thì rất không lịch sự vừa nói vừa cười khen con mẹ nó pháo hoa cũng thật đẹp quá đi, không ai có thể nghĩ rằng đây cũng là lần cuối cùng bọn họ có thể cùng

nhau đón đêm giao thừa, cùng nhau xem pháo hoa, lại cần không nghĩ đến tuổi thanh xuân của bọn họ cũng sẽ như bông hóa hoa kia, nhanh chóng nở rộ rồi cũng nhanh chóng lụi tàn.... ...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chúc Tết

Chẳng mấy chốc, Xuyên Quân không tìm không phổi nằm ngủ khi ở phòng cách vách. Trong phòng ngủ bên cạnh, Kiều Mặc nghe tiếng ngáy phì phò của cậu ta rất rõ. Vì thế, Kiều Mặc chẳng thèm nề mặt đập cửa phòng Xuyên Quân và tốc chân của cậu ta lên, tiện thể dọa cậu ta nếu còn dám ngáy nữa anh sẽ quăng cậu ta vô bệnh viện liền, ngay và lập tức. Quay lại phòng ngủ, Kiều Mặc thấy Kiều Kiều chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng tang ngồi thụp lù trên giường. Anh trừng mắt nhìn bé. Cặp mắt to tròn long lánh của bé cũng nhìn anh đăm đăm. Kiều Mặc bước đến nhét bé vào trong chăn bông, cất giọng trách móc:

"Thức khuya, thức khuya. Mau ngủ nhanh lên. Sáng mai lại lết không nổi ra khỏi giường bây giờ?"

Lời nhắc của Kiều Mặc không lọt vào tai Kiều Kiều. Bé đu lên người anh trai, đôi tay nhỏ bé cài cúc áo cho anh trai, cười hi hi gọi: "Anh hai à..."

Kiều Mặc rừ hàng mi, tay bé bé lên, vỗ đầu bé chạm vào tai anh. Anh lười biếng hỏi: "Sao vậy?"

Kiều Kiều vui đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói: "Em là bé ngoan hay bé hư?"

Nghe câu hỏi của bé, Kiều Mặc cúi đầu nhìn đôi đồng tử trong veo của bé, cười thầm trong bụng. Ngoan hay không ngoan? Hẳn là thật ngoan rồi. Hồi đó nhà anh chỉ có bốn bức tường, vật chất thiếu thốn. Anh chẳng biết mình đã nuôi lớn bé thế nào nữa?! Nhớ lại, ban ngày anh phải đi "nhặt" thức ăn cho cả hai. Buổi tối anh sẽ ôm bé nằm trên giường. Cả ngày, bé cứ nằm đó mút ngón tay, đôi mắt to tròn trong vắt nhìn đâu đâu, không bao giờ quấy khóc. Thấy anh về, bé sẽ lúc lắc đôi tay, 'è à' muốn anh ôm bé lên. Đôi khi, thấy mấy bà cô có chồng con tụ tập nói chuyện phiếm, anh sẽ lén lút đến nghe trộm. Ai cũng đều than thở nuôi em bé thật khó, nào là thay tã, cho bé uống sữa, rồi cả trẻ con thường quấy khóc rất nhức đầu. Nhưng lúc nhỏ hay lúc lớn, Kiều Kiều đều rất ngoan ngoãn. Anh không thể cho bé điều gì cả, thậm chí ăn uống cũng bữa đực bữa cái. Người ta cho con họ uống sữa bột cao cấp, thì anh dứt cháo cho bé. Bé con gầy gò xương xẩu, chỉ có đôi mắt là to tròn trong veo. Anh ôm chặt bé yêu vào lòng, bày tỏ cho bé biết anh yêu bé đến nhường nào. Dù bé đã lớn lên, anh vẫn giữ mãi thói quen đó.

Ôm chặt bé cứng vào lòng, Kiều Mặc đau lòng thờ dài: "Bé cưng của anh là ngoan nhất..."

Bé gái đang chui rúc trong lòng anh, cất giọng hơi nãy nê, nhưng cũng rất kiên cường: "Anh hai chờ em lớn lên nha. Em sẽ đem những điều tốt nhất đến cho anh hai!"

"Ngốc, anh hai đã có được điều tốt nhất trên đời rồi..." Nhưng anh cũng sợ sẽ mất điều đó.

Năm mới thời tiết cũng chuyển ấm. Hôm nay là ngày đầu năm. Sáng sớm tỉnh mơ, Kiều Mặc gọi Kiều Kiều đang ngủ mơ mơ màng màng dậy. Xuyên Quân chỉ cần động dậy một cái thì vết thương sẽ đau âm ỉ. Kiều Mặc chẳng buồn quan tâm cậu ta, mặc kệ cậu ta nằm lười trên giường. Ăn xong bữa sáng, hai anh em rù nhau ra ngoài. Kiều Kiều mặc áo khoác màu đỏ, chân mang giày trắng, tóc ngắn ngang tai, mái ngố che trán, nổi bật nhất là đôi mắt to long lanh. Nhìn bộ dạng đáng yêu của bé, Kiều Mặc vui sướng ôm bé hôn một cái. Đây chính là bé gái anh đã nuôi lớn đây.

Kiều Mặc mặc một bộ đồ đen thoải mái, đội một chiếc mũ tối màu. Anh trông rất là điển trai. Khi anh cười, đường nét trên gương mặt nom rất cương nghị. Mấy anh hơi nhũn, ánh mắt sắc sảo nhìn thấu lòng người, cơ thể tỏa ra khí chất hoang dã. Anh khiến người khác có cảm giác thật khó thân thiết, nhưng bọn họ vẫn mong muốn được tiếp cận. Đương nhiên Kiều Kiều không cảm giác được điều đó. Bé thấy anh hai mình đẹp trai và vui tính hơn cả mấy ngôi sao trên ti vi nữa.

Kiều Kiều vui vẻ kéo tay Kiều Mặc tung tăng đi chúc Tết. Kiều Mặc không có họ hàng. Nói đúng hơn là họ hàng sợ lão cha đón mặt của anh. Bọn họ né ra thật xa để khỏi dính phiền phức. Năm nào cũng vậy, Kiều Mặc sẽ dẫn Kiều Kiều đi dạo quanh ngõ nhỏ và thăm những người thường xuyên giúp đỡ hai anh em họ.

Vừa đến trước cửa nhà ông Bảy, Kiều Mặc thấy một chiếc limo đậu trước cửa nhà ông. Thoạt nhìn chiếc xe đó hơi quen mắt. Hình như ông Bảy không có họ hàng thân thích. Năm trước không thấy ai đến chúc Tết nhà ông cả. Kiều Mặc khó hiểu dẫn Kiều Kiều đi vào. Khi vào sân, Kiều Kiều cất giọng trong trẻo, gọi to: "Ông Bảy ơi, năm mới vui vẻ!"

Vừa dứt lời, một giọng nói hiền lành vang lên từ trong gian nhà: "Nhóc con đấy hả? Vào nhà đi con."

Mới mở cửa ra hai anh em đã thấy ông lão đứng trước cửa chào đón. Kiều Mặc vội đỡ lấy ông, thân thiết nói: "Ông Bảy, ông vào nhà ngồi đi."

"Thân thể ông khỏe lắm, ngồi cả ngày làm gì. Để ông ẵm Kiều Kiều cái đã."

Tuy lớn tuổi, nhưng thân thể của ông Bảy rất khỏe mạnh. Ông không thích mọi người coi ông như một ông già cỗi. Ông ôm Kiều Kiều ngồi xuống.

Kiều Kiều ngồi trên đùi ông. Ngồi ở bên cạnh, Kiều Mặc hơi méo miệng. Nói thật, anh chỉ mong ông lão mau thả Kiều Kiều của anh xuống. Lưng của ông Bảy anh không quan tâm. Vấn đề là nhờ bé cưng anh ngã thì chết.

Từ trong túi, ông Bảy lấy bao lì xì đưa cho Kiều Kiều, hiền lành cười "Nhóc con, cầm."

Kiều Kiều vội vàng nhảy xuống vòng tay nói: "Ông Bảy, con lớn rồi, không cần tiền mừng tuổi ạ."

"Lớn? Ông Bảy không quan tâm, mau cầm đi cháu!" Ông Bảy nhét bao lì xì vào túi tiền của bé, sau đó kéo tay bé vào bụng bên trong. Kiều Kiều vội vàng quay đầu lại nhìn Kiều Mặc. Kiều Mặc đi đến đặt tay lên bả vai của bé, cười nói:

"Ông Bảy đưa thì em cứ cầm đi. Sau này phải luôn vâng lời ông Bảy nghe chưa?"

Kiều Kiều ngoan ngoãn gật gù đầu, cất bao lì xì vào túi. Ông Bảy nhìn Kiều Mặc than vãn: "Con bé này, chỉ nghe lời cháu là giỏi."

Ba người cùng nhau đi vào phòng khách. Mọi người đang ngồi trong phòng khách vội đứng dậy. Kiều Mặc nghi hoặc nhìn mấy người trước mắt. Không đợi ông Bảy giới thiệu, Kiều Kiều đã hét lên: "Cô Diệc Tiêu!"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ý Tốt

Một người có thân phận như Cổ Bách Lâm lại xuất hiện ở ngõ nhỏ này khiến Kiều Mặc rất khó hiểu. Dù anh không đọc báo, xem tivi, tên của ông ta vẫn xuất hiện bên tai anh mỗi ngày. Anh cũng chưa từng nghe ông Bảy nói rằng mình có một người họ hàng giàu có như vậy.

Cổ Bách Lâm không phải người vừa sinh ra đã ngâm thia vàng. Nhớ lại những năm tháng tuổi trẻ bôn ba, bản thân ông cũng cảm thấy mình rất đáng kinh ngạc. Thương hải chìm nổi, hôm nay lên voi ngày mai xuống chó không biết đường đâu mà lần. Cũng nhờ vậy, ông thấy rõ được lòng người lúc ấm lúc lạnh. Khi ông gặp khó khăn trắc trở, những người bạn ngày trước hết lời xu nịnh ông ngay lập tức tránh ông như tránh thú dữ. Ngay cả người thân mật bên gối cũng bỏ ông đi biệt. Nhưng ông lão không thân không thích này lại khác. Trong đêm đông tuyết lớn, ông lão đã mời ông - một kẻ vô gia cư - vào nhà nghỉ tạm, cho ông ở nhờ mãi đến khi ông khỏe trở lại. Mấy năm nay ông luôn tìm ông lão tốt bụng năm xưa. Một thời gian trước, ông mới biết ông lão chuyển đến sống ở thành phố Lăng Hải. Vì thế, ngày mừng một đầu năm, ông gọi người lái xe đến đậu trước cửa nhà ông lão. Ông muốn mọi người biết rằng Cổ Bách Lâm là một người mà người khác đối xử tốt đẹp với ông thì ông sẽ trả lại gấp trăm lần, nhưng người nào đắc tội với ông thì ông cũng sẽ dẫm nát người đó dưới chân. Trên thương trường, ông luôn đối xử với đối thủ của mình theo nguyên tắc đó.

Ông Bảy mời mọi người ngồi xuống. Ông cũng chiều bảo Kiều Kiều ngồi bên cạnh mình, đồng thời sai Kiều Mặc đi pha trà. Kiều Kiều vội vàng đứng dậy muốn đi giúp đỡ anh trai, nhưng bị Kiều Mặc cản lại. Ông lão coi hai anh em Kiều Mặc là cháu trai, cháu gái trong nhà, nên ông chẳng bao giờ khách khí, tự nhiên sai bọn họ làm cái này cái nọ. Ông lão vui vẻ bảo Cổ Diệc Tiêu ngồi bên cạnh mình. Ông thích trẻ con, nhưng bình thường không có đứa trẻ nào đến nhà ông chơi cả. Ông cầm tay Cổ Diệc Tiêu, vuốt mái tóc ngắn của Kiều Kiều. Ông lão quên bống luôn Cổ Bách Lâm và Cổ Diệc Phàm, chỉ chăm chăm nói chuyện với hai đứa nhỏ.

"Nhóc con biết bạn Cổ Diệc Tiêu hả?"

Cổ Diệc Tiêu cảm thấy ông Bảy rất lạ lẫm, hơn nữa cậu bé không thích người khác chạm vào mình. Cậu nhóc cảm giác hơi mất tự nhiên. Kiều Kiều thì thoải mái hơn rất nhiều, sà vào lòng ông lão, vui tươi trả lời: "Vâng ạ! Cổ Diệc Tiêu là bạn cùng bàn của con đó."

"Khéo như vậy?" Ông Bảy cười rất tươi, lộ hàm răng bị sún vài cái. Ông quay đầu nói với Cổ Diệc Tiêu: "Diệc Tiêu, cháu phải chăm sóc con bé này nhé, đừng để mấy đứa khác bắt nạt nó."

Cổ Diệc Tiêu ngẩng đầu nhìn Kiều Kiều. Cậu ta biết ông lão đang nói đùa thôi. Nhưng nhìn cặp mắt sáng ngời của Kiều Kiều, cậu vô thức gật gù đầu. Thế mà, cô gái nhỏ lại cười nói: "Có anh hai ở đây, không ai dám bắt nạt con cả."

"Đứng... đứng... Anh cháu lợi hại nhất!" Bé nói cái gì ông Bảy cũng gật gù đồng ý. Cổ Diệc Tiêu bĩu môi. Hôm trước là do ai mà cậu bị bắt nạt hả?

Bé gái ngẩng đầu nhìn ông lão đang cười toe toét, mặt nhăn nhu thân thiết hỏi: "Ông Bảy ăn nhiều đường lắm hả? Răng sắp rụng hết rồi..."

Vừa dứt lời, mọi người trong phòng đều bật cười. Kiều Mặc bụng ấm trà đến, nhìn bé cười: "Nghịch nữa hả cô nương?"

"Làm gì có..." Rồi khỏi lòng ông Bảy, bé giúp anh hai rót trà, rồi đặt cốc trà trước mặt Cổ Bách Lâm: "Mời chú uống trà ạ."

Cổ Bách Lâm vội vàng nhận cốc trà, ngoài ra ông còn kéo tay bé gái đến ngồi bên cạnh mình. Thú thật, ông thật sự thích cô nhóc này. Ông không phải là một người thích trẻ con. Nhìn thái độ của ông đối với Cổ Diệc Tiêu là biết. Nhưng riêng với bé, ông cảm thấy rất thân thuộc. Ông thích nghe bé cười và càng thích nghe bé ngọt ngào gọi một tiếng 'chú ơi'.

"Kiều Kiều thật xinh xắn..." Cô Bách Lâm thân thiết sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé, trên mặt nở một nụ cười cưng chiều:

"Nhớ chú không?"

Kiều Kiều hơi tránh né bàn tay của ông ta. Bé thành thật lắc đầu. Sự đụng chạm của ông khiến bé không thoải mái, dù bàn tay của ông ấy được chăm sóc tốt lắm, không giống như bàn tay đầy vết chai và nứt nẻ của anh hai. Nhưng bé không thích ông chú không quen biết này chạm vào da mình. Cô Bách Lâm không hề cảm thấy xấu hổ, ông vẫn cảm thấy cô bé này đáng yêu quá.

Kiều Mặc lễ phép bưng trà đến, sau đó anh ngồi ở bên cạnh Cô Diệc Phàm. Thoáng thấy sự yêu mến của Cô Bách Lâm với Kiều Kiều, lòng anh hơi chùng xuống. Anh miễn cưỡng mỉm cười, vẫy tay gọi Kiều Kiều: "Bé cưng, đến đây..."

Thấy anh hai gọi mình, Kiều Kiều vội tránh bàn tay của Cô Bách Lâm rồi chạy đến chỗ anh hai. Cô Bách Lâm ngẩng đầu nhìn Kiều Mặc. Thấy cô bé sà vào lòng anh, ông ta cảm thấy hơi... ghen tị.

Ông Bảy vẫn mãi mê hỏi chuyện Cô Diệc Tiêu. Cảm thấy phòng khách hơi im ắng, ông mới chợt nhận ra mình chưa giới thiệu mọi người với nhau: "A Mặc, để ông giới thiệu cho cháu biết, đây là..."

"Ông Bảy, cháu gặp họ rồi..." Kiều Mặc cắt ngang câu nói của ông lão, rồi kéo Kiều Kiều đến bên cạnh mình. Anh rất vui lòng tán gẫu với ông Bảy, nhưng hôm nay anh chỉ mong về sớm mà thôi. Anh không muốn liên can gì đến ông chủ giàu có trước mắt. Trục giác mách bảo anh điều đó không hề an toàn.

Nhưng ông Bảy không nghĩ như vậy. Ông dùng phương thức của mình để quan tâm Kiều Mặc, dù đó chưa chắc là điều Kiều Mặc muốn. Ông Bảy đẩy Cô Diệc Tiêu đến trước mặt Kiều Kiều, cười tủm tỉm nói: "Nhóc con, dẫn bạn đi chơi đi."

Kiều Kiều quay đầu nhìn Kiều Mặc để hỏi ý kiến của anh. Kiều Mặc cười gật đầu, còn giúp bé cài lại áo, dặn dò: "Đừng đi xa quá, cũng đừng chơi tuyết, khéo lại bị cảm lạnh, biết không?"

Được sự đồng ý của anh hai, Kiều Kiều mới cười hi hi kéo Cô Diệc Tiêu ra cửa.

Đầu ngõ có một cây tùng tuyết rất cao, Kiều Kiều đứng dưới gốc cây nặng tuyết. Mấy hôm trước, Kiều Kiều Và Xuyên Quân cũng nặn một con người tuyết đặt chỗ này. Không biết bị ai quệt vào mà rớt mất đầu rồi. Kiều Kiều lại hí hục nặn đầu cho người tuyết. Cô Diệc Tiêu đứng bên cạnh nhìn bé. Nặn người tuyết hay ném tuyết đều là những trò chơi cậu bé khinh thường. Nhưng cậu cũng chưa bao giờ chơi thử hai trò này. Thấy chớp mũi bé đồ mồ hôi, cậu tốt bụng nhắc nhở:

"Không phải anh hai cậu không cho cậu chơi tuyết hả?"

"Éc! Tớ quên bếng đi mất..."

Kiều Kiều vỗ đầu. Nhớ lại lời dặn dò của anh trai, bé đành tiếc nuối nhìn người tuyết cụt đầu, sau đó bé quay sang nhìn Cô Diệc Tiêu vẫn khoanh tay đứng ngắm từ nãy đến giờ. Đôi đồng tử đảo một vòng, bé không khách khí sai bảo: "Cô Diệc Tiêu, cậu giúp tớ nặn quả cầu tuyết đi, tớ sẽ nặn cái mũi đỏ cho người tuyết."

Cô Diệc Tiêu bắt đầu bấu bấu môi, nhưng vẫn nhận lấy quả cầu tuyết đang dờ trên tay Kiều Kiều. Cậu bé hí hục làm như Kiều Kiều lúc nãy. Nhưng khi cậu nhìn lên, cậu thấy cô nhóc đang rón rén đi đến cửa nhà người ta. Bé nhón chân định bứt lấy một dây câu đối đỏ. Cô Diệc Tiêu vội vàng ngăn cản: "Kiều Kiều, cậu đang làm gì thế?"

Nghe tiếng cậu ta gọi, Kiều Kiều sợ đến nỗi run bắn cả chân tay. Bé quay đầu giờ ngón tay bảo cậu ta im lặng. Sau đó bé vội bứt dây câu đối đỏ gắn trước cửa nhà người ta, rồi rón rén chạy về bên cạnh Cô Diệc Tiêu. Cô Diệc Tiêu nhìn bộ dáng thờ hồn hèn của bé, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

Kiều Kiều khinh thường liếc cậu ta một cái: "Thế mà cũng không biết, cái này làm mũi đỏ cho người tuyết đó..." Kiều Kiều nhanh nhẹn vò tờ giấy đỏ thành một cục hình tròn, sau đó bé gắn lên quả cầu tuyết Cô Diệc Tiêu vừa làm. Hai đứa nhỏ cẩn thận đặt quả cầu tuyết lên thân của người tuyết. Kiều Kiều nâng cằm chạy quanh người tuyết hai vòng. Bé cảm giác hình như thiếu thiếu cái gì đó. Cô Diệc Tiêu nhìn bé nháu mày, thân nhiên nói: "Thiếu mắt rồi..."

"Đúng vậy..." Kiều Kiều vỗ tay, đôi mắt to lia qua lia lại khắp nơi.

Cô Diệc Tiêu lấy từ trong túi ra hai viên sô cô la đưa cho bé. Kiều Kiều nhìn thoáng qua, khoát tay: "Tớ không thích ăn chocolate."

"Đồ ngốc!" Cô Diệc Tiêu buồn cười nhìn bộ dạng ngây ngô của bé. Sau đó cậu ta mở giấy bọc sô cô la rồi gắn lên đầu người tuyết. Hai con mắt "dè xòm" trông thật sống động.

"Không biết có bị tan không?" Kiều Kiều rất bội phục sự thông minh của cậu bạn, nhưng bé cũng có chút lo lắng.

"Người tuyết rồi cũng sẽ tan thôi."

"Cũng đúng!" Kiều Kiều nghiêm túc gật gật đầu. Bé chạy vòng quanh người tuyết, càng nhìn càng đáng yêu. Bé cười hớ hớ ôm người tuyết một cái. "Thật đáng yêu, ôm một cái."

Nhìn động tác trẻ con của bé, Cổ Diệc Tiêu không thích như vậy chút nào. Cậu làm vẻ mặt của ông cụ non, nói: "Người tuyệt làm xong rồi, chúng ta đi thôi."

Kiều Kiều tức giận đứng lên, bĩu môi nói: "So với cậu tớ còn lớn hơn đây!"

"Cậu còn cao chưa tới cằm của tớ đó..." Riêng vấn đề này thì Cổ Diệc Tiêu nói đúng thật. Cậu nhóc tỏ vẻ bề trên nhìn bề dưới mạnh mẽ nói: "Ông Bảy nhờ tớ che chở cho cậu đó thôi."

"Tớ có anh hai rồi, ai cần cậu che chở chứ..."

"Đưa quý nào lấy dây câu đối nhà tao!" Hai đứa nhỏ sắp cãi nhau một trận ra trò thì một người phụ nữ trung niên mập mạp chen ngang. Bà ta đứng trước cửa ngôi nhà vừa này Kiều Kiều lên lút 'lấy' câu đối đỏ. Hẳn là bà ta vừa đi chúc Tết về. Đây là nhà của bà chằn lửa nhất ngõ. Mọi người đều gọi bà là Di Béo. Tình tình bà ấy rất nóng nảy. Chẳng may mà đụng đến bà, thế nào cũng bị cho ăn cám. Bà ta có thể kêu làng kêu xóm cả ngày lẫn đêm, cứ như đó là chuyện nhỏ nhặt vậy.

Kiều Kiều và Cổ Diệc Tiêu liếc nhau. Hai đứa bé rất ấn ý co giò chạy cái vèo. Di Béo lê thân hình núc ních của mình đuổi theo nhưng đành dừng lại. Hai đứa nhỏ đã khuất bóng rồi còn đâu. Bà ta chống thắt lưng mắng vài câu, rồi tức giận đứng đứng đi vào nhà. Hôm nay là mừng một, trong ngõ đầy mấy đứa nhỏ lạ mặt từ đâu đến. Di Béo cũng không nhận ra bé gái đang chạy như điên là Kiều Kiều, bằng không Kiều Mặc sẽ gặp phiền toái mất thôi.

Hai đứa nhỏ vẫn gồng cổ chạy cho đến khi mệt bở hơi tai mới dừng lại. Cổ Diệc Tiêu lên nhìn vào ngõ, không thấy di Béo đâu cả, cậu thở phào nhẹ nhõm một phen. Cậu định quay đầu nói cho Kiều Kiều yên tâm, ai ngờ Kiều Kiều đứng sau mình, vừa quay đầu lại hai đứa cùng đầu vào nhau, té cái bịch xuống tuyết. Hai đứa nhỏ vùng vẫy đứng lên, liếc nhau, nhìn đối phương cười một cái. Cả người hai đứa đều dính tuyết bản, mồ hôi chảy ròng ròng tóc tai bết dính trên mặt, thoát nhìn chặt vật khôn cùng. Cổ Diệc Tiêu kéo Kiều Kiều đến ven đường, rồi giúp bé sửa sang lại quần áo. Cậu nhóc hơi lo lắng nói: "Anh trai cậu mà thấy bộ dạng của cậu lúc này chắc chắn sẽ tức giận cho coi."

Kiều Kiều rất tự tin lắc đầu: "Không có đâu!" Nhưng xác định là anh sẽ đau lòng muốn chết.

Trẻ con rất là đơn giản, chỉ cần chạy trốn chết với nhau một lần, hai đứa chính thức trở thành "bạn cùng chung hoạn nạn". Kiều Kiều thân thiết kéo tay Cổ Diệc Tiêu. Bé vui vẻ cười nói: "Đi, để tớ dẫn cậu đến chỗ này chơi vui lắm"

Dù Cổ Diệc Tiêu nhỏ hơn bé một tuổi nhưng cậu vẫn cao hơn bé một cái đầu. Cậu mặc cho bé kéo mình đi thẳng về phía trước. Mặt cậu vô thức nở một nụ cười rất thoải mái.

Trong phòng khách, ông Bảy đang tán gẫu với Cổ Bách Lâm, Kiều Mặc và Cổ Diệc Phàm chỉ nói vài câu rồi thôi. Kiều Mặc đang nghĩ lung tung. Bé cưng của anh đang chạy đi đâu? Chắc chắn là bé sẽ không nghe lời, thấy nóng là cởi áo khoác ngay, cảm lạnh thì biết làm sao đây?

"A Mặc!" Ông Bảy gọi Kiều Mặc một tiếng, nhưng anh vẫn ngồi yên. Ông đành cao giọng gọi lại. "A Mặc!"

Kiều Mặc ngẩng đầu nghi hoặc nhìn ông: "Ông Bảy, có chuyện gì ạ?"

"Ông vừa nói chuyện với Cổ tiên sinh, không biết có nên cho cháu đến công ty ngài ấy làm việc hay không?"

Cổ Bách Lâm khách khí nói: "Chú Bảy, gọi cháu Bách Lâm là được rồi. Có chút chuyện nhỏ đó mà ông mãi không đối được."

"Ừ ừ, Bách Lâm, Bách Lâm..." Ông Bảy hơi mất tự nhiên đáp lời. Một người sống ở ngõ nhỏ cả đời như lão, chẳng bao giờ ông nghĩ mình có thể quan hệ với người giàu có. Dù Cổ Bách Lâm rất kính trọng ông, biết ơn ông, ông vẫn cảm thấy hai người xa cách, không thể thân quen được. Ông Bảy ho nhẹ một tiếng, hiền từ kéo tay Kiều Mặc, hơi xấu hổ nói:

"Bách Lâm, A Mặc là đứa ông trông từ nhỏ đến lớn. Nó là một đứa trẻ tốt. Chú Bảy biết cháu là người có bản lĩnh, buôn bán lớn.

Cháu có thể cho A Mặc đến công ty cháu làm việc hay không? Nó có thể chịu khổ, lại thông minh. Ông không muốn nó gầy dựng sự nghiệp thật lớn, chỉ cần an ổn ỏn ỏn..."

"Ông Bảy, ông yên tâm. Chút nữa cháu sẽ bảo A Phàm sắp xếp công việc thích hợp cho cậu ấy." Cổ Bách Lâm rất sáng khoái đồng ý. Công ty của ông nuôi vài kẻ rảnh rỗi cũng chẳng vấn đề gì. Điều đó có thể giúp ông lão miễn nuyệ, có sao ông lại không làm? Nói xong, ông gạt đầu với Cổ Diệc Phàm. Cổ Diệc Phàm lập tức đứng dậy định ra phòng trước gọi điện thoại. Sắc mặt Kiều Mặc hơi khó coi. Anh không trách ông Bảy nhiều chuyện. Anh biết ông lão quan tâm mình, nhưng anh không thể nhận cái công việc như bố thí đó. Trong mắt anh, chú Thúc và ông Bảy là những người thật sự quan tâm đến anh. Còn Cổ Bách Lâm - người có thể cho anh một công việc nhân nhả, lương cao - thì như một kẻ bố thí. Anh chẳng rảnh rỗi đi khinh người giàu. Anh chỉ muốn dùng chính sức lực của mình nuôi bản thân, nuôi Kiều Kiều, chứ không phải là nhận bố thí.

"Ông Bảy, không cần đâu. Cháu đang sống tốt lắm ạ." Kiều Mặc rút tay mình về, ngẩng đầu thản nhiên nhìn khuôn mặt hơi xấu hổ của Cổ Bách Lâm

"A Mặc, cháu nghe ông Bảy đi, sửa xe kiếm sống... Ai, cháu bây giờ trẻ khỏe, chưa thấy được. Mỗi ngày cháu đều làm việc nặng, chắc chắn sẽ mang bệnh vào người. Đến khi có tuổi thì biết làm sao? Chẳng nhẽ cháu định liều mạng..." Nói xong, mắt ông lão đục ngầu. Ông rất thương Kiều Mặc, thương cho số phận hẩm hiu từ nhỏ đến lớn của anh.

Kiều Mặc lắc lắc cánh tay cường tráng của mình, cười nói: "Ông Bảy, cái gì cháu cũng không có, chỉ có mỗi sức khỏe. Ông không cần lo cho cháu.

Chúng cháu sống tốt lắm. Đừng nên làm phiền người ngoài..."

"Đứa nhỏ này luôn cứng đầu như thế..." Ông Bảy nhìn Cổ Bách Lâm cười xin lỗi. Cổ Bách Lâm bao dung cười nói: "Thanh niên trai tráng đều như vậy. Sau này có việc gì tìm chú là được."

Kiều Mặc không nghĩ như vậy, khỏe miệng hơi nhếch lên. Anh đứng dậy chào ông Bảy: "Ông Bảy, cháu đi trước. Cháu phải ghé nhà chú Sơn một chút đã..."

Ông lão vội đứng lên giữ lại: "Vội cái gì chứ, ngồi xuống đi cháu. Con bé còn chưa về mà."

"Không cần đâu ạ, cháu đi tìm em ấy. Hôm khác cháu lại sang chơi."

Vừa nói, mấy người trong xóm bất ngờ ghé qua chúc Tết. Kiều Mặc hòa vào đám người chuồn ra ngoài.

Một đám người đứng trước ngõ soi mói chiếc xe limo. Trong không khí lạnh buốt còn vương mùi pháo nổ, Kiều Mặc không cảm thấy sự vui vẻ rạo rực của năm mới. Anh thấy bản thân càng ngày càng quái gở, cứng đầu cứng cổ chui rút trong cái vỏ ốc chính mình tạo ra. Anh không muốn ra ngoài, càng không muốn người khác xông vào. Trung tâm của cái vòng luẩn quẩn ấy chính là bé gái mất tăm mất tích từ nãy đến giờ...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiểu Lâu

Xuyên Quân là bị đối mà tỉnh lại. Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều. Ngủ cả đêm, vết thương trên người lại càng đau. Xem ra hẳn phải chịu khó tỉnh dưỡng một thời gian rồi. Xuyên Quân gọi Kiều Mặc đến rất cố hòng, lại chẳng thấy ai trả lời mới biết hai người bọn họ còn chưa về. Ăn cơm là quan trọng nhất, hẳn đành phải nhịn đau đi nấu cơm. Tự mình ra tay cơm no áo ấm, trông chờ vào người khác có mà chết đói. Đang lúc ở trong nhà bếp trình diễn một buổi hòa âm chén bát leng keng, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa kỳ quái.

Nói là kỳ quái bởi vì nhà Kiều Mặc căn bản không có người ngoài tới chơi, còn bọn họ vào nhà xưa nay chưa hề biết gõ cửa là gì. Anh mở cửa ra, bên ngoài là một cô gái trẻ tuổi đáng vẻ thanh tú. Cô gái kia mặc một chiếc áo bông đã cũ có vẻ quê mùa, mái tóc dài bị gió thổi hơi rồi, sắc mặt tái nhợt, dưới mí mắt có quầng thâm đen, hẳn là không được nghỉ ngơi tốt. Lúc nhìn thấy người mở cửa là Xuyên Quân, ánh mắt cô ta ánh lên sự kinh ngạc, lập tức ngượng ngập túm chặt góc áo không biết phải làm sao. Xuyên Quân nhìn thấy cô gái đứng bên ngoài, kinh ngạc đến há hốc cả miệng, làm cho gương mặt đang sùng như đầu heo của hắn có vẻ buồn cười. Kinh ngạc qua đi, Xuyên Quân nở một nụ cười tự cho là đẹp mê người, thử hỏi chuyện: "Này cô, cô đi nhầm nhà sao?"

Hắn không cười không sao, cười lên lại càng kinh khủng. Cô gái trẻ tuổi sợ hãi lui lại mấy bước, thật cẩn thận hỏi "Xin hỏi, đây là nhà anh Kiều phải không?"

"Cô tìm Kiều Mặc?" Xuyên Quân tự cho là đúng cười xấu xa, không thể tưởng tượng được Kiều ca còn có chiều này, im hơi lặng tiếng câu được một em gái xinh đẹp thế này, hơn nữa người ta còn đuổi theo tới tận cửa nhà, thật sự là biết người biết mặt không biết lòng mà.

Xuyên Quân miễn man suy nghĩ như vậy cũng không phải là lạ. Anh cùng Kiều Mặc chơi với nhau từ nhỏ, đối với Kiều Mặc, anh hiểu khá rõ. Kiều Mặc dường như không có tình cảm với phụ nữ, suốt ngày chỉ chăm chăm chút chút cho cô nhóc Kiều Kiều. Anh rất tò mò, chẳng lẽ Kiều Mặc không có nhu cầu kia? Anh cũng thực đáng khinh nghĩ rằng Kiều Mặc có khả năng mắc chứng yêu trẻ con, có khả năng có tâm tư đối với Kiều Kiều... Kiều Mặc mà biết trong đầu anh có cái suy nghĩ xấu xa này, tuyệt đối sẽ không do dự vịn gậy cổ anh mất.

Cô gái ngoài cửa gật gật đầu, sắc mặt càng tái hơn, thân hình lao đảo không đứng vững. Xuyên Quân vội bước lên đỡ lấy cô ta. Đây có thể là chị dâu tương lai đấy nha, không thể bỏ mặc được. Cô gái kia lại lui về phía sau một chút. Cũng không thể trách người ta sợ hãi. Đáng vẻ hiện tại của Xuyên Quân quả thực không nên để người khác nhìn thấy kéo dọa chết người ta.

"Hiện tại anh ấy không ở nhà, có lẽ tối mới về. Cô có muốn vào trong chờ anh ấy không?" Đối với sự tránh né của cô gái, Xuyên Quân cũng không thèm để ý. Dù sao hắn cũng quen rồi. Lúc trước hắn chọc ghẹo các cô gái khác, người ta cũng hay tránh né hắn như vậy, gặp phải người mạnh bạo hơn thì trực tiếp chửi mắng âm lên ấy chứ.

Cô gái cẩn thận nhìn nhìn Xuyên Quân, do dự nhỏ giọng nói:

"Tôi... Tôi ở bên ngoài chờ..."

"Bên ngoài trời lạnh lắm, vào nhà đi! Bằng không lát nữa anh Kiều trở về sẽ mắng tôi mất..." Xuyên Quân cũng bất chấp tất cả, kéo cô gái vào nhà.

Cô gái đi vào phòng khách, cúi đầu ngồi trên sofa. Xuyên Quân rất là ân cần giúp cô ta bưng trà rót nước. Cô gái cầm ly trà, không nhìn Xuyên Quân, cũng không nói câu nào. Xuyên Quân cau mày lăm lăm, anh Kiều sao lại quen với một cô gái như vậy chứ, chả có gì thú vị.

"Cô tên là gì?" Giờ phút này Xuyên Quân giống như cán bộ điều tra nhân khẩu. Ở phương diện bắt chuyện với con gái, hắn xem như có kinh nghiệm phong phú. Tuy rằng hắn gọi Kiều Mặc một tiếng anh, nhưng ở phương diện này hắn tuyệt đối có thể làm sư phụ của Kiều Mặc, hắn nên đánh giá hộ người anh em của mình một chút.

Cô gái có chút đề phòng nhìn anh một cái, bất an nắm chặt ly trà.

"Tiểu Lâu, Hà Tiểu Lâu..."

"Ồ... Nhà cô ở đâu?"

"Phòng Sơn... Một vùng quê nhỏ, có lẽ anh chưa từng nghe nói tới..."

"Đến Lăng Hải đã bao lâu rồi?"

"... Nửa năm..."

"Làm nghề gì?"

"... Làm công binh thường thôi..."

"Trong nhà còn có người thân nào không?"

"Còn có một em trai..."

"Mấy tuổi rồi?"

"... Hai mươi ba..."

"Đang học đại học à?"

"Chưa tốt nghiệp trung học..."

"..."

Xuyên Quân chỉ thiếu điều đào tổ tông mười tám đời người ta ra mà hỏi. Mắt thấy cô gái trước mắt giống như sắp phát khóc, mới không hỏi nữa, lúc đó mới nhớ tới mình còn chưa ăn cơm đâu, hắn khách sáo hỏi: "Cô ăn cơm chưa?"

"Ăn... Ăn rồi..." Tiểu Lâu áp ứng, càng không được tự nhiên. Cho dù là ai đi chăng nữa, bị Xuyên Quân oanh tạc một hồi như vậy hắn cũng phải lâm vào hôn mê. Cũng may tính tình Tiểu Lâu hiền lành, nếu là người khác không khéo đã tức giận đến giờ chân, người này có bệnh à, vừa gặp mặt đã hỏi thăm tới tận phần mộ tổ tiên nhà người ta!

Xuyên Quân nhìn cô ta một cái, cũng không hỏi nữa, lê chân vào phòng bếp. Chỉ chốc lát sau trong phòng bếp lại bắt đầu vang lên tiếng loảng xoảng leng keng, giống như có người đang cầm nồi niêu xoong chảo đánh nhau vậy. Hắn cầm sùi cảo, quăng vào nồi giống như quăng bom, nước sôi bắn tung tóe, khiến hắn sợ tới mức ôm đầu nhảy dựng, đáng vẻ chật vật khiến người ta không nhìn nổi.

"Đề tôi giúp anh nhé?" Phía sau truyền đến giọng nữ sợ sệt, Xuyên Quân nhìn lại, Tiểu Lâu xắn tay áo đứng ngoài cửa bếp, anh cũng không khách khí, vội vàng nhét thìa dũa vào tay cô, khắp khiêng chạy khỏi phòng bếp, trong lòng còn cảm khái, lại là một Kiều Kiều nữa à...

Xuyên Quân ngồi trên sofa ăn hùng hục không để ý đến hình tượng, gặm một miếng đầy, anh lúng búng hỏi: "Sao cô lại biết anh Kiều?"

Trên gương mặt tái nhợt của Tiểu Lâu hiện lên một vệt đỏ ửng. Cô cúi đầu nhẹ giọng nói "Anh Kiều... đã cứu tôi..."

"À..." Xuyên Quân rất là khoa trương gật đầu, thảo nào, bình thường anh em có chuyện, Kiều ca đều lười hỗ trợ, hóa ra anh hùng người ta chỉ cứu mỹ nhân thôi.

Xuyên Quân cười xấu xa ghé sát lại nhìn Tiểu Lâu, thần bí hỏi: "Nói thật đi, cô thích anh Kiều của tôi phải không?"

Vệt đỏ ửng trên mặt Tiểu Lâu lại càng lan rộng, lại còn sốt ruột xua tay phủ nhận, lại giống như giấu đầu hở đuôi...

Kiều Mặc lạnh mặt đi về nhà, bàn tay cầm tay một cô bé. Cô bé phải cố hết sức mới theo kịp bước chân của anh, anh lại giống như không nhìn thấy, vẫn không để ý mà bước đi rất nhanh. Anh vẫn còn đang rất tức giận vì chuyện lúc sáng. Buổi sáng, từ nhà ông Bảy đi ra, anh phải đi vòng vèo hết đường to ngõ nhỏ mới tìm được cô em gái đang chơi vui quên trời đất với cậu công tử nhà giàu kia. Tóc đã bị mồ hôi làm ướt, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng đầy vết bẩn, áo bông trên người đã sớm cời ra không biết quăng đi chỗ nào rồi. Lúc anh tìm được bé, bé đang đứng trên bờ tường, kiễng chân, đưa bàn tay nhỏ bé lên gỡ nhũ băng dưới mái hiên nhà người ta xuống. Thằng nhóc kia đứng bên dưới lo lắng nhắc nhở gì đó. Cô nhóc cầm hai cột nhũ băng thật to trong tay, quay đầu cười vui vẻ với thằng bé, lại đột nhiên bị trượt chân, rơi từ trên bờ tường xuống. Nếu anh không chạy nhanh tới, nếu anh không đỡ được bé, vậy...

Một khắc kia, anh cảm thấy trái tim mình như nhảy khỏi lồng ngực. Anh ôm chặt cô bé vào lòng, chặt đến mức như muốn bẻ gãy xương cốt của cô. Trái tim vừa trở về đúng chỗ, trong lòng lại tràn ngập lửa giận. Anh ấn cô bé nằm trên đùi mình, hung hăng phát mông bé, lại lập tức đau lòng kéo bé vào trong lòng. Mười mấy năm sống với nhau, đây là lần đầu tiên anh đánh bé. Anh vốn không muốn đánh, nhưng lúc anh giơ tay lên, thằng bé kia lại ngăn cản anh, anh không biết lúc đó mình nghĩ gì, có lẽ là bị chọc tức, có lẽ là... anh thực sự coi cô bé kia như vật sở hữu của mình, không cho phép người khác xen vào, cho nên lúc bị ngăn cản lại càng tức giận mà hạ tay.

Kiều Kiều không khóc, cô bé biết mình sai rồi, làm cho anh hai lo lắng. Từ ngõ nhỏ nhà ông Bảy đến nhà chú Sơn, cô bé không dám nói một câu, chỉ gắt gao nắm chặt tay Kiều Mặc, chỉ sợ Kiều Mặc cả đời không thêm đề ý đến cô bé nữa. Chú Sơn giữ bọn họ lại ăn cơm trưa, Kiều Mặc lại buống bình kéo Kiều Kiều về nhà. Hiện tại anh không muốn làm gì nữa cả, chỉ muốn về nhà, giữ mình và Kiều Kiều trong không gian nhỏ hẹp kia, không cho phép người khác quấy rầy.

"Anh hai..." Kiều Kiều lao đảo đi theo Kiều Mặc, có chút ủy khuất, anh hai từ lúc đó tới giờ không thêm đề ý tới cô bé. Cô bé không sợ anh hai đánh mình, mắng mình. Cô bé chỉ sợ anh hai không thêm đề ý tới mình nữa, bé sợ, sợ bị bỏ rơi...

Kiều Mặc không đáp lời, nhưng thả chậm bước chân để cô bé có thể theo kịp. Kiều Kiều cảm nhận được động tác của anh hai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút ý cười. Cô bé sục sục mũi, tội nghiệp nói: "Anh hai... em lạnh."

Bước chân Kiều Mặc không ngừng lại, vẫn đi đằng trước không chút thay đổi. Thấy anh hai không có phản ứng gì, Kiều Kiều cảm thấy thất bại, cúi đầu đi theo bước chân anh. Mới đi được vài bước, thân mình lại bị người khác ôm lấy, cuốn vào lồng ngực ấm áp quen thuộc. Kiều Kiều vội vàng vươn tay ôm chặt cổ Kiều Mặc, hơi đặc ý nhỏ giọng nói: "Em đã sớm biết anh hai thương em mà..."

Kiều Mặc buồn bực cúi đầu trừng mắt nhìn cô bé, tức giận nói: "Em cũng biết thế à?"

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Kiều Mặc đầy vẻ tức giận, Kiều Kiều vội vàng hôn một cái lấy lòng, quy củ nói: "Anh hai, em sai rồi, về sau em không dám nữa. Anh hai đừng tức giận nữa, về sau chuyện gì em cũng nghe lời anh mà, anh nói thế nào thì là như vậy, anh cho làm gì thì em làm đó, chuyện gì cũng nghe theo anh hai. Em cam đoan sẽ thực ngoan, thực ngoan!"

Kiều Mặc nhìn cái miệng nhỏ nhắn mấp máy kia, nổi tức giận cũng xẹp bớt. Qua năm mới, lớn hơn một tuổi, cái miệng nhỏ này càng ngày càng lưu loát: "Nhớ kỹ, đây là chính em nói đấy nhé!"

Kiều Kiều mở to cặp mắt sáng ngời, son sắt gật đầu. Kiều Mặc phụng phịu nheo mắt cô bé, ra vẻ nghiêm khắc nói: "Về sau còn tái phạm, xem anh hai phạt em thế nào!"

Kiều Kiều chẳng hề đề ý quệt miệng, rất là tự tin cười nói: "Anh hai không nỗ đầu mà!"

Kiều Mặc không phân bác, chỉ ôm chặt thân thể bé nhỏ trong lòng, trầm mặc bước đi nhanh hơn. Lúc Kiều Kiều mệt mỏi buồn ngủ, mơ hồ nghe thấy một giọng nói trầm thấp khe khẽ vang lên bên tai: "Bé cưng, thực xin lỗi, về sau sẽ không..." Thực xin lỗi, anh hai không nên đánh em.

Có lẽ dọc đường đi cũng không phải là anh đang giận cô bé, anh chính là đang giận bản thân mình, giận mình sao lại nóng giận, không lý trí mà đánh cô bé...

Có lẽ là vì vội về nhà, con đường dường như lại càng dài hơn. Lúc đi tới cửa nhà, thần kinh căng thẳng đột nhiên trầm tĩnh lại, nhưng vừa mở cửa nhà, anh lại thấy phiền não đập vào mặt. Cô gái thanh tú sắc mặt tái nhợt đứng lên, cặp mắt trong suốt nhìn anh, vẻ mặt ngưng ngóng gọi: "Anh Kiều...", mà người anh em của mình lại đứng một bên cười trộm nhìn thật muốn ăn đòn...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bắt Đầu Mới

Trong phòng khách nhỏ hẹp, không khí thật nặng nề. Tiểu Lâu khúm núm bất an ngồi trên sofa. Kiều Mặc vào nhà nhưng không nói một lời nào. Anh ôm Kiều Kiều vào phòng ngủ. Xuyên Quân ăn no rùng rợn ngồi tựa vào ghế sofa chờ coi phim hài.

Một lúc sau, Kiều Mặc lạnh lùng đi đến ngồi đối diện Tiểu Lâu. Anh cau mày nhìn cô ta một lúc. Tiểu Lâu cúi đầu, hai má hơi ửng đỏ. Cô liềm liềm cánh môi khô khốc, muốn nói gì đó lại thôi. Xuyên Quân trừng mắt nhìn hai người.

Tuy Kiều Mặc thờ ơ với mọi chuyện xung quanh, nhưng không đến nỗi quên cô gái trước mặt là ai. Đối với cô ta, anh chẳng có chút cảm giác đặc biệt nào cả. Vì anh không đề ý nhiều đến chuyện đã xảy ra với cô gái ấy. Nhưng cô gái này lại một lần nữa xuất hiện ở nhà anh, lòng anh nảy lên một chút chán ghét. Anh chán ghét tất cả những ai quấy rầy cuộc sống yên bình của anh, không hẳn là nhắm vào Hà Tiểu Lâu.

Đánh giá cô gái tiểu tụy trước mắt, Kiều Mặc rút một liều thuốc, châm lửa, rít một ngụm khói. Anh cau mày day day huyết thái dương, giọng điệu có chút không kiên nhẫn: "Cô có việc gì hả?"

Tiểu lâu ngồi thẳng lưng, hai bàn tay thô ráp kéo kéo góc áo. Cô mấp máy môi, nói quanh co: "Kiều đại ca... Em... Ông bà chủ vừa đuổi việc em. Em muốn tìm một công việc mới. Nhưng vừa qua năm mới... Ở Lăng Hải em không quen biết ai cả. Kiều đại ca, anh là người tốt. Em thật sự không có cách nào khác, đành tìm anh xin giúp đỡ..." Giọng Tiểu Lâu hơi nghẹn ngào. Cô cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm khuôn mặt, nhưng mu bàn tay đã ướt nhẹp vì nước mắt.

Thành phố đang phát triển không ngừng, nhưng tình cảm giữa người với người càng ngày càng nhạt nhòa. Cô cũng trình bày rõ tình cảnh của mình với ông bà chủ, nhưng họ chẳng chút cảm thông, ngược lại đuổi cô đi thật nhanh. Tiền kiếm được nửa năm qua cô đã gửi hết cho em trai. Trong túi cô không còn một đồng, thậm chí ngay cả nơi đặt chân cũng không có. Đêm giao thừa nhà nhà sum vầy hạnh phúc, cô đi lang thang trên đường cái. Cô sớm đã nghĩ đến Kiều Mặc, nhưng cô rụt rề và xấu hổ phải nhờ vả người xa lạ. Nhưng cô biết mình cùng đường rồi, không còn cách nào khác nữa.

Nghe câu nói đứt quãng của cô, Kiều Mặc lại rít một ngụm thuốc. Anh đứng lên đi vào phòng ngủ, chỉ chốc lát sau lại đi ra. Anh đặt một xấp tiền trước mặt cô, thản nhiên nói: "Cầm số tiền này mua vé xe về quê đi. Cô không thích hợp ở Lăng Hải."

Tiểu Lâu vội hát tiền sang một bên, hai mắt ầm ầm khóc kể: "Kiều đại ca, em không nhận tiền của anh... Em không về nhà được... Về nhà là cha dượng sẽ tra tấn em đến chết mất..."

"Thế rốt cuộc cô muốn làm gì?" Kiều Mặc dè dặt thuốc vào gạt tàn. Nhìn bộ dạng khóc lóc thảm thương của Tiểu Lâu, giọng điệu của anh vẫn bình tĩnh như trước. Không phải anh lạnh lùng, anh đã trải qua rất nhiều chuyện rồi. Rất ít chuyện có thể dấy lên nỗi thương cảm trong lòng anh.

Tiểu lâu lấy tay quệt nước mắt. Cô ngẩng đầu cẩn thận nhìn Kiều Mặc, gương mặt hơi mất tự nhiên cũng hơi nhăn nhó nói: "Kiều đại ca... Em không muốn về nhà, Em có thể giặt đồ, nấu cơm, việc nặng gì em cũng có thể làm được, chỉ cần một nơi để ở là được..."

Kiều Mặc hơi ít nói, nhưng anh rất nhanh nhẹn quyết đoán, nói một không hai. Đối với cô gái nói một tí là xấu hổ, do dự, anh hơi mất kiên nhẫn. Không đợi cô nói xong, anh đã cắt ngang: "Không muốn về nhà. Vậy thì cầm đỡ số tiền này thuê phòng ở. Đợi sang năm mới lại tìm một công việc khác."

Không biết Tiểu Lâu lấy dũng khí từ đâu, cô đột nhiên nhìn thẳng đôi mắt âm trầm của Kiều Mặc, mong chờ hỏi: "Kiều đại ca, em có thể ở nhà anh..."

"Không được!" Kiều Mặc quả quyết cự tuyệt. Anh cảm ghét người lạ xâm nhập vào cuộc sống của anh. Kiều Mặc đứng lên nhét tiền vào tay Tiểu Lâu, lạnh nhạt nói: "Tôi chỉ có thể giúp đỡ cô như vậy thôi."

Cuộc sống khó khổ rèn luyện tính cách con người. Tuy cả hai đều có hoàn cảnh nghèo khổ giống nhau, nhưng tính cách Kiều Mặc mạnh mẽ cực kì, đôi lúc còn có chút biến thái cô chấp, Tiểu Lâu thì ngược lại, cô ta quá dỗi yếu đuối. Khi bị bắt nạt, cô ta không dám phản kháng, hoặc khi nhận được ý tốt của người khác, cô ta không bao giờ từ chối được. Giống như lúc này đây, đối diện với sự lạnh nhạt của Kiều Mặc, nhỡ ra cô ta nên rụt rề từ chối, nhưng cô vẫn cẩn thận cất số tiền ấy đi, về mặt đáng thương nhìn Kiều Mặc, níu kéo chút hy vọng rằng anh sẽ đổi ý. Nhưng vô vọng, cô đành buồn bã ra ngoài.

Đối với hành động của Kiều Mặc, Xuyên Quân rất bất mãn. Cậu ta nhào người dựa vào tay vịn của sofa, cất giọng như kiểu cậu ta là một người từng trải, dạy dỗ Kiều Mặc: "Anh Kiều, anh làm như vậy là không đúng. Cô gái ấy đến đường cùng nên mới phải làm thế, sao anh nhẫn tâm đến nỗi đuổi cô ấy ra ngoài như thế?"

Kiều Mặc khinh thường cười, không nhanh không chậm trả lời:

"Chú thương hương tiếc ngọc như vậy, sao không dẫn cô ta đến chỗ chú đây. Chẳng ai thêm cản đâu!"

"Em cũng định vậy, nhưng cô ấy chương mất em đó. Người cô ấy coi trọng là Kiều đại ca cơ mà." Xuyên Quân cười rất đáng khinh. Hắn quàng vai của Kiều Kiều, về mặt bà tám nói: "Anh Kiều, sao anh quen được con nhỏ đó vậy? Trông cũng xinh phết..."

Kiều Mặc hất cái quàng tay chó má của Xuyên Quân ra, cười lạnh nói: "Xuyên Quân, mày nên cút được rồi đó."

Nghe xong Xuyên Quân lập tức nghiêm túc trở lại. Hắn cười nịnh một cái rồi cúi đầu thờ dãi: "Anh Kiều, đừng giận. Cho em ở nhờ vài ngày, dù sao em cũng là người bệnh mà. Cái chỗ em đang ở như cái ổ chó í..."

Kiều Mặc nghĩ gì làm nấy, đầu thềm nghe Xuyên Quân nói hươu nói vượn, ngay lập tức đuổi cậu ta ra ngoài. Xuyên Quân đành ừ đột quay về ổ chó của mình.

Cửa phòng đóng lại. Trong phòng yên tĩnh kì lạ. Bên ngoài có ồn ào, náo nhiệt đến đâu cũng không liên can đến anh nữa. Trong ngôi nhà nhỏ ấm cúng này, chỉ còn lại anh và Kiều Kiều đang say ngủ trong phòng. Chẳng còn ai quấy rầy. Thật tốt! Đứng dậy đi vào phòng ngủ. Cô bé vẫn đang say giấc nồng. Kiều Mặc nằm bên cạnh bé, ngắm khuôn mặt ngủ say của bé. Nghe hơi thở nhẹ nhàng của bé, lòng anh mềm nhũn. Anh không muốn động dậy làm gì cả, chỉ muốn nằm đó ngắm bé, bảo vệ bé. Hai người lại cùng nhau trải qua một năm nữa. Anh muốn cùng bé cứ thế qua một năm, lại một năm nữa, vĩnh viễn không bao giờ xa rời...

Chương 27: Phiền Nao

Editor: Mặc Mặc

Beta: Kim Hoàn Lương

Đông đi xuân lại đến, tuyết đã dần tan, thành phố Lăng Hải rốt cuộc cũng nhìn thấy được mặt trời, hoa đào nở rộ, gió đưa liễu múa, ánh mặt trời ấm áp, làn gió dịu dàng, nơi đây đang tràn ngập hơi thở của mùa xuân. Tập đoàn tài phiệt lớn nhất của thành phố Lăng Hải chính là tập đoàn Cổ Nặc đã quyên tặng 5000 vạn cho trường trung học trực thuộc đại học Lăng Hải tu sửa cơ sở vật chất, mọi người đều biết tổng giám đốc Cổ Bách Lâm rất yêu con trai mình nên đã chu cấp tiền cho trường học, vì vậy mà các giáo viên ở đây đều đối với Cổ Diệc Tiêu có thái độ đặc biệt.

Hôm nay là ngày tập đoàn Cổ Nặc tổ chức lễ quyên tặng, ở trường học không khí vui mừng như là lễ kỉ niệm ngày thành lập trường nhưng đối với Kiều Kiều thì hôm nay cũng chẳng khác nào những buổi đi học thường ngày. Kiều Kiều gần đây đang có phiền não, bởi vì bé cảm thấy có ai đó đang muốn cướp anh hai của bé, mà người đó không phải ai khác, chính là cô gái anh hai mới quen năm ngoái - Hà Tiểu Lâu.

Hôm đó Kiều Kiều đi tới tiệm sửa xe cùng Kiều Mặc, Hà Tiểu Lâu về mặt vui sướng tìm tòi, hóa ra là cô ấy ở một tiệm sửa xe ở gần đây, lúc đi ngang qua tiệm sửa xe Thịnh Hành nhìn thấy Kiều Mặc nằm trên xe đẩy sửa xe liền cảm thấy thích, từ đó về sau mỗi ngày cô ấy đều đến tiệm sửa xe này, giữa trưa thì liên xung phong nhận việc nấu cơm vì Kiều Mặc. Đối với ý tốt của cô gái này Kiều Mặc cũng không nghĩ sẽ nhận lấy. Nhưng Xuyên Quân và A Nại thì lại thích cô gái hiền lành này, vừa lúc Kiều Kiều bắt đầu vào năm học không có ai nấu cơm cho bọn họ, Kiều Mặc nghĩ nếu cô nàng tình nguyện đến thì cũng sẽ tự đi, hoặc cùng lắm đến lúc đó trả cho cô ấy ít tiền coi như là tiền công thuê đi.

Mặc dù Kiều Kiều mới có mười hai tuổi thôi, rất nhiều chuyện cô bé không hiểu nhưng cũng lơ mơ biết được một chút gì đó, bé phát hiện cái cô gái kia thường nhìn trộm anh hai của bé, hơn nữa mỗi lần nhìn mặt đều đỏ ửng, điều này làm cho bé có cảm giác thật...đáng ghét mà. Dù vậy nhưng bé cũng cảm thấy mình không nên bực bội với Hà Tiểu Lâu, cái đầu nhỏ của bé làm sao có thể hiểu được những điều này, chính vì vậy mà bé thật là "rối rắm", thật "phiền não".

Trừ việc đó ra cũng có một chuyện khác làm cho bé thật "phát cáu", đây là người luôn luôn không liên quan tới bé là Cổ Diệc Tiêu lại bắt đầu quản lí bé, càng ngày càng quản nhiều thứ, có chút bá đạo. Đi học mà lo lắng cậu cũng quản, cùng Ú ăn cơm tám chuyện cậu cũng quản, ngay cả khi chính bé buồn rầu trầm lặng cậu cũng muốn quản, cậu sẽ không nói cái gì hoặc ngăn cản làm gì nhưng mặt cậu sẽ không biến sắc nhìn chăm chăm vào bé, nhìn đến khi bé cảm thấy mất tự nhiên, không được thoải mái sau đó quay lại trừng cậu nhìn cậu thì cậu mới đành thỏa hiệp. Giống như lúc này, Kiều Kiều vì không thích trường học ồn ào náo nhiệt nên cô bé trốn vào một cái góc sáng sủa để đọc sách, dù tay cầm sách nhưng hồn thì lại bay đi mất về bên Kiều Mặc, rồi về mặt bé như là đau khổ thở dài một hơi, sau đó lại phát hiện cái tên kia đang trầm mặc đứng ở bên cạnh từ trên cao nhìn xuống chỗ bé, chỉ tiếc là hôm nay Kiều Kiều không có sức mà "đấu pháp" với cậu, vì vậy liền vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình ý bảo cậu ngồi xuống rồi lại tiếp tục ôm gối ngủ người.

Cổ Diệc Tiêu nhìn bé một cái, sau đó ngồi xuống chỗ bé vừa chỉ, hai người cùng nhau lặng lẽ ngồi tại cái góc nhỏ này, thật không hòa hợp với bên vườn trường đang náo nhiệt kia. Thế rồi Cổ Diệc Tiêu lại chủ động mở miệng: "Cậu làm sao vậy?"

Kiều Kiều đem cái túi nhỏ tựa vào đầu gối rồi quơ quơ cái tay, bé không muốn cùng tên này chia sẻ tâm sự, hoặc nói chính xác thì là cái bí mật nhỏ của bé. Cổ Diệc Tiêu cũng không nói lời nào nữa, cả hai chìm vào lặng lẽ, cho tới tận bây giờ cậu đều không có bạn bè, thậm chí ngay cả người thân cận cũng không có, ngày đó khi cô bé này kéo tay cậu đang đánh nhau chạy khỏi cái ngõ nhỏ ấy, rồi đứng ở đầu tường hướng cậu cười nghịch ngợm, trộm đem cầu tuyết nhét vào trong cổ của cậu, rồi lại còn sai bảo cậu làm cái này cái kia.... Thế nhưng từ trước tới nay cậu chưa bao giờ có cảm giác vui vẻ như thế, cái cảm giác thật nhẹ nhàng, ấm áp, ngọt ngào làm cho cậu tham lam luyến tiếc. Thực ra cậu cũng không giống như các bạn học khác nghĩ là một người kiêu ngạo, chẳng qua là cậu không biết cách sống chung với người khác, cậu luôn ở trong cái vỏ bọc tự mình tạo ra, không biết phải thoát ra ngoài như thế nào, mà cũng chính cái vỏ bọc này lại ngăn cản người khác tới gần cậu. Thế nhưng Kiều Kiều lại đem nó xé bỏ, có lẽ ở trong mắt Kiều Kiều cậu cùng với người khác không có gì khác biệt, tuy rằng cậu không hay nói chuyện, tuy rằng trong nhà cậu rất nhiều tiền, tuy rằng ngày hôm nay bố cậu ở trường học được hơn nghìn ánh mắt chú ý tới nhưng mà cậu cũng là bạn học của cô bé, mà so với bạn học thì có lẽ là gần hơn một chút, là bạn cùng bàn. Nhưng cô bé lại không thích đi học, cũng không muốn cùng đám bạn bè của mình chơi, cô bé đang muốn về nhà gặp anh trai, nhìn xem có phải chị Hà Tiểu Lâu lại đến tiệm sửa xe hay không, có phải chị ấy lại ở đó nhìn trộm anh hai của bé hay không.

Kiều Kiều lớn đến từng này cũng chưa từng có phiền não như vậy, trong lúc suy nghĩ lại cảm cái cặp sách của mình vung loạn lên rồi đột nhiên nổi giận dùng sức ném cặp sách xuống đất, miệng còn tức giận quát lớn: "Đáng ghét mà....." Cổ Diệc Tiêu nghi ngờ nhìn bé, đây là bị làm sao vậy? Tự dưng lại nổi giận, hình như là từ lúc khai giảng tới giờ, không phải, là từ sự việc năm ngoái cậu vẫn thấy cô bé rất im lặng, thậm chí thì thoảng còn cùng cô bé và cái đám bạn bè của cô bé cùng nhau vui đùa nữa mà.

"Rốt cuộc thì cậu bị sao vậy?"

"Ai cần cậu quản!" Thái độ của Kiều Kiều rất không tốt, liếc mắt một cái nhìn sắc mặt âm trầm của Cổ Diệc Tiêu liền thở hắt hắt nói: "Mọi người đều ở trong hội trường nghe bài phát biểu của bố cậu, sao cậu lại ở đây làm gì?"

Cổ Diệc Tiêu nghe xong lời của cô bé thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền cúi gầm xuống, không nói lời nào đứng dậy rồi đi. Kiều Kiều quệt miệng nhìn bóng dáng cậu rời đi, tính trẻ con nổi lên hừ một tiếng, hất cánh tay nhỏ theo hướng Cổ Diệc Tiêu rời đi, lúc này cô bé gặp ai cũng đều cảm thấy khó chịu.

Ở trong hội trường, lễ quyền góp cũng đã chấm dứt, hiệu trưởng cung kính dẫn Cổ Bách Lâm đi thăm trường một vòng. Cổ Bách Lâm dẫn đầu vẫn luôn mỉm cười, bộ dạng nho nhã mà tôn quý, từ xa liền nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang tiến lại gần, vừa đi vừa cúi đầu không nhìn người khác giống như là đang mang theo nhiều oán hận. Mắt thấy cô bé sắp đụng vào người khác mà đưa nhóc kia tựa như không hề biết, bước chân Cổ Bách Lâm cũng nhanh lên, vurun bàn tay to ngăn không cho đứa nhỏ sắp đâm vào người khác kia bước tiếp, sau đó hiền từ nói: "Nhìn đường cẩn thận, đừng để bị ngã!"

Kiều Kiều ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, cảm thấy không phải người quen thì cũng không cần cùng ông ấy "vô nghĩa", hôm nay tâm trạng của bé rất là không tốt, nếu là trước đây cô bé nhất định sẽ lễ phép chào hỏi một tiếng: "Chào chú!" nhưng hôm nay thì cái gì cũng không muốn làm. Bé đem bàn tay của Cổ Bách Lâm đang đặt trên vai mình đẩy ra rồi tiếp tục đi về phía cửa. Hiệu trưởng thấy vậy liền nổi giận, đây là cái thái độ gì đây? Kể cả người trước mắt không phải là đại thần tài mà trường học cần nịnh bợ thì cũng phải có lễ phép chào hỏi chứ. Hiệu trưởng bèn kéo lấy Kiều Kiều lại, trầm giọng quát: "Tại sao lại không có lễ phép như vậy? Em là học sinh lớp nào? Tên là gì?"

Kiều Kiều quay đầu hai má tức giận nhìn hiệu trưởng, đối với câu hỏi của hiệu trưởng dường như không để ý tới, Cổ Bách Lâm cảm thấy cô bé này thật kiên cường có cá tính bèn vươn tay kéo cô bé đến gần mình rồi ôn tồn nói với hiệu trưởng: "Hiệu trưởng Phạm, tôi rất thích bạn học sinh nhỏ này, có thể cùng cô bé nói chuyện không?" Giọng điệu thương lượng nhưng thực chất là không cho phép từ chối.

"Đương nhiên, đương nhiên là được...." Hiệu trưởng thay đổi bộ dạng nghiêm khắc vừa rồi, cúi đầu khom lưng đối với Cổ Bách Lâm đang thờ dài, cười đến trên mặt đầy nếp nhăn.

Cổ Bách Lâm vốn định kéo Kiều Kiều đi dạo trong vườn trường nhưng lại nhận ra cô bé này luôn cúi đầu không nhìn ông, lại còn buông bình muốn rút cánh tay đang bị ông nắm chặt trong tay ra, mảy Cổ Bách Lâm nhẹ nhàng nhủ lại, xoay người đem bé bế lên, rồi dùng âm thanh chỉ hai người mới nghe được nói nhau dịu dàng hỏi: "Kiều Kiều làm sao vậy? Không vui ư?"

Kiều Kiều đối với cảm giác bị người khác ôm thật khó chịu, bé là cô gái đang lớn, đối với người ngoài đụng chạm da thịt ngày càng cảm thấy chán ghét, bé không muốn giống như con búp bê, ai cảm thấy bé đáng yêu liền tới gần ôm ấp xoa nắn, nhưng có một điều khác biệt đó là bé ngày càng thích anh hai gần gũi với bé. Cổ Bách Lâm đem bé ôm trong ngực, ông cảm thấy có một cảm giác rất quen thuộc, giống như là cảm giác của một người cha, đối với Cổ Diệc Tiêu con trai của mình ông vẫn cảm thấy có gì đó ngăn cách, Cổ Diệc Tiêu từ bé tới giờ vẫn chưa hướng ông làm nũng, cũng không xin xỏ ông cái gì, lúc nào cũng trung ra bản mặt lạnh lùng, không bao giờ chủ động cùng ông nói chuyện, càng không nói đến tâm sự cùng nhau, có lẽ cha con lúc ấy đều có mâu thuẫn, không thể gần gũi với nhau càng không nói đến việc thân thiết. Nhưng bây giờ khi ôm cô bé này, nhìn thấy bé vì tức giận mà cái môi vênh lên, tâm ông bỗng như có gì đó chạm à, ông cảm nhận được bọn họ vốn là nên như thế này, nên gần gũi với nhau như vậy, bằng không sao ông lại thấy nhớ cô bé như thế chứ, lúc gặp bé thì tâm trạng ông luôn rất tốt, lúc nào cũng muốn chiều chuộng yêu thương bé, có lẽ ông nên nhận bé làm con gái nuôi cũng nên....Cổ Bách Lâm cảm thấy thái độ của mình với Kiều Kiều có chút kì lạ, từ trước tới giờ ông đều muốn có một người ở bên cạnh mình, ông lại còn rất thích cô bé này, vì cái gì mà ông lại không đem cô bé về bên cạnh mình chứ?

"Chú á, chú buông ra đi!" Thấy ông chú này vẫn không buông mình ra, Kiều Kiều bắt đầu thấy nóng nảy, tay nhỏ bé chống ở ngực ông, âm thanh có chút nức nở: "Con phải về nhà! Con phải về nhà!"

Cổ Bách Lâm thấy thế, vội vàng nhẹ giọng an ủi: "được được, chú đưa con về nhà!"

"Không cần, chú đáng ghét!" Kiều Kiều dùng sức vặn vẹo thân thể khỏi cái ôm của ông, sau đó cũng không thèm liếc Cổ Bách Lâm một cái liền hướng về phía cổng trường đi, Cổ Bách Lâm hướng Cổ Diệc Phàm đang đứng bên cạnh thấp giọng phân phó:

"Đi theo cô bé, đừng để xảy ra chuyện gì!"

Cổ Diệc Phàm gật đầu rồi đi, Cổ Bách Lâm xoay người định cùng hiệu trưởng nói chút chuyện thì bỗng như nhìn thấy thấy gì đó, quay lại thì thấy một cậu bé đứng cách đó không xa, về mặt âm trầm đang nhìn về phía ông, sau đó lại xoay người đi để lại cho ông cái bóng dáng đang khuất dần...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gả Cho Anh

Edit: Thùy Lưu ly

Beta: Kim Hoàn Lương

Kiều Mặc nâng cánh tay lau mồ hôi trên trán, thoáng nhìn cô bé ngồi bên cạnh hai tay chống má đang chuyên chú nhìn anh. Sau khi gửi cho cô bé một nụ cười đầy cung chiều, lại quay đầu tiếp tục công việc của mình. Nhưng anh chợt nhận ra có gì đó không đúng, anh mạnh mẽ quay đầu nhìn cô bé cách đó không xa, cau mày trầm giọng hỏi: "Hôm nay sao em về sớm như vậy?"

Kiều Kiều đứng lên, về mặt uất ức, chậm rãi bước đến chỗ Kiều Mặc, ghé đầu vào lưng của anh, ôm cổ anh từ phía sau. Kiều Mặc cảm nhận được sự khác thường của cô bé, nhanh chóng tháo bao tay bản trên tay xuống, giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của bé trước ngực mình, lo lắng hỏi: "Có chuyện gì

vậy, bé cưng?”

Cái đầu nhỏ đang dán trên lưng của anh lắc lắc, im lặng không nói lời nào, Kiều Mặc không cần quay đầu cũng có thể khẳng định cô bé trên lưng mình đang chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt đáng yêu nhắn thành một khối, khiến người khác vừa nhìn đã nhận không được muốn yêu thương.

Kiều Mặc hơi nghiêng đầu hôn lên cánh tay đang thân thiết ôm mình, cõng cô bé trên lưng, vô cùng tiếc hận, vô cùng buồn bực nói: "Bây giờ bé cưng có chuyện gì cũng không muốn nói cho anh hai nữa rồi..."

"Anh hai, em không có..." Kiều Kiều dựa đầu vào hõm vai của Kiều Mặc, tội nghiệp cầu xin nói: "Anh hai, hôm nay về nhà sớm được không?"

Kiều Mặc ngồi xổm xuống, đem cô bé trên lưng thả xuống dưới, quay đầu cầm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy uất ức của bé, nhẹ giọng trung cầu ý kiến: "Chờ anh hai thay quần áo trước, được chứ?"

Kiều Kiều lắc đầu không chịu, Kiều Mặc ngoắc ngoắc cái mũi của bé, cười cưng chiều: "Được, nghe bé cưng, cái gì cũng đều nghe bé cưng, vậy là được rồi hả?"

"Thật?" Nghe thấy thế, rốt cuộc Kiều Kiều cũng lấy lại tinh thần một chút, đôi mắt to tròn, trắng đen rõ ràng cũng có thần thái hơn.

"Bé ngoan!" Kiều Mặc cưng chiều xoa loạn một đầu tóc ngắn của bé, nhẹ nhàng ôm bé vào trong lòng, nói một tiếng với A Nại đang bận việc bên kia rồi nhanh chóng rời khỏi.

A Nại vốn dĩ đang bận việc nhưng khi nhìn thấy Kiều Kiều đáng nhẽ đang ở trường học nhưng giờ lại được Kiều Mặc ôm vào ngực, nghi ngờ, lo lắng hỏi: "Kiều Kiều làm sao vậy?"

Kiều Mặc cưng chiều nhìn cô bé trong lòng, vẻ mặt hiểu rõ nhưng cũng không nói ra: "Chắc là mệt mỏi thôi, A Nại, tôi đi về trước, chú vất vả rồi!"

...

Hai người họ vừa ra tới xe đã nhìn thấy một người phụ nữ thanh tú đơn bạc đi tới, trong tay mang theo túi lớn túi nhỏ, người phụ nữ này lúc nhìn thấy Kiều Mặc vẻ mặt có chút co quắp, cười ngượng ngùng vô cùng: "Kiều đại ca, anh..."

Kiều Mặc cảm giác được cánh tay đang ôm cổ mình của cô bé trong lòng đột nhiên dùng sức, thân thể có chút khựng lại, lại thêm xác định ý nghĩ của mình, chỉ là tâm tình của anh lại mặc danh kỳ diệu tốt lên không ít, khóe miệng không tự giác tràn ra một chút tươi cười, khó được lại cùng người phụ nữ trước mặt nói vài câu: "Bé cưng mệt mỏi, tôi mang cô bé về nhà nghỉ ngơi..."

Người phụ nữ xấu hổ muốn làm gì, lại phát hiện Kiều Mặc đã nhấc chân muốn rời khỏi. Nhanh chóng đuổi theo muốn nói lại không được nên chỉ có thể thất vọng nhìn bóng dáng anh rời đi...

Trong phòng, Kiều Kiều giống như một cái đuôi nhỏ của anh, nhắm mắt theo đuôi không rời. Kiều Mặc chỉ khẽ cười cũng không nói gì. Vào phòng ngủ thay quần áo, vào buồng vệ sinh rửa mặt, lại xem như bình thường thông thả đến sofa ngồi xuống, mở tivi, xem tiết mục. Kiều Kiều cũng ngồi xuống bên cạnh anh, ôm lấy cánh tay anh, vô cùng thân thiết làm nũng. Kiều Mặc cảm thấy cả người như được một tầng vui sướng gột rửa, thật hưởng thụ...

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô bé nhu thuận giống như một con mèo nhỏ bên cạnh, khóe miệng nổi lên một chút ý cười ác liệt, đứng lên hướng buồng vệ sinh đi đến. Kiều Kiều cũng vội vàng theo sau, hôm nay bé thật sự rất dính người. Đi đến cửa buồng vệ sinh, đột nhiên anh xoay người đối diện với người phía sau, cũng cần thận đỡ lấy thân thể của bé, ngồi xổm xuống, cùng bé nhìn nhau, cố nén cười, thấp giọng nói: "Bé cưng, anh hai muốn đi toilet, còn muốn theo sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Kiều Kiều xấu hổ đến đỏ bừng, xoay người cúi đầu đứng trước cửa buồng vệ sinh cũng không muốn đi ra. Đối với điều này Kiều Mặc cũng không thể lý giải được, mỗi ngày đều bị anh ôm cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ, nhưng sao bây giờ lại thẹn thùng như vậy?

Từ buồng vệ sinh đi ra, cô nhóc kia đứng là vẫn đang dựa vào tường chờ anh, Kiều Mặc thờ dài. Chấp nhận buồn bực một ngày cũng không chịu nói, vẫn là mình đến hỏi thôi. Đi đến sofa, đem cô nhóc đang cúi đầu rầu rĩ không vui ôm ngồi trên đùi mình, trêu mến nâng khuôn mặt nhỏ nhắn càng nhìn càng thích kia lên, nhẹ giọng hỏi: "Bé cưng, nói cho anh hai, vì sao không vui?"

Đôi mắt Kiều Kiều đột nhiên đỏ ửng, ghé vào trong lòng Kiều Mặc, hai má dán trên ngực anh hai, nghe tiếng tim đập có lực, khẩn cầu: "Anh hai... Anh không cần thích chị Lâu được không?"

Kiều Mặc vuốt ve mái tóc mềm mại của bé, ánh mắt luôn sắc bén lúc này lại tràn ngập nhu hòa và cưng chiều: "Được, không thích!"

Kiều Kiều khịt khịt mũi, vươn tay ôm thắt lưng Kiều Mặc, dừng một chút lại tiếp tục cầu xin: "Anh hai... Vậy... Anh hai cũng không cần thích người khác được không?"

"Được, không thích!" Không có ngập ngừng, không có do dự, đối với yêu cầu của bảo bối toàn bộ đều đồng ý. Toàn bộ yêu thương anh đều cho cô nhóc trong lòng kia, anh cũng không có dư thừa tình lực đâu mà đi thích người khác nữa.

"Anh hai... em có phải rất xấu hay không?" Kiều Kiều thấy anh hai đáp ứng sáng khoái như vậy, đột nhiên có chút chột dạ, có phải mình rất tùy hứng? Làm sao có thể yêu cầu anh hai như vậy? Anh Xuyên Quân cũng đã nói anh hai trưởng thành nhất định sẽ kết hôn cưới vợ thôi, nhưng mình lại không nghĩ để anh hai bị người khác cướp mất...

Kiều Mặc ôm cô bé trong lòng lên, dùng cái trán của mình để trên trán của bé, chóp mũi vô cùng thân thiết chạm vào cùng một chỗ, nhẹ nhàng cười nói: “Ai nói? Bé cưng của anh hai là tốt nhất, ai dám nói bé cưng của anh hai không tốt, anh hai sẽ không để yên!”

Kiều Kiêu nhếch môi, hai má hiện ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, im lặng, đột nhiên giống như đã hạ quyết tâm, bé dán trên bạc môi của anh, bất ngờ phun ra một câu: “Anh hai, anh yên tâm!”

Kiều Mặc cảm giác được hơi thở ấm áp của bảo bối phả trên mặt anh, ấm áp, ôn nhu như tâm tình của anh, giống như suối nước nóng, lã lã, thật thoải mái, thật ấm áp, anh miễn cưỡng nói:

“Bé cưng muốn anh hai yên tâm cái gì?”

“Anh hai, anh chờ, em sẽ nhanh chóng trưởng thành, trưởng thành sẽ gả cho anh hai!”

“Bé cưng nói như vậy, là thật sao...” Kiêu Kiêu mỗi lần nói lời này đều khiến lòng anh dâng lên một tia nhảy nhót vui sướng, nhưng cũng biết, dù sao bảo bối cũng còn nhỏ, nói lời này không tránh khỏi có chút tâm tính trẻ con, là vì rất ý lại anh sao...

“Em nói thật!” Kiêu Kiêu đối với nụ cười nhột nhột của Kiêu Mặc rất không hài lòng, rõ ràng bé luôn nói thật, nhưng vì sao mỗi lần anh hai đều cho bé là tính tình trẻ con?

Kiều Mặc ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, cưng chiều nheo nheo, bất đắc dĩ nói: “Anh là anh hai của bé cưng, so với bé cưng cũng lớn tuổi hơn rất nhiều...” Làm sao bây giờ? Anh thật sự lo lắng vấn đề này, nghĩ đến khả năng tồn tại vấn đề, nghĩ làm sao để giải quyết vấn đề này... Thật ra anh cũng đã nghĩ tới rất nhiều lần, vẫn luôn lén lút nghĩ...

Kiều Kiêu trừng mắt to, còn thật chăm chú nhìn Kiêu Mặc, vờ tay nhỏ bé, tinh tế miêu tả mặt mày của anh, biểu tình của bé khiến Kiêu Mặc có một loại ảo giác, bé con thật sự đã trưởng thành.

“Anh hai, em còn hy vọng anh hai càng lớn hơn một chút, như vậy, mười hai năm trước lúc nhặt được em cũng sẽ không vất vả như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không Phải Cô

Edit: Boomie

Beta: Kim Hoàn Lương

Kiều Mặc ngẩn người, anh vẫn tưởng bé không biết, không biết rằng hai người không phải anh em ruột, không biết rằng bé là do anh mười hai năm trước nhặt được, không biết rằng rất có thể bé còn chưa bao giờ gặp mặt cha mẹ mình. Thì ra, tất cả đều là do anh tự lừa dối bản thân, bé đã biết hết tất cả, hiểu được tất cả, chỉ là không nói ra làm anh phải suy nghĩ, phải lo lắng mà thôi. Bé có thể len lén nghĩ đến cha mẹ của mình, mơ ước có sự yêu chiều của ba mẹ, có gia đình đầy đủ ấm áp, bé... có thể nghĩ tới điều này không? Bàn tay to lớn đang đỡ khuôn mặt nhỏ của bé con hơi run run, sự lo lắng chôn giấu tận đáy lòng dần trở thành sợ hãi, Kiêu Mặc cố gắng hết sức mỉm cười, trầm giọng hỏi:

"Bé con, em... nói cái gì?"

Kiều Kiêu lắc đầu, đề lên bàn tay to đang nâng má mình, nhìn thẳng đôi mắt lo lắng của Kiêu Mặc, thật sự nghiêm túc nói:

"Anh, anh phải nhớ kỹ những lời Kiêu Kiêu nói! Không được quên nha!"

Kiều Mặc ôm bé con vào lòng, anh đương nhiên sẽ nhớ thật kỹ những lời bé đã nói, nhưng vấn đề kết hôn qua lời trẻ con này, chỉ cần anh nhớ kỹ là đủ sao?

A Nại nhìn nhìn cô gái cúi đầu ngồi trước mặt mình, giúp cô xới một chén com, thờ dài nhẹ nhàng khuyên nhủ:

"Tiểu Lâu, ăn com đi, anh Kiêu hôm nay sẽ không quay trở lại đâu."

Không hề căng thẳng như trước mặt Kiêu Mặc, ở trước A Nại, Tiểu Lâu có vẻ tự nhiên hơn, cô nhận lấy chén com từ tay A Nại, nhấp miệng, hé giọng hỏi nhỏ:

"Anh Kiêu sao hôm nay về sớm vậy?"

"Hình như là Kiều Kiều có chuyện, vừa mới nhìn thấy em ấy từ trường học về."

A Nại chăm chú ăn cơm, lúng búng trả lời qua loa, Kiều Kiều thì có chuyện gì xảy ra được, chỉ cần Kiều Mặc chăm sóc thì chuyện gì cũng không thể nào xảy ra được. Tiểu Lâu yên lặng một lúc, như là cùng A Nại nói chuyện, lại như là lẩm bẩm một mình:

"Anh Kiều đối xử với Kiều Kiều thật là tốt..."

A Nại cười khề nói:

"Ngay cả cô cũng nhìn ra sao, cô đừng thấy anh Kiều lạnh lùng cả ngày,

nhưng đối với Kiều Kiều thì như là người khác ấy, muốn tốt bao nhiêu có bấy nhiêu, ngay cả mấy anh em chúng tôi đều cảm thấy nuông chiều hơi quá đáng, nhưng dù sao Kiều Kiều cũng là em bé ngoan, không để người khác lo lắng, không sợ bị chiều thành hư..."

Tiểu Lâu im lặng ngồi đối diện vẫn cúi đầu, A Nại không thấy rõ vẻ mặt của cô, mặc dù hẳn thật thà nhưng cũng không phải người ngốc, sao có thể không thấy được, cô gái trước mắt có cảm tình với Kiều Mặc. Suy nghĩ cẩn thận mà nói, A Nại thấy Tiểu Lâu thật sự là cô gái tốt, hiền lành chịu khó, chịu khổ, lại biết thương yêu người khác, tính tình lại tốt, nhất định chăm sóc người khác cũng cẩn thận lắm, nhưng đồng thời, A Nại cũng hiểu, Tiểu Lâu và Kiều Mặc là không thể thành đôi, bởi vì Kiều Mặc không thích mẫu người như Tiểu Lâu. Nhìn cô gái gầy nhỏ trước mặt, A Nại không nở lòng nào, hẳn thờ dài, đặt đĩa lên bàn, nghiêm túc nói:

"Tiểu Lâu, cô thích anh Kiều phải không?"

Tiểu Lâu đờ người, gần như không thấy rõ mà gật đầu. A Nại ngồi thẳng người, trầm giọng nói:

"Tiểu Lâu, đừng trách tôi nói thẳng, cô cùng anh Kiều không phù hợp."

"Vì sao?"- Tiểu Lâu ngẩng phắt lên, giọng bất giác cao lên, nhưng lại như nhớ ra được cái gì, cười tự giễu:

"Tôi biết bản thân không xứng với anh ấy"

A Nại có chút không biết phải làm sao, Phương Thành đã nói chuyện của cô cho mấy người họ biết, bọn họ cũng không có xem thường cô, mà nói thẳng ra, người như bọn họ làm gì có điều kiện để xem thường người khác, không có lý tưởng bao la, mỗi ngày vì kiếm miếng ăn mà cả người hôi hám, không phải không suy nghĩ về tương lai, chỉ cần cưới vợ sinh con, sống bình thường cả đời, ngoài ra cũng chẳng có hi vọng gì xa vời, không có gì đáng để nói.

"Không phải như cô nghĩ đâu, có câu này có thể cô không thích nghe, cô rất yếu đuối, cô coi anh Kiều là chỗ dựa vững chắc vì anh ấy cho cô cảm giác an toàn, nhưng điều anh Kiều không cần nhất chính là sự yếu đuối, anh ấy kiên cường sống, từ nhỏ đến lớn, xưa là một mình, nay có thêm Kiều Kiều sống cùng anh ấy..."

"Nhưng Kiều Kiều cũng là cô bé yếu đuối"

Đối với sự phản bác của Tiểu Lâu, A Nại buồn cười, cô ấy đang ghen tỵ với bé Kiều Kiều sao? Ghen với cô bé con chưa tới mười hai tuổi, chưa biết yêu đương là gì sao? Nhưng sau nhiều lần, người đàn ông trải qua bao thăng trầm cuộc sống ôm cô gái nhỏ trong lòng, đứng trước mặt hắn, lúc đấy hẳn không khỏi than thở, trực giác phụ nữ cảm có sai mà. Nhưng hiện tại, hắn không hề có chút e ngại nào cho việc tình cảm Kiều Mặc cùng Kiều Kiều sẽ lệch khỏi quỹ đạo.

"Đối với anh Kiều, Kiều Kiều khác hoàn toàn, đừng thấy anh Kiều bề ngoài mạnh mẽ, lạnh lùng, thật ra không biết chăm sóc bản thân, lúc Kiều Kiều nhỏ, anh ấy thường xuyên làm rối loạn sinh hoạt, khiến trong nhà loạn cực kì, bây giờ Kiều Kiều lớn hơn, trong cuộc sống hàng ngày cũng có thể chăm sóc anh Kiều..."

"Tôi cũng có thể chăm sóc anh ấy"

Tiểu Lâu không thể hiểu được, chính mình ở mặt này so sánh với cô bé gần mười hai tuổi kia thì phải nói là tốt hơn nhiều, vì sao cô lại không thích hợp. Chính bản thân A Nại cũng không thể nói rõ ràng, nhưng cậu cho rằng, cô gái trước mắt khẳng định là không phù hợp làm người phụ nữ của Kiều Mặc, nếu có thích hợp, thì nhất định... tính cách giống bé Kiều Kiều, rất kiên cường, mặc dù có khổ sở như thế nào cũng đều không rời không bỏ luôn sát cánh bên cạnh anh; thật tình nghịch, có thể làm cho người yên lặng như Kiều Mặc phải cất tiếng cười to; thật tình cảm, lúc nào cũng nghĩ cho Kiều Mặc; thật bướng bỉnh, lúc nào cũng cho rằng Kiều Mặc tốt nhất, Kiều Mặc luôn làm đúng; thật "đanh đá", khi cần thiết có thể dùng vũ lực để bảo vệ Kiều Mặc; thật đáng yêu, luôn bày ra nụ cười lúm đồng tiền nho nhỏ ngọt ngào, dịu ngoan nằm trong lòng Kiều Mặc... A Nại ảo não lắc lắc đầu, có lẽ Kiều Mặc cũng chưa bao giờ tiếp xúc với phụ nữ, nên cậu mới có thể có suy nghĩ này, anh Kiều cùng Kiều Kiều, thật là không thể xảy ra, chưa nói đến anh Kiều hơn Kiều Kiều mười tuổi, chỉ từ tình cảm của hai người cũng đã không được, bọn là anh em, nhiều hơn nữa thậm chí là tình cảm cha con, làm sao có thể trở thành loại tình cảm đấy được chứ? Chính mình gần đây có phải là quan tâm anh Kiều quá độ, hay là do cô gái ở trước mặt đang rất chán nản, đây cũng không phải tác phong của hắn đâu.

"Không giống vậy, có rất nhiều người có thể chăm sóc anh ấy, nhưng cũng không phải người anh ấy muốn."

"Vậy anh Kiều muốn người như thế nào?"

Tiểu Lâu giọng nói vội vã, ánh mắt luôn mang vẻ sợ hãi bây giờ vậy mà tràn ngập mong chờ, thậm chí có chút nóng bỏng. A Nại cười khổ:

"Việc này có lẽ chỉ một mình anh ấy biết..."

Hoặc ngay cả chính bản thân Kiều Mặc cũng không biết được. Tiểu Lâu thất vọng cúi đầu, đây hình như là động tác thói quen của cô, luôn trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của người khác, cô biết rằng mình yếu đuối, luôn kinh sợ, không phải vì lý do này mà cô luôn muốn tìm cho mình một bến cảng tránh gió, một cánh tay có thể dựa vào hay sao? Nhưng tại sao, rốt cục cô phát hiện mình không có dũng khí bước đi cùng anh ấy, anh ấy cố chấp một cách đáng sợ, trong bóng tối, không tìm thấy hướng đi tiếp, nhưng lại từ chối ánh sáng, đối với thế giới bên ngoài đã hoàn toàn tuyệt vọng đến chết lặng, anh ấy gần như nhốt mình trong thế giới ảo ảnh một cách lập dị, trong thế giới đầy chỉ có anh ấy cùng cô bé con bảo bối của anh ấy...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Du Lịch

Edit: Thủy lưu ly

Beta: Kim Hoàn Lương

Xuân hạ giao nhau, thời tiết biến hóa rất nhanh, mấy ngày trước vẫn là tiết trời mùa xuân hơi hơi se lạnh, nhưng hai ngày nay đã cảm nhận được một chút oi bức của mùa hè. Hôm nay Kiều Kiều và bạn học muốn tổ chức một buổi du lịch mùa xuân, đích đến là đảo Linh Sơn.

Đảo Linh Sơn là một đảo nhỏ cách thành phố Lăng Hải không xa, chỉ cần đi phà một tiếng là có thể tới nơi. Trên đảo hoa hồng liễu xanh, đình đài lầu các, ở thời điểm nào cũng thấp thoáng trong một mảnh sương mù, có vẻ mờ ảo như tiên cảnh. Hằng năm, vào thời điểm này luôn có rất nhiều khách du lịch nối đuôi nhau đến nơi này du lịch ngắm cảnh.

Trẻ con luôn thích chơi đùa, có thể ra ngoài du ngoạn, Kiều Kiều tất nhiên vô cùng vui vẻ, chỉ tiếc là anh hai lại không thể đi cùng bé.

Trời vừa sáng, Kiều Kiều đã lập tức thức dậy, tìm cho mình vài bộ quần áo đơn giản, cũng thuận tiện lấy quần áo mà Kiều Mặc muốn mặc mang ra. Kiều Mặc lười biếng nằm trên giường, mờ mịt còn chưa tỉnh ngủ, nhắm mắt, giọng khàn khàn dặn dò: "Bé cưng, mặc nhiều một chút vào, trên đảo gió lớn, đừng để mình bị cảm lạnh..."

"Vâng ạ..." Kiều Kiều đi qua đi lại, tìm kiếm gì đó trong tủ quần áo, cũng không biết bé có nghe rõ lời Kiều Mặc nói không, thuận miệng đáp ứng một tiếng. Bé lấy ra một bộ quần áo nhỏ nhỏ, thoạt nhìn là loại quần áo trẻ em, là kiểu thường ngày bé hay mặc, nhỏ như thế cũng không biết bình thường anh hai làm cách nào giúp bé mặc vào nữa.

Kiều Kiều cười tìm tìm cảm quần áo giơ lên đầu, bất ngờ nghe được một tiếng vang nhỏ, có cái gì đó từ trong quần áo rớt xuống. Kiều Kiều hoảng hốt nhìn nhìn, tìm tìm, phát hiện bên cạnh đồng quần áo có một chiếc nhẫn. Kiều Kiều cầm lên xem xét, rất bình thường, cũng không đẹp gì lắm, càng không biết có đáng giá hay không, bé không thèm để ý đặt trong túi tiền của mình, định bụng để lát nữa sẽ đi hỏi anh hai một chút. Vừa nghĩ vừa ôm đồng quần áo ra khỏi tủ...

Trong phòng khách, Kiều Mặc uể oải dựa vào sofa nhìn cô bé đang hưng phấn kia, anh nhún mày: "Bé cưng, không phải anh hai nói em mặc nhiều một chút sao? Tại sao lại không nghe lời rồi?"

Miệng Kiều Kiều ngậm một miếng bánh mì, tay vẫn tiếp tục sửa sang túi sách của mình, nghe thấy anh hai trách cứ, bé mơ hồ không rõ trả lời: "Không sao đâu anh hai, hôm nay thời tiết rất nóng đó..."

"Không sao?" Kiều Mặc chau mày, tỏ vẻ bất mãn với hành động qua loa của cô bé, anh bước lại, kéo miếng bánh trong miệng bé ra, trầm giọng nói: "Là ai không nghe lời nên mấy ngày hôm trước mới bị cảm lạnh phải nằm trên giường ba ngày?"

Không thể trách anh quá mức cẩn thận được, từ nhỏ, thân thể Kiều Kiều đã không tốt, chỉ không chú ý một chút sẽ cảm mạo, phát sốt. Hơn nữa, bé cũng lại sợ tiêm, anh cũng không muốn nhìn bộ dạng đáng thương nước mắt lưng tròng của bé, nên đành chiều theo bé, chỉ dùng biện pháp uống thuốc phối hợp với việc cẩn thận chăm sóc cũng khiến bé dần dần tốt hơn. Nhưng Kiều Kiều điển hình chính là tính tình trẻ con, bệnh vừa khỏi liền quên đau.

Bé cười tinh quái, ôm cổ Kiều Mặc với ý đồ muốn cò kè mặc cả. Kiều Mặc nghiêm mặt lấy áo khoác khoác lên người bé, vẻ mặt bình tĩnh "uy hiếp" nói: "Nếu tiếp tục không nghe lời, lần sau sinh bệnh anh hai sẽ để bác sĩ tiêm cho em!"

Kiều Kiều rút cổ, bướng bỉnh hướng về phía Kiều Mặc le lưỡi, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc thêm quần áo. Kiều Mặc buồn cười nấn nấn cái mũi của bé: "Được rồi, ngồi xuống ăn cơm đi!"

"Anh hai... Sẽ trễ đấy..." Còn chưa nói xong nhưng lại thấy ánh mắt nguy hiểm của Kiều Mặc nhìn đến, Kiều Kiều vội vàng che miệng lại, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm. Kiều Mặc bắt đầu dĩ lắc đầu, cô nhóc này đôi khi nếu không nghiêm khắc một chút thì không được mà.

Kiều Kiều như sói như hổ ăn hết bữa sáng khiến Kiều Mặc ngồi bên cạnh nhìn thấy cũng giật mình. Cô bé đem bánh nhét đầy miệng mình, sau đó nhanh

chống uống xong ly sữa, bàn tay nhỏ bé lại lau qua vụn bánh và sữa còn dính trên miệng, đôi mắt to vụt sáng, cười hi hi nhìn Kiều Mặc.

“Anh hai, em đã ăn no rồi...”

Kiều Mặc nhúm mày nhìn bé, cuối cùng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, giúp bé đeo túi sách trên lưng, lo lắng đi sau bé, lặp lại dặn dò:

“Bé cưng, cẩn thận một chút, đừng để ngã. Bây giờ nước biển vẫn còn lạnh lắm, đừng xuống nước, vẫn nên mặc nhiều quần áo một chút, đừng có thấy nóng một chút liền cởi ra. Lúc ăn cơm thì tìm nơi nào cản gió đấy, chú ý uống nước, ăn chậm một chút...”

Kiều Kiều đột nhiên dừng bước, quay đầu ôm cổ người đang giúp bé sửa sang lại áo, dán sát vào môi hân, cho hân một cái hôn vang dội, thành công khiến cho Kiều Mặc ngừng lại nhai.

“Em biết rồi, anh hai bảo bồi của em!” Kiều Kiều bướng bỉnh cười, buông cổ Kiều Mặc, phất cánh tay nhỏ bé chạy ra ngoài, để lại một mình Kiều Mặc mỉm cười đứng trong phòng. Anh hai bảo bồi? cô nhóc này...

Vốn dĩ kế hoạch là phải ngồi phà đi đảo Linh Sơn nhưng nhờ phúc của Cổ Diệc Tiêu, ba cậu ta là một phú ông nên đã điều một chiếc du thuyền cá nhân đưa mọi người đi qua.

Từ xa đã nhìn thấy một chiếc Bentley chạy lại đây, Cổ Diệc Tiêu từ trên xe bước xuống, cũng không đến chỗ các bạn học tụ tập mà nhìn thoáng qua mọi người, tìm kiếm bóng dáng của Kiều Kiều đang nói chuyện với bọn Hướng Nam. Sau đó im lặng đi đến một bên, không để ý bất cứ ai nữa, cậu ta với Kiều Kiều đang giận dỗi đây.

Thời gian trước, tâm trạng Kiều Kiều không được tốt, từng có lần thái độ của cô nhóc đối với cậu rất ác liệt. Cậu cảm thấy Kiều Kiều tất nhiên phải xin lỗi cậu nhưng đáng tiếc người ta lại không biết cậu tức giận vì mình, giận dỗi với mình. Đã thế cô nhóc còn tỏ ra vô cùng quan tâm hỏi cậu đang buồn phiền chuyện gì, điều này chỉ khiến cậu tức giận thêm thôi.

Cổ Bách Lâm và Cổ Diệc Tiêu một trước một sau cũng đã tới, chủ nhiệm lớp là cô giáo Tần vội vàng nghênh đón, khách sáo nói chuyện một hồi. Sau mới cùng đám bạn học nhỏ của mình, vui vẻ phấn chấn đi lên du thuyền. Du thuyền thật xa hoa, các hạng mục phục vụ cũng đầy đủ và chu đáo, cho dù không đi đảo Linh Sơn nhưng nếu được ngồi du thuyền này đi dạo một chuyến ở phụ cận thành phố Lăng Hải cũng không tệ.

Bọn nhỏ đều mở to đôi mắt tò mò, đông sò tây nhìn, hưng phấn vô cùng. Kiều Kiều là lần đầu tiên được đi du thuyền lớn như vậy nên cùng bọn Hướng Nam phấn khích la hét, chạy tới chạy lui. Cổ Diệc Tiêu lại không có hưng trí như vậy, cậu nhanh chóng kéo Kiều Kiều vừa mới dừng lại đi đến một bên, thờ phỉ phỉ nói: “Kiều Kiều, cậu phải xin lỗi tớ!”

Kiều Kiều không hiểu nhìn lại cậu ta, nói cái gì vậy? Mình có chọc gì cậu ta đâu. Nhìn vẻ mặt Kiều Kiều rối rắm, nghi hoặc ở bên cạnh, Cổ Diệc Tiêu càng uất nghẹn. Trước giờ cậu cũng không nhỏ mọn vậy đâu, nhưng đối với cô nhóc trước mặt này cậu không muốn giả vờ thờ ơ gì đó, cậu chỉ muốn cô nhóc biết cậu đang rất tức giận vì cậu ta thôi.

“Cậu phải xin lỗi tớ!”

“Cậu dựa vào cái gì chứ? Hôn nữa tớ cũng không làm sai gì cả?” Trong mắt Kiều Kiều hành vi bây giờ của Cổ Diệc Tiêu đã bị liệt vào loại hành vi tìm bé gây phiền toái. Cũng không nhìn xem bé cùng ai lớn lên thế này, muốn bắt nạt bé, không có cửa đâu, hừ!

Cổ Diệc Tiêu cố chấp giữ chặt cổ tay tinh tế của Kiều Kiều không buông, tỏ vẻ không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

“Tớ mặc kệ, nếu cậu không xin lỗi tớ, tớ sẽ không cho cậu đi đảo Linh Sơn!”

Kiều Kiều nổi giận, bé rút mạnh tay mình ra khỏi tay Cổ Diệc Tiêu, trừng mắt như chuông đồng nhìn cậu ta.

“Nhà cậu có du thuyền thì gọi ai, tôi không ngồi! hừ!” Dứt lời, dùng chân nhỏ của mình dùng dưng chạy xuống thuyền. Cổ Diệc Tiêu có chút không biết làm sao, cậu không phải có ý này mà.

Kiều Kiều từ trên thang cuốn chạy xuống dưới, vừa vận dụng phải cô giáo Tần và Cổ Bách Lâm đang đi lên. Cổ Bách Lâm vội vàng đỡ lấy, phòng ngừa bé bị ngã xuống. Lúc nhìn rõ đứa bé trước mặt là ai, Cổ Bách Lâm bật cười, thật là một cô bé nghịch ngợm, mỗi lần đều có thể nhìn thấy bộ dáng tức giận của cô bé.

Cổ Bách Lâm ngồi xổm xuống, hiền lành sờ sờ tóc bé, cười hỏi:

“Kiều Kiều, có chuyện gì vậy? Cứ không để ý gì hết mà chạy xuống như thế rất nguy hiểm đó. Hôn nữa du thuyền lập tức sẽ xuất phát rồi, đi lên với chú thôi.”

Kiều Kiều ngược nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, trong chốc lát lại cảm thấy uất ức vô cùng, bé mím chặt môi, mắt hồng hồng như sắp khóc đến nơi. Nhưng lại cảm thấy như vậy rất mất mặt, bé xoa xoa đôi mắt hồng hồng, mạnh mẽ đẩy bàn tay của Cổ Bách Lâm ra chỗ khác, xoay mặt sang một bên, không nhìn ông ta nữa.

“Không cần chú lo...” Nói xong tiếp tục muốn đi xuống dưới, lại bị một bàn tay từ sau lưng giữ chặt lại. Vừa nhìn thì đúng là tên nhóc đã chọc giận mình

lúc này.

Cổ Diệc Tiêu cúi đầu cố hết sức giữ chặt tay Kiều Kiều, một lúc lâu sau mới nhe răng ra một câu: “Ý của tớ không phải như thế...”

Ngẩng đầu thấy mọi người đều đang nhìn mình, Cổ Diệc Tiêu buồn bực, kéo Kiều Kiều trở lại thuyền. Kiều Kiều bất mãn, tức giận kêu to nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi tay Cổ Diệc Tiêu được.

Cô giáo Tần nhìn hai đứa nhóc đi xa, quay đầu đối với Cổ Bách Lâm cung kính cười đáp: “Cảm tình giữa Cổ thiếu gia và bạn học Kiều Kiều rất tốt a...”

Cổ Bách Lâm cười cười từ chối cho ý kiến, quay đầu dặn dò Cổ Diệc Phàm: “A Phàm con đi cùng cô giáo Tần đi, cẩn thận trông chừng bọn nhỏ, đừng để chúng xảy ra chuyện gì.” Dứt lời liền xoay người rời khỏi.

Cổ Diệc Tiêu kéo Kiều Kiều đến một góc khuất không người, đây là du thuyền nhà cậu, chỉ cần cậu tùy tiện tìm một chỗ nào đó cũng khiến người khác không tìm thấy được. Kiều Kiều thờ phỉ phò, đặt mông ngồi xuống sàn, ánh mắt như xét xử tội phạm nhìn chằm chằm thẳng nhóc trước mặt, căn răng kìm chế hỏi: “Cổ Diệc Tiêu, rốt cuộc cậu muốn làm gì đây hả?”

Cổ Diệc Tiêu uể oải ngồi xuống, cậu không nghĩ mọi chuyện lại diễn biến theo hướng tệ như vậy, cậu chỉ muốn Kiều Kiều chú ý cậu nhiều hơn, thái độ tốt hơn, nhưng hình như mọi chuyện giống như đều hồng cả. Vươn ngón tay vẽ loạn trên sàn, tâm tình cậu phiền chán vô cùng.

Kiều Kiều nhìn bộ dạng không tinh thần như vậy của cậu ta, thờ dài. Hình như ngoài mình ra cậu ta chưa bao giờ cùng ai khác nói chuyện thì phải, đúng là một kẻ quái gở? Nhưng nếu đến mình cũng không để ý đến cậu ta thì cậu ta có phải rất đáng thương hay không. Thờ dài nhẹ nhõm, bắt đầu dĩ nhiên: “Thật xin lỗi, tớ xin lỗi cậu rồi, được chứ?”

Cổ Diệc Tiêu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Kiều Kiều, thấp giọng hỏi: “Tại sao?”

“Hả?”

“Tại sao xin lỗi tớ?”

Kiều Kiều tròn trắng mắt, bất mãn lắm bầm: “Tôi làm sao biết được nguyên nhân, không phải chính cậu muốn tôi nói xin lỗi sao?”

Cổ Diệc Tiêu không nói nữa, khoe miệng từ từ nhếch lên, trong mắt tràn ra ý cười. Lần bắt hòa này, có tính là cậu thắng không?

Làm hòa như lúc đầu, hai người kéo tay nhau chạy lên tầng thượng của du thuyền. Bởi vì du thuyền rất lớn, dù bạn học có tụ tập tốp năm tốp ba khắp nơi cũng không có ai chú ý đến bọn họ, bằng không đã có chuyện để nói rồi. Bây giờ bọn trẻ trưởng thành sớm, các cô bé thích hóng chuyện thường xuyên tụ tập với nhau nói chuyện ai thích ai, ai với ai tốt, mà quý công tử như Cổ Diệc Tiêu vậy khẳng định chính là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Kiều Kiều ngó nghiêng cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của bọn Ú, vừa quay đầu, lại thấy một chàng trai trẻ tuổi tao nhã, vẻ mặt mỉm cười đi về phía mình. Kiều Kiều vui vẻ, cười ngọt ngào chào hỏi

“Chào anh ạ!”

Cổ Diệc Phàm đi lên xoa xoa cái đầu tóc ngắn của bé, mỉm cười: “Kiều Kiều, đã lâu không gặp...”

Kiều Kiều ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt to lấp lánh, tươi cười nghịch ngợm lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu: “Đâu có lâu đâu, không phải hôm qua lúc anh tới đón Cổ Diệc Tiêu tan học có nhìn thấy Kiều Kiều sao.”

“A!... Vậy là anh nhớ nhầm rồi...”

Cổ Diệc Phàm cung chiêu cười cười. Đúng là anh thường xuyên nhìn thấy Kiều Kiều nhưng lại không có cơ hội cùng bé nói một lời nào, càng không có cơ hội chính tai nghe bé gọi anh là “anh” như bây giờ, bởi vì anh vĩnh viễn luôn phải đứng phía sau người nọ. Còn vị cha nuôi kia của anh lại chưa bao giờ cho anh một chút tình thương nào. Bị người xem thường như thế, thật sự anh cũng không rõ Cổ Bách Lâm nghĩ thế nào nữa. Ông ta đã có con ruột của mình, tại sao còn muốn nhận nuôi anh. Nếu nói ông ta chỉ muốn bồi dưỡng ra một người trung thành hết mực với mình thì nhận nuôi mình cũng có thể lý giải được nhưng còn cô bé trước mặt này thì sao, ông ta quan tâm cô bé trên mức bình thường như thế là có ý gì. Thậm chí vì muốn thấy mặt cô bé, ông ta còn muốn mỗi ngày đích thân đưa Cổ Diệc Tiêu đến trường, mà nay trên du thuyền, đối với con ruột mình không quan tâm, lại quan tâm đối với một người ngoài, tâm tư của ông ta thật không thể đoán được. Tuy nhiên cô bé trước mặt này đáng yêu là chuyện anh không thể phủ nhận.

“Anh mang Kiều Kiều đi dạo nhé.” Cổ Diệc Phàm kéo tay nhỏ của Kiều Kiều, vừa muốn bước đi lại nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

“Không cần anh lo, tôi dẫn cậu ấy đi là được rồi!”

Cổ Diệc Tiêu từ phía sau đi ra, đem tay của Kiều Kiều từ trong tay Cổ Diệc Phàm kéo trở về. Cổ Diệc Phàm nhìn bàn tay to trống rỗng của mình cảm thấy có chút xấu hổ.

“Được, hai người đi chơi đi, tôi còn có việc phải làm...” Cổ Diệc Phàm cố gắng khống chế cảm xúc của mình, duy trì nụ cười trước sau như một, chậm rãi tránh ra một bên.

“Cổ Diệt Tiêu, cậu thật không lễ phép chút nào, tại sao lại đối xử với anh trai của mình như vậy?”

“Có vấn đề gì sao? Trước giờ tớ luôn như vậy...”

“Aiz... Cậu sao lại như vậy chứ...”

“Được rồi, đừng nhắc tới anh ta nữa, cậu xem đi, chúng ta sắp tới đảo Linh Sơn rồi...”

“Cậu thật là... A... Cậu đừng kéo tớ nữa...”

=====

Đảo Linh Sơn, trong biển có đảo, trên đảo có hồ, trong hồ có núi, khung cảnh như tiên cảnh nên mới được gọi là Linh Sơn. Độ ẩm trên đảo so với thành phố Lăng Hải thì thấp hơn một chút. Sáng sớm sương mù vừa mới tan ra, ánh mặt trời sáng ngời chiếu rọi, phủ lên cảnh vật một tầng ánh sáng màu vàng ấm áp, gần xem núi non tươi đẹp, xa được ngắm biển xanh rộng lớn, khiến người khác cảm thấy vui vẻ thoải mái, đẹp không sao tả xiết.

Tâm tình thưởng thức cảnh sắc của bọn trẻ chỉ kéo dài khoảng mười lăm phút, cái khiến bọn họ hứng thú sung sướng vẫn là hệ thống các đảo, cốc mạo hiểm có trên Linh Sơn.

Kiều Kiều thật cẩn thận bước lên cầu treo, La Lạc ở phía sau, Hường Nam thì đã sớm chạy đi qua. Cây cầu treo loại này thật sự đã hù dọa được hai cô bé này, Kiêu Kiêu mím môi, dùng sức nắm lấy dây thừng, thân thể có chút lung lay sắp đổ. La Lạc thì đã sớm bị dọa sợ kêu ầm lên. Tuy vậy Kiêu Kiêu cũng không thấy sợ hãi, dù sao có ngã xuống cũng có lưới bảo hộ tiếp được. Bé dũng cảm, cẩn thận đi từng bước một về đầu bên kia. Lúc này Ú lại đột nhiên chạy vượt qua, gia nhập hàng ngũ của Hường Nam. Bây giờ thì thăm rồi, dây thừng lại bị động, lung lay vài cái, Kiêu Kiêu và Lạc Lạc vinh quang ngã ngồi xuống. Hai tên con trai nghịch ngợm ở đầu cầu thấy vậy, rất đắc ý chỉ vào bọn Kiêu Kiêu cười to. Kiêu Kiêu đứng lên, nắm lấy dây thừng muốn tiếp tục đi về phía trước, cũng không quên hô to cảnh cáo với bọn Ú đang cười đến sặc hồng đằng kia.

“Ú, cậu chờ đấy, chờ tớ tới nơi, tớ sẽ không tha cho cậu đâu!”

“Tớ sẽ chờ, nhưng trước hết cậu phải tới được đây đã, hơn nữa...” Ú còn chưa nói hết lại phát hiện Cổ Diệt Tiêu đang tức giận nhìn mình. Ú bĩu môi, cậu thật sự không thích Cổ Diệt Tiêu một chút nào. Cậu ta lúc nào cũng tỏ vẻ khinh thường cùng bọn cậu làm bạn, còn thường xuyên quăn chuyện của Kiêu Kiêu. Cậu ta nghĩ mình là ai vậy, trong nhà có tiền thì giỏi lắm à.

“Cậu tránh ra đi, bọn tôi rất chán ghét cậu đấy!”

Hường Nam cũng ở một bên hòa theo: “Đúng vậy, đừng nghĩ ba cậu có tiền thì giỏi cậu rất giỏi a!”

Đừng nhìn tuổi Cổ Diệt Tiêu nhỏ hơn so với bọn họ, nhưng vóc dáng lại cao hơn bọn họ một chút. Cậu đi đến trước mặt Ú, đẩy mạnh cậu ta một phen, lạnh lùng mở miệng: “Không cho phép cậu bắt nạt Kiêu Kiêu!”

Ú mặc dù bình thường có chút bướng bỉnh, lại chưa từng bị người khác đánh lần nào, nhưng hôm nay cậu cảm thấy rất tức giận. Cậu bắt nạt Kiêu Kiêu? Kiêu Kiêu vốn là bạn tốt nhất của cậu đấy, có làm không chứ. Ú cũng không yếu thế, vọt lên, không khách khí cho Cổ Diệt Tiêu một đám.

“Cậu nói ai bắt nạt Kiêu Kiêu?”

Trẻ con đánh nhau luôn cùng một loại hình thức, lúc đầu là cậu một đám, tôi một đám, sau lập tức lại biến thành hỗn chiến. Ú ý vào việc thân hình mình cường tráng hơn người khác, hơn nữa lại có Hường Nam giúp đỡ, đã nhanh chóng đẩy ngã Cổ Diệt Tiêu xuống đất. Ú cũng không lo lắng hình tượng gì mà cười trên người Cổ Diệt Tiêu, vừa đánh vừa mở miệng uy hiếp: “Mau xin lỗi cho tao, cũng nói về sau mày sẽ không bao giờ quăn quýt Kiêu Kiêu nữa, mau nói đi!”

Cổ Diệt Tiêu không thèm để uy hiếp của Ú vào mắt, vô cùng khinh miệt hừ lạnh một tiếng, cái đầu nho nhỏ kiêu ngạo cũng xoay qua một bên, không thèm nhìn Ú. Hường Nam đứng bên cạnh thấy vậy khoa tay múa chân xúi giục: “Còn không phục, Ú tiếp tục đánh cậu ta!”

“Dừng tay!” Kiêu Kiêu đã sớm nhìn thấy tình huống ở đầu cầu, bé sốt ruột, đánh bạo chạy nhanh tới, kịp thời giữ lại cánh tay tròn vo của Ú kéo cậu ta từ trên người Cổ Diệt Tiêu dậy.

“Ú, cậu đang làm cái gì đó?”

Ú đứng một bên, xoa xoa chỗ ngực vừa bị Cổ Diệt Tiêu đánh trúng, nhìn nhìn Kiêu Kiêu đang cẩn thận đỡ Cổ Diệt Tiêu đứng dậy, bất mãn nói thầm: “Làm cái gì là làm cái gì, đánh hấn a, ai bảo hấn đáng ghét như vậy! Kiêu Kiêu, cậu quan tâm cậu ta làm gì?”

Cổ Diệt Tiêu đen mặt lôi kéo Kiêu Kiêu bước đi. Kiêu Kiêu còn lo lắng cho bọn Ú nên túm cậu ta dừng lại.

“Cổ Diệt Tiêu, Ú, các cậu nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là cậu ta gây sự trước, tự nhiên lại đẩy Ú một cái, còn nói chúng tớ bắt nạt cậu!” Hường Nam đến bên cạnh Ú, vô cùng trượng nghĩa thay cậu ta giải thích. Ú thờ phỉ phỉ, quay mặt sang một bên, giận dữ không nhìn Kiêu Kiêu. Cậu ta cảm thấy Kiêu Kiêu trọng sắc khinh bạn, đây là từ hấn mới học được, bây giờ lại loạn dùng đến.

Kiều Kiều bất đắc dĩ thở dài, ai... Cùng một đám trẻ con ở cùng một chỗ, thật mệt!

“Cổ Diệc Tiêu, tớ cùng bọn Ú chỉ là đùa giỡn với nhau thôi, hai cậu ấy không có bắt nạt tớ.” Kiều Kiều lấy khăn tay trong túi giúp Cổ Diệc Tiêu lau vết bẩn trên mặt, sau đó chuyển hướng nhìn về Ú và Hường Nam, bé tỏ vẻ “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nói:

“Hai người các cậu đánh một mình Cổ Diệc Tiêu, không cảm thấy xấu hổ sao? Bây giờ phải làm thế nào đây? Cô giáo Tần mà thấy, chắc chắn sẽ hỏi rõ ràng, đến lúc đó, các cậu định giải thích thế nào?”

Vẫn là Hường Nam có vẻ thông minh hơn, cậu dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Cổ Diệc Tiêu, khinh miệt nói: “Loại công tử nhà giàu như cậu ta chỉ biết đâm chọc ở chỗ cô giáo Tần, tớ khinh thường loại người như vậy...”

“Tôi sẽ không nói với cô giáo Tần!” Cổ Diệc Tiêu lạnh lùng ngắt lời nói giễu cợt của Hường Nam. Đúng như Hường Nam nói, chỉ là trẻ con đánh nhau gây ra một chút thương tích nhỏ nhỏ mà thôi, cũng không phải là việc gì nghiêm trọng lắm. Cô giáo chắc chắn không phát hiện được, nếu không sẽ phiền phức to, dù sao đánh tiểu công tử con thần tài của trường học là một chuyện nghiêm trọng mà.

Bọn họ gây sự ở đầu cầu, không khí cũng không hài hòa, Kiều Kiều chỉ cảm thấy phiền não không biết nên làm gì. Bỗng nhiên Kiều Kiều nghe thấy tiếng khóc của một bạn học nữ, giật mình, bọn họ đã quên mất chuyện La Lạc còn ở trên cầu treo. Lá gan La Lạc bình thường vốn rất nhỏ, nay bị bọn họ cổ động lên cầu treo, sau lại bị ngã nên sợ hãi đến nỗi một bước cũng không dám động.

Kiều Kiều đứng ở đầu cầu ổn định dây thừng đang run run, hô to với La Lạc: “Bình tĩnh, cậu đừng sợ, không nên nhìn xuống dưới, từ từ đi về phía trước, không có chuyện gì đâu...”

“Tớ không dám...” La Lạc cố gắng nắm chặt dây thừng không chịu buông, đôi mắt đen láy đã sớm khóc đến sưng lên.

“Được... Vậy cậu đừng nhích nhích chờ tớ trở lại đưa cậu đi qua.” Kiều Kiều rất có tiềm chất làm lão đại, bé một bên an ủi La Lạc, một bên phân công cho bọn Hường Nam: “Các cậu cố gắng giữ cho dây thừng ổn định, Ú, cậu bên phải, Hường Nam và Cổ Diệc Tiêu ổn định bên trái!”

Nói xong nhanh chóng đi đến chỗ La Lạc, trong chốc lát, dưới sự đồng tâm hiệp lực của cả nhóm đã thành công đem La Lạc đang khóc sụt sùi từ chỗ “nguy hiểm” giải cứu trở về.

Loay hoay một hồi, trán Kiều Kiều đã lấm tấm mồ hôi, cũng sớm đem những lời dặn dò của Kiều Mặc ném ra sau đầu, bắt đầu cởi bớt áo khoác, cầm trong tay, sung sướng theo mọi người đi sâu vào sơn cốc. Cổ Diệc Tiêu xoay người nhặt lên vật gì vừa mới rơi ra từ áo Kiều Kiều, hô to nhắc nhở cô bé: “Kiều Kiều, cậu làm rơi cái gì nè...”

“Cậu cứ cầm giúp tớ đã, lúc sau lại đưa lại cho tớ” Cô bé bỏ lại một câu rồi nhanh chóng kéo La Lạc chạy ra xa...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chiếc Nhẫn

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Choi tẹt ga cả ngày, Kiều Kiều thật sự mệt muốn chết. Trên đường từ trường về nhà, Kiều Kiều nằm trên lưng Kiều Mặc ngủ li bì. Về đến nhà, Kiều Mặc bế bé lên trên giường, nằm nghiêng sang một bên ngắm bé đang ngủ ngon lành. Hôm nay là một ngày thật dài. Từ sáng đến chiều, anh không cảm thấy thời gian trôi như bình thường nữa, mỗi giây tích tắc trôi qua như dao găm cửa vào ruột gan. Anh không dám tưởng tượng cảnh bé đi học xa thì anh sẽ trải qua những ngày đó như thế nào nữa. Anh cúi đầu hôn lên trán bé, cung chiều cười cười. Bé cung, em tra tấn anh đến hỏng rồi...

Hơn chín giờ tối, Kiều Kiều tỉnh lại. Bé mở đôi mắt còn ngập nhèm buồn ngủ, bất ngờ nhìn thấy Kiều Mặc đang nằm bên cạnh mỉm cười ngắm mình. Bé nhắm mắt lại, làm nũng chu miệng lên. Kiều Mặc cười bất đắc dĩ, áp má mình vào mặt bé. Cô gái nhỏ thân thiết hôn lên má anh trai một cái. Bé hí mắt giống như mèo con, òa vào lòng anh trai nằm lười biếng. Kiều Mặc buồn cười hôn chóp mũi của bé, nhẹ giọng hỏi:

"Bé cung có đói bụng không? Ngồi dậy com nước xong xuôi rồi ngủ tiếp hửm?"

Kiều Kiều nhắm mắt lại, gật gật đầu. Kiều Mặc bế cô mèo lười đặt lên sofa ngoài phòng khách, sau đó tự mình xuống bếp nấu com dứt cho bé ăn. Loay hoay trong bếp một lúc, khi hắn đi ra thì thấy bé đang lục lọi túi áo khoác của mình. Kiều Mặc buông bàn xuống, đi tới ngồi bên cạnh bé, hỏi:

"Bé cung, em tìm gì vậy?"

Kiều Kiều nhú mày, vừa suy nghĩ vừa nói: "Buổi sáng rõ ràng em đặt nó trong túi áo. Giờ tìm không thấy là sao ta?"

"Cái gì vậy?"

Kiều Kiều lại lục tung túi áo khoác một lần nữa, gỡ đầu nghĩ nghĩ, vẫn là nhớ không ra. Bé đành phải quay đầu giải thích cho Kiều Mặc: "Một cái nhẫn, em tìm thấy trong tủ ấy. Sáng nay em định đưa cho anh hai xem, nhưng quên mất tiêu. Giờ lại tìm không thấy."

Biểu cảm trên gương mặt anh trai đột nhiên thay đổi. Anh nắm lấy bả vai của Kiều Kiều, vội hỏi: "Bé cung làm mất nhẫn chỗ nào hả?"

"Em để nó trong túi, nhưng giờ tìm không thấy. Chắc là hồi sáng đi chơi rớt trên đường rồi." Kiều Kiều cẩn thận liếc về mặt của anh trai, có chút khẩn trương hỏi. "Anh hai... Cái nhẫn đó là vật quan trọng hả?"

Nghe bé nói là đã làm mất, Kiều Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, dang tay ôm Kiều Kiều vào lòng, không ngừng nói nhỏ: "Không quan trọng, không quan trọng... Mất thì càng tốt..."

Kiều Kiều dựa vào ngực Kiều Mặc, nghe tiếng tim đập dồn dập của anh trai. Bé hơi nghi ngờ. Anh hai đang khẩn trương? Hoặc nói khác hơn là sợ hãi?

Trong biệt thự nhà họ Cổ, những cánh cửa thủy tinh khiến căn phòng khách rộng lớn sáng trưng như ban ngày. Cổ Bách Lâm thoải mái tựa vào sofa đọc báo. Tô Tử Thanh ngồi bên cạnh chồng, chăm chú xem tạp chí. Trong nhà thật im lặng. Con gái của bà đang tham dự một buổi tiệc của giới thượng lưu, Cổ Diệc Tiêu thì ở trong phòng, căn phòng rộng chỉ còn vang lên tiếng quét chổi nhẹ nhàng. Một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ôm bộ quần áo đến gần Tô Tử Thanh. Bà ta lấy một chiếc nhẫn ra, cung kính nói:

"Phu nhân, tôi giặt đồ thấy cái nhẫn này trong túi của cậu chủ nhỏ, cái này là của phu nhân đúng không ạ?"

Tô Tử Thanh nhận chiếc nhẫn ngắm nghía một lúc, sau đó bà ta khinh thường cười: "Mấy thứ rẻ tiền này, tôi không mang trên người. Chắc là con tôi nhặt ở đâu đó. Vứt nó đi..."

"Chờ một chút!" Người làm toan nhận chiếc nhẫn, thì bị giọng nói trầm khàn cắt ngang. Cổ Bách Lâm bình tĩnh giật lấy chiếc nhẫn trên tay vợ. Đôi mắt sâu thẳm ngập tràn kinh ngạc, nghi ngờ và một số cảm xúc Tô Tử Thanh không hiểu nổi, nhưng Tô Tử Thanh cảm nhận được sự khẩn trương của chồng.

Cổ Bách Lâm ngắm nghía chiếc nhẫn thật lâu như đang xác nhận điều gì đó. Chiếc nhẫn như đang khơi dậy kí ức quá khứ trong ông. Khi người làm định lặng lẽ ra ngoài, ông ta bỗng nhiên cất giọng run run: "Tìm thấy chiếc nhẫn này ở đâu?"

"Dạ... Dạ tôi tìm thấy trong túi áo của cậu chủ nhỏ ..." Giọng nói của người làm hơi sợ hãi, bởi vì vẻ mặt của Cổ Bách Lâm trông rất áp lực, căng thẳng.

"Gọi nó, gọi Diệc Tiêu xuống đây mau!" Cổ Bách Lâm đẩy mạnh Tô Tử Thanh, đi qua đi lại khắp phòng khách, bước chân chất chứa một sự nôn nóng khó tả. Nghe tiếng mở cửa, ông ngẩng đầu lên, thấy ngay Cổ Diệc Tiêu đang đứng trên cầu thang lạnh lùng nhìn ông. Ông không thèm quan tâm đến thái độ của Cổ Diệc Tiêu. Điều ông quan tâm nhất bây giờ là chủ nhân của chiếc nhẫn. Ông giơ chiếc nhẫn lên, nhìn chăm chăm vào mắt Cổ Diệc Tiêu, nói từng chữ một: "Chiếc nhẫn này ở đâu ra?"

Cảm nhận được sự áp lực trong giọng nói của Cổ Bách Lâm, Cổ Diệc Tiêu nhìn lướt qua chiếc nhẫn trên tay cha mình. Đó là chiếc nhẫn Kiều Kiều làm rơi lúc đi đảo Linh Sơn, cậu chưa kịp trả lại cho cô nhóc. Cậu không hiểu tại sao Cổ Bách Lâm lại quan tâm đến chủ nhân của chiếc nhẫn, càng không biết câu trả lời của mình sẽ dẫn đến hậu quả gì. Cậu trả lời rất thân thiện: "Bạn học của con ..."

"Là bạn nào?" Cổ Bách Lâm tiến lên từng bước, đến sát chỗ Cổ Diệc Tiêu đang đứng, trong đầu bỗng nảy lên hình ảnh một cô gái nhỏ. Là cô bé đó sao?

"Ba đã gặp qua." Cổ Diệc Tiêu thân thiện nói một câu, rồi xoay người về phòng.

Cổ Bách Lâm cầm chiếc nhẫn, thờ dờn dập, đáy mắt hiện lên nỗi vui sướng khôn cùng. Chuyện này thật bất ngờ, ông ta hơi lúng túng. Nhưng rất nhanh, ôn vội xoay người lại, gọi to: "A phạm! A phạm! Gọi A Phạm đến ngay cho tôi..."

"Hồi nãy cậu chủ Phạm có nói một số chuyện ở công ty chưa xử lí xong nên về trước ạ." Người làm cung kính cẩn thận trả lời.

"Gọi cậu ta trở lại đây ngay lập tức. Tôi có chuyện quan trọng cần giao cho cậu ta!" Giọng nói của Cổ Bách Lâm có chút gấp gáp. Bây giờ ông có rất nhiều chuyện cần xác định. Phải xác định cô bé đó có phải là

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngoài Ý Muốn

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Kiều Mặc không phải là một người thích hối hận những chuyện trong quá khứ, nhưng hôm nay lại xảy ra một sự việc khiến anh phải hối hận cả đời. Thật ra, anh không chỉ hối hận về chuyện xảy ra ngày hôm nay, mà còn hối hận vì mình không thể nắm giữ được tương lai. Trong khoảng thời gian ngu ngốc của bản thân, anh thường xuyên tưởng tượng rằng sự việc ngày hôm nay không hề xảy ra. Nếu anh không tốt bụng đi xía vào chuyện người khác, thì liệu anh có thể thoát khỏi những năm tháng đen tối ấy của cuộc đời... Vận mệnh như một con lũ, anh mong muốn thay đổi hướng đi của nó, nhưng chỉ có thể xê dịch một vài cành cây khô hay một bụi hoa nho nhỏ. Vì vậy, chuyện xảy ra chắc chắn sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đối với sự sắp xếp của vận mệnh, anh chỉ có thể nhận lấy.

Hôm nay là thứ Sáu, cũng là ngày Kiều Mặc thích nhất. Bởi vì hai ngày liên tiếp sau đó, anh có thể ở bên cạnh Kiều Kiều cả ngày, không cần dẫn bé đến cái trường chết tiệt kia. Buổi chiều, tiệm sửa xe có hàng đồng việc phải làm. Một vị khách vội lấy xe, Kiều Mặc và A Nại bận túi bụi. Vết thương trên người Xuyên Quân chưa lành hẳn, cậu ta chỉ có thể phụ giúp chút việc.

Hôm nay Tiểu Lâu cũng ghé qua tiệm từ sớm. Tuy cô biết Kiều Mặc không ăn cơm ở trong tiệm, nhưng cô vẫn loay hoay trong phòng bếp.

Kiều Mặc nằm trên yên xe, ngửa mặt nhìn bầu trời trong vắt không chút gợn mây. Anh cau mày hỏi: "Xuyên Quân, mấy giờ rồi?"

Đang ngắm linh kiện xe ô tô, Xuyên Quân lấy điện thoại di động liếc mắt một cái: "5 giờ rưỡi, bé Kiều chắc tan học rồi... Hôm nay để em đi đón bé đi. Mấy ngày nay không gặp con bé, nhớ chết đi được"

Kiều Mặc liếc cậu ta, hừ lạnh nói: "Em ấy tự đi về anh còn yên tâm hơn để chú đi đón."

"Thế mới nói, Kiều Kiều lớn rồi, sao cứ phải đưa đi đón về mãi thế. Thái bình thịnh thế, Càn Khôn lăng lăng*, có cái gì đâu mà lo lắng?" Kiều Kiều mười hai tuổi mà cứ cứng chiều trông nom như trẻ lên năm. Chắc chỉ có Kiều Mặc mới làm thế chứ còn ai nữa.

*Thái bình thịnh thế, Càn Khôn lăng lăng: Đất nước hòa bình giàu mạnh, đất trời vũ trụ trong lành.

Kiều Mặc đứng lên tháo bao tay xuống, cởi bộ quần áo lao động bê bết bẩn ra, ném vào lòng Xuyên Quân. Anh không kiên nhẫn quát lạnh: "Anh thích thế. Chú quần anh được hả!"

"A Nại, cậu đánh vát và vậy, anh đi trước." Kiều Mặc chào A Nại một tiếng, định đi luôn. Không ngờ phía trong nhà lại vang lên một tiếng hét lớn. Ba người liếc nhau. Ngoài Tiểu Lâu ra chẳng có ai khác. A Nại vội vàng đứng dậy chạy vào trong, Kiều Mặc và Xuyên Quân lục tục theo sau. Ở phòng bếp, Tiểu Lâu dựa vào tường, hai tay ôm bụng, trán chảy mồ hôi đầm đìa. Bụng cô đau quặn thắt! Mấy tên con trai vội ngồi xổm xuống đỡ lấy cô.

A Nại lo lắng hỏi: "Sao vậy, Tiểu Lâu?"

"Đau... Bụng đau..." Tiểu Lâu nói đứt quãng, đau đến nỗi nước mắt chảy xuống.

"Làm sao bây giờ?" A Nại nhìn về phía Kiều Mặc. Kiều Mặc trầm giọng nói:

"Dẫn cô ấy đi bệnh viện đi!"

A Nại định đỡ Tiểu Lâu dậy, nhưng cậu ta phải dừng động tác lại vì thấy cô gái đang đau đớn muốn chết ấy lại hướng đôi mắt nhoe lệ nhìn Kiều Mặc chằm chằm. Ngay lập tức, cậu ta đành quay lại nhìn Kiều Mặc cười khổ:

"Anh Kiều, anh đưa Tiểu Lâu đi đi."

Nhìn thấy cô gái đau muốn chết đi sống lại, Kiều Mặc không tiện từ chối. Anh ẵm Tiểu Lâu ra ngoài, tiện thể dặn Xuyên Quân:

"Giúp anh đón bé cưng về. Đừng dẫn em ấy đi dạo lung tung, xảy ra chuyện gì anh đánh gãy chân của chú..."

Xuyên Quân không thèm đồng ý, nhìn Kiều Mặc ẵm Tiểu Lâu khuất dạng. Cậu ta đến gần chỗ A Nại, nói: "Hoa roi có ý, nước chảy vô tình a..."

"Nói bậy bạ gì đó?" A Nại lúng túng đấm cậu ta một cái, cúi đầu rồi đi ra ngoài...

Kiều Kiều đeo cặp lên vai, dựa vào cổng trường đứng nghỉ chân. Từng tốp học sinh rủ nhau ra về. Kiều Kiều nhón chân, nhìn ra xa, mãi vẫn không thấy bóng dáng của Kiều Mặc, đành phải ngồi xổm xuống đất chống má, kiên nhẫn đợi tiếp. Chiếc ô tô quen thuộc đỗ lại gần. Kiều Kiều hơi xì mặt. Mấy ngày nay, cái chú giàu nứt đổ vỡ vách đối xử với bé nhiệt tình quá đáng, lại còn lợi dụng lúc bé đang đợi anh hai tới hỏi đủ thứ chuyện. Bé không thích điều này chút nào.

Kiều Kiều đang nhăn nhó trong bụng. Cô Bách Lâm chạy tới trước mặt bé. Nhìn thấy Kiều Kiều ngoái đầu sang nhìn hướng khác, ông cười tủm tỉm. Ông ngồi xổm xuống trước mặt bé, nhẹ giọng hỏi: "Kiều Kiều, chưa về hả?"

"Dạ..." Kiều Kiều ngoái đầu nhìn xung quanh, không định để ý đến ông chú trung niên có vẻ mặt hiền từ này.

"Anh hai chưa tới hả?" Cô Bách Lâm vươn định lấy tay xoa mái tóc ngắn cũn của bé, lại bị bé nghiêng đầu né tránh. Ông không thèm để ý thu tay lại.

"Nếu không... Hôm nay để chú đưa con về được không?"

"Không cần chú đâu. Anh hai sẽ sớm đến thôi." Kiều Kiều nở ra một chút đáng yêu tươi cười, tận lực lễ phép từ chối ông.

Mặt Cô Bách Lâm hơi cứng lại, im lặng một chập lại hỏi tiếp: "Kiều Kiều thích anh hai lắm hả?"

"Tất nhiên rồi. Cháu thích anh hai cháu nhất." Nhắc đến Kiều Mặc, mắt Kiều Kiều lại sáng lên. Bé chưa bao giờ che giấu sự tự hào và ý lại đối với Kiều Mặc.

"Thật à?" Cô Bách Lâm buồn bã nắm lấy bả vai Kiều Kiều, chần chờ hỏi:

"Vậy... Anh con đối xử với con tốt không?"

"Tốt lắm lắm luôn. Anh hai cháu là tốt nhất!" Kiều Kiều có chút khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt. Bé không biết tại sao ông lại hỏi chuyện này nữa. Với lại, bé cũng không muốn quan tâm ông ta nên lại ngoái đầu nhìn lung tung.

"Chú ơi, chú đi đón Cô Diệc Tiêu đi. Cháu nhìn thấy cậu ấy đi ra từ sớm cơ, đừng để cậu ấy sốt ruột chờ ..." Kiều Kiều lấy cớ đó, rồi đứng dậy định đi chỗ khác. Cô Bách Lâm vội vàng kéo tay bé lại, vẻ mặt có chút kích động.

"Ông định làm gì? Mau buông Kiều Kiều nhà tôi ra!" Một tiếng nói gấp gáp vang lên. Âm thanh đáng ghét thường ngày trở nên đáng yêu phải biết! Bé cũng bị dọa bởi hành động bất ngờ của Cô Bách Lâm.

Xuyên Quân tiến lên kéo Kiều Kiều đến bên cạnh mình, tức giận nhìn Cô Bách Lâm: "Lớn tuổi rồi còn kéo tay con nít làm gì? Tưởng mắt người khác là mắt chó hả? Lão già dè xồm."

Bộ dạng Xuyên Quân vốn cũng rất bảnh bao, nhưng bình thường cậu ta luôn mặc mấy bộ quần áo lờ lợt, nhuộm tóc "mốt", lại còn khinh khinh coi thường người khác. Khí chất lưu manh của cậu ta tỏa ra đậm đặc, mở miệng một cái là chửi thề, câu nói hay ho cỡ nào qua miệng cậu ta cũng biến chất nốt. Câu nói vừa rồi của cậu ta nghe thế nào cũng thấy mất tự nhiên ghê gớm, cứ như thể Cô Bách Lâm gây rối Kiều Kiều vậy. Không thèm để ý Cô Bách Lâm có xấu hổ hay không, Xuyên Quân kéo tay Kiều Kiều bỏ đi.

Cô Bách Lâm rút lại bàn tay trống trơn, mảy nhíu lại nhìn bóng dáng khuất dần của hai người...

Xuyên Quân không hề hình tượng mang chiếc cặp của Kiều Kiều vòng qua cổ, một tay kéo bé đi dọc bờ cát biển, Kiều Kiều cúi đầu hơi buồn phiền. Thú thật, sự lải nhải của Xuyên Quân khiến bé phiền chán kinh khủng. Bé rầu rĩ cắt ngang lời của cậu ta: "Anh Xuyên Quân, anh hai đi đâu vậy?"

Xuyên Quân chẳng hề để ý nói: "Hà Tiểu Lâu bị bệnh, anh hai em đưa cô ấy đi bệnh viện."

"Ra thế..." Kiều Kiều ừ ừ cúi cái đầu nhỏ, hơi dỗi lấy chân đá hòn đá nhỏ ven đường. Xuyên Quân cúi đầu nhìn bé một cái, vui cười nói: "Không vui hả?"

"Không có!" Kiều Kiều bỏ tay Xuyên Quân ra, tự mình đi về phía trước. Xuyên Quân bước nhanh đuổi theo, đỉnh đặc nắm bả vai của bé, nhưn mảy đảo mắt nói: "Không có? Lòng dạ hẹp hòi của bé làm sao thoát được mắt thần của anh chứ?"

Kiều Kiều không giải thích nữa, cúi đầu rầu rĩ đi tiếp. Bé hơi ghét bản thân. Dù bé biết rõ Hà Tiểu Lâu bị bệnh, anh hai cũng chỉ chăm sóc bệnh nhân thôi, nhưng bé vẫn không vui, không muốn anh hai đối xử tốt với người khác chút nào cả. Bé cảm thấy mình thật nhỏ nhen. Đôi khi bé còn nghĩ nếu buổi tối hôm đó bé không chú ý đến chuyện của người khác, cứ thế bảo anh hai dẫn về nhà thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng nếu được trở về buổi tối hôm ấy thật, bé nhất định lại tốt bụng giúp đỡ cô gái đó một lần nữa mà thôi...

Nhìn bộ dạng rầu rĩ không vui của Kiều Kiều, Xuyên Quân vuốt cảm nghĩ ngổy trong chốc lát. Bỗng nhiên, cậu ta vỗ mạnh bả vai Kiều Kiều: "Bé Kiều, để anh dẫn em đi chỗ này chơi vui lắm!"

"Em không đi, em muốn về nhà!"

"Đi nào!" Xuyên Quân không thèm quan tâm kéo Kiều Kiều đi luôn, Kiều Kiều không tình nguyện cũng đành đuổi theo bước chân của cậu ta.

Xuyên Quân dẫn Kiều Kiều đến chỗ trượt băng. Cậu ta rất thích trượt băng, kỹ thuật cũng tốt lắm. Cậu ta tự cho rằng kỹ năng cần thiết của trẻ con là trượt băng. Vậy nên, Kiều Kiều bị cậu ta dẫn đi tập trượt băng nhiều lần, tất nhiên là cậu ta dạy cho bé rồi. Vì vụ này cậu ta bị Kiều Mặc liếc xéo mấy đợt. Ai bảo mỗi lần chơi trò này Kiều Kiều lại bị té làm chi. Nhìn vết bầm tím trên da bé, mặt Kiều Mặc đen như La Sát. Nhưng Xuyên Quân là một tên da dày thịt béo, dù bị Kiều Mặc cảnh cáo vài lần, cậu ta cũng quăng qua sau đầu, lúc nào cũng khuyến khích Kiều Kiều chơi, chơi nữa, chơi mãi. Bé con cũng thích trò này ghê lắm. Bé thường xuyên trốn anh hai cùng Xuyên Quân đi trượt băng. Đây chính là một trong những khoảnh khắc ít ỏi mà hai người ở chung vui vẻ ra trò.

Hai người thong thả trượt băng. Cô nhóc có vẻ linh hoạt. Bé thường xuyên buồng bình tông vào Xuyên Quân đang mãi mê ngắm gái. Xuyên Quân rất phối hợp giả vờ lao đảo hoặc mềm nhũn ngã xuống đất. Việc này khiến Kiều Kiều cười to hả hê. Thời gian trôi qua rất nhanh, trời đã tối hẳn, đèn được

bật lên, sáng rực rỡ. Thành phố mờ ảo trong những ngọn đèn điện. Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng rõ đậu trên ngọn cây. Bé kéo Xuyên Quân đi khỏi chỗ trượt băng, dù cậu ta vẫn đang hờ hững ngắm xung quanh.

Chỗ trượt băng cách phía nam không xa. Xe qua lại không nhiều người lắm. Trên đầu hai người lướt mướt mồ hôi nhưng vẫn hời hợt chạy về. Xuyên Quân thường chọc Kiều Kiều vài câu, Kiều Kiều khó thở nhưng vẫn đuổi theo đánh cậu ta. Cách đó không xa, có một người đang chạy đến gần bọn họ. Người đó có vóc dáng rất cao, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai che khuất mặt. Tay hắn ta nắm chặt túi tiền, đang vội vã chạy. Xuyên Quân đang né mấy cú đánh tới tấp của Kiều Kiều, bất ngờ lại đụng vào người đó. Cậu ta định xin lỗi người đó. Bỗng nhiên cậu ta cảm giác bụng lạnh thót, sau đó một cơn đau lan rộng khắp cơ thể. Xuyên Quân theo bản năng lấy tay che bụng, nhưng cậu ta lại chạm phải một dòng chất lỏng ấm áp. Ánh mắt sát khí lóe vào đôi đồng tử của Xuyên Quân. Khuôn mặt của tên đó có một vết sẹo rất dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hoảng Sợ

Edit: Thủy lưu ly

Beta: Kim Hoàn Lương

“A Chùy...” Xuyên Quân nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt dữ tợn của người đàn ông trước mặt, anh che bụng, lao đảo lui về sau từng bước để ổn định thân thể.

“Dám đùa giỡn lão tử, mày ngại mình sống quá lâu sao!” A Chùy cười lạnh, bước từng bước lại gần, giờ con dao lên, nghĩ muốn đâm Xuyên Quân thêm một nhát nữa. Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Kiều Kiều chạy tới nơi, nhìn thấy cảnh tượng này, khuôn mặt tươi cười nhỏ nhắn trong nháy mắt sợ ngây người, mắt to trừng lên tràn ngập kinh hãi.

“Anh Xuyên Quân!” Đầu óc Kiều Kiều trống rỗng, sững sờ đứng tại chỗ không nhúc nhích. Từ trước đến giờ bé chưa gặp loại chuyện này lần nào, anh hai và mọi người đã bảo vệ bé rất tốt khiến mọi nguy hiểm cũng không chạm tới được bé. Bây giờ thấy cảnh này bé không biết mình phải làm gì cả, chỉ có một suy nghĩ mạnh mẽ là không để cho kẻ xấu này làm hại anh Xuyên Quân.

Phản xạ có điều kiện, bé vươn tay cản lại một dao đang đâm xuống của người nọ, hoàn toàn không nghĩ tới việc mình sẽ vì vậy mà bị thương. Chất lỏng màu đỏ tươi theo khe hở từ bàn tay trắng nõn của bé chảy xuống dưới, Kiều Kiều dừng cảm ngáng đầu trừng mắt, căm giận nhìn người nọ hét lớn: “Kẻ xấu! Không được làm hại anh Xuyên Quân!”

“Cút ngay! Con nhóc chết tiệt!” A Chùy nổi giận gầm lên, hấn mạnh mẽ rút dao trong tay Kiều Kiều ra, máu tươi vẩy ra, Kiều Kiều bị hấn đá đến ven đường.

“Kiều Kiều...” Xuyên Quân đau lòng nhìn cô bé bị té trên đất, anh thậm chí còn nghi ngờ đôi tay nhỏ bé kia đã gần như bị chặt đứt...

“Mày nên lo cho thân mày trước đi...” A Chùy cười lạnh một tiếng, tung một đấm, đánh Xuyên Quân lao đảo ngã xuống đất, đầu gối đè trên ngực anh, khiến anh không thể cử động được nữa. Rồi hắn lại tiếp tục cầm dao đặt trên cổ anh quơ quơ.

Bị mất máu quá nhiều, tầm mắt của Xuyên Quân cũng trở nên không rõ ràng, anh chỉ nghe thấy tiếng A Chùy cười lạnh rồi cơn đau từ bụng do bị dao cắt qua ập đến. Lần này, anh nhất định xong đời rồi, cho dù không bị A Chùy đâm chết thì Kiều Mặc cũng không bỏ qua cho anh...

A Chùy dùng sức đá một cái vào người Xuyên Quân đã dần dần lâm vào hôn mê, hắn chửi ầm lên: “Muốn già chết sao, mày còn thiếu tao một bàn tay đấy!”

Hắn cầm lấy con dao sắc bén đặt lên cổ tay Xuyên Quân, ý đồ muốn phé một tay của anh. Đột nhiên đau đớn trên đùi làm tay hắn run lên, con dao trong tay cũng rơi xuống đất. Nhanh chóng quay đầu lại, hắn nhìn thấy con nhóc vừa rồi đang cắn chặt chân hắn, máu tươi thấm thấu qua lớp vải, chảy tới khoe miệng con nhóc. Đôi mắt to trắng đen rõ ràng của nó chăm chú trừng trừng theo dõi hắn, dưới đèn đường mờ mờ, nhìn qua rất quý dị.

A Chùy bị ánh mắt chấp nhứt của bé dọa một trận. Sau đó, giống như đã thêm can đảm cho mình, hắn nhấc chân đá Kiều Kiều ra ngoài, giận dữ hét lên: “Muốn chết sao, đồ con hoang!”

Mơ hồ có âm thanh ô tô truyền đến, A Chùy cũng mất đi kiên quyết muốn đưa Xuyên Quân vào chỗ chết, nhấc con dao lên, lại đá Xuyên Quân đang hôn mê một cái mới vội vã thoát khỏi hiện trường. Nhìn người đàn ông nằm trong vũng máu, bé nhanh chóng đứng dậy một lần nữa, nghiêng ngả lao đảo chạy đến bên cạnh anh...

Một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lướt nhanh trên đường cái thừa thốt người, Lê Mặc Kiên không chút để ý một tay cầm tay lái. Nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, khoe miệng anh hiện lên một chút cười khê, lưỡi biếng nhác nút nhận cuộc gọi.

“Cổ Diệc Phàm, không tiếp tục theo đuôi Cổ Bách Lâm nữa à, tôi thật sự rất khinh bỉ cậu đấy”

Đầu bên kia truyền đến âm thanh trầm tĩnh, ôn hòa: “Nói bậy bạ gì đó! Mặc Kiền, hôm nay tớ có chuyện nghiêm túc muốn tìm cậu.”

“Cổ đại thiếu gia, ngài khi nào thì làm việc không nghiêm túc...”

Lê Mặc Kiền cười giễu cợt một câu. Cậu ta bị Cổ Bách Lâm và Cổ gia nuôi như một con chó mười năm, lại còn có thể bình tĩnh, nhẫn nhịn như thế, trung thành tận tâm mà bán mạng vì Cổ gia, thật đúng là khiến người ta phải bội phục!

Người đầu bên kia hoàn toàn không vì thái độ giễu cợt của Lê Mặc Kiền mà tức giận, thản nhiên cười nói: “Lê nhị thiếu, tớ thật sự có việc muốn nhờ cậu hỗ trợ, cậu có nhiều nhân lực, giúp tớ tra một người.”

“Gửi tư liệu lại đây, ba ngày sau cho cậu kết quả!” Lê Mặc Kiền không thêm đề ý nhận lời, vừa định gác điện thoại lại do dự một chút: “Diệp Phàm, lão hồ ly kia thực chất không xem cậu là con mình, dù cậu ở Cổ gia mười năm cũng không thay đổi được việc gì. Trước kia tớ cũng đã nói qua chuyện này với cậu, cậu nên lo lắng một chút thì hơn!”

“Tớ làm sao có thể so với cậu, hai ngày trước Lê Mặc Diễm còn nói với tớ muốn cậu giải quyết mọi chuyện, chuyện của Lê thị hẳn không quan tâm...” Thanh âm đầu bên kia vẫn ôn hòa như nước, nhưng lời nói ra thì dường như lại có thâm ý khác.

Lê Mặc Kiền ngắt điện thoại, một tay chống cằm suy nghĩ về việc của Cổ Diệp Phàm. Sau như nghĩ tới điều gì, ánh mắt anh hơi nheo lại, bắn ra một chút tinh quang, rồi lại bủn rủn tự giễu. Anh cảm thấy có vẻ mình lo lắng hơi nhiều rồi.

Trên đường không có nhiều xe cộ, Lê Mặc Kiền lập tức tăng tốc, tóc dài bị gió thổi lên, nhìn có chút phiêu dật. Hai nút áo trên cùng được cởi ra, caravat trễ xuống dưới, lộ ra một đoạn cổ thon dài. Bộ dạng tùy tiện nhưng cũng đẹp trai lạ thường.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, màn hình hiển hiện tên một người phụ nữ. Lê Mặc Kiền nháu mày bởi vì anh không thể nhớ nổi người này là ai. Anh có chút không kiên nhẫn tiếp điện thoại, lại mơ hồ nghe thấy tiếng kêu cứu mạng. Còn chưa phân biệt được âm thanh từ đâu truyền đến, lại đột nhiên nhìn thấy một người chạy ra giữa đường ngăn xe anh lại...

Lê Mặc Kiền dùng sức phanh xe, thanh âm phanh gấp vô cùng chói tai cắt qua bầu trời đêm. Tốc độ xe quá nhanh, anh chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc xe đang lao đến thân hình gầy yếu trước mặt.

Thời gian như đã trôi qua thật lâu, lại như mới vừa chớp mắt, chiếc xe kịp thời dừng lại trước mặt người kia. Người kia lập tức gục xuống trước xe anh, không rõ sống chết.

Lê Mặc Kiền nhanh chóng xuống xe chạy qua, lấy tay cẩn thận đụng vào người nọ, lại phát hiện người nọ đang chậm rãi ngẩng đầu lên. Là một cô bé con! Lúc này trên mặt cô bé đầy máu tươi đang đem bàn tay nhỏ bé của mình lấy xuống khỏi mũ xe. Lê Mặc Kiền cũng cúi đầu nhìn lại, trên mũ xe của anh in hình hai bàn tay máu.

Kính hải qua đi, lửa giận ngập trời bùng phát, lại phân vân không biết có nên phát hỏa trên thân thể gầy gò của cô bé trước mặt không. Anh thở hắt ra một hơi, ảo não kéo áo, phần nộ nhìn cô bé trước mặt. Nghĩ nghĩ lại thấy rằng vẫn nên dạy dỗ cô bé này một chút. Nhưng cô bé đang ngờ ngác lại đột nhiên nắm lấy góc áo của anh, dùng đôi mắt to đầy hoang mang hoảng sợ nhìn anh, nói năng lộn xộn cầu xin.

“Cứu... Cứu cứu anh Xuyên Quân... Máu, thật nhiều máu... Anh Xuyên Quân...”

Lê Mặc Kiền nhìn chiếc áo sơ mi đầy máu trên người cô bé, theo bản năng nhìn lướt qua xung quanh, lập tức hình ảnh một người đàn ông nằm trên vũng máu rơi vào tầm mắt anh...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hồn Loạn

Edit: Boomie

Beta: Kim Hoàn Lương

Trong không gian yên tĩnh của hành lang tầng 3 bệnh viện, đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, Kiều Kiều ngờ ngác ngồi dưới đất, ánh mắt mờ to không hề chớp, giống như nai con hoảng loạn, tay nhỏ bé máu thịt đầm đìa, những giọt máu chảy xuống mặt sàn trắng tinh càng thêm kích thích thị giác hơn. Lê Mặc Kiền đứng sững một bên nhìn bé, cảm thấy ngày càng lo lắng, hẳn ngồi xổm xuống vươn tay muốn an ủi cô bé con đang hoảng loạn, nhưng nhìn đến người bé loang lổ vết máu, trông yếu ớt như sắp vỡ nát, thì bàn tay to vươn ra vẫn do dự nên thu về hay chạm tới. Đột nhiên di động phát ra tiếng động lớn, Lê Mặc Kiền không kiên nhẫn nhìn lướt qua, tiếp điện thoại hạ giọng nói nhỏ:

“Anh, anh thúc giục cái gì mà thúc giục, em về ngay đây...”

Gọng điệu tuy không kiên nhẫn nhưng vẫn lộ ra sự coi thường, không giống những lần dằn dò lo lắng trước đây, người đàn ông phía đầu kia điện thoại đột nhiên cười nhẹ, thoáng nghe thế nhưng có chút âm trầm thâm hiểm:

“Về? Ngại quá, Mặc Kiên, mày có lẽ... không về được!”

“Anh, anh nói thế là ý gì?”

“Ý là... tao nhìn mày lâu rồi, mà bây giờ tao không nhìn nữa...”

Đầu kia điện thoại không có âm thanh, Lê Kiên Mặc nghi ngờ nhìn cuộc gọi đã cắt đứt, sự xuất hiện tối nay của Cô Diệc Phàm lóe qua óc, chẳng lẽ... Đột nhiên, một tiếng nổ cực lớn từ bên ngoài truyền ào, Lê Mặc Kiên cảm thấy cả tòa bệnh viện đều lung lay, anh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài cực kì hỗn loạn, mà chiếc xe thể thao màu xanh ngọc của mình đã bị nổ vỡ thành mảnh vụn, mảnh vỡ ô tô phóng đến đâm bị thương người đi đường, y tá bác sĩ đang gấp gáp ra ra vào vào cứu chữa, chỉ một lát sau là có tiếng của xe cảnh sát cùng xe cứu hỏa đang đến. Lê Mặc Kiên trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng, cùng hận ý, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh đầy tàn nhẫn, không nghĩ tới hẳn ta nói thật...

Kiều Kiều ngồi dưới sàn, trong óc chỉ có Xuyên Quân người toàn là máu, bé gọi thế nào cũng không tỉnh, hẳn chỉ nhắm mắt không động đậy, trên người có vết thương lớn như vậy, máu chảy nhiều như vậy vì sao không kêu đau, anh ấy luôn sợ đau hơn bé cơ mà? Anh ấy không phải toàn trâu chọc bé sao? Tại sao bây giờ mặc kệ cho bé gọi như thế nào anh ấy cũng không để ý đến bé? Anh ấy có phải là đã... Anh Quân Xuyên của bé có phải là đã...

Tầng dưới của cùng bệnh viện này, Kiều Mặc đang gọi điện thoại, không biết sao lại thế này, anh vẫn luôn cảm thấy rất bất an, có thể là quá lo lắng khi để Xuyên Quân đi đón Kiều Kiều, không có việc cũng bị cậu ta làm cho có việc không may, muốn gọi điện thoại thì di động lại hết pin, đành phải đến tầng dưới gọi bằng điện thoại bàn, di động Xuyên Quân vẫn không có người nghe, điều này làm cho trái tim vẫn lo sợ bất an lại căng lên, đành phải gọi cho A Nại, A Nại cười anh quá lo lắng rồi, nói Xuyên Quân mang Kiều Kiều đi trượt băng, xong rồi sẽ trở về mà. Kiều Mặc thoáng yên tâm, nghiêng rặng nghiêng lợi nguyên rủa Xuyên Quân, anh không biết rằng giờ phút này Xuyên Quân đang nằm trên giường phẫu thuật, như mong muốn của anh, sống chết không biết. Vụ nổ trong bệnh viện cũng không kéo được sự tò mò của anh, anh vẫn không thích xem nào nhiệt, mà chuyện này đối với anh mà nói thì cũng không phải chuyện lớn, nếu anh biết, trong mấy khoảnh khắc trước, bé cưng của anh đã ngồi trên chiếc xe kia, không biết anh sẽ phản ứng như thế nào. Kiều Mặc đi vào sảnh chính bệnh viện, Hà Tiểu Lâu bị viêm ruột thừa cấp tính, vẫn còn đang trong quá trình giải phẫu, anh cũng không tiện bỏ đi trước, mặc dù có chút không tự nguyện, nhưng ít nhất cũng phải đợi cô ta giải phẫu xong đã.

Tại khúc rẽ lối cầu thang lên tầng trên, trước mặt lao xuống một người đàn ông trẻ tuổi, trên quần áo người đó loang lổ vết máu, đầu tóc rối tung, nhưng vừa nhìn đã biết là người chuyên sống sung sướng nhàn hạ, anh chàng công tử nhà giàu, nhưng giờ phút này ánh mắt của người đó lại hung ác như con ác sói, toàn thân bao phủ tạo hơi thở âm trầm, Kiều Mặc khẽ nhếch miệng, hơi hơi nghiêng thân mình cho cậu ta qua trước, người đàn ông trẻ tuổi liếc nhanh Kiều Mặc một cái rồi hướng xuống phía cầu thang chạy, biến mất ở hàng hiên... Kiều Mặc cúi đầu không thèm để ý đi trên hành lang, cảm thấy thời gian trôi qua thật khó khăn, rõ ràng chỉ có 2 giờ giải phẫu, lại làm cho anh có cảm giác còn lâu hơn 1 ngày, cũng không phải vì lo lắng cho người nằm trên giường bệnh, mà vì... Anh muốn về nhà.

Ở tầng 3 của bệnh viện, lơ đãng lướt mắt qua thân hình nhỏ nhắn đang cuộn mình bên ngoài phòng giải phẫu, anh hơi thương xót lắc đầu, bệnh viện luôn là nơi tình cảnh này diễn ra nhiều nhất, mỗi ngày đều có người gặp bất hạnh, mà anh thì không có dư tình lực mà đi giúp đỡ người khác, chỉ có thể hết sức bảo vệ niềm hạnh phúc nhỏ bé kia mà thôi. Bước chân vừa nhấc lên liền đột nhiên thu về, anh bối rối quay đầu nhìn vào thân hình cuộn chặt nhỏ bé kia, áo khoác màu tím nhạt, đó là... Anh cuồng loạn chạy vội tới phòng giải phẫu, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi cùng không dám tin, nhìn xuống cô bé đang cúi đầu, thật cẩn thận gọi thử:

“Bé cưng...”

Cô bé không phản ứng, cúi đầu, ngơ ngác nhìn vết máu trên mặt đất, Kiều Mặc run run vươn tay nâng mặt bé gái lên, khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia, anh cảm thấy mình gần như điên mất. Điện cuồng đem cô bé kéo vào lòng, mặc cho máu tươi dính đầy quần áo mình, lại bối rối không tìm thấy thanh âm của mình:

“Bé cưng... Làm sao vậy... Sao trên người có nhiều máu như vậy? Bị thương ở đâu... Bé cưng em đừng dọa anh... Bé cưng...”

Nghe được âm thanh quen thuộc nhất trần đời, Kiều Kiều dần tỉnh táo lại, thấy rõ bóng người trước mắt, lại có chút không dám chắc:

“Anh...”

“Là anh, là anh, bé cưng... Đau chỗ nào... Nhanh nói cho anh biết...”

Kiều Kiều đột nhiên ôm cổ Kiều Mặc, thân kinh vẫn căng thẳng bỗng đứt phụt, thân hình nhỏ bé yếu đuối ở trong lòng Kiều Mặc, khóc đau từng khúc ruột: “Anh... Anh... Anh Xuyên Quân chảy rất nhiều máu... Anh ấy không để ý đến em... Anh...”

“Bé cưng, đừng sợ, không có việc gì... không có việc gì...”

Kiều Mặc ôm nhẹ nhàng ôm bé, không dám dùng nhiều sức, sợ làm bị thương bé con đang yếu ớt tội độ, vươn tay nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt bé, lo lắng hỏi: “Bé cưng, trên người em toàn máu, có phải em bị thương không?”

Kiều Kiều lắc đầu, cơ thể càng run lợi hại hơn: “Không phải là em... là anh Xuyên Quân... anh Xuyên Quân...”

Kiều Mặc lo lắng kiểm tra lại bé, vừa liếc mắt đã thấy bàn tay nhỏ bé máu thịt xây xước. Cẩn thận cầm bàn tay có một số chỗ gần như gãy xương, giống như sợ làm kinh động đến cô bé trước mắt, nhẹ giọng hỏi: “Bé cưng... tay làm sao vậy...”

Kiều Kiều cúi xuống nhìn tay của mình, mồ mướt lạnh đầu, Kiều Mặc cuối cùng cũng không áp chế được sự khủng hoảng trong lòng, rách gan rách phổi kêu: “Bác sĩ... Bác sĩ...”

Trong phòng cấp cứu, Kiều Kiều hết sức lực nằm gọn trong lòng Kiều Mặc, bác sĩ thật cẩn thận giúp Kiều Kiều xử lý vết thương, miệng vết thương quá sâu, cần khâu vào, nhưng trước khi tiêm thuốc tê cần làm sạch miệng vết thương trước, còn thấm vào miệng vết thương, từng đợt đau đớn đến xương tủy truyền đến, Kiều Mặc cảm thấy tim mình như bị xé nát thành từng khối, anh tức giận nhìn bác sĩ, nghiêng răng nghiêng lợi gầm gừ: “Con mẹ nhà ông, không biết nhẹ tay chút được à? Không thấy bé cưng của tôi vô cùng đau đớn sao?”

Bác sĩ làm sao có thể cho phép anh kêu to gọi nhỏ, đem công cụ quăng lên bàn thản nhiên vứt ra một câu: “Tôi không biết, hay là anh làm đi?”

Kiều Mặc mắt trừng to, rất tức giận, nhìn xuống cảm xúc muốn đánh người, quay đầu sang một bên, dưới tay lại càng thêm dùng nhiều sức ôm cô bé trong lòng. Bác sĩ cũng hiểu được, cô bé đáng yêu trước mắt rất đáng thương, miệng vết thương lộ cả thịt, hơn nữa xương tay cũng bị dao cắt qua, bác sĩ cẩn thận giúp Kiều Kiều khâu lại vết thương, băng bó, tức giận nhìn thoáng qua Kiều Mặc vẫn còn đang phẫn nộ, dằn dò:

“Miệng vết thương 3 tuần không thể chạm nước, xương tay bị thương hết sức hạn chế vận động, may mắn cô bé này tuổi còn nhỏ, xương cốt còn đang phát triển, khả năng khôi phục rất cao, bằng không...”

Bác sĩ lắc đầu không nói thêm gì nữa, Kiều Mặc tất nhiên là hiểu ý của ông ta, anh lo lắng hỏi tiếp:

“Còn vấn đề gì khác sao, có muốn làm toàn thân kiểm tra không? Bác sĩ, ông nhìn lại xem bé cưng của tôi còn bị thương ở đâu không?”

Bác sĩ nhìn thoáng qua vết máu trên người Kiều Kiều, nhẹ nhàng nhắc ông tay áo, khuỷu tay và đốt tay cũng bị trầy da nghiêm trọng, cánh tay có vết bầm to, trên đùi, đầu gối cũng tràn đầy các vết thương to nhỏ, bác sĩ đau lòng thở dài, cau mày nhìn về phía Kiều Mặc.

“Cậu chăm sóc đứa bé này kiểu gì đấy, để cho bé bị thương thành thế này?”

“Không mắng anh cháu.” Không đợi Kiều Mặc nói gì, Kiều Kiều lại cướp lời bên vực cho anh trai, bác sĩ buồn cười nhìn cô bé đáng yêu trước mắt.

“Cậu có cô em gái thật tốt.”

Kiều Mặc xốt xa cười, không nói gì, anh không thể giống bác sĩ bình tĩnh mà xử lý vết thương cho bé cưng, tuy rằng vết thương đối với anh là chuyện vô cùng quen thuộc, nhưng anh không thể nhìn bé cưng của anh đau đớn, bây giờ trong lòng anh đang rất khó chịu, những vết thương lớn nhỏ này làm anh phát điên, bé cưng của anh phải thật khỏe mạnh, vui vui vẻ vẻ, vì sao lại phải chịu loại đau đớn như thế này, vì sao!!!!

Xe cảnh sát gào thét lao đến bệnh viện, Phương Thành cùng vài cảnh sát cùng nhau nhảy xuống, người phụ trách đã ở hiện trường chờ đợi tiến hành điều tra, Kiều Mặc ôm Kiều Kiều đi ra khỏi phòng cấp cứu, vừa vận nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn bên ngoài, bây giờ chuyện gì cũng không liên quan đến anh, anh chỉ muốn cẩn thận trấn an cô bé còn đang rất kinh hoàng trong lòng. Phương Thành liếc mắt đã nhìn thấy hai người mệt mỏi, cả người toàn là máu, vội vàng bước nhanh lên phía trước, lo lắng hỏi:

“Anh, anh sao vậy? Còn Kiều Kiều, đây là...”

Kiều Mặc để đầu Kiều Kiều dựa vào trong lòng mình, không muốn làm cho bé nhìn thấy cảnh hỗn loạn này, bé đều vẫn có mâu thuẫn với cảnh sát, hôm nay còn bị kinh hoàng quá nhiều, anh sợ cơ thể gầy nhỏ của bé không chịu nổi, càng không hi vọng nhìn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt kia vừa rút lui lại ủa về.

Phương Thành nhìn Kiều Mặc im lặng, do dự mà nói tiếp:

“Vừa rồi, hộ sĩ bệnh viện nói, có một thiếu niên 18,19 tuổi đưa Kiều Kiều và 1 người đàn ông bị thương nặng tới bệnh viện, xe nổ mạnh, thiếu niên kia cũng mất tích, Kiều Kiều...không có chuyện gì chứ?”

Nghe được lời Phương Thành, ngập trời kinh hoàng úp về phía Kiều Mặc, cục cưng của anh ngồi trên chiếc xe kia, nếu chậm 1 chút, chỉ một chút thôi, cục cưng của anh cũng có thể giống chiếc xe kia, ở trong lửa thuốc nổ hóa thành hàng trăm ngàn mảnh, hóa thành tro tàn. Kiều Mặc đứng đấy, bỗng nhiên không thể động đậy, Kiều Kiều cố hết sức ngẩng đầu, nhìn về mặt sợ hãi của anh, lo lắng gọi:

“Anh...”

Kiều Mặc vẫn đứng đấy, Phương Thành đỡ lấy anh, Ngẩng đầu nhìn cô bé vết thương khắp người, cảm thấy tim như bị xé rách, đau kịch liệt. Lúc này, vài cảnh sát xông tới, hỏi Kiều Kiều một số vấn đề, Kiều Kiều bối rối ôm cô Kiều Mặc, đôi bàn tay băng bó như bánh chưng hiện ra trước mặt mọi người, bé hoảng sợ nhìn từng cảnh sát đặt câu hỏi, những hạt nước mắt bằng hạt đậu lăn dài trên má. Phương Thành cảm thấy đá một cảnh sát trong số đó, cao giọng quát:

“Hỏi gì mà hỏi, không thấy đứa bé đang sợ hãi sao?”

“Đội trưởng, tôi...”

Người cảnh sát trẻ kia rất oan ức nhìn về phía Phương Thành, hẳn chỉ đang làm việc thôi, sao lại ăn mắng?

“Tôi cái gì mà tôi...qua bên kia chờ”

Phương Thành không kiên nhẫn đuổi người canh sát kia, đau lòng nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Kiều Kiều, nhẹ giọng nói:

“Kiều Kiều đừng sợ, chúng ta đừng để ý họ, em nhé?”

Kiều Kiều gật đầu, lại lo lắng nhìn Kiều Mặc, vрон tay nhỏ bé chạm nhẹ lên đôi má căng cứng của anh, chỉ động tác rất nhỏ vậy thôi mà cũng kéo đau vết thương. Kiều Kiều hừ nhẹ Kiều Mặc theo bản năng nắm nhẹ bàn tay bé, dán lên mặt mình, nhưng lại không thấy cảm giác mềm mại lúc trước. Kiều Mặc cẩn thận nhìn bé gái trong lòng, lạnh lùng nói cho Phương Thành:

“Tôi mặc kệ Trình Xuyên Quân làm gì, hoặc là hôm nay chết trên bàn phẫu thuật, hoặc là bị các người bắt đi, bằng không tôi cũng sẽ giết hẳn!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Xa Cách

Edit: Gia Lăng Tân

Beta: Kim Hoàn Lương

Trong sân có một cây dung lâu năm, cành lá sum xuê, từng cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây sà sạt rung động. Trong tán lá thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu khe khẽ. Giữa đêm xuân, ánh trăng dịu dàng, gió xuân ấm áp phất qua hai má, làm cho người ta cảm thấy thoải mái mà lười biếng không muốn nhúc nhích. Kiều Mặc ôm Kiều Kiều lặng lẽ ngồi dưới gốc cây, bàn tay to vỗ nhẹ phía sau lưng cô bé, khóe miệng mang theo một nụ cười kín đáo.

"Tầng đá bàn, bàn thạch thanh, tầng đá bàn thượng đỉnh đỉnh sắt"*, anh hai đoán xem là cái gì?" Tiếng cô bé trong trẻo vang lên xua tan yên tĩnh, đôi mắt to chớp chớp, tựa như ánh sao sáng trên bầu trời đêm thăm thẳm.

*Một câu đố. Thứ cho tài năng có hạn không edit thuần việt được))

Kiều Mặc cúi đầu, chớp mũi cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé vô cùng thân thiết, thể hiện tình yêu không muốn xa rời. Anh cười nhẹ mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn, giống như đêm xuân làm say lòng người, khiến người ta say mê chìm đắm trong đó: "Bé cưng thông minh như vậy, anh hai không đoán được..."

Cô bé bất mãn mím miệng, nhẹ giọng oán giận làm nũng: "Anh hai lười thế, không thèm đoán câu đố của Kiều Kiều..."

Kiều Mặc hưởng thụ tựa lên hõm vai gầy yếu của Kiều Kiều, nặng nề muốn ngủ, anh cúi đầu nhẹ giọng: "Là bé cưng rất thông minh, anh hai già rồi, không đoán được..."

"Anh hai chưa già, anh hai vĩnh viễn trẻ tuổi, sống lâu trăm tuổi..." Cô bé ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng giữa bầu trời đêm, lầm bầm nói, lại giống như thành tâm hứa nguyện.

"Sống lâu như vậy, đến lúc đó chỉ còn lại một mình anh, em bảo anh phải làm sao đây?"

"Không phải chỉ có một mình, em sẽ mãi ở cùng anh hai..." Cô bé cúi đầu vô cùng thân thiết tựa vào má anh, nhẹ giọng hát: "Ánh trăng sáng ngời, anh hai ngồi đó, nhìn xem anh hai, ôm bé cưng trong lòng, bé cưng tên Kiều Kiều..."

Đôi lông mày mấy ngày liền vẫn nhíu chặt dần giãn ra. Trong tiếng hát của cô bé, Kiều Mặc dần dần buồn ngủ. Anh đã nhiều ngày không chớp mắt. Tình cảnh đêm đó giống như cơn ác mộng cứ cuốn lấy anh, chỉ cần nhắm mắt lại là hình ảnh cô bé cả người đầy máu, hoảng sợ lo lắng gọi "Anh hai... anh hai..." lại hiện lên trước mắt anh. Anh không dám ngủ, chỉ có thể cẩn thận ôm cô bé trong lòng, thức cả đêm nhìn cô bé kia say ngủ...

Từ bệnh viện trở về đã ba ngày. Ba ngày nay Kiều Kiều cơ hồ chưa hề rời khỏi vòng tay Kiều Mặc, tất cả mọi chuyện dường như đều là Kiều Mặc làm giúp. Kiều Mặc cũng chưa hề nhắc tới chuyện của Xuyên Quân trước mặt Kiều Kiều, mà Kiều Kiều thấy anh hai lo lắng vì mình, cũng không dám nói gì. A Nai, Lý Ương cùng Phương Thành đều đến thăm Kiều Kiều, lại bị Kiều Mặc lạnh lùng chặn ngoài cửa. Anh sợ, cho dù ôm Kiều Kiều trong lòng, anh cũng vẫn lo lắng, làm sao có thể yên tâm với đám thanh niên câu thả ngoài kia.

Xuyên Quân chậm rãi mở to mắt. Ngọn đèn sáng chói mắt, hần khó chịu muốn che mắt lại, cánh tay lại yếu ớt không nhắc lên nổi, đành phải nhắm mắt lại. Hần đã hôn mê ba ngày, một giọt nước cũng chưa uống, trên người chẳng có tí sức lực nào. Hần liếm liếm đôi môi khô khốc, lại mở to mắt, chỉ nhìn thấy xung quanh toàn màu trắng. Trần nhà màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, giường màu trắng, chăn đệm cũng trắng nốt, nhất thời hần không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nơi này là... phòng bệnh? Sao mình lại ở đây? Xuyên Quân nhíu mày cố gắng nhớ lại, trí nhớ lại mơ hồ không rõ ràng, tiếng kêu khóc của cô bé, vết chém đứt tợn, mũi dao lạnh lẽo, bàn tay nhỏ bé dính đầy máu... Con đau đầu dữ dội khiến hần rên lên một tiếng, đúng lúc này cửa phòng mở ra, có người đi vào. Xuyên Quân còn chưa thấy rõ người tới đã nghe được giọng nam vui mừng:

"Xuyên Quân, anh tỉnh rồi à?"

A Nại mừng rỡ, vội vàng chạy tới bên giường bệnh. Xuyên Quân thấy cậu, há miệng thở dốc muốn nói, lại phát hiện cổ họng nghẹn chặt lại không thốt lên lời. A Nại vội vàng rót một chén nước, đỡ hần uống xong, rót cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi: "Xuyên Quân, cuối cùng thì anh cũng tỉnh, anh đã hôn mê ba ngày rồi đấy..."

Xuyên Quân sắc mặt tái nhợt, suy yếu mở miệng hỏi: "Sao lại thế này?"

A Nại nghi hoặc nhìn hần, vừa định giải thích, phía sau lại truyền đến một giọng nói mạnh mẽ đầy tức giận: "Sao lại thế này? Mày còn dám hỏi, mày xem mày dọa Kiều Kiều thành dạng gì rồi ???"

"Kiều Kiều..." Xuyên Quân nghi hoặc nhìn Phương Thành đang trợn mắt, đột nhiên hai mắt mở to, sắc mặt trắng như tờ giấy. Hần vội vàng ngồi dậy, túm lấy A Nại, dùng thanh âm khàn như tiếng loa rè mà hét lớn: "Kiều Kiều làm sao vậy? Bé làm sao vậy?"

A Nại bắt đầu dĩ thờ dài, muốn đỡ hần nằm xuống, Xuyên Quân lại gắt gao túm chặt cánh tay cậu chờ cậu trả lời. Một khắc trước lúc hôn mê, hần chỉ nhớ cô bé kia hai bàn tay dính đầy máu, quỳ gối bên người hần bối rối khóc gọi, hần là không có việc gì, bản thân hần không phải là cũng không có việc gì sao? Cô bé ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, sao có thể có chuyện gì được?

"Hỏi qua bác sĩ trong bệnh viện, nghe nói tay bé bị thương nặng, đến thăm bé mấy lần nhưng đều bị Kiều ca đuổi ra..." A Nại chần chờ nhìn Xuyên Quân đang hồi hận không thôi, tận lực uyển chuyển nói: "Kiều ca... rất tức giận..."

"Tức giận? Tức giận vẫn còn là may." Phương Thành ôm tay tựa vào cửa, lạnh mặt nhìn Xuyên Quân, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Đại ca định giết mày luôn ấy chứ!"

"Phương Thành, anh có thể đừng tranh cãi nữa được không, Kiều ca lúc đó tức giận mới nói thế..."

"Tức giận mới nói vậy? Đến tao cũng muốn chém thẳng ranh này mấy phát. Mày mà thấy đáng về Kiều Kiều hôm đó cũng phải sợ. Trình Xuyên Quân, mày muốn gây chuyện thì tự mày đi mà gánh vác hậu quả, đừng để người khác phải đi theo chịu tội." Phương Thành máu dồn lên đầu, trong lòng tức giận không kìm được, chỉ vào Xuyên Quân giận dữ hét lớn: "Mẹ nó, ngoại trừ gây chuyện thì phi thì mày còn làm được cái gì nữa hả? Ông đây mấy ngày nay đều phải giúp mày dọn dẹp tàn cục đấy, lại còn lôi cả Kiều Kiều vào chuyện này, mày muốn gì hả!"

Thấy Phương Thành càng nói càng khó nghe, A Nại đứng lên ngăn anh lại. Nhìn Xuyên Quân âm trầm trầm mặc, A Nại bỗng nhiên cảm thấy buồn bã. Cậu biết cho dù Kiều Mặc có không làm gì Xuyên Quân đi chăng nữa, tình anh em xem như cũng mất rồi. Nhưng chuyện này phải trách ai được? Trách Xuyên Quân? Quả thật, chuyện này là hần gây ra, nhưng nhất định hần cũng không muốn Kiều Kiều bị thương; trách Kiều Mặc? Trách anh ấy quá mức coi trọng Kiều Kiều? Không khỏi quá mức mâu thuẫn đi ...

Phương Thành đã không chịu được khi phải nhìn thấy Xuyên Quân xuất hiện trong tầm mắt mình, anh lạnh lùng nói cho Xuyên Quân biết ngày mai sẽ có người đến điều tra tình hình hôm đó, sau đó liền đá cửa rồi đi. A Nại nhìn Xuyên Quân ngây người nằm trên giường, có chút không đành lòng, nhưng lại không biết nên khuyên giải như thế nào. Tuy rằng xảy ra chuyện này cậu cũng tức giận, nhưng thấy người anh em của mình tìm đường sống trong cái chết, giờ lại nằm đây thế này, sao nỡ quở trách gì nữa, vẫn nên chờ hần khỏe lại rồi tính sau.

"Xuyên Quân, bác sĩ nói anh phải nằm viện mấy hôm nữa. Trong khoảng thời gian này em cùng Ương Từ sẽ thay phiên tới trông anh. Ban ngày Ương Từ ở đây, buổi tối em đến... Qua một thời gian, đến xin lỗi Kiều ca vậy. Dù là anh em với nhau, anh ấy cũng chỉ là nhất thời nóng giận mới thế, qua một thời gian nữa chắc sẽ ổn thôi ..." A Nại nói những lời này, ngay cả bản thân cũng cảm thấy không chắc chắn, nhưng cũng chỉ có thể an ủi Xuyên Quân như thế.

Có lẽ vậy đi. Có lẽ qua nửa năm, một năm nữa, vết thương của Kiều Kiều lành rồi, mọi người sẽ dần dần phai nhạt chuyện này. Nhưng ông trời lại có tình không chiều ý bọn họ. Không có nửa năm, càng không có một năm, chỉ có hai tháng. Hai tháng sau, Kiều Mặc vẫn không ngừng nhớ tới chuyện ngày hôm nay. Anh không muốn quên, càng không thể quên. Mỗi đêm giữa trong bóng đêm, nhớ tới hạnh phúc ấm áp mình từng có, lại càng nhớ tới lý do mất đi, hận ý từng chút từng chút theo ký ức đào móc ra, chồng chất. Mà giờ phút này, Xuyên Quân mỗi một nằm trên giường, lấy mu bàn tay che khuất tầm mắt. Dưới ánh đèn sáng ngời có thể thấy rõ nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Tan Vỡ

Edit: Thủy lưu ly

Beta: Kim Hoàn Lương

Kiều Kiều ngồi trên sofa chăm chú đọc sách. Kiều Mặc miễn cưỡng dựa một bên, thỉnh thoảng giúp bé lật sách sang trang mới. Nhìn bộ dạng bé cứng

ng nghiêm túc, chăm chú, Kiều Mặc nhũu mầy, nhẹ giọng hỏi: “Bé cưng, em thích đọc sách như vậy à?”

Kiều Kiều lác lác đầu, bé cười cười thần bí: “Em thích anh hai!”

Bé nói như vậy hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Kiều Mặc, nhưng tình cảm yêu thích không hề che giấu trong lời nói của bé vẫn làm cho Kiều Mặc cảm thấy vui sướng vô cùng. Anh vươn tay mang theo tình cảm yêu say đắm vuốt ve mái tóc đã dài ra của Kiều Kiều, hưng trí ngồi thẳng người, cười nói: “Bé cưng, đến đây, để anh hai chải đầu cho em”

“Anh hai, anh đừng náo loạn, em còn muốn đọc sách đây... Anh mau lật sang trang mới cho em đi...”

Không có cách nào, vết thương trên tay bé còn chưa tốt hẳn nên chuyện gì cũng do Kiều Mặc ôm lấy. Đọc sách anh cũng phải ở bên cạnh “hầu hạ”. Kiều Mặc nhìn bé cưng đang nghiêm trang sai bảo mình, có chút buồn cười nói: “Bé cưng, em đang sai bảo anh hai sao?”

Kiều Kiều nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt sáng trong nhìn khuôn mặt đẹp trai của Kiều Mặc. Đột nhiên bé cười hi hi, lại gần, hôn lên mặt Kiều Mặc một cái.

“Không phải vậy đâu, vì anh hai luôn là anh trai tốt nhất của em mà...”

“Lời này anh hai thích nghe...” Kiều Mặc nhẹ nhàng nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, giúp bé lật sách. Chợt nghĩ đến điều gì, anh có chút lo lắng nói: “Bé cưng, ngày mai chúng ta đi bệnh viện cắt chỉ? Em có sợ đau không?”

“Chắc không đau lắm đâu... Phải không anh hai?” Kiều Kiều có chút nghĩ mà sợ, rụt cổ. Ký ức ngày hôm đó rất mơ hồ, bé không nhớ rõ rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì, hoặc là bé không muốn nhớ lại. Nhưng đau đớn từ vết thương trên tay lại tra tấn bé một đoạn thời gian dài. Khi tác dụng của thuốc gây tê bị tiêu tan hoàn toàn, cảm giác đau đớn tận tủy gan lại ập đến. Nhất là thời điểm vào buổi tối, bé bị cơn đau hành hạ không thể đi vào giấc ngủ, lại không dám kêu, không dám khóc, chỉ có thể cắn môi cố gắng chịu đựng. Mỗi ngày vào thời điểm này luôn khiến anh hai đau lòng không biết làm gì. Vài ngày thì vết thương lên da non nên bắt đầu ngứa ngáy, khiến bé khó chịu vô cùng chỉ muốn hung hăng chà xát vết thương một chút cho dễ chịu. Anh hai thấy vậy đành phải giữ chặt hai tay của bé, tránh việc bé làm miệng vết thương lại vỡ ra.

Cũng vì vậy mà việc Kiều Kiều bị thương gần như ép buộc hai người họ đến kiệt sức. May mà Kiều Mặc chăm sóc bé rất chu đáo nên miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, ngày mai là có thể cắt chỉ được. Rốt cuộc, đến lúc này Kiều Mặc cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Kiều Mặc ôm bé cưng vào lòng, nhẹ nhàng chải vuốt sợi tóc của bé, đau lòng an ủi: "Không sao đâu, có anh hai ở đây rồi..."

Kiều Kiều yên tâm một chút, đặt sách sang một bên, thả lỏng người nằm trong lòng Kiều Mặc. Ngửi mùi hương quen thuộc từ người anh, mí mắt bắt đầu đánh nhau muốn nghỉ ngơi một lát.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên quấy rầy khoảng thời gian im lặng hài hòa của anh và Kiều Kiều. Kiều Mặc phiền chán nhu nhu mi tâm. Anh thật sự rất chán ghét những việc quấy rầy thời khắc anh và bé cưng ở bên nhau.

Điện thoại gọi tới là của chú Sơn, chú ấy nói có việc muốn anh qua đó một chuyến, cũng không nói là chuyện gì đã vội vàng cúp máy. Kiều Mặc buông điện thoại, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định qua xem thử có chuyện gì.

Anh cũng không quan tâm Kiều Kiều có muốn hay không đã đặt cô nhóc lên giường để bé ngủ được thoải mái hơn. Nhưng vừa rời xa ôm ấp của anh, bé làm sao lại có thể ngủ được nữa. Từ trong ổ chăn lộ ra cái đầu nho nhỏ, đôi mắt to đen lúng liếng nhìn chăm chăm Kiều Mặc. Kiều Mặc lo lắng dặn dò bé, muốn bé nằm ngủ không được tùy tiện lộn xộn, nói liên miên cần nhẫn nại một hồi dài mới không cam lòng rời khỏi nhà.

Nơi chú Sơn ở gần bờ biển, vị trí cũng không bí ẩn nên rất dễ tìm được. Bình thường nếu không có việc gì anh cùng bé cưng cũng sẽ đến ở chơi vài ngày. Kiều Mặc vội vàng chạy đến nơi nhưng khi vừa mới bước vào, nhìn thấy rõ người trong phòng, sắc mặt anh lập tức đen xuống.

Lý Ương với A Nại nhìn thấy anh xuất hiện, khuôn mặt tươi cười đứng lên chào. Còn Xuyên Quân sắc mặt tái nhợt đang ngồi một góc, khi thấy Kiều Mặc, ánh mắt hẳn có chút trốn tránh, hoàn toàn không có bộ dáng cả lờ phớt như trước nữa.

Kiều Mặc đứng ngoài cửa cũng không có ý muốn bước vào, chú Sơn cười hi hi, tiến lên kéo anh vào trong nhà.

“A Mặc, bọn nhóc này đã đợi cháu nửa ngày rồi, chú còn tưởng cháu không đến...”

Kiều Mặc nhe mặt mũi chú Sơn, mặt mày lạnh lẽo nghiêm túc ngồi xuống, trầm giọng hỏi: “Chú Sơn, chú tìm cháu có việc gì vậy?”

Chú Sơn rót một ly trà đưa cho Kiều Mặc, trầm ngâm một lúc mới mở miệng nói chuyện:

“Nha đầu Kiều Kiều có khỏe không?”

Kiều Mặc đang cầm ly trà cúi đầu, từ chối cho ý kiến. Đối với sự lạnh nhạt của Kiều Mặc, trong lòng chú Sơn có chút chua xót. Kiều Mặc là người ông nhìn lớn lên từ nhỏ, dù không hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của cậu ta nhưng ông biết người khác rất khó bước chân vào lòng cậu. Cậu cũng luôn có ý muốn xa cách, lảng tránh người khác. Ngay khi ông nghĩ cậu cuối cùng cũng có anh em, bạn bè thì cậu lại vì chuyện Kiều Kiều ngoài ý muốn bị thương mà nghĩ cùng bọn họ xa cách một lần nữa. Chuyện xảy ra lần này cũng cho người khác hiểu được người cậu ta để ý là ai, nhưng cũng khiến ông lo lắng mười phần. Tính cách của cậu ta phức tạp như thế thì làm sao tồn tại được trong cái xã hội này đây?

“A Mặc... Thật ra chú tìm cháu cũng không có việc gì khác cả...”

Bọn nhóc này đều lo lắng tình trạng hiện giờ của Kiều Kiều. Nhưng bọn nó biết cháu vẫn còn tức giận, bọn nó cũng không biết làm cách nào mới tới tìm chú giúp đỡ một tay... A Mặc, cháu tức giận cũng là chuyện bình thường... Tên nhóc Xuyên Quân này thường ngày đúng là có chút không nghiêm túc, nhưng nói chuyện lần này do cậu ta gây ra thì cũng không hoàn toàn đúng. Chuyện này vốn là chuyện ngoài ý muốn, Xuyên Quân chắc chắn cũng không muốn Kiều Kiều bị thương...”

Xuyên Quân vẫn cúi đầu không nhìn thấy biểu cảm trên mặt. Chú Sơn nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ, lại từ ái nói: “Dù sao bây giờ Kiều Kiều, Xuyên quân cũng đã không có việc gì. Lần này bị dạy dỗ một trận, sau này cậu ta sẽ thành thật hơn một chút. Phải không Xuyên Quân?”

Xuyên Quân do dự đứng lên, bước đến trước mặt Kiều Mặc. Hắn ngẩng đầu cẩn thận nhìn Kiều Mặc, do dự không biết nên nên mở miệng thế nào cho đúng.

“Anh Kiều... Em...”

Kiều Mặc không muốn nghe Xuyên Quân giải thích gì nữa, bởi vì kiểu ngoài ý muốn này xảy ra nhiều lắm, đây cũng là lần nghiêm trọng nhất. Hơn nữa cũng anh cũng không đảm bảo được đây là lần cuối cùng. Kiều Mặc cười lạnh:

“Năm ba tuổi, cậu mang bé cưng đi chơi, kết quả lại bỏ quên bé trên đường, khiến bé cưng một mình ở trên đường khóc một ngày. Mùa hè năm năm tuổi, cậu trộm mang bé cưng ra bờ biển, khiến bé chỉ xem chút đã bị sóng biển cuốn đi. Mùa đông năm sáu tuổi, cậu mang bé đi trượt băng, hậu quả khi trở về bé cưng cũng bị bệnh cả một tuần. Năm mười tuổi, cậu uống say, bé cưng đỡ cậu lại bị ngã sấp xuống, cánh tay bé cưng bị trật khớp. Năm mười một tuổi, cậu giúp tôi đón bé cưng về nhà nhưng cậu lại dẫn bé theo đám bạn hồ băng cầu hũu* của cậu lăn lộn đến hơn nửa đêm mới về...”

(* bạn xấu, bạn nhưng không phải bạn)

Kiều Mặc lạnh lùng điểm danh những lần Xuyên Quân vô tình gây “thương tổn” đến Kiều Kiều.

Thì ra mình (Kiều Mặc) vẫn còn nhớ rõ, nhớ rõ ràng như vậy. Mình không phải là người dễ tha thứ cho người khác nhất là chuyện liên quan đến bé cưng. Kiều người quá giỏi lại cố chấp như mình thật sự rất dễ dàng sa vào cực đoan nhưng...

Có thể hiện tại anh đang tự đâm đầu vào ngõ cụt nhưng anh vẫn không nghĩ quay đầu. Anh không cần gì cả, chỉ cần có Kiều Kiều là đủ, những người khác thì... thôi vậy. Dù biết mỗi ngày anh đều đem hết toàn lực để bảo vệ bé cưng nhưng ngày ngày vẫn sống trong lo lắng hãi hùng, anh thì có năng lực để nói ai đầu? Tự cười giễu, anh vẫn không ngẩng đầu nhìn Xuyên Quân một cái, miệng lầu bầu như nói với chính mình: “Muốn trách thì trách chính bản thân tôi, bị dạy dỗ nhiều lần như vậy nhưng vẫn không nhớ được...”

Xuyên Quân ngẩng mạnh đầu, sắc mặt tái nhợt vì kích động mà đỏ bừng, hấn gất cổ họng hướng về phía Kiều Mặc hô: “Anh Kiều, là em sai! Hoàn toàn là lỗi của em! Em, Trình Xuyên Quân là một tên trướng thối, là khôn khiếp, là một kẻ không dám nhận trách nhiệm. Hôm nay em đứng ở đây, anh muốn đánh muốn mắng, muốn chém gì cũng được, chỉ cần anh có thể nguôi giận...”

Kiều Mặc nâng mắt quét hắn một cái, khoe miệng gọi lên một chút giễu cợt, khinh thường: “Được thôi, tôi rất muốn xem, cậu tự chém mình đi!”

Lời này là Kiều Mặc thì tuyệt đối có thể nói ra được. Đứt tay gãy chân gì đó ở trước mặt anh cũng không phải là đại sự gì, dù Xuyên Quân có dám nói dám làm, dù có bị phê đi hai tay cũng không thể cứu vãn được chuyện gì nữa.

Xuyên Quân trừng mắt, mắt thấy Kiều Mặc tỏ vẻ không thèm để ý, hấn cắn răng đi vào phòng bếp. Những người khác vừa thấy hai người muốn động thủ thật, lập tức bước lên khuyên bảo. A Nại và Lý Ương chạy đến phòng bếp đoạt lấy con dao trong tay Xuyên Quân, còn chú Sơn cũng tận tình khuyên bảo Kiều Mặc.

“A Mặc các cháu từ nhỏ đã là anh em tốt của nhau, sao bây giờ lại thành như vậy? Anh em các cháu không phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao, chỉ vì một chút chuyện nhỏ này mà lại muốn trở mặt...”

Từ phòng bếp truyền đến âm thanh hỗn loạn, đồ đạc rơi vỡ cùng tiếng hô quát của A Nại và Lý Ương. Tuy rằng tình trạng Xuyên Quân còn chưa tốt lắm nhưng khi bùng bình thì không phải ai cũng có thể ngăn được.

Trong lòng Trình Xuyên Quân hấn cũng nổi một bụng hỏa. Mọi người đều chỉ trích sai lầm của hấn, được thôi, hấn nợ bọn họ. Nhưng những gì hấn làm, người khác đều không thấy vừa lòng, ai cũng đều coi thường hấn. Được, hấn không muốn thiếu nợ một ai, cùng lắm thì trả bọn họ một bàn tay, trả họ một cái mạng!

Chú Sơn nghe động tĩnh ở phòng bếp, lại nhìn Kiều Mặc không chút thay đổi ngồi một chỗ, gấp đến độ kiến bò trên chảo nóng, lời nói cũng trở nên nghiêm khắc.

“A Mặc, sao cháu lại quật cường như vậy? Một chút tình nghĩa anh em cũng không nghĩ đến. Cháu gọi Kiều Kiều đến đây, để chú hỏi xem cô bé có muốn để cháu chém Xuyên Quân không...”

Kiều Mặc nghe thấy chú Sơn nhắc đến tên bé cưng, mày không tự giác nhíu một cái. Anh đứng dậy đi vào phòng bếp. Chú Sơn thở phào nhẹ nhõm, nâng ly trà lên uống một hơi. Ông vui mừng tựa vào sofa, cảm thấy đứa nhỏ này cũng không quá tuyệt tình như vậy. Không ngờ nước trà còn chưa uống hết, đã bị động tĩnh ở phòng bếp hú đến nỗi suýt nữa thì bệnh tim tái phát.

Trong phòng bếp, ba người đang quần nhau túi bụi, khi nhìn thấy Kiều Mặc đi vào đều đồng loạt ngừng động tác. Xuyên Quân cầm dao thờ hồn hèn, đầu không được tự nhiên xoay qua một bên. Kiều Mặc cười giễu, đi lên cầm sao trong tay anh, suy nghĩ một chút: “Đã lâu không đụng, cảm thấy không quen lắm...”

Ba người vừa nghe lời này lập tức kinh hãi đến mặt trắng bệch. Kiều Mặc đột nhiên kéo tay phải của Xuyên Quân đặt trên bàn, trong khi mọi người còn chưa phản ứng, một luồng sáng lạnh lẽo chợt lóe qua. Kiều Mặc ánh mắt âm ngoan, giờ tay chém xuống, cùng lúc đó Xuyên Quân cũng phát ra một tiếng hét thê lương, thảm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cha

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

"Anh Kiều!"

"Xuyên Quân!"

Lúc A Nại, Lý Ương chạy đến thì chiếc dao phay đã khảm sâu vào ngón giữa của Xuyên Quân, ngón tay gần như bị chặt đứt. Mặt Xuyên Quân không còn chút máu như xác người chết, mồ hôi chảy ròng ròng xuống hai bên má, hai chân run bần bật.

"Đồ nhát gan!" Kiều Mặc hừ lạnh một tiếng, hất mạnh tay phải của Xuyên Quân ra. Anh đá cửa đi ra dưới sự kinh ngạc vô cùng của mọi người.

Một chiếc xe Benz màu đen chậm chậm đi ngang qua cánh đồng và dừng lại ở cuối con hẻm nhỏ. Từ trên xe, hai người đàn ông lần lượt bước ra ngoài. Một người thoát nhìn trên dưới ba mươi tuổi, bộ dạng trắng trẻo sạch sẽ, tai đeo gọng kính màu vàng, có vẻ rất khôn khéo. Đứng phía sau cậu ta là một người đàn ông trung niên trầm ổn tính nhuệ, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa sự nóng nảy và kích động. Trước cánh cửa này, ông đã đứng bồi hồi không biết bao nhiêu lần, và lần nào cũng vậy, ông không có dũng cảm để gọi cửa bước vào. Hôm nay, sau một thoáng suy tư, ông hít thở thật sâu, chuẩn bị tinh thần đầy đủ và tự dặn lòng không thể để xảy ra một chút sơ sót nào. Đẩy cửa sán, người đàn ông trung niên từ từ bước vào, người thanh niên trắng trẻo khôn khéo cung kính đi theo sau.

Kiều Kiều đang nằm ở trên giường. Hai mắt bé bỗng sáng choang. Bé ngồi dậy, hết nhìn đông lại nhìn tây xem xét xung quanh. Anh hai không có ở nhà, chán như con gián ấy! Hồi nãy bé vừa lên lút xếp lại đồ đạc lộn xộn trong tủ, sợ anh hai về bắt tại trận nên bé vội vàng đóng tủ nhảy lên giường. Bé giả vờ làm đứa trẻ ngoan ngoan nằm im lặng trên giường. Đột nhiên bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa dứt quãng. Người gõ cửa dường như còn chất chứa nỗi do dự.

"Anh hai..."

Mặc kệ mọi thứ, Kiều Kiều nhảy xuống giường. Bé không thèm mang dép cứ thế chạy xồng xộc trên mặt đất, vừa chạy vừa vui vẻ gọi anh hai. Bé con quên mất tiêu là anh trai bé có bao giờ gõ cửa vào nhà đâu cơ chứ. Cửa phòng mở ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào chói cả mắt. Kiều Kiều lấy tay che mắt, chỉ thoáng thấy bóng của một người đàn ông cao lớn. Bé cố xoa mắt. Khi thấy người đứng trước mặt mình không phải Kiều Mặc, bé hơi thất vọng, nụ cười trên môi tắt ngấm, đồng thời bé cất giọng ngờ ngợ: "Chú ơi, chú đến nhà cháu làm gì vậy?"

Người đàn ông trung niên đang đứng giữa sân nhà đơn sơ quả thật là Cổ Bách Lâm – ông chủ giàu có nhất Lăng Hải. Trong khoảng thời gian gần đây, ông không quan tâm bất kì vấn đề gì ở công ty. Ông đã vận dụng hết mọi quan hệ để tìm “mẫu ghép” mười hai năm trước để chứng thực suy nghĩ của bản thân. Bây giờ, ông đứng ở chỗ này, ngắm cô bé dễ thương trước mặt, lòng ông dấy lên sự hoảng hốt. Tình cảm chất chứa trong lòng dường như muốn tóa ra như dòng nước lũ.

"... Nghe Diệc Tiêu nói con bị thương, lâu rồi không đến trường... Chú đến thăm con..."

Lí do thoái thác của ông không làm tiêu tan sự nghi ngờ trong lòng Kiều Kiều. Tuy vậy, Kiều Kiều vẫn cảm giác được sự quan tâm thật tình của ông ấy nên bé lễ phép mời ông vào nhà. Cổ Bách Lâm cẩn thận đánh giá căn phòng khách nho nhỏ. Phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Thế nhưng, Chỉ cần bảy biện vãi đồ nội thất cũng khiến căn phòng trở nên chật chội.

Trên sofa, ai đó tiện tay phủ lên một chiếc áo khoác nam. Ngay chỗ cửa ra vào, hai đôi dép lê được đặt ngay ngắn. Lòng ông hơi quặn lại, pha lẫn chút khó chịu kỳ quái.

"Chú ơi, mời chú uống nước..." Hai tay Kiều Kiều bê ly nước ấm cẩn thận đi tới. Cổ Bách Lâm lập tức bước đến nhận lấy, thuận tiện nắm bàn tay bị thương của bé. Ông kéo bé đến bên cạnh, hiền từ nhìn bé như người cha đang nhìn con gái ruột của mình. Thấy đôi bàn chân trần của bé, ông đau lòng nhủ thầm.

"Kiều Kiều, sao không mang dép hả con?" Cái thằng kia chăm sóc bé Kiều gì vậy! Sao hán ta có thể để một đứa trẻ đang bị thương ở nhà một mình, còn để bé chạy tới chạy lui bằng đôi chân trần này, nhờ đâu chân bị thương thì biết làm sao? Hay bé bị cảm lạnh thì sao hả? Chỉ cần thấy bé, ông lại muốn quan tâm bé, đối xử thật tốt với bé. Ông định lấy tay xoa ấm chân cho bé, Kiều Kiều lại né tránh ông. Bé chạy đi mang dép lê. Né ánh mắt hiền lành của ông ta, bé nhìn sang người đàn ông vẫn luôn cung kính đứng bên cạnh, cất giọng nói: "Chú ơi, chú ngồi xuống đây này. Sao chú không uống nước? Cháu..."

"Không cần, chú không khát!" Người đàn ông khách khí ngồi xuống, tiện thể ngăn cản hành động của Kiều Kiều.

Phòng khách đột nhiên yên tĩnh lạ. Hai người đàn ông nhìn chăm chăm Kiều Kiều. Điều này khiến Kiều Kiều hơi rụt người lại. Trong nhà có người lạ, anh hai lại đi vắng, bé chưa bao giờ gặp phải tình huống này cả. Bé vô thức chạm vào cánh tay đang băng bó, ánh mắt nhìn đâu đâu, chính xác là bé không dám nhìn hai người đàn ông ngồi gần đó.

Cảm nhận được sự e sợ của Kiều Kiều, Cổ Bách Lâm dịch người đến gần bé, cầm lấy tay bé. Ông nắm không chặt cũng không lỏng, nhưng chắc chắn là bé không thể rút tay lại được. Ông hiền hòa cười nói chuyện phiếm với bé:

"Anh hai không có ở nhà hả?"

"Anh hai mới đi ra ngoài, chút nữa là anh hai về. Chú tìm anh hai cháu có việc gì hả?" Mắt cô nhóc sáng lên, có chút tò mò. Chuyện gì liên quan đến Kiều Mặc, bé đều cố hỏi cho ra nhẽ.

"Có chút việc, không vội. Chú chủ yếu đến thăm cháu... Tay còn đau không?" Dưới đáy mắt của Cổ Bách Lâm hiện lên sự đau lòng, xen lẫn chút nôn nao, áp lực. Ông ta phân vân... không biết có nên nói cho bé rõ không? Bé sẽ phản ứng như thế nào? Nhận chính mình? Hay là trốn đi thật xa?

"Không đau chút nào. Anh hai nói hôm nay sẽ dẫn cháu đi tháo băng, cắt chỉ. Vết thương sẽ lành nhanh thôi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Cổ Bách Lâm nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nhỏ bé của Kiều Kiều. Trong một khoảng thời gian ngắn, ông không biết phải mở miệng nói thế nào.

"Ở nhà Diệc Tiêu thường xuyên nhắc đến con. Nó nói con đáng yêu, ngoan ngoãn..."

Kiều Kiều không tin bừa bãi. Cậu ta mà nói ra mấy lời đó mới là lạ. Ngày nào cũng vác cái mặt đen như cục than đi học, cứ như thể ai thiếu cậu ta mấy ngàn vạn vậy. May mà cậu ta còn nói chuyện với mình vài câu. Mấy ngày nay nghỉ học, không biết có ai nói chuyện với cậu ta không, với cả bọn thằng Ú có đánh nhau với cậu ta không nhỉ? Haiz... Đáng ghét thật!

Thấy biểu cảm của cô nhóc, Cổ Bách Lâm nở nụ cười cưng chiều. Ông bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh. Người đàn ông lập tức hiểu ý, đứng lên đi ra ngoài. Một lát sau, ông ta ôm một đồng quà to nhỏ đi vào.

"Kiều Kiều, đây là quà của chú mua tặng con, thích không?" Cổ Bách Lâm lấy một con búp bê barbie xinh đẹp đưa cho Kiều Kiều. Ông tràn đầy chờ mong nhìn bé. Từ trước đến nay, Ông chưa bao giờ mua quà để dỗ trẻ con vui vẻ. Một người tung hoành thương trường như ông cũng có lúc dấy lên sự nôn nao nhỏ nhặt này.

Kiều Kiều vui sướng ôm búp bê. Bé thích mê chẳng muốn trả lại chút nào. Bé gái luôn thích những đồ chơi như thế này, Kiều Kiều cũng vậy. Mỗi khi Kiều Mặc dẫn bé đi ngang qua cửa hàng đồ chơi, bé luôn vô thức ngắm nghía búp bê vài lần. Vì cuộc sống túng quẫn của hai anh em, những thứ xa xỉ như món đồ chơi này chỉ là mong ước xa vời của bé. Vậy nên, bé không đòi anh hai mua cho, hơn nữa...

"Rất thích ạ... Cảm ơn chú, nhưng anh hai cháu nói không thể nhận đồ của người khác."

"Đây là quà của chú mua cho con..." Cổ Bách Lâm cầm búp bê nhét vào lòng cô bé, nhưng bé lại kiên quyết đẩy ra.

"Cháu không cần. Anh hai cháu sẽ không vui!"

Nghe Kiều Kiều nói, Cổ Bách Lâm hơi tung tức. Câu nói nào của bé cũng dính đến cậu ta, người mà bé luôn gọi là anh hai. Một nỗi xúc động trào dâng trong lòng. Ông muốn nói ngay cho bé biết, người mà bé luôn cho rằng là anh trai của mình thật ra chỉ là một kẻ không máu mủ ruột thịt. Hán ta vốn dĩ là một người lạ mà thôi.

Hai tay ông nắm lấy bả vai bé, mắt ông nhìn thẳng vào mắt bé. Lòng ông sôi sục.

"Kiều Kiều... Chú biết cháu lâu rồi, nhưng ba mẹ cháu đâu, sao chú chẳng bao giờ gặp?" Cổ Bách Lâm muốn xiết chặt những ngón tay lại. Ba mẹ bé đâu rồi? Kiều Kiều lắc đầu, không xui mặt hay buồn bã như dự đoán của ông ta. Thậm chí, bé có chút buồn cười nói với ông: "Cháu còn chưa gặp ba mẹ cháu lần nào, làm sao chú có thể gặp được chứ?"

Cổ Bách Lâm cảm thấy căng thẳng, nôn nóng hỏi tiếp: "Vậy... Kiều Kiều muốn gặp ba mẹ mình không?"

Kiều Kiều cúi đầu im lặng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Không muốn... Hẳn là ba mẹ không thích cháu đâu... Miễn sao anh hai thích cháu là được rồi. Anh hai đối xử với cháu tốt nhất!"

"Không! Làm sao ba ba không thích con cho được!" Tay ông nắm bả vai bé chặt cứng. Cổ Bách Lâm vội vàng phủ nhận. Không biết rằng trong mắt Kiều Kiều hành động của mình... kỳ quặc cỡ nào.

Quả nhiên, Kiều Kiều nhủ mảy, vịn vịn cơ thể để né tay của ông ta.

"Sao chú biết cơ chứ?"

"Bởi vì chú chính là..."

‘Bang’ một tiếng, cửa phòng bị một lực rất lớn đẩy ra từ bên ngoài. Kiều Kiều quay đầu lại, nở nụ cười tươi rói. Bé giãy khỏi tay của Cổ Bách Lâm, vọt vàng òa vào lòng của người nào đó.

Cổ Bách Lâm đứng lên. Nhìn hai người ôm nhau thân thiết, sự lo lắng trong lòng dần khuếch tán khắp cơ thể. Hắn là ông vừa nói ra hai chữ đó. Bé có nghe được không? Hắn là không rồi. Chắc chắn là không rồi! Nếu không thì tại sao bé lại chẳng thèm để ý đến ông mà nhào tới ôm người đó. Rõ ràng ông chính là... chính là cha ruột của bé mà...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chuyện Cũ

Edit: Cát Chan

Beta: Kim Hoàn Lương

Thời gian đảo ngược, những kí ức cổ gắng quên đi hiện dần lên trong tâm trí.

Tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống mặt đất. Trong căn phòng khách rộng lớn, một cặp nam nữ ngồi tựa vào nhau trên ghế sofa. Khung cảnh đầm ấm vui vẻ. Người đàn ông có gương mặt rất điển trai. Anh yêu thương áp tai vào bụng vẫn còn phẳng lì của vợ. Cô gái bất đắc dĩ mỉm cười:

"Bách Lâm, anh hy vọng con chúng ta là trai hay là gái?"

"Con gái. Anh sẽ cưng chiều con như công chúa nhỏ vậy." Người đàn ông hạnh phúc nhắm mắt lại, tưởng tượng cảnh bé cưng của mình òa vào lòng anh làm nũng, gọi ba ba đến ngọt lịm. Hình ảnh ngọt ngào êm ái khiến anh vừa nghĩ vừa cảm thấy hạnh phúc khôn cùng. Anh cẩn thận lắng nghe. Anh muốn cảm nhận động tác của con gái khi nằm trong bụng mẹ. Tất nhiên đó là hành động tổn sức mà thôi. Anh hơi nhụt chí, nhưng một lát sau, anh lại mỉm cười:

"Bé cưng thật ngoan, chắc chắn là con gái!"

"Mang thai chưa được bao lâu, sao anh nghe được gì chứ?" Cô gái buồn cười nhìn người đàn ông có chút trẻ con trước mặt. Đây là đứa con đầu lòng của họ nên chồng cô gần như mất đi sự bình tĩnh thông minh vốn có. Ngày nào cũng vậy, anh rù rì bên tai cô những dự định tốt đẹp về tương lai. Anh và cô sẽ sinh con. Bọn họ cùng nhau sống trong một ngôi biệt thự yên tĩnh. Trong biệt thự, anh sẽ trồng những loại hoa cỏ mà cô yêu thích và xây cả một cái bể bơi thật to nữa. Lúc rảnh rỗi, một nhà ba người sẽ cùng nhau bơi lội hay ngả lên ghế thông thả tắm nắng. Cách biệt thự không xa, chính là bãi biển mệnh mông thoáng đãng. Ăn xong bữa tối, cả nhà sẽ nắm tay nhau đi dọc bờ biển và đón những cơn gió lồng lộng từ đại dương. Anh khao khát xây dựng một ‘tòa thành’ xinh đẹp dành riêng cho hai mẹ con và gửi đến cô công chúa nhỏ những điều tốt đẹp nhất trên đời...

Mỗi ngày, người đàn ông thủ thi bên tai cô gái: anh yêu cô, thương đứa con yêu dấu của họ. Vì vậy, cho dù phải liều mạng, anh sẽ sớm biến những ước mơ ấy thành sự thật.

"Y Lan, mấy năm nay em đi theo anh vào Nam ra Bắc, vất vả lắm phải không? Một thời gian nữa công việc của anh đâu vào đấy, chúng ta kết hôn đi em!" Người đàn ông ôm cô gái vào lòng. Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay mảnh khảnh, anh vuốt ve chiếc nhẫn đơn giản trên ngón giữa của cô. Đây là chiếc nhẫn anh đưa cho cô khi anh đang là một sinh viên nghèo khổ...

Hai người bắt đầu yêu nhau trên giảng đường đại học. Bọn họ tiếp tục gắn bó với nhau suốt chặng đường tiếp theo, dù không giàu sang phú quý, nhưng nhìn chung mọi sự như ước nguyện, nhà cửa êm ấm vui vậy. Tất cả đàn ông luôn tin rằng: bản thân càng giàu có quyền lực thì người con gái họ yêu càng có cảm giác an toàn hơn. Cổ Bách Lâm vịn vào lí lẽ ấy để thôi thúc lòng đã tâm của ông ta. Ông dốc sức làm việc. Ông lo sợ cuộc sống yên ả này sẽ biến mất. Nhưng câu cá trong ruộng cũng có lúc lật thuyền, huống chi ông đang dong buồm giữa biển lớn thương trường hiểm nguy rình rập.

Ngày hôm ấy chính là ngày đen tối nhất cuộc đời ông.

Nhớ lại mấy tháng trước, anh còn âu yếm ôm người mình yêu nói về đứa con của họ. Nhưng giây phút đó, anh đứng cô đơn giữa trận tuyết lớn, tìm chao đảo rồi lịm dần vào sắc đen của bầu trời. Đi nhầm một đường, mất hết tất cả. Có lẽ anh đã tự phụ quá mức. Anh mang tất cả tài sản của mình đổ vào cuộc chơi chứng khoán hên xui may rủi. Thị trường chứng khoán tuột dốc không phanh, tai ương rù rình kéo đến: công ty phá sản, mọi thứ đều phải đem đi gán nợ, ngay cả nhà cửa cũng thế chấp cho ngân hàng.

Ông nhớ rất rõ tối hôm ấy...

Anh mệt mỏi quay về căn nhà sắp không còn thuộc về mình nữa. Trong nhà không có một bóng người. Anh sốt ruột hoảng hốt chạy ra ngoài, vừa hay lại đụng mặt vợ anh – Y Lan. Cô nhất quyết cắt đứt liên hệ với anh. Anh nhìn cô, nhìn gương mặt nhem nhuốc nước mắt, và cả cái bụng phẳng lì của cô nữa. Lòng anh run run...

"Đứa bé đâu..."

"Không có..."

"Không có? Cô nói láo. Mang thai tám tháng sao có thể nói không có là không có..."

"Không có chính là không có... Bách Lâm, em đã khuyên anh rất nhiều lần. Em chẳng mong giàu sang phú quý, chỉ mong sống yên ổn bình thường... Có lẽ em không phải là người phù hợp đi hết cuộc đời với anh, con chúng ta giữ lại cũng chỉ là một mối ràng buộc, như bây giờ là tốt rồi..." Y Lan thật bình tĩnh, nhưng đó cũng là sự chán nản tột độ. Nói cho cùng, cô cũng chỉ là một người con gái yếu đuối. Khao khát duy nhất của cô chính là cánh tay đàn ông che mưa chắn gió suốt phần đời còn lại.

Cổ Bách Lâm cố ép ý định ngăn Y Lan rời đi lại. Anh cố chấp tìm đứa nhỏ.

"Nếu cô muốn đi, tôi cũng không ép cô chịu khổ bên tôi nữa.

Nhưng xin cô hãy đưa đứa bé cho tôi..."

Y Lan châm chọc cười. Nuôi chính bản thân anh sợ còn khó, thế mà cứ đòi đứa bé. Anh định vịn vào đứa bé để níu kéo lại điều gì ư? Y Lan ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của người đàn ông. Cô ta thản nhiên nói:

"Tôi đã xóa sạch đứa bé rồi..."

"Không thể nào! Đứa bé lớn như thế, sao có thể nói xóa là xóa được?" Cổ Bách Lâm bám lấy ánh mắt của Y Lan. Anh muốn tìm trong đôi mắt cô một chút dấu vết của sự dối trá, nhưng rốt cuộc anh chỉ phát hiện những gợn sóng lăn tăn tĩnh lặng. Có một giây anh dường như thoái chí nản lòng. Anh hơi sàu sảo. Tình cảm bấy năm đắng đắng thế mà lại tan đi trong phút chốc. Anh là một kẻ kiêu ngạo. Chắc chắn anh không mở miệng yêu cầu cô ta ở lại bên cạnh anh, dù cô là người anh yêu đi chăng nữa. Nhưng đứa bé... giữ lại đứa bé thì có thể giữ cô, giữ lại gia đình của bọn họ sao?

Y Lan nhếch môi hít sâu một hơi, từng chữ từng chữ nói rõ ràng,

đồng thời dập nát hết mọi hy vọng của anh: "Đứa bé sinh non, là một cái thai chết... Tiện thể nói cho anh biết, đó là con gái."

Cô ta xoay người rời đi. Người đàn ông đau đớn ngã lên nền tuyết, mặc kệ cho bông tuyết thấm vào áo quần ướt nhẹp. Anh thấy lạnh quá...

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng, tại khu bình dân ở vùng ngoại ô thành phố Lăng Hải, một tên say rượu cầm vỏ chai rỗng tuếch nghiêng ngả lão đảo đứng trước cửa một căn nhà. Hắn ta vừa chửi vừa quơ quào tay đập cửa. Cửa vừa mở ra một khe hẹp, con ma men nhanh chóng chen vào, đập vỏ chai lên đầu đứa trẻ đang đứng sau cánh cửa. Hắn ta ác độc nguyên rủa:

"Chạy đi đâu hả thằng chết tiệt. Sao giờ mày mới mở cửa? Mày định để ông lạnh chết hả? Thằng chó, mày để tiện y chang con mẹ mày..."

Đầu thằng bé bị thương. Từ trên đỉnh đầu, máu đỏ men theo má chảy xuống cằm, rồi nhỏ giọt lên nền gạch tạo thành những cánh hoa loang loang sắc sỡ. Thế nhưng, cậu ta không né những ngón đòn hung hiểm của tên say rượu. Cậu ngẩng đầu nhìn chăm chăm con quỷ say khướt.

"Nhìn cái gì? Mày còn dám nhìn nữa ông đánh chết mày!" Con ma men vùng dấm định thui vào đầu đứa trẻ nhưng cậu nhóc nhanh chóng chạy vọt ra sau bếp.

"Thằng chó, mày dám trốn hả!" Con ma men đánh vào không khí, xem tí nữa là ngã nhào ra đất. Hắn thờ hớn hớn đuổi theo. Từ trong bếp, đứa bé trai cầm dao xông tới, ánh mắt hung ác, không chút do dự bổ dao vào đầu ma men. Con ma men nghiêng ngả lão đảo tránh né. Lưỡi dao sắc bén sượt qua, con quỷ say rượu ôm lỗ tai kêu gào thảm thiết, máu tươi chảy ra đầm đìa, trên nền gạch vẫn còn mảnh tai bị đứt. Hắn ta tỉnh rượu hẳn. Hắn hoảng sợ nhìn đứa nhỏ lạnh lùng trước mắt. Cậu bé vẫn không chút do dự nâng dao lên...

"Cứu mạng... Con chó, mày dám chém ông, tao..." Con ma men ôm lỗ tai, tè ra quần định mở cửa ra ngoài. Ánh sáng trên lưỡi dao lóe lên, con dao sượt qua da đầu hắn ta cắm vào cánh cửa. Tai hắn ta giật bắn.

"Đừng để tôi nhìn thấy ông nữa!" Đứa trẻ uy hiếp hắn ta một câu rồi mở cửa bỏ đi. Từ nay về sau, cậu không bao giờ bước chân qua cánh cửa này nữa.

Một đêm tuyết rơi mù mịt đã trôi qua. Sáng sớm hôm sau, đường phố thưa vắng người. Ai cũng đều khoác áo lông thật dày, riêng chỉ có một bé trai mặc áo bông cũ nát cúi đầu đi trên đường, lững thững theo sau là thằng nhóc trạc tuổi cậu. Một tiếng khóc ní non phá vỡ sự yên tĩnh của đường phố buổi sáng sớm. Dưới gốc cây ở ven đường, một đứa bé đang nằm đó. Bị bọc trong lớp vải trắng, bé con dường như hòa làm một với màu tuyết, khó ai mà phát hiện được. Bé trai tiến tới gần, ngẩn ngơ nhìn đứa bé đang khóc. Đôi mắt bé to tròn, đảo qua đảo lại. Ngay lập tức, bé tóm được ánh mắt của cậu nhóc. Hình như lớp vải trắng quấn bé rất chặt, bé con khó chịu giãy cánh tay ra ngoài, quơ lung tung đòi cậu bé. Mắt bé lấp lánh như đang cười. Cậu

nhóc im lặng nhìn bé, rồi đột nhiên vươn tay ôm bé vào lòng. Không thêm để ý ánh mắt khó hiểu của đứa trẻ đứng sau lưng, cậu xoa người đi tiếp. Tuy cậu không biết mình nên đi nơi nào, kiểm đồ ăn ở đâu hay tìm nơi “che mưa chắn gió” có được không nữa, nhưng nhất định, cậu sẽ không bao giờ buông đứa bé trên tay mình xuống...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đàm Phán

"Anh hai, sao anh hai về trễ vậy..." Ôm cổ Kiều Mặc, Kiều Kiều mím môi bất mãn, tiện thể làm nũng với anh trai. Cô nhóc này càng ngày càng tinh nghịch. Đây gọi là tiên hạ thủ vi cường, khiến anh hai lơ là thôi trách bé chân trần chạy nhảy lung tung.

Kiều Mặc cứng chiều sờ đầu của bé. Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn hai người đang đứng trong phòng khách. Nụ cười trên mặt tắt ngúm, theo bản năng anh ôm chặt cô bé trong lòng. Anh nhả mày lạnh lùng nhìn người đàn ông đang trong trạng thái kích động - Cổ Bách Lâm.

"Xin chào, Kiều tiên sinh. Tôi là luật sư riêng của ngài Cổ. Hôm chúng tôi đường đột tới đây là để giải quyết một số chuyện của Kiều tiểu thư..." Người đàn ông đeo kính mắt lịch sự đến trước mặt Kiều Mặc. Anh ta vươn tay định bắt tay Kiều Mặc nhưng anh đi trượt qua như thể anh ta là người vô hình. Anh ta xấu hổ đành thu tay phải lại.

Kiều Mặc đặt Kiều Kiều lên sofa, nắm lấy chân nhỏ của bé xoa cho ấm, rồi cẩn thận giúp bé mang giày, mặc áo khoác. Xong xuôi, anh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nói: "Bé cưng đến nhà ông Bảy chơi đi, chút nữa anh qua gọi về."

Kiều Kiều vừa khó hiểu vừa buồn bực. Từ nhỏ đến lớn anh hai có bao giờ “đuối khéo” bé ra khỏi nhà bao giờ, còn chưa lần nào chủ động cho bé đi chơi một mình nữa là. Cơ mà nếu sang nhà ông Bảy nghe ông lão nhải, bé thà ở nhà quanh quẩn với anh hai còn hơn.

"Anh hai..." Cô nhóc vươn tay ôm cổ anh hai đòi ở nhà. Che dấu sự lo lắng dưới đáy lòng, Kiều Mặc kéo tay nhỏ của bé, khẽ cười nói: "Bé cưng ngoan nào, mau đi đi..."

Hai mắt trong vắt của Kiều Kiều nhìn Kiều Mặc đăm đăm. Bé cảm thấy anh hai hôm nay hơi lạ, cả người mệt mỏi rã rời, ngay cả nụ cười cũng gượng kinh khủng. Nghĩ như thế, cô nhóc nhón gót hôn lên môi anh hai cực thân mật. Bé mím cười ngọt ngào nói:

"Chút nữa anh hai nhớ qua đón em đây..."

Thấy khỏe môi anh trai cong lên, Kiều Kiều mới đứng dậy chạy ra ngoài. Đứng ở một bên, Cổ Bách Lâm chua chát nhìn cử chỉ thân thiết của hai người. Tại sao lại ảm ý như vậy, dịu dàng như vậy, cứ như thể bọn ông không tồn tại, cứ như thể ông ta chính là người xa lạ, là một thứ dư thừa không đáng chú ý. Quả thật, Kiều Kiều đã nghĩ như thế đấy. Hơn nữa, nhiều năm về sau, bé vẫn bài xích ông ta.

Thấy bóng Kiều Kiều đã khuất sau cánh cửa, Kiều Mặc mới chuyển tầm mắt đến người Cổ Bách Lâm. Anh không mở miệng nói gì cả, chỉ lạnh lùng nhìn ông ta. Cổ Bách Lâm tung hoành thương trường đã nhiều năm, chưa bao giờ ông cảm thấy hồi hộp như bây giờ. Đối diện với sự lạnh lùng của chàng trai anh tuấn trước mặt, ông không thể chắc chắn việc mình đang làm có thành công hay không. Nếu không nắm chắc mười phần, hẳn là ông sẽ không đến đây lúc này. Nhưng ông thấy rõ sự cố chấp quyết liệt ẩn sâu trong đôi mắt của chàng trai. Ông quay đầu ra hiệu cho người đàn ông đeo kính. Anh ta hiểu rõ, ngay lập tức đến trước mặt Kiều Mặc khách khí cười một tiếng.

"Kiều tiên sinh, không báo trước mà đến đột ngột thế này thật sự là mạo muội, hy vọng ngài thứ lỗi. Tôi là Nghiêm Dịch, luật sư của Cổ tiên sinh. Hôm nay đến đây, tôi chủ yếu muốn bàn với ngài về chuyện của Kiều tiểu thư..." Bộ dạng của Nghiêm Dịch rất nghiêm túc, nhưng Kiều Mặc lại mất điếc tai ngơ, anh rút một điếu thuốc, tự nhiên phả khói phì phèo. Nghiêm Dịch không hút thuốc lá, cũng chịu không nổi mùi khói thuốc nồng nặc. Anh ta lấy tay che mũi ho sặc sụa. Sau đó, anh rút một tờ giấy trong bao công văn đưa cho Kiều Mặc, không nhanh không chậm nói:

"Kiều tiên sinh, đây là tư liệu điều tra về Kiều tiểu thư. Hiện tại, chúng tôi đã có đủ căn cứ chính xác để chứng minh Kiều tiểu thư là..."

"Con bé là con gái ruột của tôi!" Cổ Bách Lâm không thể bình tĩnh như Nghiêm Dịch được, ông đã mất hết kiên nhẫn. Con gái của ông đáng yêu, xinh xắn, ngoan ngoãn như thế, nhưng lại không thuộc về ông. Ông muốn giành lại, một giây cũng không thể dợm được nữa.

Tay cầm điếu thuốc của Kiều Mặc run lên, tàn thuốc rơi xuống mặt đất. Cả cơ thể anh như mất đi cảm giác. Ngày này rốt cuộc cũng đến. Anh đã lo lắng điều này từ rất lâu, lâu đến nỗi anh rơi vào ảo tưởng bé đã thuộc về mình mãi mãi, sẽ chẳng có ai đến cướp bé từ tay anh nữa. Anh đã tưởng tượng cảnh này rất nhiều lần, anh tưởng tượng bản thân bối rối không biết làm sao, tưởng tượng anh đã dùng mọi thủ đoạn để giữ bé cưng lại. Nhưng bây giờ khi ngồi ở chỗ này, đối diện với cha ruột của Kiều Kiều, thoát khỏi cảm giác run rẩy lúc ban đầu, anh không bối rối như đã tưởng. Điều đầu tiên anh nghĩ là Kiều Kiều sẽ không theo ông ta, chắc chắn là không. Chỉ cần bé không đi, anh sẽ không buông tay. Không bao giờ! Và chẳng, cho dù bé đòi đi thật, anh cũng sẽ không buông tay. Giây phút này anh rất kiên định. Nhưng chẳng lâu sau, dù em gái khóc thảm cầu xin anh đừng bỏ bé, dù biết nếu buông tay anh sẽ điên mất, anh bất đắc dĩ vẫn phải đẩy bé đến bên người đó. Anh nào biết được, quyết định ấy khiến anh hối hận cả đời.

Cổ Bách Lâm nhìn Kiều Mặc đang chìm vào suy tư, ông chẳng biết nói điều gì cho phải. Ông đã nghĩ rất nhiều, nào là Kiều Mặc sẽ lúng túng khó xử, nào là Kiều Mặc thẳng thốt hỏi ông lấy gì chứng minh Kiều Kiều là con ruột của ông, dựa vào cái gì để dẫn Kiều Kiều đi? Mười hai năm trước, tại sao

lại vút bỏ bé? Mười hai năm sau, tại sao lại bắt đầu ráo riết đến tìm bé? Thậm chí ông còn nghĩ Kiều Mặc sẽ đòi ông một số tiền, sau đó trả Kiều Kiều lại cho ông. Nhưng dường như ông nghĩ sai rồi. Chàng trai nghèo hèn trước mặt chỉ cúi đầu im lặng. Cậu nói như sấm giữa trời quang của ông không khiến cậu ta có bất kì phản ứng đặc biệt nào cả.

Nghiêm Dịch đẩy kính, lấy từng tài liệu một để trước mặt Kiều Mặc, rõ ràng nói:

"Kiều tiên sinh, đây là kết quả xét nghiệm của Kiều tiểu thư và Cổ tiên sinh, Kiều tiểu thư quả thật là con gái ruột của Cổ tiên sinh; Còn đây là tư liệu chúng tôi đã điều tra, Kiều tiểu thư không phải là em gái ruột của anh, anh đã nhặt được tiểu thư mười hai năm trước. Cổ tiên sinh rất biết ơn sự chăm sóc tận tình của anh đối với Kiều tiểu thư, nhưng..."

Nghiêm Dịch dừng một chút, nhìn Cổ Bách Lâm một cái, rồi tiếp tục nói:

"Chúng tôi có điều tra sơ lược về anh, anh có tiền án tiền sự, ngồi tù hai năm. Hơn nữa, đi theo anh, Kiều tiểu thư nhiều lần bị thương, riêng anh đã hai lần dính vào tội mưu sát. Cổ tiên sinh cho rằng anh không thể nào chăm sóc tốt cho Kiều tiểu thư, từ hoàn cảnh của anh cho đến vòng luẩn quẩn của bạn bè anh, tất cả đều ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Kiều tiểu thư. Cổ tiên sinh luôn hy vọng dành những điều tốt nhất cho con gái ruột của mình. Đương nhiên những tổn thất anh phải chịu hay sự chăm sóc của anh suốt mười hai năm qua đối với Kiều tiểu thư, Cổ tiên sinh sẽ bồi thường..."

Kiều Mặc không sợ hãi những tư liệu Cổ Bách Lâm đã điều ra, cũng không kinh ngạc bởi sự chuẩn bị đầy đủ của ông ta. Đối với người có tiền có quyền như ông ta, những việc này cũng chỉ là chút chuyện con con, nhưng Kiều Mặc vẫn không thể nào giải thích được, ông ta dựa vào cái gì nói anh không chăm sóc tốt Kiều Kiều, dựa vào cái gì dẫn Kiều Kiều đi mất một cách đúng lý hợp tình cơ chứ. Chẳng nhẽ chỉ vì ông ta có tiền, có mấy cái tờ giấy vô tri vô giác ấy là có thể dẫn người anh đã chăm sóc suốt mười hai năm đi sao? Đi cái con khi! Kiều Mặc trào phúng cười, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Cổ Bách Lâm, hừ lạnh: "Bồi thường? Cổ tiên sinh định bồi thường tôi thế nào? Bé cưng của tôi giá trị bao nhiêu tiền?"

Khi nghe Kiều Mặc hỏi những câu này, tâm trạng đang treo lơ lửng của Cổ Bách Lâm thoáng dịu xuống. Phương thức giải quyết ông hy vọng nhất đó chính là tiền. Tuy nhiên, ông hơi coi thường Kiều Mặc. Ông còn tưởng cậu ta yêu thương Kiều Kiều lắm, thì ra cũng chỉ là hạng người chỉ cần một cái giá cao, mọi chuyện đều có thể quăng qua sau đầu. Cổ Bách Lâm lấy một tờ chi phiếu đặt lên bàn, ngẩng đầu nói:

"Muốn bao nhiêu thì tự điền vào đây, chỉ cần cậu trả con gái lại cho tôi!"

Cầm lấy chi phiếu trên bàn, Kiều Mặc xem lướt qua, rồi vút toạt sang một bên. Anh đứng lên, đôi mắt chăm chú nhìn người đàn ông trung niên ra vẻ đứng đắn trước mặt mình. Lòng anh dấy lên một nỗi căm hận. Anh đè con tức giận của mình xuống, lạnh lùng nói: "Ở đây không có con gái của ông."

"Kiều tiên sinh, chúng tôi đã giải thích rõ rồi, đây là phiếu xét nghiệm của Kiều tiểu thư và Cổ tiên sinh..." Nghiêm Dịch lại đưa tư liệu đến trước mặt Kiều Mặc. Kiều Mặc không thèm nhìn dừng nói là nhận lấy. Anh thô lỗ đẩy Nghiêm Dịch ra, hung tợn nhìn chằm chằm Cổ Bách Lâm, như muốn chọc giận ông ta.

"Ông nói đúng. Tôi là một kẻ nghèo hèn, có tiền án tiền sự, lại còn chơi với một đám du côn lưu manh, nhưng công chúa của ông thích tôi, ông định giải quyết sao? Muốn có con gái cũng dễ mà đúng không? Ông có tiền đấy? Lượn một vòng trên đường thử xem, ngàn vạn cô gái mong ước được làm con ông, chỉ sợ ông chịu không nổi thôi! Vậy nên đừng có đến nhà tôi nữa, cũng đừng nói hai chữ kia trước mặt tôi, tôi mà nghe hai chữ kia một lần nữa, coi chừng tôi chém chết!"

"Cậu đang uy hiếp chúng tôi?" Nghiêm Dịch bị đẩy sang một bên lập tức nhảy xổ vào, thay chủ nhân chỉ trích Kiều Mặc. Kiều Mặc cười lạnh liếc anh ta một cái, lại quay đầu nhìn Cổ Bách Lâm. Khóe mắt bộc lộ nét cười trào phúng, nhưng cũng ẩn dấu sự bi thương vô cùng. Uy hiếp? Rốt cuộc là ai uy hiếp ai? Anh nghèo mạt, ngoại trừ bé cưng anh còn có cái gì. Buổi sáng hôm nay anh cũng vì bé cưng làm căng với anh em chí cốt của mình. Người đàn ông này là cái thá gì vậy, vừa thấy mặt đã nói bé cưng là con gái của mình, khác quái gì phường cướp bóc trắng trợn?

"Uy hiếp?" Kiều Mặc hừ lạnh một tiếng, áp sát vào Cổ Bách Lâm, khàn giọng nói: "Ông tin hay không, chỉ cần một câu của tôi, cả đời này đừng hòng bé nói với ông một câu, liếc mắt nhìn ông một lần!"

"Cậu!" Hai mắt Cổ Bách Lâm tròn lên, chỉ vào Kiều Mặc, lồng ngực phập phồng. Ông ta tức giận phát điên. Kiều Mặc xoay người cầm tập tài liệu dày cộm lên, rồi ném vào lòng ông ta. Về mặt anh như sắp bùng nổ.

"Mấy thứ này ông cầm về mà dùng. Em ấy là của tôi, tôi có quyền quyết định hết thảy. Tôi nói bé không có quan hệ gì với ông chính là không quan hệ, đừng trách tôi không nhắc nhở ông, nếu không nghe lời tôi, ngay tới cả một người xa lạ ông cũng chẳng bằng đâu! Bây giờ tôi đi đón bé cưng về nhà, hy vọng lúc trở về hai vị có thể bấm nút biến đi..."

Mặc kệ hai người đang đứng như trời trồng trong phòng khách, Kiều Mặc bước ra ngoài. Nhìn theo dáng người cao dong dỏng của anh, mày Cổ Bách Lâm từ từ nhắm lại...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Không Muốn

Trong khu vườn cây cối hoa cỏ xum xuê, ông Bảy ngồi trên ghế chăm chút một chậu cảnh. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông lão xuất hiện chút nghi ngờ. Đôi khi ông lại quay đầu nhìn Kiều Kiều. Cô nhóc đang ngồi xổm xuống, tay vô thức bực hoa bẻ lá mấy chậu bonsai của ông.

Ông lão kéo ghế đến bên cạnh bé, tiện thể cứu “mạng” mấy nhánh cây đáng thương. Ông cười khẽ hỏi: "Nhóc con, con cãi nhau với anh trai à?"

Kiều Kiều ngẩng đầu kỳ quái nhìn ông. Đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, cánh môi chúm chím hết sức dễ thương. Bé nói: "Hong có đâu!"

"Không có? Ông không tin. A Mặc có bao giờ quăng con cho lão già này trông đâu. Đây là lần đầu tiên trong suốt nhiều năm đấy..." Ông lão đau lòng nhìn Kiều Kiều quấy phá bồn hoa Hải Đường. Miệng cắn nhai tỏ rõ ý muốn đuổi người: "Nhóc con, mau về đi. Chút nữa anh hai chạy đến đây lại tức giận cho coi..."

"Anh hai còn lâu mới giận con." Cô nhóc mắt đét tai ngơ, đứng lên vỗ bụi trên mông và tìm một chậu cảnh khác hăng hái “tạo hình”. Tuy tuổi ông Bảy đã cao, nhưng tay chân vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Ông vội vàng tới ngăn tay Kiều Kiều lại, cười khổ nói:

"Bé ngoan, giúp ông tưới cây đi..."

Kiều Kiều dạ ngọt xớt, nhanh chóng xách thùng đi múc nước. Ông lão đứng phía sau vội dặn dò: "Đừng có dùng nước sôi nha con..."

Hồi cô nhóc còn bé xú, Xuyên Quân đã xúi giục bé tưới cây cỏ bằng nước sôi. Kết quả là đám hoa lan ông Bảy trồng nhiều năm đi châu “ông bà” hết. Sự việc này khiến ông Bảy tức giận đánh Xuyên Quân lên bờ xuống ruộng một phen, đến nỗi đầu làng cuối ngõ đều nghe tiếng Xuyên Quân gào khóc thảm thiết.

Kiều Kiều cười hi hi múc một gáo nước tưới cho cây. Thật ra bé hong có thích nghịch cây cối của ông đâu, vấn đề là ông Bảy không thường thức được sức sáng tạo của bé thôi hà. Nhìn bộ dạng vui vẻ của bé, ông Bảy hơi nghi hoặc. Khó có dịp cô nhóc này kiên nhẫn ở bên cạnh ông lâu như vậy, mà Kiều Mặc cũng không chạy đến tìm cô nhóc. Hay là bọn trẻ giận dỗi nhau thật ta, nhưng vẻ mặt của con bé trông chả giống chút nào.

"Nhóc con, anh trai đâu rồi?"

"Ở nhà ấy ạ!" Ông lão hỏi câu nào cô nhóc trả lời câu ấy, nhưng lời lại đượm vẻ nôn nao.

"Vậy sao con lại chạy qua đây?"

"Có người đến nhà, anh hai đuổi con ra ngoài..." Nói xong, cô nhóc hơi bực bội.

Ông Bảy lấy làm lạ. Nhiều năm đã trôi qua, chẳng có ai thêm đến căn nhà nghèo khổ tội nghiệp ấy. "Người tới hả? Người nào vậy con?"

"Cái chú mà hôm trước đến nhà ông chúc Tết ấy. Con không thích chú ấy. Mỗi lần gặp chú ấy, mặt của anh hai dài xuống như thế này này..." Cô nhóc lấy tay múa may minh họa một chút, chân nhỏ nhảy lảng tránh, chốc sau lại thờ phỉ nói: "Thật là đáng ghét!"

Ông Bảy buồn cười nhìn bộ dạng tức giận của bé con: "Lúc con ở thì anh con không kéo dài mặt ra thôi, những lúc khác có bao giờ ông thấy nó hòa nhã đâu..."

"Làm gì có!" Cô nhóc nhăn nhó mày không phục, trút nguyên thùng nước lên đầu một chậu hoa lan. Ông lão vội vàng đứng lên, giật lấy thùng nước, bắt nấn lái nhái: "Cái con bé này..."

"Ông Bảy, sao ông lại nhờ bé cưng nhà cháu tưới cây? Tay bé chưa lành đâu, nhớ nước dính vào miệng vết thương nhiễm trùng thì sao bây giờ? Ông thật là..." Vừa bước vào sân thì thấy bé yêu đang tưới cây, Kiều Mặc vội vàng chạy đến cô nhóc vào lòng, sau đó không lớn không nhỏ quở trách ông lão. Ông Bảy không thêm để ý. Cảnh này ông gặp nhiều rồi, đến nỗi thấy nhưng không thể trách, nhưng ông cũng đoảng quá, chỉ lo đám cây cỏ của mình, quên mất cô nhóc đang bị thương chứ.

Lấy một chiếc khăn mặt, Kiều Mặc lau cánh tay ướt sũng của cô nhóc đang nằm trong lòng mình, tức giận trách cứ: "Không nhìn em một lúc là lại có chuyện, làm sao để anh bớt lo đây hả?"

Kiều Kiều hôn lên má anh trai, cười hi hi nói: "Không dễ thế đâu. Mỗi ngày anh hai đều phải trông em cơ!"

"Càng lớn càng nghịch!" Kiều Mặc vừa bắt đấm dĩ vừa cưng chiều xoa hai má của cô nhóc. Trò quỷ của bé con càng ngày càng nhiều, không giống cô nhóc chỉ biết ngoan ngoãn theo đuôi anh, nghe lời anh như trước đây. Bây giờ, bé có thể dễ dàng nhận ra cảm xúc của anh, an ủi anh, chọc cho anh vui vẻ. Anh làm sao có thể buông tay được đây?

Ông Bảy sửa lại giàn gỗ trong chậu hoa. Xong xuôi, ông phúi vụn gỗ trên tay đi tới.

"A Mặc, Cô Bách Lâm đến tìm cháu làm gì vậy? Chẳng nhẽ là chuyện tìm việc làm cho cháu?"

Bàn tay đang lau vết thương trên tay Kiều Kiều chợt run lên. Con đau bỗng ủa đến. Bé cẩn thận liếc anh trai một cái và nhanh chóng phát hiện tay anh trai vô thức nắm chặt tay bé hơn, thậm chí gân xanh trên cổ tay hiện lên rất rõ. Anh hai... sao vậy?

Kiều Mặc bình phục con nôn nao trong lòng. Anh làm bộ vô tình roi khăn xuống đất, hăm hăm hồ hồ đáp: "Không có gì, đi ngang qua ấy mà..."

Đi ngang qua? Vậy tại sao ông ta không tiện đường ghé qua đây luôn đi? Ông Bảy nghĩ mãi vẫn không ra nguyên nhân Cổ Bách Lâm ghé vào nhà Kiều Mặc, vừa định hỏi một phen, thì thấy cô nhóc ôm cổ anh trai làm nũng.

"Anh hai, về nhà đi. Em đói bụng..."

"Ừ!" Kiều Mặc nhìn cô nhóc trong lòng. Thật là càng lớn càng giống trẻ con...

Trong phòng khách, Kiều Mặc nằm nghiêng trên sofa, trên người phủ một lớp chăn mỏng. Cô nhóc cuộn tròn trong lòng anh, cảm giác lên ngực anh, đầu gối lên nhìn khuôn mặt im lìm của anh. Cảm nhận được sự mệt mỏi buồn bã của anh trai, Kiều Kiều đau lòng lắm. Bế vòng tay ôm lấy hôn anh trai, nhẹ giọng hỏi:

"Anh hai, chú kia làm anh mất hứng hả?"

Tâm sự bị nói trúng, Kiều Mặc cảm thấy ảm ức lạ. Từ rất lâu rồi, trạng thái này đã mất hút, lần đầu tiên nó lại xuất hiện. Đối với một thằng con trai vừa quá gỗ vừa cổ chấp như anh, cảm xúc trở lại đột ngột quá, lại xa xỉ khủng khiếp. Tay anh ôm chặt cô bé vào lòng, đầu vùi sâu vào hõm vai bé. Bé yêu của anh nhỏ như vậy, gầy yếu như vậy, có sao lại phải đeo trên lưng hết thầy hi nộ ố của anh?! Anh chưa từng chém giết hay cướp đoạt người khác thứ gì, anh chỉ muốn duy trì tình cảm nhỏ nhoi mà ảm cúng này, vì sao ông trời lại đối xử với anh như vậy?

"Anh hai đừng sợ, có Kiều Kiều ở đây mà!" Cô nhóc cố hết sức nghiêng đầu để hôn cổ Kiều Mặc, cất giọng rất nhẹ nhưng cũng rất kiên định, giống hệt như từng câu của Kiều Mặc nói với bé vậy.

Cơ thể của chàng trai chợt run lên. Anh ôm cô bé càng chặt. Anh cố gắng trút ngược những giọt nước đang chực chảy ra nơi khóe mắt. Anh không muốn bé yêu nhìn thấy sự yếu ớt ẩn sâu trong lòng anh. Anh muốn gửi cho bé một mảnh trời trong vắt, một cánh tay vững chắc để bé dựa vào. Sắp phải đối mặt với khó khăn, sao anh có thể rơi lệ trước mặt bé cơ chứ?

Im lặng một lúc lâu, Kiều Mặc ngồi dậy. Cô bé trong lòng vội ngẩng mặt nhìn anh. Kiều Mặc ôm lấy gò má của bé, trán anh áp vào trán bé. Chóp mũi nhấp nhé kề nhau, hơi thở giao hòa. Kiều Kiều cố mở to mắt nhìn đôi mắt quyến rũ của anh trai. Bên trong mắt anh chỉ thấy đôi đồng tử lũng lừng của bé. Ngoài ra, chẳng còn hình ảnh phản chiếu nào nữa.

Môi như gần như xa chạm nhẹ vào nhau. Âm thanh của cô bé thật ảm, thật mềm, dịu dàng ngấm sâu vào từng ngăn tim của Kiều Mặc.

"Anh hai đừng giận anh Xuyên Quân, đừng trách anh ấy nữa. Em cam đoan không bao giờ đi quậy phá với anh ấy nữa. Anh hai cũng đừng giận chú kia nữa. Chúng ta không bao giờ để ý đến ông ta là được rồi... Anh hai đừng buồn, Kiều Kiều cũng buồn lắm... Anh có tâm sự thì kể cho Kiều Kiều nghe. Kiều có tâm sự cũng kể cho anh hai nghe. Được không?"

Ngón tay thô ráp của Kiều Mặc vuốt qua cổ bé, tai bé, rồi nhẹ nhàng xoa hai gò má mềm mại của bé. Đôi môi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, vừa dịu dàng vừa phảng phất tình cảm sâu đậm. Anh như đang góp nhặt từng hơi thở mỏng manh của bé. Anh cúi đầu ní non, xen lẫn chút cầu xin.

"Bé cưng, đừng bao giờ rời xa anh hai, được không?"

"Anh hai cũng đừng bỏ rơi Kiều Kiều, được không?"

Cùng một câu hỏi, cùng một lời cầu xin. Trong chuyện tình cảm giữa hai người, chẳng có ai đòi phân thua cao thấp. Họ nguyện là người trao tình cảm ít hơn, nhưng chắc chắn, họ sẽ tuân thủ lời hứa đến tận hên muộn. Kiều Mặc nhẹ nhàng cười, ánh mắt trong suốt như pha lê. Né ánh mắt của em gái, anh nâng khuôn mặt đã khắc vào cốt tủy và trao một nụ hôn mạnh. Anh chọc ghẹo nói: "Đóng dấu cho bé một cái. Sau này đi đâu cũng không được!"

Kiều Kiều không cam yếu thế, vịn vào bả vai của Kiều Mặc đứng dậy, rồi ôm cổ anh trai. Bé mỉm cười hôn mạnh xuống đôi môi của anh trai, nghiêm trang nói: "Đóng dấu cho anh hai một cái. Đi đâu cũng không bỏ rơi em được!"

Kiều Mặc nhẹ nhàng cười, thân mật ôm bé, thỉnh thoảng hôn lên mái tóc bé. Bé cưng đang ở trong lòng, đôi mày đang nhăn lại dần giãn ra. Ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ phủ lên cơ thể, ảm áp thoải mái lạ. Nhưng cảm giác thư thái ấy chỉ tồn tại trong chốc lát, anh lại bắt đầu lo được lo mất. Anh hỏi liên tục.

"Bé cưng, em... em muốn có baba không?"

"Không muốn!"

"Vậy... Nếu ông ấy có thể tìm một mama cho em thì sao?"

"Không muốn!"

"Vậy... Nếu baba em rất giàu thì sao?"

"Không muốn!"

"Nếu ông ấy có thể mua cho em rất nhiều quần áo đẹp, có thể cho em ở một căn phòng thật lớn thì sao?"

"Không muốn!"

"Nếu ông ấy rất thích em thì sao?"

"Không muốn!"

...

"Nếu ông ấy có thể cho em những thứ em muốn thì sao?"

Đối với những câu hỏi tới tấp của Kiều Mặc, Kiều Kiều dễ chịu đến đâu cũng bùng cháy. Từ trong lòng anh trai, bé đứng dậy, thở phì phì la lớn:

"Không muốn không muốn không muốn, ngoại trừ anh hai thì cái gì em cũng không muốn!" Cô nhóc dỗi hờn đẩy Kiều Mặc ra, định nhảy xuống sô pha, Kiều Mặc nhanh chóng ôm bé lại càng chặt, cất giọng an ủi:

"Bé cưng, anh hai không hỏi, không hỏi ... Đừng giận, bé cưng không được giận anh hai. Do anh hại sợ... anh lo lắng..."

Kiều Kiều dừng động tác giãy dụa, ngẩng đầu lên nhìn Kiều Mặc, nhẹ nhàng hỏi: "Do người đó hả?"

Kiều Mặc ngây ngẩn cả người. Anh há miệng thở dốc nhưng không nói gì cả. Cô nhóc thông minh đến nỗi khiến anh trở tay không kịp. Anh né tránh ánh mắt của bé, ấp úng nói: "Không... Không phải... Anh chỉ hỏi thử một chút..."

Cô nhóc ngoái đầu tóm lấy tầm mắt của anh trai, thề son sắt: "Em không hề thích ông ta!" Nói Xong lại nghĩ tới cái gì, bé hơi giận bổ sung thêm: "Không! Là cực kì ghét ông ta. Ông ta làm anh hai buồn!"

Nhìn bộ dạng trẻ con của bé, Kiều Mặc đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười. Ngoài bé cưng của anh ai dám nói thế không? Bướng bỉnh, cực đoan y chang anh, và cũng cố gắng bảo vệ niềm hạnh phúc mong manh này giống như anh vậy...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: U Âm

Thuốc sát trùng nhẹ nhàng được đổ ra để sát trùng miệng vết thương, bác sĩ ngẩng đầu nhẹ liếc cô bé đang mím miệng vì đau đớn một cái, có chút tiếc nuối thở dài: "Không có gì đáng ngại cả ... nhưng mà cái bàn tay bé nhỏ này chỉ sợ sẽ lưu lại vài vết sẹo...."

Hai vết sẹo rất dài, một vết dài ngang cả bàn tay, miệng vết thương tuy không quá lớn nhưng sau khi khâu xong thì lại để lại vết sẹo dài nhìn qua cứ như là con rết màu hồng, nhìn có chút khó coi không được đẹp mắt. Kiều Mặc vươn tay cầm bàn tay của bé cưng, nhẹ nhàng vuốt ve, Kiều Kiều nghe xong lời của bác sĩ nói ngược lại không cảm thấy không vui mà còn nghịch ngợm lè lưỡi, cô bé cũng mặc kệ nhìn có xấu xí hay không, chỉ cần không đau là được rồi.

Bác sĩ nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Kiều Kiều thì không khỏi muốn cùng cô bé đùa vui vài câu: "Sau này cháu chỉ cần vấy tay lên là anh cháu có thể nhận ra cháu rồi..."

"Tôi không cần dựa vào cái này để nhận ra bé cưng của tôi!"

Lời còn chưa nói xong đã bị Kiều Mặc lạnh lùng cắt ngang, khoe miệng bác sĩ có chút run rẩy cùng xấu hổ, chàng trai này cũng có chút nóng tính đây mà, sau đó ông liền ngồi vào bàn cầm bút lên viết đơn thuốc rồi ném cho Kiều Mặc: "Miệng vết thương thì

không có vấn đề nhưng thân thể của cô bé rất không tốt, cậu làm anh trai mà chăm sóc em gái mình thế nào vậy?"

Bác sĩ không vừa lòng với Kiều Mặc bèn nói lí lẽ với anh nhưng Kiều Mặc cũng không để ý kéo Kiều Kiều đi từ phòng khám ra, hành lang bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng, lại rất im ắng, thi thoảng lại có thể nhìn thấy hộ sĩ nâng người bệnh đi qua. Kiều Mặc hôm nay có chút im lặng, không phải là hôm nay mà là từ lúc Kiều Kiều bị thương anh vẫn ở trong trạng thái này, trong đầu anh chỉ toàn là một màu u ám, như thế nào cũng không thoát ra được, ngày hôm qua mọi chuyện trở nên nghiêm trọng khiến anh lo lắng không thôi, tuy rằng anh ra vẻ mạnh mẽ từ chối người đó, tuy rằng Kiều Kiều lúc nào cũng bên cạnh an ủi anh, nhưng anh chỉ có thể yên lòng được một lúc ngắn ngủi rồi tinh thần lại rơi vào khủng hoảng, anh không tin người đó cứ như vậy rồi đi, nhất định người đó có thủ đoạn gì đó mà anh không biết.

"Anh Kiều...."

Hoảng hốt nghe thấy có người đang gọi mình, Kiều Mặc quay người nhìn thấy một cô gái đang đứng ở cửa phòng bệnh, trong khoảng thời gian ngắn anh không thể nhớ ra được đó là ai vì trong khoảng thời gian này anh đem bản thân mình cùng người khác ngăn cách lại, anh đắm chìm trong thế giới của bản thân, giờ nhìn thấy cô gái trước mặt lại thấy có chút mơ hồ, cố hết sức để nhớ lại, đúng rồi, là Hà Tiểu Lâu, hình như là bởi vì viêm ruột thừa nên phải nằm giải phẫu, cùng buổi tối lúc bé cưng bị thương thì phải, nếu.... Nếu ngày hôm đó mình không xen vào chuyện của người khác, không đưa cô ấy vào

bệnh viện, nếu ngày hôm đó anh đi đón bé cưng tan học thì bé cưng cũng sẽ không bị thương, người kia cũng sẽ không có lí do chính đáng gì tranh giành bé cưng với mình.... Suy nghĩ của Kiều Mặc lại bắt đầu bay xa, gần đây luôn như vậy, chỉ cần một chuyện gì đấy cũng có thể làm cho anh liên tưởng đến Kiều Kiều, sau đó lại vì suy nghĩ lo được lo mất làm anh như muốn điên lên.

Sắc mặt của Hà Tiểu Lâu đẹp lên rất nhiều, không giống như trước đây luôn mang theo nét nhợt nhạt suy yếu, có thể là trong khoảng thời gian này nằm viện đã tu bổ tốt. Cô mặc chiếc áo màu hồng nhạt, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc vui sướng tươi cười đi tới, lúc cách Kiều Mặc vài bước chân thì dừng lại, cô chưa bao giờ dám đứng quá gần Kiều Mặc, Hà Tiểu Lâu cũng không biết vì cái gì rõ ràng là thích anh ấy muốn tới thật gần nhưng càng tới gần thì lại càng không biết phải làm sao, càng muốn trốn tránh.

"Anh Kiều." Hà Tiểu Lâu nhẹ nhàng cắn môi, sau đó đem tầm mắt chuyển tới Kiều Kiều đang bị thương, thân thiết hỏi: "Nghe nói Kiều Kiều bị thương, không có việc gì chứ?"

Không có việc gì chứ? Chỉ sợ là trong lúc này Kiều Mặc chỉ nghe được có mỗi câu đấy, Kiều Kiều bị thương? Không có việc gì chứ? Làm sao có thể không có việc gì? Đôi tay bé nhỏ ấy suýt chút nữa thì bị cắt đứt rồi, bây giờ lại còn phải lưu lại vết sẹo dài xấu xí, lại còn có người muốn cướp bé cưng từ tay mình đi, thế thì làm sao lại có thể không có việc gì được cơ chứ? Chỉ là một câu thiện ý đầy quan tâm lại có thể dễ dàng khơi dậy sự tức giận trong lòng Kiều Mặc, Hà Tiểu Lâu nhìn thấy sắc mặt của Kiều Mặc dần trở nên khó coi thì có chút kích động không biết nên làm thế nào, cô cảm thấy Kiều Mặc có chút kì lạ, bạn vĩnh viễn không thể biết anh ấy đang suy nghĩ cái gì.

"Chị Tiểu Lâu, em không sao." Kiều Kiều quơ quơ cánh tay của Kiều Mặc, sau đó hướng về phía Hà Tiểu Lâu mỉm cười thân thiết: "Hôm nay anh hai đưa em đến cắt chỉ, không hề đau một chút nào!"

Giọng nói ngọt ngào mang theo chút đắc ý giống như mình vừa chiếm được chút lợi ích nào đó, ngay cả Hà Tiểu Lâu cũng cảm thấy buồn cười, cô do dự rồi tiến lên vài bước đứng bên người cô bé, đang định kéo lấy bàn tay nhỏ của bé thì cô bé bỗng nhiên bị chàng trai bên người kéo vào lòng, giống như đang tránh né khỏi con mãnh thú nào đó, mặt Hà Tiểu Lâu bỗng đỏ ửng lên, xấu hổ chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Kiều Kiều nghi ngờ nhìn về phía Kiều Mặc đang nháu mày lại, lại nhận ra sắc mặt Kiều Mặc lúc nào rất khó xem, cô bé cảm giác được trong khoảng thời gian gần đây anh hai đối với mình "Bảo vệ" có chút hơi quá, loại bảo vệ này của anh hai đã vô tình làm tổn thương bạn bè xung quanh họ, lúc này cô bé không biết nên làm cái gì bây giờ, bé chỉ biết là không thể làm cho anh hai không vui vì thế cái gì cũng nghe theo lời anh hai, nghe anh cùng những người xung quanh cách xa.

"Anh..." Kiều Kiều tình ý ôm lấy cánh tay Kiều Mặc, nhẹ nhàng gọi anh tựa như muốn gọi anh tỉnh lại, phương thức an ủi của cô nhóc có chút vụng về, vào những lúc tâm tình Kiều Mặc không tốt cô bé đều ngoan ngoãn tựa vào lòng anh, sau đó dùng sự dịu dàng, giọng nói ngọt ngào của mình nhẹ nhàng gọi một tiếng "anh hai", dù chỉ như vậy nhưng đối với Kiều Mặc lại rất công hiệu. Kiều Mặc vuốt tóc cô bé, trầm giọng nói:

"Hôm nay cô xuất viện hả?"

"A?" Nghe được Kiều Mặc hỏi, Hà Tiểu Lâu có chút không phản ứng kịp: "Phải....hôm nay, hôm nay xuất viện...."

Kiều Mặc gật đầu không nói gì nữa, sau đó tầm mắt lại rơi vào người Kiều Kiều giống như câu nói kia không phải của hắn, Hà Tiểu Lâu có chút nghi ngờ, lại có chút nản lòng, cô còn tưởng rằng anh ấy có chút quan tâm đến mình.

Một chàng trai nhìn trông thật thà xách theo một túi đồ từ phòng bệnh đi ra, nhìn trên hành lang có vài người liền vui mừng, bước chân cũng nhanh hơn một chút chạy tới: "Anh Kiều...."

"Anh Nại!" Kiều Kiều là người vui vẻ gọi tên người đang đến, cười đến mặt mày nở hoa, đã mấy ngày rồi bé không nhìn thấy mấy người anh này. A Nại ngồi xổm thân mình xuống, thân mật nheo nheo khuôn mặt nhỏ của Kiều Kiều, Kiều Mặc theo bản năng di chuyển thân thể chắn ngang.

A Nại làm như không thấy động tác của Kiều Mặc, vòng tay ra sau Kiều Mặc kéo Kiều Kiều lại gần mình rồi ôm cô bé vào lòng, cười hỏi: "Đã lâu không gặp, cô nhóc nhà em có nhớ tới anh không?"

"Nhớ!" Kiều Kiều nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng toát đều tăm tắp, rất là đáng yêu. Nụ cười kia làm cho ánh mắt của Kiều Mặc trở nên hoảng loạn, vừa rồi cô bé rời khỏi vòng tay của anh làm tâm trí anh bỗng chốc trở nên trống rỗng, anh muốn ngăn cản nhưng lại nhìn đến ánh mắt sáng lạng cùng nụ cười rực rỡ kia thì thân mình lại trở nên cứng ngắc, anh không thể cứ mãi xua đuổi người khác, anh kinh sợ suy nghĩ, cả ngày lẫn đêm anh đều lo lắng nhưng là bé cưng không giống anh, cô nhóc đều nói cười vui vẻ với tất cả mọi người rồi cùng bọn họ chơi đùa vô tư.... Chính là bây giờ anh mới hiểu được, không phải bé cưng không lo lắng, mà là tại hắn luôn lo lắng thế giới bên ngoài hỗn loạn mà chính bé cưng lại là người lo lắng cho hắn, cô nhóc ấy chỉ đơn thuần cố chấp, cô bé chỉ cần có anh hai, sẽ không ai có thể đem bọn họ tách rời ra.

Suy nghĩ miên man một lúc, Kiều Mặc cảm giác được bàn tay có chút ấm áp, hóa ra là có một bàn tay nhỏ bé đã nhét vào lòng bàn tay anh, đôi mắt cô gái nhỏ sáng ngời tràn ngập lo lắng:

"Anh, anh làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Kiều Mặc nắm nhẹ bàn tay non mềm kia, có chút mệt mỏi nói: "Bé cưng, về nhà đi."

"Vâng!"

Thấy Kiều Mặc lôi kéo Kiều Kiều muốn đi, A Nại cũng vội vàng nói với Hà Tiểu Lâu: "Tiểu Lâu, đi thôi."

Hà Tiểu Lâu vội vàng nghĩ muốn đón lấy hành lý từ A Nại: "Để tôi xách cho..."

A Nại nhanh nhẹn đem túi hành lý vác lên lưng, cộc lốc cười: "Thôi cứ để tôi cầm, đường đường là một thanh niên trai tráng lại để người bệnh xách đồ này nọ thì thật là tệ hại mà."

Hà Tiểu Lâu nghe được lời nói của anh thì có chút ngượng ngùng cúi đầu đi tiếp, Kiều Mặc quay đầu lại nhíu mày nhìn bọn họ, A Nại cảm giác được ánh mắt của Kiều Mặc thì bỗng co quắp đứng lên, cảm giác kia thật giống như anh... đột nhiên con gái của anh em vậy, tuy rằng anh biết Kiều Mặc căn bản là không hề thích Tiểu Lâu, mà anh lúc này cùng Tiểu Lâu rất là quanh mình chính đại, nhưng mà... dù sao cũng cảm thấy có chút không thích hợp lắm.

Vài người đi ra khỏi bệnh viện Đại Lâu, một chiếc xe cảnh sát lái vào, Phương Thành nhanh nhẹn xuống xe, giương mắt nhìn mọi người, vẻ mặt cũng rất là phấn khởi, có chút kích động chạy chậm lại gần, vươn móng vuốt sói về phía Kiều Kiều cười nắc nẻ:

"Nhóc con, hai ngày trước em bỏ chạy bị anh đuổi theo, rốt cục hôm nay cũng bị anh tóm rồi nhé!"

Không biết có phải là Phương Thành cố ý hay là anh không biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng mấy người anh em này đã lâu rồi không ai dùng giọng điệu trêu chọc nhẹ nhàng này nữa.

"Phương Thành, chú đứng là thật có lòng, còn muốn tới đón chúng tôi." A Nại không khách sáo ném hành lý cho Phương Thành, Phương Thành nghiêng người né tránh, con mắt nghiêng nghiêng suy nghĩ, nói: "Cậu đừng tự mình đa tình nữa, ai thèm tới đón cậu, hôm nay tôi tới là để phá án đó."

"Phá án? Sao ngày nào cậu cũng có nhiều án tử như vậy, tôi thấy thành phố Lăng Hải này các chú trị an càng ngày càng kém rồi."

Có lẽ là đã nhìn lâu rồi, hôm nay ngay cả A Nại cũng không nhìn được nữa cùng Phương Thành nói đùa vài câu, Phương Thành thuận tay đẩy cậu ta sang một bên, cười hi hi lại gần bên người Kiều Kiều, rồi lại cẩn thận cười làm lạnh về phía Kiều Mặc: "Anh Kiều, có thể cho em mượn bé cưng của anh một chút được không?"

Kiều Mặc lạnh lùng liếc cậu ta một cái, không kiên nhẫn quát:

"Cút ngay!"

Phương Thành cũng không để ý, nâng cằm đánh giá Kiều Mặc từ trên xuống dưới, sau đó cười ha hả: "Đại ca, gần đây anh có vẻ rất gầy....Kiều Nhi, em xem, có phải là anh em thay em lo lắng cho bản thân mình giờ đã một thành ra cái dạng này, sau này em nên hiểu thuận với anh hai em thật tốt vào."

"Cút sang một bên mau."

Mất thấy Kiều Mặc sắp tức giận, Phương Thành vội vàng dừng lại, vẻ mặt khổ sở nói: "Thực ra nếu không có việc gì thì em cũng không đến tìm, chuyện là mấy hôm trước cái bệnh viện kia bị nổ tung dẫn tới có người chết, hình như là liên quan tới nhân vật lớn nào đó nên không cho thẩm tra, sau đó lại đem toàn bộ chuyện này đổ tội lên người tên xấu xa Cát Mạnh Thiên kia, chuyện này nếu không phải có ai đó ở sau lưng chống đỡ thì tên Cát Mạnh Thiên này tuyệt đối không có đủ can đảm tự tử, nhưng mà hắn cũng không phải cái loại người tốt đẹp gì nên chuyện này xảy ra cũng sẽ không ai nghi ngờ gì nữa."

A Nại ở một bên xen mồm hỏi: "Vậy chú còn điều tra cái gì?"

"Tôi chính là không phục, mấy người có quyền có thể đã nghĩ mình giỏi hơn pháp luật, muốn làm gì thì làm."

"Làm tốt chuyện của mình là được rồi, đừng quản chuyện của người khác nữa!" Kiều Mặc vẫn im lặng lạnh lùng quát hơn, xã hội này là như vậy, chuyện tình như thế không hề hiếm, chả có gì công bằng cả, nhớ năm đó anh cũng từng giống như Phương Thành, giọng điệu lúc nào cũng chính nghĩa, khí thế hào hùng, bây giờ thì cái tinh thần ấy đã dần dần mài mòn, tuy rằng anh mới chỉ có hai mươi bốn tuổi nhưng lại làm cho người ta cảm thấy trên người anh mang theo một nỗi buồn đau khổ, có lẽ là bởi vì tâm trí anh lúc nào cũng u ám, cũng có lẽ bởi vì cái u ám trong tâm hồn của anh đã quá sâu rồi.

"Ai... Cũng đúng, ta xen làm chuyện này làm gì, càng làm cho lòng mình không thoải mái, không tra ra thì có khi lòng lại thanh thản hơn rồi."

Phương Thành thở dài một hơi, đưa tay lấy túi hành lý từ trên tay A Nại để vào xe cảnh sát, quay đầu hướng về phía Kiều Mặc nói:

"Nhưng mà tên Cát Mạnh Thiên này chết đi lại giúp đám lưu manh kia như rắn mất đầu dần dần cũng tan rã, giờ khắp nơi đều có bắt bắt bọn chúng, trước khi chúng còn có tổ chức có kỷ luật giờ thì ngày càng khó quản... A Nại, quay về nói với Trình Xuyên Quân một câu, A Chùy kia còn chưa bắt được đâu, tôi không sợ hắn bị làm sao nhưng Kiều Nhi của chúng ta đã dùng cảm cứu hắn một mạng, giờ cái mạng này của hắn cũng trở nên có vẻ quý giá."

Xe cảnh sát đi xuyên qua nội thành, Kiều Mặc ôm Kiều Kiều ngồi ở ghế sau, mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ rất nhanh đã thấy cảnh đường phố, trong đầu lúc này hoàn toàn trống rỗng.

"Đại ca, tên nhà giàu mới nổi nào lại đem xe đỗ trước cửa nhà anh kia?"

Kiều Mặc nghe được âm thanh của Phương Thành thì quay đầu lại mới phát hiện đã về đến nhà, A Nại cùng Tiểu Lâu đã xuống xe trên đường về từ lúc nào mà anh không hề biết, lúc này nhìn về phía của nhà mình lại thấy một chiếc Bentley chói lóa, đầu óc như được lên dây cót, tâm gất gao siết lại, tưởng tượng ra mọi tình huống có thể xuất hiện.

Phuong Thành kéo cửa kính xe xuống ngó đầu xem xét , sau đó hướng về phía Kiều Mặc nói: "Đại ca, hình như đằng kia là nhà giàu hay doanh nhân gì đó, sao lại tìm đến nhà anh vậy?"

Kiều Mặc không nói cái gì liền lôi kéo Kiều Kiều xuống xe, Phuong Thành giật giật mí mắt, có vẻ có chuyện để xem đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lựa Chọn

Có vài người sững sờ đứng trước cửa nhà Kiều Mặc, khí thế giống như sắp đi đánh trận, Kiều Kiều chỉ dám trốn phía sau Kiều Mặc để tránh ánh mắt nóng bỏng của Cô Bách Lâm.

"Đình!", Phuong Thành đỗ xe ở cạnh cái ngõ nhỏ sau đó mạnh mẽ lại gần, anh cảm giác được không khí lúc này giữa Cô Bách lâm và Kiều Mặc có chút kì lạ liền dùng ánh mắt dò xét hai người, rồi lại đưa tay lên gãi đầu suy nghĩ, anh thật sự không hiểu hai người khác nhau như trời với đất này làm thế nào mà lại có thể cùng xuất hiện.

Kiều Mặc lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên đã làm cho cuộc sống gần đây của anh trở nên khó khăn rồi lại nhẹ nhàng đẩy Kiều Kiều về phía Phuong Thành, thấp giọng nói: "Phuong Thành, cậu mang Kiều Kiều đi dạo một lúc!"

"Em không đi!" Kiều Kiều vội vàng ôm chặt lấy tay Kiều Mặc, ánh mắt tràn đầy tia kiên trì.

Kiều Mặc ngồi xổm người xuống, sau đó dịu dàng vén lọn tóc ra sau tai cho Kiều Kiều, giọng nói có chút khàn khàn tựa như đang mệt mỏi: "Ngoan, bé cũng nghe lời anh nào, em cùng với anh Thành đi dạo gần đây một chút.... .."

"Em không đi!" Kiều Kiều thờ hông học đẩy bàn tay của Kiều Mặc ra, bướng bỉnh mím chặt môi, dáng người tuy nhỏ bé gầy yếu nhưng lại kiên định làm cho người khác phải ngạc nhiên.

Cô Bách Lâm nhìn thấy bộ dạng này Kiều Kiều thì lòng tràn lên một nỗi chua xót, hé miệng gọi tên cô bé: "Kiều Kiều....."

Trong lòng Kiều Mặc cảm thấy rối tung hết lên, anh đứng dậy thô bạo đem cô bé bế đặt lên tay Phuong Thành rồi quát lớn: "Đưa em ấy đi"

Phuong Thành vội vàng đón lấy thân thể Kiều Kiều, vừa đau lòng, khó hiểu lại khó xử, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ thấy Kiều Mặc đối xử mạnh mẽ với Kiều Kiều như vậy.

"Em không muốn đi!" Mắt Kiều Kiều đã đỏ lên, dù muốn khóc nhưng lại cố gắng ngăn không cho nước mắt rơi xuống, quay đầu cố nhìn chằm chằm ánh mắt của Kiều Mặc, vẻ mặt tràn đầy uất ức.

"Đại ca, anh làm cái gì vậy, tại sao lại đem Kiều Nhi đuổi ra ngoài.... .." Phuong Thành ôm lấy Kiều Kiều cảm thấy khó chịu với hành động của Kiều Mặc.

"Anh Kiều, tôi nghĩ nên nói chuyện trước mặt Kiều Kiều thì sẽ tốt hơn...." Hôm nay Cô Bách Lâm rất điềm tĩnh, sâu trong ánh mắt của ông đều là tình cảm chân thành, trước mặt ông là cô bé mà ông đã mong đợi rất lâu nay, tuy rằng trước mắt mọi thứ đều đã thay đổi , tuy rằng ông không có cùng chung sống với cô bé một ngày nào hoàn chỉnh nhưng lúc này chỉ cần nhìn thấy bé con kia thì tình thương của người cha cứ dâng trào trong lòng ông.

Toàn thân cảm thấy sợ hãi, đôi mắt Kiều Mặc đỏ ngầu trợn lên như muốn vỡ tan, anh nhìn Phuong Thành rồi gào lên: "Tôi bảo cậu đưa em ấy đi cơ mà!"

Phuong Thành nhìn thấy hai người đang đối chọi lại nhau, lại theo tầm mắt của hai người nhìn về phía cô bé đang đứng bên cạnh mình thì đột nhiên anh hiểu được một chút, anh bối rối đem cô bé ôm vào lòng rồi lao như điên chạy ra ngoài ngõ nhỏ.

Nhìn thấy Phuong Thành ôm Kiều Kiều chạy mất về mặt Cô Bách Lâm cũng trở nên u ám, ông quay lại nhìn về phía Kiều Mặc, chậm rãi nói: "Chúng ta có thể ngồi xuống rồi nói chuyện hay không?"

"Tôi nói rồi, xin ông đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Kiều Mặc tiến lại gần, hất tay rồi giáng cho Cô Bách Lâm một quyền. Thật ra lúc này Kiều Mặc đang vừa bối rối, tức giận, vừa sợ hãi, lo lắng, anh không có cách nào để anh trở lại như bình thường nên chỉ có cách dùng bạo lực để che dấu đi sự yếu đuối của mình trước người này.

Cô Bách lâm bị đánh lão đảo lúi về sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã úp xuống đất, mười mấy năm nay ông vẫn luôn là người ngồi ở trên cao, mọi người xung quanh đều hết sức tôn kính ông, nịnh nọt lấy lòng ông chứ ông chưa từng có bộ dạng thảm hại như lúc này, ở trên thương trường đã lâu, theo thói quen của ông thì đã muốn là sẽ mạnh mẽ cướp về, cho nên ngày hôm nay khi đến đây ông mang theo cả luật sư, lại cầm theo cả chứng cứ "đã định sẵn"

tới. Nhưng là, khi ông nhìn thấy bé con ý lại vào Kiều Mặc, lại cảm nhận được Kiều Mặc rất bá đạo với Kiều Kiều, ông đã do dự. Ông điều tra Kiều Mặc, thấy anh chẳng qua là một tên lính quèn, nóng nảy, ngang ngược không có tố chất, không nói lý lẽ lại ích kỷ ngang bướng, lúc nào cũng chỉ biết liều mạng, ông không tin người như vậy lại có thể đối xử tốt với nhóc con, nhưng mà bé con của ông lại thích anh ta, có lẽ là bởi vì sống với nhau đã lâu nên trở thành thói quen. Cưng chiều ư? Ông làm được, hơn nữa ông còn có thể cưng chiều bé nhiều hơn, anh ta có thể làm cái gì tốt chứ, vốn là không thể đem so sánh với ông.

"Chủ tịch....ngài không sao chứ....Anh này...sao anh có thể ra tay đánh người chứ, anh có biết chủ tịch của chúng tôi là ai không?... .." Lái xe vẫn đứng bên cạnh vội vàng chạy lên đỡ lấy Cổ Bách Lâm, sau đó mặt mày xám xịt quay ra nể chửi Kiều Mặc.

"Được rồi, Tiểu Lí!"

Cổ Bách Lâm đưa tay lên lau đi vết máu ở khóe miệng, tự cười bản thân mình: "Thật ra cậu đánh tôi cũng không sai, tôi đã không làm tốt nghĩa vụ của một người cha, mười hai năm nay cũng không hề biết đến sự tồn tại của con gái mình....."

"Ở đây không có ai là con gái của ông!" Kiều Mặc lạnh lùng cắt ngang câu nói của Cổ Bách Lâm.

Cổ Bách Lâm làm như không nghe thấy lời nói của anh vẫn tiếp tục chìm đắm trong đau thương của mình:

"Tôi đã từng yêu một người phụ nữ, mười hai năm trước tôi hồi hộp mong chờ đứa con của mình sắp ra đời nhưng chính là trời không theo ý người, tôi không ngờ được mẹ của con bé đã đem con bé.....Lần đầu tiên gặp Kiều Kiều tôi đã cảm thấy con bé rất đáng yêu, sau đó lúc nào cũng nhớ tới nó....."

Chìm đắm trong suy nghĩ của mình khóe miệng Cổ Bách Lâm cũng hiện lên nụ cười hiền từ ấm áp, từ lần đầu tiên ông gặp được Kiều Kiều đến bây giờ cũng không đến nửa năm, hai người từ người xa lạ bỗng biến thành người thân, thật sự là rất kì diệu, có lẽ đây chính là số trời định. Kiều Mặc tựa vào bức tường bên cạnh, ngực phập phồng chứa đầy sự tức giận, nhưng cũng lại chứa cả sự vô lực, anh không nghe thấy Cổ Bách Lâm nói gì, anh chỉ nhìn thấy bờ môi của ông đang khép mở liên tục, giống như là ông ta đang đọc bùa chú gì đó ép anh phát điên lên.

"Hôm đấy khi nhìn thấy chiếc nhẫn, tôi thực sự cảm thấy không chân thật, tôi còn tưởng mẹ con bé đã trở về, ở trên thương trường đã nhiều năm nhưng tôi đều rất bình tâm, rất hiếm khi có chuyện có thể làm cho tôi kích động, mà đến khi Diệc Tiêu nói cho tôi biết chiếc nhẫn kia là của Kiều Kiều, cậu không thể tưởng tượng được lúc đó tôi đã vui sướng đến như thế nào đâu....."

"Nhưng sau khi cảm xúc vui sướng ấy qua đi thì tôi lại bắt đầu lo lắng, mười hai năm liền tôi đều không có làm tròn trách nhiệm của một người cha, nghĩ lại thì thật buồn cười, lúc ấy tôi lại có thể tin lời nói của mẹ con bé nói đi rồi làm chính mình bị mất đi con gái....."

"Con bé thật sự rất hiểu chuyện, lại rất đáng yêu, bây giờ lớn lên lại trông rất giống mẹ nó, rất hấp dẫn, tính tình không giống mẹ nó, rất hoạt bát, nghịch ngợm, lúc tức giận thì có xù lông lên giống như một con sư tử nhỏ....Hiện tại tôi không có cách nào tập trung làm việc được, nhắm vào rồi lại mở mắt ra, tất cả đều là hình ảnh của Kiều Kiều, bây giờ tôi đứng ở đây liên có một cảm giác đặc biệt không chân thật, tôi thấy mình giống như là đang nằm mơ vậy..... .."

Ở trước mặt Kiều Mặc, Cổ Bách Lâm cứ nói đủ mọi chuyện liên quan tới Kiều Kiều, nói mình cảm thấy vừa vui mừng vừa lo lắng, Kiều Mặc không nói gì, cơ bản là anh không thể nghe một người ngoài kể về bé cưng của anh. Trong ngõ nhỏ thật yên tĩnh chỉ còn lại giọng nói đều đều của Cổ Bách Lâm, đến khi ông cảm giác được chỉ có một mình mình nói chuyện thì tầm mắt mới nhìn đến Kiều Mặc, có lẽ cậu ấy cũng cảm động, tuy rằng bản thân mình không làm tròn được trách nhiệm của một người cha nhưng ông chính là một người cha rất yêu con cái, có lẽ.....

"Anh Kiều, tôi biết cậu nuôi lớn con bé không dễ dàng, tôi biết hai người rất khổ cực, cũng biết cậu đối xử với con bé rất tốt, con bé cũng rất thích cậu.... .."

Nói liên man mãi rồi cũng tới lúc phải vào đề chính, chẳng qua là hôm nay Cổ Bách Lâm nói chuyện thấu tình đạt lý một chút mà thôi.

"Giờ nếu tôi bắt đem con bé đi thì cậu cũng sẽ không chấp nhận mà như vậy thì cũng có chút không hợp tình hợp lý, dù sao thì cậu cùng con bé cũng chung sống với nhau mười hai năm rồi cho nên.....Tôi nghĩ cậu nên cùng con bé nói chuyện một chút về việc rời đi của con bé, đương nhiên Kiều Kiều vẫn sẽ luôn coi cậu là anh hai, mà tôi là cha của con bé, như vậy thì chúng ta chẳng có gì phải xảy ra tranh chấp cả, cả tôi và cậu đều có thể yêu thương nuông chiều con bé".

Kiều Mặc cau mày nhìn người đàn ông trước mắt, ánh mắt bỗng trở nên mù mịt. Anh không hiểu vì sao người này có thể vô lý như vậy, bỗng dưng cảm cái tờ báo cáo nào đó rồi công bố quyền sở hữu Kiều Kiều, lại còn luôn mồm nói Kiều Kiều là con gái của hắn, hắn là cái gì cơ chứ? Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, anh còn luôn cẩn thận che chở yêu thương bé cưng, nhưng bây giờ lại thành ra cái gì cũng không phải của mình. Tuy rằng hai người không phải ruột thịt nhưng với anh Kiều Kiều như chính là máu mủ của mình, anh không giống người nào đó chỉ biết cảm vai trò giấy gọi là báo cáo gì đó dùng một cái tới tuyên bố Kiều Kiều chính là của ông ta.

"Nhưng nếu ...cậu không đồng ý thì tôi cũng có thể cho cậu một cái biệt thự, nhưng là ở chỗ này không được, các cậu dọn khỏi chỗ này đi, tôi không hi vọng xa vời rằng ngày nào cũng phải ở bên con bé nhưng ít nhất hãy để cho tôi một cơ hội thực hiện trách nhiệm của một người cha, dù sao thì con bé cũng đã phải chịu rất nhiều thiệt thòi...Bây giờ con bé còn nhỏ, có một số việc nó không thể hiểu hết được, chờ tới lúc nó mười tám tuổi, tôi sẽ để cho con bé tự quyết định.... .."

Trong lúc nói Cổ Bách Lâm vẫn nhìn Kiều Mặc, đây là nhân nhượng cuối cùng của ông nhưng mà ông không hề nghĩ tới trong việc này đến cái tư cách để nhân nhượng ông cũng không đáng có, từ trước cho tới giờ ông đều không ở bên cạnh Kiều

Kiều, lúc này lại xuất hiện diễn vai diễn của một người cha tốt làm cho người khác không thể tiếp nhận được, mà Kiều Mặc thì càng không có khả năng

chấp nhận, cái gì mà được lựa chọn cơ chứ?

Kiều Mặc không muốn cùng ông ta nói thêm chuyện gì nữa, anh đi tới trước mặt Cổ Bách Lâm, đôi mắt quyết liệt nhìn chăm chăm cặp mắt sâu thẳm kia: "Tôi nói lại lần nữa, ở đây không có ai là con gái ông cả!"

"Cậu không cần vội vàng quyết định, cậu cứ từ từ suy nghĩ rồi ba ngày sau hãy cho tôi câu trả lời thuyết phục!"

Cổ Bách Lâm không hề tức giận, đối với sự vô lý của Kiều Mặc ông chỉ cười lớn, hôm nay ông tới đây là để đàm phán nhưng lại ở thế chủ động có lợi, ông không cần phải tức giận... Ông có nhiều cách để mang con gái trở về nhưng ông đã chọn cách nhẹ nhàng vì ông không muốn nhìn con gái mình đau khổ, chỉ cần cho ông thời gian ông tin rằng mình có thể thay thế vị trí của Kiều Mặc trong lòng Kiều Kiều, vì vậy ông không cần phải sốt ruột. Nhưng nhiều năm về sau ông mới nhận ra rằng nơi tận sâu trong lòng con gái mình sẽ không vì thời gian mà bị lãng quên, ông không có cách nào có thể chạm đến vị trí đó được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kiên Trì

Kiều Kiều dựa vào một gốc cây, hai tay nắm chặt túi tiền, cúi đầu không nói một tiếng. Phương Thành đứng một bên, một tay sờ cằm như suy tính điều gì, nhưng trong lòng lại không áp chế được tò mò cùng lo lắng. Phương Thành đung Kiều Kiều một chút, nhiều chuyện hỏi: "Kiều nhi, người vừa rồi là ai thế?"

"Ai..." Kiều Kiều xoay đầu nhìn chỗ khác, không muốn quan tâm đến Phương Thành, hiện giờ bé cảm thấy rất uất ức đấy.

"A..." Phương Thành vui vẻ, cô nhóc kia lại giờ tính tình rồi. Anh ngồi xổm xuống, xoay đầu xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Kiều.

"Khóc?"

"Anh mới khóc ấy!" Kiều Kiều thờ phỉ phỉ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Bé không khóc nhưng nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, chỉ kém một chút nữa là rơi xuống.

Phương Thành thờ dài, ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây, cánh tay duỗi ra đem cô bé búống bình này ôm vào lòng. Rồi anh ngẩng đầu theo những khe hở của lá cây nhìn bầu trời trên cao. Gió thổi qua, lá cây theo đó lay động, ánh sáng có chút chói mắt.

Anh rất ít khi cảm khái này nọ, lại càng không buồn phiền nhưng vui vẻ của anh em, anh cũng sẽ vui vẻ, sẽ vì họ tổn thương mà buồn phiền. Anh không nói rõ được vì sao, cũng không muốn tìm hiểu nguyên nhân, anh chỉ nghĩ muốn bảo vệ giúp họ phần tình cảm khó có được này.

"Kiều nhi, có phải anh hai em đã nói với em cái gì không? Người đến hôm nay là người trước kia em đã gặp qua sao? Người đó là..." Anh cẩn thận nói chuyện, mang theo một chút thăm dò, một chút do dự.

"Em không thích người đó, em cũng đã nói như vậy với anh hai rồi, nhưng vì sao... Hay là anh hai muốn đuổi em đi. Ngày hôm qua anh hai cũng thế này. Trước kia anh hai sẽ không bao giờ đuổi em, nhưng bây giờ anh hai lại đuổi em ra ngoài, còn rống lên với em. Anh Thành, anh nói xem có phải anh hai không cần em nữa? Muốn quảng em cho người kia?" Uất ức và sợ hãi trong lòng rốt cuộc cũng khiến bé khóc ra. Phương Thành nghe bé khóc kể, trong lòng lộp bộp một chút. Linh cảm của anh mãnh liệt nổi lên, người đó không phải thật là...?

Bàn tay lung tung xoa nhẹ mái tóc của bé, cốc vào cái đầu nhỏ của bé "dạy dỗ" nói: "Em đang nói ngốc cái gì thế? Anh hai em có thể không cần bất cứ điều gì nhưng không thể không cần em, có biết không hả?"

"Vậy sao anh hai lại tránh em? Em cũng đã nói mình không cần ba ba mà..."

Phương Thành nghe được hai chữ mấu chốt kia, lập tức cầm lấy tay Kiều Kiều, bật thốt: "Em nói cái gì? Người nọ thật sự là ba ba em?"

"Không phải, không phải, ông ta mới là ba ba của anh đấy!"

Lời này nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên, Phương Thành bĩu môi, có chút buồn cười nói tiếp:

"Được rồi, không phải ba ba của em, em chỉ có anh hai thôi!" Vừa nói xong cũng thấy không thích hợp. Cô nhóc này làm sao có thể biết việc này? Kiều Mặc tuyệt đối sẽ không chủ động nói với cô bé! Trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu việc thế!

Kiều Kiều nâng mu bàn tay lên, hung hăng lau nước mắt trên mặt: "Vốn dĩ sự thật chính là như vậy mà!"

"Kiều nhi, người kia làm cách nào mà có thể tìm được tới cửa vậy? Còn nữa, sao em biết người đó chính là..."

“Ông ta không phải!” Kiều Kiều tức giận đứng lên, nâng tay nắm lấy cổ Phương Thành hô to, cũng đánh gãy câu hỏi của anh.

“Được được được, không phải thì không phải. . . Kiều nhi, đừng động, cẩn thận miệng vết thương lại vỡ ra. . .” Phương Thành vội vàng một bên trấn an cô bé, một bên cầm lấy hai tay không chút sức lực nào của bé trên cổ anh xuống, ôm bé vào lòng, lời nói chân thành: “Kiều nhi, em nói thật cho anh biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Kiều Kiều khịt khịt mũi, thấp giọng nói: “Em cũng không biết. Kỳ thật, một đoạn thời gian trước người nọ thường xuyên trước cửa trường học lôi kéo em hỏi này nọ. Hôm qua ông ta lại tới nhà, anh hai lập tức đuổi em đến nhà ông Bảy. Lúc về nhà, anh hai lại hỏi em rất nhiều vấn đề kỳ quái, em liền đoán được. Anh hai cũng hỏi em có muốn ba ba không, em cũng nói là không cần, nhưng hôm nay anh hai vẫn đuổi em đi. . .”

Phương Thành đặt tay lên bả vai nhỏ nhắn của Kiều Kiều, giống như an ủi nhưng cũng giống như thương cảm nói: “Anh hai em chỉ là đang sợ hãi em bị người khác cướp mất. . .”

“Em còn sợ anh hai không cần em mà!”

“Ha ha. . .” Phương Thành nhìn tính tình trẻ con của Kiều Kiều, buồn cười lắc đầu. Anh thở dài nhẹ nhõm, dùng sức ôm bé vào lòng, nhìn chăm chăm đôi mắt to hồng hồng của bé, thật trịnh trọng, nghiêm túc nói: “Kiều Kiều, tâm tư của anh hai em rất nặng, anh ấy lo lắng rất nhiều chuyện, cũng. . . Thật sự sẽ rất khó khăn nếu không có em chống đỡ cho anh ấy, em biết không?”

Cô bé gật gật đầu, hai tay Phương Thành ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, làm cho cô bé nhìn mình: “Anh hai em tuyệt đối sẽ không thể không cần em, hôm nay anh ấy cũng không phải muốn đuổi em mà là sợ hãi. Anh ấy sợ hãi em sẽ bị người kia cướp đi, hiểu không?”

Nghe vậy cô bé vội vàng giơ tay lên cam đoan: “Em sẽ không đi theo ông ta!”

Phương Thành cười khổ lắc đầu: “Kiều Kiều, em còn nhỏ. Em không hiểu được xã hội này phức tạp thế nào. Đôi khi có một số việc cũng không phải do chúng ta quyết định được. Nếu. . . Anh nói nếu, nếu như có một ngày em với anh hai em. . .”

Cô bé mở lớn đôi mắt đẹp hồng hồng như con thỏ, trong suốt, vô tội, căng thẳng nhìn theo anh, khiến lời nói của anh bị kẹt lại trong cổ họng, rốt cuộc cũng không nói nên lời.

“Quên đi, không nói nữa.”

Kiều Kiều giữ chặt tay anh, không nghe lời, không buông tha anh, tiếp tục truy vấn: “Anh nói nếu em và anh hai cái gì?”

“Không có gì!” Phương Thành cười xoa xoa mái tóc của bé, quyết tâm che giấu để bé không lo lắng. Anh đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, đưa tay về phía Kiều Kiều: “Đi thôi, Kiều nhi, chúng ta đi xem anh hai em có đuổi người kia đi không!”

“Được ạ!”

Kiều Mặc ngồi dưới đất, cúi đầu rầu rĩ hút thuốc, bên cạnh quãng đầy mẩu thuốc lá đã hút xong. Trong phòng thật tối, khói thuốc tràn ngập, trong không khí cũng mang một luồng áp lực khiến người khác khó chịu. Cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một cái đầu nhỏ dò xét nhìn vào. Nhưng còn chưa thích ứng được bóng tối trong phòng lại bị khói thuốc làm cho gay mũi, ho khụ khụ cả lên.

“Bé cưng. . .” Thanh âm Kiều Mặc có chút khàn khàn, lộ ra mỗi một vô cùng. Không đợi anh đứng lên, bé cưng cũng đã nhào vào lòng anh, sau lưng bị đụng vào sô pha, đau đớn khiến anh tỉnh táo hất nhiên. Một tay anh ôm lấy bé cưng trong lòng, một tay lại nâng điều thuốc lên cao để phòng ngừa làm bỏng đến bé cưng của mình.

Kiều Kiều trừng đôi mắt to không chớp nhìn Kiều Mặc, dường như muốn từ trên gương mặt tuấn tú, kiên nghị của anh phát hiện ra cái gì.

“Bé cưng, anh hai sẽ không hút thuốc nữa. . .”

Về mặt Kiều Mặc giãn ra một chút, muốn đem điều thuốc trên tay dập tắt lại bị Kiều Kiều giữ chặt lại, nhỏ giọng nói: “Anh hai, nếu anh không vui thì cứ hút một điếu đi. . .”

Kiều Mặc cười bất đắc dĩ, vẫn đem điều thuốc dập tắt.

Kiều Kiều hé miệng mấp máy, đem ấn Kiều Mặc ngồi trên sô pha:

“Anh hai, anh cứ nghỉ ngơi trước đi, em đi nấu cơm”

“Tay em còn chưa tốt lên, để anh hai làm đi. . .”

“Không cần đâu!”

Kiều Kiều không để ý phản đối của anh, đứng lên, chạy đến cửa sổ, đem cửa sổ mở ra, gió nhẹ mang theo mùi hoa Sơn Chi thổi vào khiến căn phòng nhờ nên thoáng đãng khoan khoái hơn nhiều. Thái đồ ăn, nấu đồ ăn, ở trong phòng bếp thanh âm đinh đinh vang ra thể hiện bé đã đem mọi thứ giải quyết rất tốt.

Kiều Mặc dựa vào sô pha, ánh mắt di động theo bóng dáng bé. Bỗng nhiên anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Anh nghĩ cứ nghe tiếng vang không dễ nghe lắm từ phòng bếp truyền ra, cảm thụ hơi thở của bé cưng, cứ như vậy ngủ đi, nhưng anh lại không dám nhắm mắt lại. Anh sợ, sợ tất cả những gì anh có bây giờ sẽ biến mất, bé cưng không thấy, chỉ còn lại bóng tối bao trùm lấy anh.

Kiều Kiều bụng đồ ăng đi ra liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Một người đàn ông trẻ tuổi mang theo vẻ mặt mệt mỏi dựa vào sô pha, ánh mắt hoảng hốt vẫn luôn nhìn về phía mình. Kiều Kiều vội vàng buông gì đó trong tay xuống, ngồi bên cạnh anh, vờn tay nhỏ bé đặt lên trán anh sờ sờ.

“Anh hai, anh bị sao vậy? Anh cảm thấy không thoải mái chỗ nào sao?”

Bàn tay nhỏ bé của bé bị bàn tay to của anh bao lại, nhìn thật khẩn khít thân mật, đồng thời tiếng nói khàn khàn của anh lại vang bên tai bé.

“Bé cưng, để anh hai ôm em một lúc...”

Chiếc xe Bentley chậm rãi chạy trên đường, một chiếc xe cảnh sát gào thét chạy vụt qua. Tiếng phanh xe chói tai vang lên, chiếc xe cảnh sát đã hoàn toàn chặn trước mặt xe Bentley. Một người mặt trắng phộc cảnh sát nhanh nhẹn từ trên xe nhảy xuống, về mặt giận dữ đến gần chiếc xe Bentley kia, lạnh lùng quát một tiếng: “Đem giấy tờ lấy ra đây!”

Lái xe Tiểu Lý khinh miệt liếc mắt, nghiêm túc đánh giá vị cảnh sát trẻ tuổi này, lười biếng nói một câu: “Đồng chí đang vượt quyền đấy, tôi không nghe nói đến chuyện hình cảnh còn có thể kiểm luôn chức giao cảnh* a!

(*giao cảnh: cảnh sát giao thông)

“Con mẹ nó, ông đang vui!” Phương Thành lạnh lùng liếc gãi một cái, hướng về người đàn ông trung niên đang ngồi sau, không kiên nhẫn gương cảm lên: “Cho xe ngừng lại ven đường, xuống xe!”

“Đồng chí sao lại không biết phân rõ phải trái như vậy, tôi có thể đến cục cảnh sát khiếu nại cậu...”

“Đi đi a, ông đây đang buồn đến hết hoàng, muốn tìm chút việc vui nào đó nhưng còn chưa tìm được đâu!” Vị cảnh sát trẻ tuổi thân nhiên cảm khái, bộc lộ vẻ mặt “hung ác”.

“Cậu ... Cậu ... Tôi thấy cậu không phải cảnh sát, là lưu manh thì đúng hơn...”

“Được rồi, Tiểu Lý, cậu ngừng xe bên đường đi!”

Người đàn ông kia đánh gãy lời nói của lái xe, xuống xe, bước đến bên cạnh vị cảnh sát, thân thiện vờn tay phải ra: “Xin chào, cậu là bạn bè của Kiều Mặc phải không? Tôi là Cô...”

“Tôi không cần biết ông là ai! Tôi chỉ muốn nói cho ông biết, ngôi nhà kia không chào đón ông, hơn nữa Kiều Kiều cũng càng không thích ông!”

Phương Thành mắt lạnh xem xét Cổ Bách Lâm, thái độ bài xích mãnh liệt. Sau khi đưa Kiều Kiều trở về, Phương Thành không vào nhà cùng bé bởi anh biết bây giờ Kiều Mặc cần bé nhất mà không phải anh, anh cũng không muốn quấy rầy thời gian ở chung của bọn họ. Thậm chí anh loáng thoáng cảm nhận được những ngày ấm áp tốt đẹp này đang dần đi xa, anh không có khả năng mặt dày tiếp tục chen chúc vào không gian hiếm hoi mới có được này...

Nghe được câu sau cùng, ánh mắt Cổ Bách Lâm âm trầm, ông ta miễn cưỡng cười, do dự nhưng vẫn mở miệng nói: “Tôi là cha của con bé, nhưng chưa từng chăm sóc bé một lần, hiện tại bé oán hận tôi cũng là điều hiển nhiên!”

“Oán hận?” Phương Thành lạnh lùng cười: “Kiều nhi nhà chúng tôi chưa từng oán hận người nào cả, chúc mừng ông là người đầu tiên. Chỉ là tôi muốn nhắc nhở ông một chút, Kiều nhi sẽ không vì chuyện mười hai năm trước ông đem bé bỏ dưới trời đầy tuyết mà oán hận ông, bé chỉ chán ghét một loại người, cũng là loại người chọc đến Kiều Mặc!”

Tươi cười ôn hòa trên mặt Cổ Bách Lâm thành công bị “ác ngôn ác ngữ” của Phương Thành đánh tan, nhưng ông vẫn muốn giải thích với Phương Thành, tuy rằng Phương Thành cũng không thể thay Kiều Kiều quyết định chuyện đi hay ở.

“Tôi không có đem bé vứt bỏ, tôi chỉ là không biết đến sự tồn tại của bé!”

Phương Thành cố chấp không phân rõ phải trái phản bác: “Vậy hiện tại làm sao người biết được a?”

“...” Đối với sự lạnh liệt của Phương Thành, Cổ Bách Lâm có chút không biết nói gì, ông thờ dãi một hơi, giống như hỏi hận nói: “Tôi chỉ muốn bồi thường cho con bé, nghĩ rằng từ nay về sau sẽ trở thành người cha tốt của con bé. Cậu cũng thấy đấy, cuộc sống hiện tại của con bé cũng không được tốt...”

“Không tốt? Ông đã hỏi qua bé chưa? Ông có hỏi một chút cuộc sống của bé với Kiều Mặc tốt không? Bồi thường bé? Ông lấy gì bồi thường? Tiền? Đúng, bọn họ nghèo nhưng ông không nhìn thấy được Kiều Mặc đối với bé như thế nào? Anh ta hận không thể đem hết tâm can ra đối tốt với bé. Ông có biết khi nào Kiều Mặc bắt đầu chăm sóc Kiều Kiều không, mười hai tuổi! Giống như tuổi Kiều Kiều bây giờ vậy, ông xem những đứa trẻ mười hai tuổi hiện giờ đang làm gì, và khi đó Kiều Mặc đã làm gì? Nếu như khi đó Kiều Mặc không nhận “con gái” của ông, một cái là chăm sóc đến mười năm không có anh ta, Kiều Kiều đã sớm bị đông chết ở đầu đường. Trước kia ông không cần con gái! Hiện tại lại muốn đến nhận con gái, ông nói xem làm sao người khác có thể chấp nhận được?”

Phương Thành hướng về phía Cổ Bách Lâm rống giận, ánh mắt anh có chút phiếm hồng. Nhiều năm như vậy, Kiều Mặc vất vả và anh đều nhìn thấy, nếu Kiều Kiều thật sự bị mang đi, anh không biết Kiều Mặc sẽ tiếp tục sống như thế nào, mà bản thân Kiều Mặc cũng càng không biết.

Cổ Bách Lâm lặng lẽ nghe Phương Thành rống giận, trên gương mặt trắng nhợt không có nhiều gợn sóng lắm. Những điều đó ông đều biết, nhưng như vậy thì sao? Ông chính là cha của đứa nhỏ. Nếu trời đã cho ông tìm lại được con gái mình thì làm sao ông lại có thể tiếp tục làm như không nhìn thấy, huống chi ông luôn khát vọng có một đứa con gái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sinh Bệnh

Sáng sớm, tia sáng mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ tiến vào phòng ngủ nhỏ hẹp, ánh sáng mỏng manh, mỏng lung. Kiều Kiều mở to mắt chăm chú nhìn Kiều Mặc. Trong lúc ngủ mơ, đôi mày của anh vẫn nhíu lại như trước, hô hấp rất nặng, như mang theo khổ sở vô cùng. Trên trán anh đầy mồ hôi, Kiều Kiều muốn vươn tay giúp anh lau đi nhưng lại bị một đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy mình, không thể cử động được. Nhiệt độ của người ôm bé từng đợt nóng lên. Kiều Kiều vô cùng lo lắng. Bé cảm thấy anh hai bị bệnh rồi. Chuyện này đối với bé là chuyện như cơm bữa nhưng còn anh hai... Anh hai từ trước đến giờ không có sinh bệnh lần nào cả.

Kiều Kiều cố gắng cự quậy thân mình, dùng trán mình áp lên trán Kiều Mặc, cảm nhận nhiệt độ của anh. Rồi bé áp má vào má Kiều Mặc, muốn dùng nhiệt độ cơ thể hơi lạnh của mình giúp anh thoải mái một chút. Một bên gọi một bên từ trong lòng anh gãy giữa ngời dậy.

“Anh hai...”

Không biết Kiều Mặc ngủ say hay đã lâm vào hôn mê, đối với tiếng gọi của Kiều Kiều anh không có chút phản ứng nào nhưng anh vẫn cảm giác được động tác của bé. Mặt mày anh càng nhăn lại hơn, khuôn mặt có chút vặn vẹo giống như đang nhận lấy khổ sở rất lớn.

Kiều Kiều nhảy xuống giường, lục tung căn phòng tìm thuốc hạ sốt. Bé thật sự sợ hãi, đến bây giờ bé mới biết được thì ra anh hai cũng không cường tráng như bé nghĩ. Anh hai của bé cũng sẽ bị bệnh, cũng sẽ khó chịu.

Bình thường luôn là một cô bé gọn gàng đầu vào đây nhưng lúc này bé lại bối rối đến mức ngay cả áo ngủ cũng không đổi, chân cũng chỉ đi tạm đôi dép lê rồi vội vã chạy ra ngoài.

Kiều Mặc cảm giác thân thể mình như đang ở giữa xích đạo và Bắc Cực vậy, bên ngoài thì nóng đến mồ hôi tuôn ra ướt đầm, trong lại lạnh như bị ngâm trong nước đá, suy nghĩ lại mơ hồ, hỗn loạn, không thể cử động được gì. Cánh tay theo thói quen muốn ôm bé cứng vào lòng nhưng cái gì cũng không bắt được. Một phút trước thân thể còn nóng bỏng nhưng ngay lập tức lạnh xuống, ngay cả giấc mơ mơ hồ, hỗn loạn cũng nhảy mất đồng loạt. Trong mê mang, Kiều Mặc cố gắng giãy mạnh khỏi trời buộc vô hình trên người, bật ngồi dậy, hoảng sợ trừng to mắt nhìn khoảng trống bên cạnh mình. Cái gì cũng không có, trên chiếc giường nhỏ hẹp chỉ có một mình anh. Tầm mắt chuyển đến cánh cửa phòng bị mở toang, đầu óc nhất thời trống rỗng. Anh không có bối rối đứng dậy tìm kiếm, chỉ ngây ngốc ngồi yên trên giường. Anh cũng không rõ hiện tại mình có còn trong mộng, một cơn ác mộng hay không.

Kiều Kiều mua một túi thuốc lớn từ hiệu thuốc chạy về, dép lê cũng không biết khi nào đã rớt mất một chiếc. Không quan tâm điều gì, bé đá rơi chiếc còn lại, chân trần chạy về nhà. Cảm giác sốt ruột và bất lực khiến lần này khiến bé muốn khóc mà không được. Bé phải chăm sóc cho anh hai giống như mỗi lần bé sinh bệnh đều có anh hai ở bên vậy.

Đầu đầy mồ hôi chạy về tới nhà, rồi trực tiếp chạy vào phòng ngủ, lại bắt gặp hình ảnh Kiều Mặc ngơ ngác ngồi thẳng tắp trên giường. Bé dừng bước, tuy rằng ánh mắt còn chưa thích ứng được bóng tối trong phòng nhưng bé vẫn nhìn thấy rõ ràng đôi mắt anh hai tràn ngập tơ máu. Anh hai cứ nhìn bé như vậy, cảm giác lại không giống bình thường.

Cẩn thận tiến lên, nhẹ nhàng ngồi xuống giường. Bé thử kéo bàn tay to của Kiều Mặc, lại chạm vào một mảnh lạnh tanh. Kiều Kiều há miệng thờ đốc. Bé muốn gọi tên anh nhưng lại bị anh kéo vào lòng, ôm chặt lấy.

“Bé cưng, em đi đâu vậy?” Tiếng nói khàn khàn như có như không, trong mỗi một lại lộ ra an tâm.

“Anh hai, anh bị bệnh...” Cái đầu nhỏ của Kiều Kiều bị Kiều Mặc áp chặt vào ngực, làm giọng nói của bé có chút rầu rĩ, mơ hồ không rõ.

“Bị bệnh?” Nghe vậy, lông mày Kiều Mặc đều nhăn cả lại, giọng nói nâng lên một chút, nhưng vẫn khàn khàn như trước. Cổ họng anh bây giờ nóng rát như bị hỏa thiêu, toàn thân xụi lơ, không có chút sức lực nào. Anh vui đầu vào hõm vai Kiều Kiều, thân thể vốn căng thẳng giờ trầm tĩnh lại. Anh giống như thật sự bị bệnh rồi.

Cảm giác yên lòng trở lại, thân thể lạnh như băng của anh cũng dần dần nóng lên. Đối với Kiều Mặc, sinh bệnh là một loại xa xỉ, nhất là khi anh còn muốn chăm sóc tốt cho bé cưng. Anh không dám cũng không được để mình bị bệnh. Cẩn chặt rằng, anh cố gắng chống đỡ.

Thuốc còn ở trong tay, mà thân thể người ôm bé lại nóng bỏng vô cùng, Kiều Kiều vỗ nhẹ lưng Kiều Mặc, ghé miệng sát lỗ tai anh nhẹ nhàng nói:

“Anh hai, anh uống thuốc nhé?”

Kiều Mặc gật gật đầu nhưng không buông bé cung trong lòng ra. Anh ngồi im bất động, không muốn nói gì.

“Anh hai, anh buông em ra trước, để em lấy nước cho anh uống thuốc được không?” Giọng nói bé mềm mại, nhẹ nhàng dụ dỗ, giống như đang nói chuyện với đứa trẻ vì bị bệnh mà bướng bỉnh.

Kiều Mặc vô ý thức gật gật đầu, cánh tay ôm chặt bé dần thả lỏng. Kiều Kiều cố gắng giúp anh nằm xuống, nháy xuống giường, nhất thời chân nhỏ lại cảm thấy đau đốn một trận nhưng bé cũng không thêm để ý. Cầm lấy nhiệt kế giúp Kiều Mặc đo nhiệt độ, xong lại muốn chạy đến phòng khách lấy nước lại bị Kiều Mặc đang mê mải kéo tay lại. Tuy giọng của anh vẫn khàn khàn không có sức lực nhưng lại bá đạo như cũ, dằn dò bé:

“Không cho phép em chạy loạn...”

Kiều Kiều cầm lấy tay Kiều Mặc hôn một cái, cẩn thận dùng chân bông đắp lại cho anh, nhẹ nhàng nói: “Được, em sẽ không chạy loạn, em sẽ luôn bên cạnh anh hai!”

Kiều Mặc đúng là không bệnh thì thôi, đã bệnh thì rất kinh người, sốt tận bốn mươi độ. Kiều Kiều cầm nhiệt kế mà không biết mình phải làm gì mới tốt. Thuốc hạ sốt uống vào thì trong chốc lát cũng không có hiệu quả. Mặt Kiều Mặc bị nóng đến đỏ bừng, môi khô nứt. Khăn lông thấm ướt chỉ để trên trán anh một hồi là đã mất cảm giác mát lạnh. Kiều Kiều ngồi xôm bên giường, gấp đến độ mắt cũng đỏ ngầu.

“Anh hai, chúng ta đi bệnh viện đi, đi bệnh viện truyền nước biển được không?”

Mí mắt đã nặng lại nóng, ngay cả trợn mắt đều có sức. Kiều Mặc vươn tay giữ chặt tay bé cung của mình, nhắm mắt lại miễn cưỡng nở một nụ cười đầy mệt mỏi: “Không sao đâu, bé cung, em nằm ngủ với anh một lúc lập tức sẽ không có việc gì nữa.”

Kiều Kiều vội vàng lên giường, nằm bên cạnh Kiều Mặc. Bé mở to đôi mắt nhìn anh, giống như đang nghiệm chứng tính chân thật trong lời anh nói vậy.

Tuy rằng người không có sức lực nhưng Kiều Mặc vẫn theo thói quen ôm Kiều Kiều vào lòng. Thân thể bé cung luôn mềm mại và rất thơm. Ôm bé vào ngực, cảm giác thật thoải mái. Nhưng là nhiệt độ của bé cung vẫn luôn lạnh lạnh như vậy. Khi trời trở lạnh anh luôn phải đem bé ôm vào ngực, bàn tay to ấm áp không ngừng sưởi ấm cho bé... Kiều Mặc cứ miên man suy nghĩ như vậy rồi ngủ mất.

Lúc anh tỉnh lại, rèm cửa sổ vẫn bị kéo lại như cũ, nhưng trong phòng cũng rất sáng sủa. Kiều Mặc vừa mở mắt đã nhìn thấy bé cung trong lòng đang ngán đầu, đôi mắt hồng hồng không chớp nhìn anh. Anh nâng tay vuốt ve mái tóc của bé, miễn cưỡng hỏi:

“Bé cung, bây giờ là giờ nào rồi?”

“Giữa trưa rồi ạ.”

“Vừa ngủ lại ngủ thẳng đến giờ này...”

“Là anh hai đã ngủ một ngày một đêm rồi.”

Kiều Kiều nhỏ giọng sửa lại cho đúng. Sáng hôm qua anh hai ngủ lại vẫn không tỉnh, mặc cho bé gọi thế nào anh hai cũng không có động tĩnh gì, nhưng cánh tay ôm bé cũng không thả lỏng, làm cho bé muốn nhờ ai đến giúp cũng không làm được. Vậy nên bé cứ nằm như vậy trong lòng anh hai, vừa khóc vừa gọi canh chừng anh một ngày một đêm.

Trước ngực một mảnh ẩm ướt, không phải mồ hôi mà là nước mắt của bé cung. Kiều Mặc cúi đầu hôn lên trán bé một cái, đau lòng nói nhỏ: “Anh hai dọa bé cung rồi đúng không? Không có việc gì đâu... Không có việc gì...”

“Kiều Kiều không nói, chỉ lập lại động tác sờ trán Kiều Mặc thử nhiệt độ không biết đã làm bao nhiêu lần kia. Cảm giác được anh đã hạ sốt, bé thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng đột nhiên bé vùi đầu vào lòng anh khóc rống lên:

“Anh hai, anh dọa em. Đã một ngày một đêm anh không chịu để ý đến em... Sau này không cho anh làm em sợ như vậy nữa, không cho phép...”

“Anh hai sai rồi, sau này anh sẽ không để chuyện này xảy ra nữa. Bé cung đừng khóc...” Bàn tay anh vội lau nước mắt trên mặt bé, giọng nói khàn khàn mang theo một tia nghẹn ngào. Cô nhóc này cứ lo lắng, sợ hãi như vậy mà trông chừng anh cả một ngày, thân hình bé cung yếu ớt như vậy, làm sao bé có thể chịu đựng được?

Kiều Kiều bắt lấy bàn tay đang thay mình lau nước mắt, thút tha thút thít hỏi: “Anh hai, anh có đói bụng không? Anh hai muốn ăn gì nói em đi làm cho anh.”

Kiều Mặc trêu mến nhìn bé, nhẹ giọng hỏi: “Bé cung không cảm thấy anh hai phiền phức sao?”

Kiều Kiều lắc lắc đầu, hai mắt đầm lệ cùng đôi môi nhỏ chu chu thật đáng thương. Bé giúp Kiều Mặc ngồi xuống, mang theo giọng mũi dày đặc nói:

“Anh hai, anh ngủ đã lâu, đứng lên rồi ngồi trong chốc lát, em đi hâm cho anh chút cháo nhé...” Kiều Kiều nhảy xuống giường ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng dặn dò người đang suy yếu nằm trên giường.

“Bé cưng, mở cửa phòng ra để anh hai nhìn thấy em được không?...” Có thể con người khi bị bệnh luôn đặc biệt yếu ớt, đặt biệt dính người nên mặc dù anh không có sức lực đi ôm bé nhưng mắt cũng muốn thời thời khắc khắc được nhìn thấy bé.

Bệnh đến nhanh đi cũng nhanh, nhưng lại đem sức lực của Kiều Mặc hút ra không còn. Nhiều năm mỗi một tích tụ giờ cùng nhau ập lại, không hề có dấu hiệu đem anh áp đảo, khiến anh suy yếu đến mức chỉ có thể ngồi hay nằm, muốn đứng lên lại không có sức. Cứ như vậy làm anh phát hiện, trọng tâm cuộc sống của anh bị thay đổi, không cần liều mạng, không cần ý mạnh chống đỡ, anh vẫn có thể nằm, ngủ, sa đọa, hư thối như bây giờ, đều không có vấn đề gì cả...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hít Thở Không Thông

Kiều Mặc nằm ở trên giường nhắm mắt lại, gương mặt tuần mĩ tái nhợt, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên. Kiều Kiều ngồi chồm hổm bên cạnh anh, vờn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa huyết thái dương giúp anh. Trên cái trán trơn bóng của cô bé rịn ra một chút mồ hôi, mái tóc dài thỉnh thoảng lại đảo qua hai má Kiều Mặc, làm cho Kiều Mặc cảm thấy ngửa ngửa.

"Anh hai, có thoải mái hơn chút nào không..."

Kiều Mặc đưa tay lau giọt mồ hôi trên trán cô bé, kéo cô bé nằm xuống bên cạnh mình, khẽ cười nói: "Có bé cưng bên cạnh, bệnh đã sắp khỏi rồi!"

"Thật sao?" Kiều Kiều ngẩng đầu, cặp mắt to đen trắng rõ ràng tràn ngập hoài nghi. Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, Kiều Mặc vẫn có chút suy yếu.

Kiều Mặc bắt đầu dĩ nhiên cái mũi nhỏ của cô nhóc: "Anh hai đã gạt bé cưng bao giờ chưa?"

"Mặc kệ, khỏe rồi cũng phải nghỉ ngơi!" Kiều Kiều mạnh mẽ hơn cũng là vì Kiều Mặc, thực hiện nhiên, hiện tại mọi chuyện trong nhà đều là do cô bé lo liệu.

"Được rồi, nghe lời bé cưng..."

Kiều Mặc nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé trong lòng. Toàn thân không có một chút sức lực, anh cũng không biết rốt cuộc là mình bị làm sao nữa. Thân thể anh không thể có chuyện không chịu nổi một trận ốm như vậy, nhưng hiện tại toàn thân mệt mỏi, không muốn cử động, không muốn làm gì, chỉ tham luyến cảm giác này, không cần làm gì, cứ như vậy, chỉ có hai người trong phòng, lúc nào cũng cảm nhận được sự quan tâm lo lắng bé cưng dành cho mình. Những chuyện này vốn là hạnh phúc của anh, nhưng hiện tại lại giống như đi ăn trộm được. lúc nào cũng lo lắng bất an không yên..

"Reng reng reng..." Di động trên tủ đầu giường vang lên, tiếng chuông vô cùng chói tai. Kiều Kiều giật mình một cái đứng lên, lấy điện thoại đưa cho Kiều Mặc. Kiều Mặc đưa lên nghe, không biết người nọ nói gì, khuôn mặt Kiều Mặc trong khoảnh khắc tái nhợt giống như giấy trắng, hần hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói một câu "Ông nhầm rồi" liền cúp điện thoại.

Kiều Mặc ngồi mạnh dậy, hai mắt đỏ đậm, ngực kịch liệt đập phồng, di động bị anh nắm chặt trong tay, giống như sắp bị bóp nát. Kiều Kiều cẩn thận nhìn anh, trong lòng loáng thoáng cảm thấy có chuyện gì đó khiến anh hai vô cùng tức giận.

"Anh hai... A..." Kiều Kiều vừa định giữ chặt tay Kiều Mặc, Kiều Mặc lại đột nhiên tức giận ném thẳng điện thoại vào tường, linh kiện bắn ra bốn phía, khiến Kiều Kiều hoảng sợ gọi to.

"Anh hai, đừng nóng giận..."

Cô bé bị hoảng sợ nhưng cũng không né tránh, chủ động nhào vào lòng Kiều Mặc, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lồng ngực rộng lớn của anh, trấn an trái tim cuồng nộ bên trong. Kiều Mặc nhìn chăm chăm điện thoại di động rơi dưới đất, ánh mắt âm trầm. Cũng không phải anh chủ ý nhìn cái gì, chẳng qua chỉ là tìm một tiêu điểm nhìn, trong đầu thoáng hiện một suy nghĩ ác độc.

"Bé cưng, lời anh hai nói em có nghe không?"

Kiều Kiều vội vàng gạt đầu, từ trong lòng Kiều Mặc ngước lên, nhìn thẳng vào mắt anh, lại phát hiện anh không nhìn cô bé, chỉ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại vỡ kia, cô bé vội vàng lớn tiếng đáp ứng: "Nghe, anh hai nói gì em cũng nghe theo!"

"Vậy em nhớ kỹ, em không có ba mẹ, chỉ có anh hai, từ mười hai năm trước, tới bây giờ, và cả sau này cũng chỉ có anh hai mà thôi. Cho nên, nếu có người tự xưng là cha mẹ em, vậy thì bọn họ chính là kẻ lừa đảo, là người xấu, bé cưng không được để ý đến bọn họ, không được nói chuyện với bọn họ, thậm chí liếc mắt nhìn một cái cũng không được! Nhớ kỹ chưa?"

Lúc nói những lời này, Kiều Mặc vẫn không nhìn Kiều Kiều. Anh không cách nào đối mặt với cặp mắt trong veo đầy tin tưởng của cô bé. Anh không

muốn suy nghĩ, nhưng cũng không thể không thừa nhận, người kia có thể đem lại rất nhiều điều cho cô bé, có thể cho cô bé sống một cuộc sống rất tốt đẹp, nhưng anh không cách nào, không cách nào để cô bé rời khỏi mình được, không thể làm được ...

"Nhớ kỹ, Kiều Kiều chuyện gì cũng nghe theo anh hai!" Cô bé tựa vào lòng anh, mở to cặp mắt trong veo nhìn anh, nhu thuận khiến cho người ta đau lòng.

Nghe được lời cam đoan này, Kiều Mặc mới gặt gao ôm chặt cô bé trong lòng, giọng nói khàn khàn không thể che giấu lo lắng cùng bối rối: "Bé cưng, anh sẽ dành cho em những gì tốt đẹp nhất, anh sẽ làm tất cả vì em, đừng rời khỏi anh... Đừng..."

"Có anh hai là đủ rồi..." Kiều Kiều an ủi người thanh niên đang vô cùng yếu đuối trước mặt. Thực ra cô bé không hiểu hết những lo lắng của Kiều Mặc. Cô bé biết anh hai không muốn mình rời đi, mà cô bé cũng sẽ không rời khỏi anh hai, như vậy không phải là được rồi sao? Vì sao anh hai lại phải lo lắng như vậy? Thông khổ như vậy?

Tuy rằng lo lắng, tuy rằng bối rối, nhưng công việc vẫn phải làm, tiền vẫn phải kiếm, củi gạo dầu muối vẫn phải lo, bởi vì thời gian vẫn trôi qua. Kiều Mặc vốn thích nhất là những ngày bình yên, nhưng gần đây, mọi chuyện lại bình yên đến mức làm anh phát điên. Cổ Bách Lâm không gọi điện thoại đến, càng không tìm tới cửa, tất cả mọi chuyện giống như sau cơn mưa trời quang mây tạnh, như một cơn ác mộng, khiến anh toát mồ hôi lạnh, lúc tỉnh lại mới phát hiện ra tất cả đều chưa từng xảy ra. Kiều Mặc cũng thường tự lừa mình dối người mà nghĩ như vậy, nhưng ai tin được?

Thời tiết đã vào giữa hè, lúc này đã là hoàng hôn, ánh chiều chiếu xuống mặt nước lấp lánh. Ngồi ở bãi sửa xe cũng có thể chiêm ngưỡng cảnh biển đẹp thế này, nhưng đáng tiếc là không ai có tâm trạng thưởng thức. Hai người thanh niên ngồi dưới đất hút thuốc, một người trầm mặc nhìn xa xa, một người về mặt đau khổ muốn nói lại thôi.

"Kiều ca, không chừng sẽ có cách... Nghe nói người mua khu đất này có thế lực rất lớn, bãi sửa xe không chừng sẽ phải dẹp bỏ... Việc làm ăn ở khách sạn của chú Sơn cũng không tốt lắm. Khu Tân Hải bên kia rõ ràng là phố buôn bán, vậy mà lại muốn chuyển hết đi, chú Sơn đã lo đến mức bệnh tim tái phát rồi, bây giờ còn đang nằm ở bệnh viện kia kia, hôm nào chúng ta tới thăm..."

Từng lời than thở của A Nại giống như dây thừng, không ngừng quấn quanh cổ Kiều Mặc, càng cuốn càng chặt, càng cuốn càng nhiều, làm cho anh cảm thấy sắp không thở nổi. Anh không ngừng hút thuốc, muốn làm dịu đi trái tim đang bất an lo lắng của mình. Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, chẳng qua thành phố đang có quy hoạch, mà đám buôn bắt động sản lại trùng hợp coi trọng khu đất này, việc này cũng không phải do anh tạo thành, không có liên quan gì tới anh, lại càng không liên quan tới bé cưng. Anh không mang tới phiền toái cho người khác, nhất định không phải!

"Kiều ca, anh nói sao, sao gần đây lại lắm chuyện không hay vậy. Mấy ngày trước em thấy Lý Ương ngồi uống rượu giải sầu một mình. Nó vì kỳ thi đại học mà cố gắng nhiều như vậy, hiện tại ngay cả tư cách tham dự cũng không có, thật sự là con mẹ nó chán ốm..." A Nại càng nói càng cảm thấy ừ ừ. Con người ta đúng là lúc xui thì uống nước cũng sặc chết. Mấy anh em cậu không người nào không gặp vận đen. Chuyện của Xuyên Quân cậu không dám nhắc tới. Cậu biết Kiều Mặc vẫn còn tức giận với Xuyên Quân vì chuyện của Kiều Kiều.

Đừng nghe nữa, những chuyện này không liên quan tới mình! Kiều Mặc ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân dẫm mạnh, đứng lên lạnh lùng nói: "Những chuyện đó liên quan gì tới tao?"

A Nại nghe thấy thế, không khỏi sững sốt. Kiều Mặc mà cậu biết tuy rằng tính tình dữ dằn, tính cách quái gở lạnh lùng, nhưng cực kỳ讲义 khí với anh em, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời vô tình như vậy. Đây không phải Kiều Mặc mà cậu biết. A Nại bực mình, nói năng cũng không thêm suy nghĩ.

"Kiều Mặc, sao anh có thể nói như vậy? Không liên quan gì tới anh? Có phải ngoại trừ Kiều Kiều, tất cả mọi người đều không có liên quan gì tới anh phải không? Bởi vì Kiều Kiều mà anh và Xuyên Quân trở mặt không nhìn nhau, lạnh nhạt với đám anh em? Chúng ta lớn lên bên nhau bao nhiêu năm rồi? Hai mươi năm! Còn có chú Sơn đã chiều cổ anh em ta từ nhỏ, hiện tại anh lại nói là không liên quan gì tới anh? Nói lại, Kiều Kiều bắt quả là anh nhặt được, có một ngày cha mẹ con bé sẽ tìm tới, cho dù không có người tới nhận, sau này con bé lớn lên cũng sẽ lập gia đình, sớm muộn gì cũng sẽ là người nhà khác, anh liệu mạng như vậy làm gì? Cho rằng con bé sẽ ở với anh cả đời chắc? Con bé với anh mới là không có liên quan gì!"

Kiều Mặc giáng một đấm trúng mặt A Nại, hai mắt đỏ đậm, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Mày lặp lại lần nữa!"

A Nại từ từ đứng lên, lau vết máu trên khóe miệng, không phục hét to: "Nói thì nói! Người có quan hệ với anh là bọn em đây này, chúng ta là anh em, là bạn bè. Kiều Kiều với anh không có quan hệ gì. Mười hai tuổi nuôi thêm một đứa bé, bọn em không làm được, nhưng anh làm được. Mấy đứa em đều bội phục anh, nhưng giờ anh nghĩ cái gì? Ngoại trừ con bé ra, cái gì cũng không cần nữa à? Anh là đàn ông cơ mà, phải thành gia lập nghiệp mà sống chứ, đừng có cả ngày ôm khư khư lấy con bé như ôm cả thế giới vậy, cha mẹ ruột của con bé cũng chẳng đối xử với nó như thế!"

Kiều Mặc lạnh lùng nhìn A Nại, những lời này lọt vào đầu, khiến anh cực kỳ tức giận. Đáng chết. Sao cậu có thể nói bé cưng của anh như vậy? Anh không cho phép kẻ nào nói bé cưng của anh như vậy, lẽ ra anh nên đấm cho cậu ta vài phát cho gã câm miệng lại, nhưng như vậy thì sao? Anh quả thực cho rằng bé cưng sẽ rời khỏi mình, cho rằng bé cưng sẽ không có liên quan gì tới mình nữa, lại có rất nhiều người giống như đang "nguyên rủa" anh, dường như có rất nhiều người không muốn bọn họ ở cùng nhau, dường như... không ai muốn bọn họ ở cùng nhau, như vậy anh phải làm sao giờ? Anh không biết, thực sự không biết...

Đột nhiên cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, Kiều Mặc buông nắm đấm, mờ mịt xoay người, lại nhìn thấy hai người rụt rè lo lắng đi từ bên ngoài vào. Hai người kia muốn đi tới, dường như lại lo sợ điều gì, cúi đầu thương lượng một chút mới đi vào.

"A Mặc..." Người đàn ông lùi thối nhìn Kiều Mặc cười đến đáng khinh, thấy anh cũng tức giận, ông ta hơi yên tâm tiếp tục nói:

"Ba với mẹ con đến thăm con..."

Người phụ nữ trung niên kia ăn mặc tặc tử, môi đỏ tươi, tóc sáng bóng, cầm trong tay một cái ví hàng nhái, trên người mang theo mùi nước hoa rẻ tiền. Bà ta nhìn người đàn ông kia, có chút khó xử khi đối mặt với Kiều Mặc. Kiều Mặc trào phúng nhìn hai người trước mắt. Ngay cả bọn họ cũng đến đây, lại định nói gì với anh đây?

"Ông ta cho các người bao nhiêu tiền để đến làm thuyết khách?"

Nghe thấy lời của Kiều Mặc, người phụ nữ trung niên có chút thẹn thùng, bà ta hơi ngượng ngừng cười, lời nói thắm thía khuyên nhủ: "A Mặc, nếu đứa nhỏ là con nhà người ta thì trả lại cho người ta, nếu không cha mẹ nó nhất định sẽ lo lắng. Cha mẹ mà, nhất định sẽ đối xử tốt với đứa bé. Người ta là đại phú hào, đứa bé kia trở về nhất định sẽ sống sung sướng hơn giờ, đừng để thiên kim tiểu thư nhà giàu phải sống vất vả với chúng ta..."

"Cha mẹ? Là cái gì vậy?" Kiều Mặc lạnh lùng ngắt lời bà ta. Mắt phượng hẹp dài lạnh lẽo trào phúng, các người cũng xứng nói tới hai chữ 'cha mẹ'?"

"... A Mặc, mẹ biết trước kia không chăm sóc tốt cho con, con yên tâm, về sau mẹ với cha con nhất định sẽ..."

Kiều Mặc ghét bỏ hất bàn tay đang túm lấy cánh tay mình của người phụ nữ ra, lạnh lùng ngắt lời bà ta: "Không cần!"

Lúc này A Nại đã đi tới. Cậu đương nhiên biết hai người trước mắt là ai, cũng hiểu bọn họ đang nói đến chuyện gì. Cậu bỗng nhiên cảm thấy giọng nói của mình trở nên nặng nề: "Kiều ca, có phải cha mẹ Kiều Kiều đã tìm tới hay không?"

"Con bé giống tôi, không có cha mẹ!" Kiều Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ánh mắt anh như muốn giết người quét qua từng người một, nhìn ánh mắt tham lam của "Cha mẹ", nhìn ánh mắt lo lắng của "anh em", anh cảm thấy mình sắp hít thở không thông, anh phải về nhà, về nhà là được, về nhà sẽ không có chuyện gì nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lo Lắng

Trong văn phòng của Tổng cục Cảnh sát, Phương Thành ngồi trên ghế tiểu đội trưởng, chẳng quan tâm hình tượng lấy chân gác lên bàn. Đội trưởng Tiểu Vạn Xuyên rút một điếu thuốc quăng cho cậu ta, tựa người vào bàn rít khói thuốc, sau đó liếc mắt nhìn Phương Thành một cái, chép miệng thờ dài.

"Phương Thành, từ trước đến giờ cậu có đắc tội với ai không?"

Phương Thành nhìn mông lung, miệng phả ra một ngụm khói trắng xóa. Anh lười biếng nói:

"Đội trưởng, anh đừng tào lao bí đao nữa? Công việc của em chính là đắc tội với người khác rồi. Bộ anh nghĩ em đang làm ngành du lịch hả? bắt anh vô đây chắc anh vui?"

Tiểu Vạn Xuyên trừng mắt nhìn cậu ta, lớn tiếng nói:

"Lúc anh nói cậu không thể nghiêm túc một chút hả? Cái tánh của cậu có ngày cũng gây chuyện. Lần này cấp trên cách chức coi như là một bài học cho cậu. Không lâu đâu, người trong cục sẽ gọi cậu về. Cậu lo mà bỏ cái thói đó đi, cái gì tốt không học, cái xấu thì nhiễm nhanh lắm..."

Phương Thành chỉ mỉm cười giả diếc trước mấy câu lái nhài của Tiểu Vạn Xuyên. Những lời đó anh nghe đến chai tai rồi. Cơ mà đây là lần cuối, thời thì cứ để anh ấy lái nhài cho đã đi. Thấy đội trưởng Tiểu ngừng "phát biểu", Phương Thành bỏ chân xuống, cười hỏi:

"Đội trưởng, anh giúp em việc này đi?"

"Cái gì?"

Hai tay Phương Thành cầm một điếu thuốc đưa đến miệng đội trưởng Tiểu, ân cần giúp anh châm lửa, nịnh nọt nói:

"Trình độ học vấn của Đại đội trưởng rất cao thâm, giúp tiểu đệ viết tờ đơn từ chức đi!"

"Cậu nói cái gì?" Tiểu Vạn Xuyên sững sờ. Khi anh hiểu ra ý Phương Thành, anh lập tức vỗ bàn nhảy dựng lên: "Chút chuyện vặt ấy đã khiến cậu xấu hổ bỏ cuộc, cậu có xứng làm một thằng đàn ông không, có xứng làm quân nhân không hả? Không nghĩ thì thôi, nghĩ tới là muốn điên. Mẹ nó tôi không cho phép!"

Phương Thành giữ chặt tay Tiểu Vạn Xuyên, bộ dạng chẳng mấy nghiêm túc cất giọng than thở.

"Đội trưởng, anh đừng nóng. Nhìn coi, tay đau lắm phải không? Quả thật như anh nghĩ đó, em bị cắt chức, mất mặt dã man. Thôi thì để em từ chức hẳn đi, ai nói cũng không suy chuyển được. Có như thế em mới cảm thấy bản thân... trau vãi ra."

"Trẻ trâu thì có. Cái gì mà xấu hổ với chả xấu beo? Cậu nói thử xem, ngoại trừ làm ở cục này, cậu còn có thể làm cái quái gì nữa?"

"Nhiều lắm chứ. Em còn chưa phô hết khả năng ra thôi. Nếu không xin việc được, cùng lắm em bán thân cho một phú bà nào đó, tha hồ làm ‘kĩ sư địa chất’*, đỡ phải phấn đấu..." Nói nhảm một lúc, Phương Thành không thể làm lơ ánh mắt sắc lẹm của đội trưởng Tiểu. Anh thở dài, miệng cười méo xệch: "Đội trưởng, đừng cố nữa. Chuyện này... kết thúc rồi..."

*Kĩ sư địa chất: ý nói đào mỏ.

Tiểu Vạn Xuyên nhìn đăm đăm Phương Thành một lúc. Anh không nói gì nữa. Anh lấy tay đẩy Phương Thành ra rồi ngồi xuống, cầm bút máy lên nhưng mãi không viết được dù chỉ một chữ. Anh bắt đắc dĩ vẩy tay ra hiệu với Phương Thành.

"Cậu về trước đi. Chuyện còn lại để tôi xử lý..."

Phương Thành bước ra văn phòng, lia mắt ngắm Tổng cục một lượt. Ngoài sân, những chiếc xe cảnh sát đứng dàn hàng, đồng nghiệp của anh đang bận rộn với công việc. Anh nhìn chiếc huy hiệu cảnh sát được ánh chiều tà phủ một lớp nắng rực rỡ. Đột nhiên, anh nâng tay che kín hai mắt, miệng mắng mà lòng quặng lại.

"Đờ mờ! Ánh mặt trời chói mắt quá!"

Nghe tiếng cửa mở, Kiều Kiều vội vàng từ trong phòng chạy ra. Bé thấy Phương Thành xách túi to túi nhỏ bước vào.

"Bé con, hôm nay em ráng hầu hạ anh cho tốt đó. Xem anh mua cho bé cái gì nè..."

Nói xong, anh vứt hết túi giấy, nhét mấy con barbie xinh đẹp vào lòng Kiều Kiều. Sau đó, anh mở một hộp cứng được bọc giấy thắt nơ rất sang và lấy ra một bộ váy liền áo màu lục nhạt đưa cho Kiều Kiều, miệng hét to: "Kiều Nhi, mặc vào cho anh Thành xem cái nào..."

Không chờ Kiều Kiều nói gì cả, Phương Thành lần lượt mở những hộp khác và lấy từng bộ quần áo nhét vào lòng Kiều Kiều, miệng liếng thoảng đòi Kiều Kiều mặc. Bộ dạng y chang bọn nhà giàu mới nổi. Kiều Kiều đặt mọi thứ lên bàn, nghi ngờ nhìn Phương Thành. Bé thử hỏi:

"Anh Thành, anh không sao đấy chứ?"

"Không có gì. Anh thì có chuyện gì cơ chứ? Hôm nay anh đang vui. Kiều Nhi, chút nữa anh muốn uống hai chén với anh em. Em đều nhận mấy thứ này cả rồi. Đừng có xen vào hai anh đấy!"

Kiều Kiều bĩu môi, bất mãn nói:

"Ai thèm mấy cái này của anh. Hừ!"

Phương Thành nắm lấy sợi dây màu đen Kiều Kiều đang đeo trên cổ. Sợi dây đó móc một hòn đá nhỏ màu trắng.

"Ừ, em không thèm. Em chỉ biết thèm cái ông anh hũ nút của em thôi. Anh em cho em cục đá em cũng nâng niu như vật quý hiếm ấy..."

"Ai cần anh quan tâm!" Kiều Kiều giật lấy hòn đá. Đó là hòn đá Kiều Mặc đưa cho bé khi hai anh em đi dạo trên bờ biển hồi nhỏ.

Nhìn bộ dạng như nâng niu bảo vật của bé, Phương Thành bắt đắc dĩ cười một cái. Anh lắc lắc đầu.

"Mau thay váy đi. Chút nữa anh hai em về lòe mắt anh ấy chơi!"

"Không thích, em phải đi nấu cơm. Anh em sắp về rồi..."

Nói xong, Kiều Kiều xoay người đi vào phòng bếp. Phương Thành kè kè theo đuôi, cầm váy múa may.

"Không sao đâu. Bắn thì anh mua cho em mấy bộ nữa. Anh Thành không thiếu tiền..."

"Đừng quậy nữa. Em đang bận..."

"Ai đem mấy cái này tới nhà mình vậy?"

Hai người đang nhón nháo ở phòng bếp, một tiếng gầm giận dữ vang lên trong phòng khách. Kiều Kiều vui vẻ chạy ra ngoài.

"Anh hai về rồi. Anh..."

Kiều Mặc bóp chặt một con búp bê barbie. Mặt anh tái mét nhìn đồ đạc trên bàn. Ông ta lại tới đây sao?

"Đại ca, anh về rồi đấy hả..." Phương Thành cười cười đi theo. Thấy bộ dạng căm hận của Kiều Mặc, anh hơi chột dạ, nói: "Mấy cái này là em mua. Dù sao em cũng ăn chức ở nhờ mà, ha ha..."

Kiều Mặc thấy Phương Thành, sắc mặt anh thoảng dịu xuống. Áp lực đè nặng khiến anh sắp phát điên. Mỗi ngày anh đều chìm trong những suy nghĩ hoài nghi và âu sầu. Tất cả những nghĩ suy ấy đều được anh nén dưới đáy lòng, không thể nói với ai, anh cũng chẳng muốn chia sẻ với bất kì người nào cả. Sự sầu lo đọng lại ấy cuộn cuộn trong lòng anh, đôi lúc lại lên men sôi sùng sục. Anh ngã người trên sofa, vầy vầy tay gọi em gái. Kiều Mặc vội vàng chạy tới ngoan ngoãn òa vào lòng anh. Kiều Mặc rồi tựa vào bé. Một mối quá!

Phương Thành không quấy rầy hai người. Anh “tốt bụng” chuẩn bị com chiều, tiện thể lấy hai ly rượu đặt trên bàn. Hôm nay anh muốn tìm người uống rượu. Nghẹn cả ngày rồi, phải uống cho đã cơn thèm. Chưa ăn miếng nào, anh chàng đã rót một ly bia tu ừng ực. Phương Thành quệt miệng, sau đó lại rót một ly rượu khác.

"Đại ca, em biết gần đây anh không thoải mái. Hai chúng ta cùng nhau cạn ly đi. Kiều Nhi, hôm nay em đừng quản hai anh đó."

Kiều Mặc không nói gì cả, lấy chai rượu rót đầy ly. Kiều Mặc rầu rĩ ngồi trong lòng anh. Bé không ngăn cản anh. Bé nhận ra anh đang bị áp lực đè nặng. Chẳng phải người ta thường nói là “mượn rượu tiêu sầu” sao? Nếu uống rượu giúp anh hai giảm bớt suy nghĩ hành hạ trong đầu thì anh cứ uống một chút đi. Uống nhiều cũng được, nhưng lòng bé sẽ đau lắm.

Hai người không ăn, chỉ biết thi nhau rót rượu. Phương Thành vốn dĩ là kẻ nói nhiều, uống rượu vào lại càng nói luyên thuyên. Trước đây anh em ngồi uống với nhau, anh và Xuyên Quân tranh nhau nói... sáng, người khác không có cơ hội chen vào dù chỉ một câu. Nhưng hôm nay, anh im lặng kì lạ. Có lẽ là vì không có ai tranh nói với anh, cũng có lẽ anh đang chịu một nỗi buồn lớn.

Kiều Mặc uống nhiều đến nỗi ánh mắt đỏ lên. Nhìn Phương Thành đang uống rượu giải sầu, trong lòng dấy lên cơn chua xót khó tả. Dù cậu ấy không nói, bản thân anh biết rõ đã có chuyện không hay xảy ra. Anh cúi đầu nhìn cô bé đang ngoan ngoãn ăn com trong lòng mình. Tất cả đều do anh chấp nhứt với em ấy. Nếu buông tay, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Trong lòng người khác, đây là một việc cực kì đơn giản. Buông tay một người, buông tay một việc gì đó, buông tay một mối tình duyên, thậm chí buông tay một phong cách sống quen thuộc, những người xung quanh anh đều có thể dễ dàng làm tất cả. Nhưng vì sao bản thân anh lại làm không được? Mỗi lần nhớ đến điều đó, anh thấy khó thở vô cùng, thế thì còn nghĩ gì cho nên hồn nữa chứ? Tình thương của cha ư?

Cha ruột của bé luôn dùng hết mọi cách để cướp bé từ tay anh. Có lẽ, đây là đặc điểm duy nhất ông ta giống anh. Nhưng anh chỉ là người bình thường, trước mặt người đàn ông đó anh như một tên yếu hèn, không hề có thủ đoạn gì cả. Cách duy nhất anh có thể thực hiện đó là nắm chặt không buông tay. Nhưng anh không muốn chuyện của bản thân liên lụy đến người khác. Anh là một người độc lập, không muốn nợ bất cứ ai. Nhưng anh em thân thiết liên tiếp dính đến rắc rối cũng vì tính ích kỷ của anh.

"Có chuyện gì vậy, Phương Thành?" Cuối cùng anh vẫn buông câu hỏi ra khỏi miệng. Không quan tâm không có nghĩa là không xảy ra, không có nghĩa là áp lực trong lòng sẽ giảm bớt.

Phương Thành cười ha ha. Anh nhìn Kiều Mặc qua lớp thủy tinh của chai rượu. Miệng hùng hùng hồ hồ nói: "Đại ca, hôm nay em vừa làm một việc rất đặc biệt... Em từ chức rồi. Bọn con ông cháu cha kia dám bắt em, lão gia éo hâu hạ bọn chúng nữa."

Kiều Mặc không biết Phương Thành gặp chuyện quái gì. Mới đầu anh tưởng do tính cách cậu ta quá thẳng, lại cứng đầu cứng cổ nên đắc tội người không nên đụng vào. Nhưng bây giờ, Kiều Mặc hơi ngờ ngợ rằng chuyện của Phương Thành dính dáng đến người đó.

"Em mặc kệ tất cả. Một rồi. Em không quen nhìn sắc mặt của bọn họ nữa. Mỗi ngày trôi qua đều thấy tay mình bẩn thỉu quá..."

Nghe vậy, Kiều Mặc ngẩng đầu lên nhìn tay anh ta. Sau đó, bé ngồi dậy rồi chạy vào phòng vệ sinh. Một lát sau bé chạy ra đưa cho Phương Thành một cái khăn mặt sũng nước.

"Anh Thành. Lau tay đi!"

Phương Thành sững sờ, đột nhiên chỉ tay vào mặt Kiều Mặc cười như thằng dở.

"Đại ca, con bé này ngốc chết luôn..."

"Anh hai, anh ấy cười em..."

Kiều Mặc ôm cô nhóc đang buồn bực vào lòng. Anh thân thiết hôn mặt bé. Bé cưng của anh đáng yêu như vậy đấy! Cơ mà bé cưng đáng yêu của anh đã bao lâu rồi không làm nũng với anh nhỉ? Em ấy không nở một nụ cười vui vẻ, mỗi ngày chỉ chăm chăm xem sắc mặt anh, an ủi cảm xúc xáo trộn trong lòng anh. Chẳng lẽ sau này cứ như thế sao? Sự sầu lo khủng hoảng của anh khiến bé cũng âu sầu theo. Rốt cuộc bản thân anh chẳng thể nào cho bé một cuộc sống ấm cúng thoải mái như anh đã nghĩ.

Kiều Mặc không nói gì trước nụ cười chòng ghẹo của Phương Thành. Nếu là trước đây anh chắc chắn sẽ không cho phép người khác chê cười Kiều Mặc. Trước đây ư? Thật ra cũng chẳng lâu lắm, nhưng trong một quãng thời gian ngắn ngủi, tất cả đã thay đổi. Vì anh mà mọi người phải hứng chịu những thứ nhẽ ra họ không bao giờ đối mặt. Có lẽ điều đó sẽ hủy hoại tương lai của bọn họ nữa.

"Đúng rồi, đại ca, gần đây anh có gặp Xuyên Quân không?" Thấy Kiều Mặc không quát anh, Kiều Mặc cũng không tức giận nói anh "Đáng ghét", Phương Thành hơi chán chường nói sang chuyện khác.

"Chùy Tử bị giết, có người làm chứng bảo rằng là do Xuyên Quân gây ra. Bây giờ cảnh sát đang truy nã cậu ta. Lần này cậu vào tù thật rồi. Xong đòi cậu ta thật rồi. Nhưng em thấy chuyện này thật kì lạ. Khả năng đánh đấm của Xuyên Quân cũng chỉ đủ để hù dọa mấy đứa con nít. Nếu chém chết Chùy

Từ thì hơi hư cấu chăng..."

Kiều Mặc lặng thinh. Anh cũng không biết nên nói gì. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Anh vẫn im lặng, còn Phương Thành say khướt nói luyên thuyên. Phương Thành uống rất nhiều. Anh say bí tí ngã vật ra sô pha. Sau khi đỡ Kiều Kiều ngủ, Kiều Mặc ngồi hút thuốc trong phòng khách. Trong màn đêm, đầu mẩu thuốc sáng lung bùng. Trên sô pha, Phương Thành mê man nói anh đầu thật đau. Lòng anh lại trĩu xuống vì một áp lực mới toanh. Lúc đi bộ đội, Phương Thành nói về lý tưởng của cậu ấy. Không chỉ một lần! Cậu muốn trở thành một cảnh sát nhân dân, trừ bạo cho mọi người, đứng cầm thi hành pháp luật. Mỗi lần nói mấy câu đó, mọi người đều cười cậu. Nhưng anh nhớ rất rõ cái ngày cậu mặc đồng phục cảnh sát, cậu đã cười sung sướng đến mức nào. Đó là ước mơ của cậu ấy.

Có ước mơ là một chuyện. Nhưng để thực hiện ước mơ của bản thân, quả thật là một việc không dễ dàng chút nào...

"Loảng xoảng!" Một tiếng ồn ào vang lên. Cửa sổ mở toang vì cơn gió lớn. Không biết từ khi nào, gió đã nổi lên thật mạnh, cuốn theo mùi biển mặn mòi mà tanh lờm. Lạnh lẽo khủng khiếp. Kiều Kiều bừng tỉnh bởi tiếng động lớn. Theo thói quen, bé định trốn vào lòng anh trai, nhưng bé phát hiện bên cạnh mình không có ai cả. Bé sợ hãi bật đèn ngủ. Mưa tạt vào cửa sổ ướt mem một góc phòng. Bé đứng dậy định đóng cửa sổ lại. Bỗng nhiên một tia chớp rạch ngang bầu trời, khiến cả mảnh sân sáng lóa. Gió giật mạnh, mưa to như trút. Một bóng hình cao lớn đi trong mưa, tấm lưng cong cong. Anh đi rất chậm, cũng không định tránh cơn mưa lớn. Đứng bên cửa sổ, cô bé phát hoảng. Bé không quan tâm mình đang đi chân không, vội vã chạy ra ngoài...

Nghe tiếng sấm, ông Bảy cũng tỉnh giấc. Nhớ đến mấy bồn hoa quý còn đặt ngoài sân, ông lão lấy ô mở cửa ra ngoài. Giữa màn đêm, ông lão bất ngờ nhìn thấy một bóng người bị mưa xối đến ướt nhẹp...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngát

Sáng sớm, bầu trời trong vắt veo. Ấy là nhờ cơn mưa đêm qua đã gột rửa hết mọi bụi bẩn thường ngày. Biệt thự tráng lệ nhà họ Cổ nằm thấp thoáng trong một vườn cây xanh tươi mát mắt, tỏa ra hơi thở thần bí lạ lẫm. Chú Lâm cung kính dẫn một ông lão đi vào tòa nhà. Một người đàn ông trung niên trông có vẻ giỏi giang khôn khéo đứng trên con đường lát gạch giữa bãi cỏ. Thấy ông lão, ông ta vội vào chạy đến đón.

"Chú Bảy, mới sáng sớm tinh mơ mà chú đến nhà cháu có việc gì?" Người đàn ông trung niên mỉm cười thân thiện, nhưng ánh mắt sâu thẳm kì lạ, che khuất nỗi lòng sâu kín của ông ta.

Ông Bảy sống mấy chục năm nay, nhưng ông vẫn không quen đáp lại những lời khách sáo của người khác. Ông cười gượng, nếp nhăn trên mặt hằn lên rất rõ. Điều này làm cho ông lão ngày thường dồi dào khỏe mạnh lại thể trở nên yếu ớt lạ. Ông do dự lắm, nhưng ông biết không thể không mở miệng nhờ giúp đỡ.

"Cổ tiên sinh..."

"Chú Bảy, chú lại khách khí với cháu rồi. Cứ gọi Bách Lâm là được." Cổ Bách Lâm nắm lấy tay ông lão cười cười. Ông Bảy thờ dãi. Ông dừng bước, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao quý trước mặt mình. Đôi mắt đục ngầu ánh lên sự cầu xin nhỏ nhỏ.

"Bách Lâm, cậu gọi tôi một tiếng chú. Vậy thì tôi có gì nói nấy. Chuyện này tôi vừa nghe A Mặc kể. Nói thật, lúc vừa nghe được, tôi thật sự kinh ngạc. Trên đời này chuyện trùng hợp xảy ra thật nhiều. Tôi không ngờ con bé Kiều Kiều lại là..."

Nụ cười của Cổ Bách Lâm bỗng nhiên trở nên chân thật hơn. Khỏe miệng cong lên rất đẹp, mặt mày có nét rất giống Kiều Kiều.

"Chú Bảy, thú thật thì cháu cũng không ngờ đâu. Lần đầu tiên gặp con bé cháu đã thích nó lắm. Chắc chắn chú không thể tưởng tượng được niềm vui sướng của cháu khi biết Kiều Kiều là con gái mình. Mười hai năm qua cháu không tự tay chăm sóc con bé. Cháu nợ con bé quá nhiều. Sau này cháu sẽ bồi thường cho con bé thật tốt..."

Nhìn tình yêu thương ánh lên trong mắt của người đàn ông trung niên, ông Bảy hơi khó xử, không biết nên bắt đầu như thế nào. Đúng vậy! Đó là một người cha. Ông cũng là một người cha. Ông hiểu tình cảm của người cha đối với con mình. Nhưng A Mặc thì sao, thằng bé sẽ làm sao bây giờ? Vì Kiều Kiều thằng bé đã trả giá rất nhiều chuyện, còn hơn cả sự trả giá của một người cha đối với con gái ruột của mình.

"Bách Lâm, thật ra hôm nay tôi đến đây để cầu xin cháu một việc... Cháu có thể đừng ép buộc A Mặc nữa được không? Từ nhỏ đến lớn thằng bé sống rất cực khổ, chính tay nó đã nuôi lớn Kiều Kiều. Nếu cháu dẫn Kiều Kiều đi, chẳng khác nào lấy mạng của nó..."

"Chú Bảy, cháu không ép cậu ta. Cháu cũng biết tình cảm của cậu ấy đối với con bé, dù sao bọn chúng cũng sống với nhau nhiều năm như vậy... Cháu cho cậu ấy cơ hội để lựa chọn mà, đó là buông tay con bé. Chú nói xem, cháu là một người cha, chẳng nhẽ không đưa con gái mình về. Cháu nợ con bé nhiều như thế, chẳng nhẽ còn muốn nợ chồng chất hơn? Đã biết con bé cách mình không xa, nhưng nhìn không được, chạm không tới, ông biết cảm giác ấy như thế nào không? Mỗi ngày cháu đều nghĩ đến bé, muốn bé cho cháu ôm một cái, muốn bé gọi cháu một tiếng ba ba..." Mặt người đàn ông hơi hoe đỏ, giọng nói chát chúa chua xót khôn cùng. Thằng nhóc kia giữ chặt con ông. Ông là cha ruột của con bé, thế mà nhìn nó một cái thôi cũng là ly

vọng xa vời.

"Tôi biết thằng nhóc A Mặc có chút cổ chấp, nhưng nó đối xử với con bé tốt lắm. Nó là một đứa không bao giờ mở miệng cầu xin người khác, nhưng tối hôm qua thằng bé quỳ gối dưới mưa to cầu tôi. Tôi biết mạng lão già này chẳng đáng là bao, nhưng cháu có thể suy nghĩ cho thằng bé một chút, hoãn lại vài năm, chờ A Mặc thành gia lập thất, những năm gần đây con bé..."

Cổ Bách Lâm cười khổ lắc đầu:

"Chú Bảy, chú thấy vậy được hả? Nếu con gái cháu sống với cậu ta thêm vài năm nữa, cháu chắc chắn rằng con bé không chịu nhận người cha này. Chú biết nó lấy gì uy hiếp cháu không? Cậu ta không cho con gái nhận cháu, không cho cháu tiếp cận con bé, ngay cả nói chuyện cũng không được, bây giờ con gái đối xử với cháu như người lạ. Làm sao cháu có thể giao con gái mình cho một người như vậy được?"

Ông Bảy biết Kiều Mặc chắc chắn có thể hành động như vậy, còn con bé kia hẳn là nói gì nghe nấy. Chuyện này thật sự hơi quá đáng. Nhưng thằng bé còn cách nào nữa đâu? Nó là một đứa sửa xe, không quyền không thế, mỗi ngày làm quần quật kiếm bát cơm ăn. Thằng nhỏ cũng chiều con bé biết bao nhiêu, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy rõ. Sao có thể trách thằng nhỏ chuyện này được?

"Bách Lâm, nể mặt mũi lão già này một lần, đừng ép nó nữa. Bây giờ cháu có cửa to nhà rộng, vợ con đầy đủ, nhưng thằng A Mặc sống nương tựa với con bé kia từ nhỏ. Cháu ép nó đến nỗi nó nóng ruột nóng gan, chuyện gì nó cũng làm được..."

Cổ Bách Lâm tránh ánh mắt cầu xin của ông lão, miệng nở một nụ cười lạnh.

"Chú Bảy, cháu nợ chú một ân tình, chuyện gì cháu cũng nghe lời chú, nhưng riêng chuyện này cháu không nhượng bộ được. Con gái cháu cháu sẽ chăm sóc thật tốt, không cần cậu ta nhúng tay vào. Về phần Kiều Mặc, cháu sẽ bồi thường cho cậu ta, dù sao cậu ta cũng chăm sóc con gái cháu nhiều năm như vậy..."

"Cháu... haiz..." Ông lão định cầu xin, nhưng nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt người đàn ông, tất cả lời nói hóa thành một tiếng thờ dài...

Trong khi cuộc nói chuyện đang trên đà đi vào ngõ cụt ở ngôi biệt thự lớn, thì ở căn nhà nhỏ bên kia, Kiều Mặc đang phát điên tìm cô em gái bị mất tích. Sáng sớm, anh kéo lê thân hình mỏi mệt từ chỗ ông Bảy về nhà. Vào trong, anh thấy Phương Thành vẫn nằm trên sofa ngủ như chết, nhưng cô bé lẽ ra vẫn nên ngoan ngoãn ngủ trên giường thì biến mất tăm. Cửa sổ phòng ngủ mở toang, mưa tạt vào ướt nhẹp cả một góc chần. Giày của cô nhóc nằm lẫn lóc trên sàn. Anh vội vã gọi Phương Thành dậy, rống lên hỏi tới tấp, nhưng không đạt được kết quả gì. Anh quanh quẩn khắp mọi ngõ nhỏ lân cận như một con ruồi, nhưng mãi vẫn không thấy bóng hình khiến anh bồn chồn lo lắng muốn điên.

Giờ cao điểm, người đi đường không kiểm được tò mò ngoái đầu nhìn cô bé nhỏ nhỏ đang chạy hấp tấp. Cô bé mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt sũng nước, tóc lem tấm nước mưa, những lọn tóc ẩm ướt dán lên trên mặt. Tuy vậy, khuôn mặt tái nhợt ấy vẫn trông dễ thương lắm, đôi mắt to tròn lúng liếng, cánh môi hồng nhếch lên buồn bã. Bé bước nhanh trên đường, bàn chân nhỏ trắng nõn đã sưng lên đỏ rực, nhưng trông bé có vẻ không cảm thấy một chút đau đớn nào.

Lâu rồi không đến trường, Trường học đứng sừng sững giữa trời hạ nom xinh đẹp lạ lùng. Nhưng Kiều Kiều không quan tâm điều đó. Hôm nay bé đến đây chỉ làm một việc duy nhất: bé muốn tìm người đó và nói cho ông ta biết, bé ghét ông ta lắm lắm!

Phịch một tiếng, cửa phòng học mở toang. Lớp học đang đùa giỡn rần rần bỗng nhiên im lặng. Học sinh ngơ ngác nhìn cô bé đứng trước cửa.

"Kiều Kiều, cậu đi học lại rồi đấy à! " Vẫn là Bảng Tiểu Hồ mở lời trước. Ai bảo cậu nhóc thân thiết với Kiều Kiều nhất chi. Cậu vội vàng chạy đến bên cạnh Kiều Kiều. Kiều Kiều lại né cậu nhóc. Bé tiến đến gần chỗ ngồi của Cổ Diệt Tiêu. Mắt cậu nhóc lóe lên niềm vui sướng hiếm hoi, nhưng nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô nhóc, mày cậu nhú lại ngay tắp lự.

Kiều Kiều nhìn chằm chằm Cổ Diệt Tiêu, lạnh lùng nói: "Cậu theo tớ đi!" Giọng điệu của cô nhóc lạnh lùng kiên quyết, không chấp nhận một lời từ chối nào. Cổ Diệt Tiêu cũng tròn mắt nhìn bé, nhìn bộ áo khoác ướt sũng xộc xệch, nhìn đôi chân trần sưng đỏ, cuối cùng cậu nhìn đắm đắm vào đôi mắt ngập nước có nét gì đó hao hao mình. Cậu không nói gì cả, chỉ lẳng lặng đứng lên theo bé đi ra khỏi phòng học. Cửa phòng đóng lại, cả lớp nhao nhao hét cả lên...

Ra khỏi phòng, bé chỉ nói một câu với cậu bạn: "Tớ muốn gặp ba cậu!". Cổ Diệt Tiêu chẳng nói gì cả. Cậu dẫn cô nhóc đến chỗ ba mình làm việc - tập đoàn Cổ Nặc. Nhân viên trực cổng không chặn đường họ, dù bộ dạng chật vật của cô bé khiến bảo vệ hơi ngần ngại, nhưng có Cổ thiếu gia đi bên cạnh thì mọi chuyện sẽ khác. Dọc đường đi, Cổ Diệt Tiêu bao lần định nắm tay bé, nhưng cậu nhận ra những ngón tay nhỏ xíu ấy nắm chặt lại. Thậm chí cậu có thể nhìn thấy cổ tay hằn lên mạch máu màu xanh. Cậu có thể đoán ra phần nào nguyên nhân của con tức giận, nhưng không thể nào đoán được lí do khiến con giận này "bùng cháy" như thế. Lâu lắm rồi cậu không gặp bé, thậm chí lòng đã dấy lên nỗi nhớ kỉ quặc. Đây là lần đầu tiên cậu nhớ một người, một cô bé bằng tuổi cậu...

Tất cả các giám đốc đang tập trung trong phòng họp. Mọi người nom nớp lo sợ nhìn gương mặt vui buồn khó đoán của chủ tịch. Mày ông nhú lại, giống như đang phiên nào một chuyện gì đó. Điều đó khiến người đang dự họp cảm thấy bất an cực kì.

"Chủ tịch, bố cục tập đoàn Cổ Nặc ở Châu Âu cơ bản đã hoàn

thành, nhưng giám đốc điều hành vẫn cần ngài thông qua và xác

định..."

"Sau khi Cậu hai nhà họ Lê bắt ngờ qua đời, tập đoàn họ Lê hoàn toàn rơi vào tay Lê Mặc Diễm. Anh ta không bao giờ tuân thủ quy tắc trên thương trường. Sự phát triển của tập đoàn họ Lê đang ảnh hưởng đến tập đoàn Cổ Nặc của chúng ta..."

"..."

Mọi người liên tục báo cáo tình huống của tập đoàn cho vị chủ tịch. Người đàn ông chỉ híp mắt, gương mặt nghiêm trọng.

"Chủ tịch, có... Có người muốn gặp ngài ở bên ngoài!" Cô thư ký nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Cô cung kính cúi người chào chủ tịch, nhưng không biết diễn tả tình huống bên ngoài thế nào nữa.

Lời còn chưa dứt, một bóng dáng nhỏ bé đẩy cửa bước vào. Bé thoáng nhìn người đàn ông mặc Âu phục đang ngồi ở vị trí cao nhất. Sau đó, bé đồng dạng đi đến trước mặt ông ta – người đang vui sướng khó tả.

"Kiều Kiều, sao con lại đến đây? Sao lại biến thành bộ dạng thế này? Chú dẫn con đi thay quần áo, nhờ đâu cảm lạnh thì sao... Trời, sao con không mang cả giày hả..." Mọi người kinh ngạc nhìn chủ tịch quan tâm lo lắng cho cô bé có vẻ ngoài "tả tơi" hết sức, lòng dấy lên sự nghi ngờ, đây chính là chủ tịch tình anh lạnh lùng của bọn họ đúng không? Sao ông đối xử với cô nhóc kia hiền lành quá vậy?

"Tôi ghét ông!" Đang trầm tư suy nghĩ, mọi người bị giọng nói đanh đá của trẻ con kéo về hiện thực. Cô bé chặt vật ấy dùng đôi tay đang vuron ra ôm lấy mình, đánh tới tấp. Đôi mắt nhìn người đàn ông trừng trừng.

"Ông bắt nạt anh hai tôi, ông khiến anh tôi khổ sở, khiến anh tôi tức giận. Tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với ông, không bao giờ liếc nhìn ông một cái. Tôi ghét ông!"

Nụ cười trên mặt người đàn ông cứng lại. Ông gian nan mấp môi định giải thích điều gì đó.

"Kiều Kiều... Chú..."

"Đừng gọi tên của tôi!" Cô bé cuộn tay thành nắm đấm trông thật hung dữ, thật kiên cường, cũng thật quyết tuyệt. "Sau này tôi không muốn gặp ông nữa!"

Bóng dáng cô bé biến mất sau cánh cửa thủy tinh. Người đàn ông đang đứng ngẩn ngơ mới kịp lấy lại thần trí, bối rối đuổi theo. Nhưng ở ngoài cửa, ông thấy con trai mình đang đăm đăm nhìn ông, đôi mắt trong vắt lạnh lùng đọng đầy sự oán hận...

Cô nhóc kiên cường đứng trước ngõ nhỏ. Ánh mắt cứng cỏi nhìn con đường phía trước. Tay vẫn nắm lại thành quyền, thân thể co rúm lại. Dấu chân màu đỏ kéo dài ở phía sau lưng bé. Cuối con đường, một chàng trai tiểu tụy ngơ ngác nhìn bé. Thân thể co rúm của cô bé chột thả lỏng, khoe miệng nở một nụ cười. Bé yếu ớt lê bàn chân đau đớn đến bên cạnh chàng trai, nhưng được nửa đường lại té sấp trên mặt đất. Chàng trai hét lên...

"Anh hai, em không sao cả..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Tuyệt Cảnh

Một chàng trai vẻ mặt tiểu tụy ngã ngồi bên giường bệnh, gất gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô bé đang chìm vào hôn mê.

Đã hai ngày rồi, bé cưng vẫn tiếp tục sốt cao không lùi, còn anh thì suốt hai ngày cũng không chợp mắt. Giờ phút này, hai mắt anh tràn ngập tơ máu, mờ mịt nhìn chật lỏng trong suốt theo ống truyền dịch chậm rãi chảy vào cánh tay nhỏ gầy của bé cưng.

Tại sao em còn chưa tỉnh lại? Không phải em sợ nhất là bị tiêm sao? Không phải em cũng sợ anh hai sẽ lo lắng sao?

Cửa phòng bệnh bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một nữ y tá đi đến, nhìn người đang ngồi dưới đất, hốt mất cô có chút đỏ lên. Mặc dù ở trong bệnh viện đã quen nhìn cảnh ốm đau, sinh tử nhưng nhìn người đàn ông đáng thương trước mắt, bất chấp tất cả mà quan tâm đến em gái của mình vẫn khiến cô cảm động vô cùng. Còn có người đàn ông trung niên bên ngoài phòng bệnh kia nữa, ông ta cũng cố chấp canh giữ một ngày rồi.

Do dự một chút mới bước đến gần, nữ y tá nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Kiều Mặc nhưng anh hoàn toàn không có phản ứng gì. Cô bất đắc dĩ thở dài, thoáng đề cao giọng nói lên một chút:

"Kiều tiên sinh, bác sĩ Cao mời anh đến văn phòng bác sĩ một chuyện, là chuyện về bệnh tình của em gái anh!"

Nghe được hai chữ em gái, Kiều Mặc đột nhiên tỉnh táo lại. Anh quay đầu nhìn về phía nữ y tá. Trong mắt, ánh nhìn mờ mịt của anh dần tản ra. Anh

phản ứng chậm chạp, mơ hồ đứng lên. Toàn thân anh lộ rõ vẻ mệt mỏi, suy sút. Anh đau lòng nhìn bé cưng trên giường bệnh, rồi quay sang cầu khẩn nữ y tá: “Giúp tôi chăm sóc em ấy, tôi lập tức trở lại ngay!”

“Anh yên tâm...” Nữ y tá vội vàng gật đầu nhận lời.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, hình ảnh người đàn ông trung niên đang ngồi chờ đợi bên ngoài hành lang đập vào mắt anh. Nghe tiếng mở cửa, vốn dĩ ông ta vẫn cúi đầu liên vội vàng ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai người đối diện nhau, trong lòng Kiều Mặc bỗng chốc nổi lên một trận khủng hoảng và oán hận. Đúng! Tất cả đều do người đàn ông này quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của anh và Kiều Kiều. Chính ông ta hủy đi hạnh phúc của bọn anh và khiến bé cưng phải nằm trên giường bệnh chịu đủ khổ sở...

“Con bé thế nào rồi?” Cô Bách Lâm vội tới trước mặt Kiều Mặc, hoàn toàn mất đi sự tao nhã và trấn định thường ngày.

Ngày đó khi Kiều Kiều từ công ty ông chạy đi, ông cảm thấy lo lắng vô cùng nên lập tức theo sau. Quả nhiên, một khắc khi nhìn thấy bé cưng té xuống đất, ông kinh hãi thiếu chút từ trên xe nhảy xuống. Sau đó, hai ngày nay, ông lập tức canh giữ tại chỗ này nhưng vẫn không được nhìn thấy đứa con gái mà mình tâm tâm niệm niệm.

Đúng ra ông với Kiều Kiều không nên có nhiều cảm tình mới đúng. Dù sao bọn họ cũng không có tiếp xúc gì nhiều, thậm chí ông còn chưa thấy qua con bé vài lần. Nhưng đứa con gái này vẫn luôn tồn tại trong lòng ông suốt mười hai năm, khiến ông đau lòng mười hai năm. Mỗi khi nhớ đến thời khắc mười hai năm trước, lúc Y Lan nói cho ông biết đứa nhỏ đã không còn, tâm ông đều không nhịn được đau đến run rẩy.

Kiều Kiều đối với Cô Bách Lâm ông không phải là đứa con gái bỗng nhiên xuất hiện, mà chính xác là đứa con gái luôn ở trong lòng ông, vẫn là đứa con gái mà ông yêu thương nhất.

“Ông không cần quan tâm!” Kiều Mặc lạnh lùng, vươn tay đẩy ông ta qua một bên rồi nhanh chóng đi tới phòng của bác sĩ Cao.

Giờ phút này Cô Bách Lâm hoàn toàn buông xuống thân phận và địa vị theo sát phía sau Kiều Mặc, kiên nhẫn lại lo lắng hỏi: “Bác sĩ nói thế nào? Có nặng lắm không? Nếu không chúng ta chuyển viện đi. Tôi biết một vài chuyên gia nổi danh ở lĩnh vực này...”

“Tôi lặp lại một lần nữa, chuyện của chúng tôi không cần ông lo!” Kiều Mặc bỗng dừng dừng bước, xoay người, dùng ánh mắt tràn ngập tơ máu, hung tợn nhìn Cô Bách Lâm. Gân xanh trên trán anh nổi lên, bàn tay nắm chặt tùy thời điểm đều có thể đánh ra một đấm.

So với sự mất kiểm soát của Kiều Mặc, Cô Bách Lâm có vẻ kiên nhẫn hơn, ông nói: “Bây giờ, điều quan trọng nhất là bệnh tình của Kiều Kiều, chuyện khác khi Kiều Kiều ổn định, chúng ta lại thương lượng sau...”

Có lẽ không kiên nhẫn chờ tiếp nữa, bác sĩ Cao nhìn về phía hai người đang giằng co trước cửa văn phòng hô lớn: “Hai người các người, ai là người nhà của bệnh nhân phòng 309?”

“Tôi là anh trai của cô bé!”

“Tôi là ba ba của con bé!”

Hai người trăm miệng một lời khiến bác sĩ ghé mắt kinh ngạc. Hai người này là cha con? Sao thấy thế nào cũng không giống nhỉ?

“Tôi là anh trai của cô bé, còn người này, không có quan hệ gì với chúng tôi cả!” Kiều Mặc dùng ánh mắt giết người quét về phía Cô Bách Lâm, rồi nhanh chóng bước tới trước mặt bác sĩ Cao.

Bác sĩ Cao liếc nhìn Cô Bách Lâm sau lưng Kiều Mặc một cái, sau đó chuyển mắt về phía Kiều Mặc, bình tĩnh nói: “Vậy mời anh đi theo tôi!”

Nhìn bóng dáng hai người chậm rãi biến mất sau cánh cửa văn phòng, Cô Bách Lâm cũng không kiên trì muốn cùng đi qua, chẳng qua khi nhìn thấy hai người bước vào phòng, khóe miệng ông ta gợi lên một chút tươi cười quái dị.

Kiều Mặc cầm bản báo cáo xét nghiệm khó hiểu kia, cảm thấy như có một tiếng sấm nổ tung trên đỉnh đầu, trời đất rung chuyển giống như tận thế. Cho dù anh không hiểu hết nhưng ba chữ trong dòng kết quả xét nghiệm kia như một con dao nhọn đang hung hăng cắt vào lòng anh vậy.

Ung thư tùy! Tại sao có thể như thế được? Bé cưng của anh còn nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy, tri kỷ như vậy, sao có thể mắc bệnh này?? Tại sao lại đối xử với bé cưng của anh, đối xử với bọn họ như vậy? Chẳng lẽ những gì bọn họ trải qua còn chưa đủ sao?

“Tình trạng thân thể của em gái anh hoàn toàn không tốt chút nào, lấy điều kiện chữa bệnh trong nước sợ là cô bé không chịu nổi, như thế khả năng chữa khỏi cũng vô cùng thấp. Nhưng trước mắt, kỹ thuật chữa trị bệnh này của các quốc gia ở Châu Âu là tiên tiến nhất, họ có thể dễ dàng liên hệ với các chuyên gia do đó khả năng chữa khỏi sẽ lớn hơn. Đương nhiên chi phí chữa trị cũng không phải là người bình thường có thể gánh được...”

Bác sĩ khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, cũng không mang đến cho Kiều Mặc hy vọng gì. Ông ta chỉ khiến cho anh nhận rõ bản thân mình không có năng lực chăm sóc tốt cho bé cưng mà thôi.

Châu Âu... Chuyên gia... Anh phải làm thế nào mới có thể làm được? Anh có thể đem tất cả những gì mình có cho bé cưng! Nhưng bây giờ, tất cả những gì anh có đều vô dụng cả. Anh, không có năng lực chữa khỏi bệnh cho bé cưng, chữa khỏi căn bệnh nan y đáng sợ này...

Giống như người mất hồn, Kiều Mặc kéo lê thân thể trầm trọng của mình trở về phòng bệnh...

Cô bé nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, nữ y tá đã đem đầu giường kê lên cao một chút để cô bé có thể thoải mái nửa ngồi trên giường. Khi nhìn thấy người đứng trước cửa, cô bé bỗng nhiên lộ ra nụ cười vui vẻ. Bé cố chấp nâng cánh tay lên, làm nũng muốn anh ôm bé, nụ cười suy yếu nhưng sự vui vẻ lại phát ra từ nội tâm.

Chàng trai đứng ở cửa ngậy ngốc nhìn cô bé đang tươi cười với mình, nhưng lại phát hiện chính mình không thể động dậy được. Nếu thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này, thời khắc bé cứng cứng cười với anh như vậy, mà anh cũng cứ lẳng lặng nhìn bé... Cái gì cũng không cần nghĩ đến, không cần quan tâm kẻ như hồ rình mò ngoài hành lang kia... Cũng không cần nghĩ đến báo cáo công tác của bác sĩ, chỉ cần thời khắc im lặng ngắn ngủi này thì tốt biết bao! Đúng vậy, bây giờ anh không mong ước xa vời là mỗi ngày cùng bé cứng trải qua cuộc sống ấm áp, hạnh phúc như trước kia của bọn họ nữa, anh chỉ cần bé cứng luôn khỏe

mạnh, chỉ cần bé luôn vui vẻ tươi cười với anh là đủ rồi...

“Anh hai... Ôm...” Tiếng nói khàn khàn suy yếu của bé vang lên nhưng vẫn không hề che giấu sự mất hứng trong đó. Bởi vì bé đã giờ tay thật lâu nhưng anh hai cũng không đáp lại và bởi vì anh hai cứ ngơ ngác đứng ở cửa nhìn bé ngây người.

Tiếng nói bất mãn của bé cứng đã đánh vỡ sự trầm mặc của Kiều Mặc. Lồng ngực anh cứng lại. Anh nhanh chóng tiến lên, gặt gao ôm bé cứng vào lòng. Thanh âm nức nở, nghẹn ngào hơi kim nén vang lên: “Bé cứng... Bé cứng của anh...”

Trên giường bệnh nhỏ hẹp có một chàng trai với vóc dáng cao to đang nằm và lúc này người anh đang ôm trong lòng là một cô bé có thân hình nhỏ gầy. Thân thể cô bé cuộn tròn thân thiết dán trên ngực anh.

Bé mở to mắt nhìn chất lỏng trong suốt trong bình truyền dịch, đôi mày nhỏ nhỏ nhẹ nhàng nhăn lại, miệng nhỏ thì thầm oán giận nói: “Anh hai, chúng ta về nhà được không, em không thích nơi này một chút nào cả...”

Kiều Mặc đem cánh tay nhỏ bé bị truyền dịch của bé nhẹ nhàng cảm lấy để bé không lộn xộn mà làm chính mình bị thương. Rồi anh cúi đầu hôn tóc trên đỉnh đầu bé, cứng chịu nói: “Được, nghe bé cứng, cái gì cũng đều nghe bé cứng...”

Giọng nói anh mềm nhẹ cứng chịu nhưng lại lộ ra cô đơn và tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Buông Tay

Buổi chiều hôm đó, mặc kệ lời khuyên can của bác sĩ, Kiều Mặc vẫn ấm Kiều Kiều về nhà. Bệnh tình của Kiều Kiều không ổn chút nào, lúc tỉnh lúc mê, nhiệt độ cơ thể lúc cao lúc thấp. Nhưng khi ấy, Kiều Mặc có vẻ rất bình tĩnh, Kiều Kiều nói gì anh cũng trả lời cả.

Khi ông Bảy tới thăm, Kiều Kiều bắt đầu sốt cao. Cơ thể bé cuộn tròn trong lòng Kiều Mặc, mày bé nhăn tít, miệng rên nhẹ, cánh môi hồng hào bấy giờ đỏ sẫm lại bởi những vết khô nẻ rỉ máu. Không hề e ngại ông lão hàng xóm, Kiều Mặc ôm chặt cứng em gái, cúi đầu dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp cánh môi khô khốc.

Ông lão ngồi đã lâu, nhưng chỉ im lặng hút thuốc. Nhìn hai đứa nhỏ sống nương tựa vào nhau, đôi mắt đục ngầu hoe đỏ. Tại sao người đó cứ cố chấp ép buộc bọn nhỏ chứ?! Nhìn hai đứa nhỏ từ lúc chập chững cho đến lúc lớn lên, ông luôn hy vọng hai đứa sẽ sống hạnh phúc, cho dù... Cho dù hai đứa không thể sống với nhau, mỗi đứa cũng phải tự chăm sóc bản thân mình thật tốt.

Bọn chúng còn trẻ, dù có chuyện gì xảy ra cũng phải bước tiếp một đoạn đường dài nữa. Nhưng vấn đề là, một khi hai đứa tách ra, liệu chúng nó có thể sống tiếp một cách bình thường khỏe mạnh hay không? Đã hơn 70 năm lẫn lộn trên đời, ông lão nhận ra tình cảm đậm sâu len lỏi giữa hai đứa nhỏ, nếu không phải có người chặn ngang, sợ là muốn dây dưa cả đời.

"A Mặc, đừng cố chấp như vậy... Con bé còn nhỏ, con cũng vừa tuổi đôi mươi thôi..." Hai đứa đều còn trẻ, đời thì còn dài biết bao. Bé Kiều vẫn là cô nhóc bé bỏng đáng yêu, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Cháu chỉ mới là thanh niên trai tráng. Cuộc sống riêng phía trước là một chặng đường rộng mở...

Kiều Mặc không biết ông Bảy đi khi nào nữa. Anh không muốn nghe những lời khuyên răn hay an ủi, anh sợ lòng mình sẽ lao đao và đập dền cả lô suy nghĩ nhẽ ra không nên tồn tại.

Bóng trắng huyền ảo ngoái đầu qua ô cửa sổ và nhả những tia sáng mỏng manh vào căn phòng. Ngồi ở trên giường, Kiều Mặc vỗ về cô bé trong lòng. Ánh mắt anh hướng về ánh trăng treo lơ lửng trên ngọn cây, đầu nghĩ lung lăm. Ban đêm là thời điểm bé cứng thích nhất, bởi vì bé có thể ngắm hàng vạn vì sao lấp lánh trên bầu trời. Mỗi lần ngắm sao, bé lại òa vào lòng anh, đôi tay nhỏ chỉ về phía xa xa, miệng ngâm nga bài đồng dao mà ông lão hàng xóm thường hát vu vơ. Bé hát nhẹ bằng, giọng êm ái cực. Đôi lúc anh ngẩng đầu lên nhìn vì sao bé chỉ, bé sẽ trộm hôn lên má anh, sau đó bé ngã vào lòng anh, cất tiếng cười giòn tan rộn ràng. Nhưng bây giờ, bé đang chìm vào giấc mê sâu, miệng phát ra chuỗi âm thanh đau đớn khe khẽ.

"Anh hai..." Có lẽ giấc mơ không đẹp, cô nhóc đang hôn mê từ từ tỉnh lại. Bé mở to mắt, chưa kịp nhìn rõ người trước mặt, bé đã gọi thành tiếng.

"Tỉnh?" Kiều Mặc không kinh ngạc, biểu cảm của anh cứ như thể em gái vừa bừng tỉnh sau một giấc ngủ thường nhật. Kiều Mặc bung cổ nước lên nốc vào miệng, sau đó anh hôn bé rồi mớm nước vào miệng bé. Anh cất giọng dịu dàng: "Bé cưng, muốn uống nước nữa không?"

Kiều Mặc liếm liếm môi, yếu ớt lắc đầu. Cả người bé mệt mỏi bơ phờ, miệng nhạt thếch, cơ thể nhóp nhách, không thoải mái chút nào.

"Anh hai, mấy ngày nay em không tắm, thôi thôi..."

"Ai nói? Bé cưng thơm lắm, anh hai muốn cắn một cái!" Kiều Mặc nhẹ nhàng cười, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt nhẵn nhụi của bé. Nhưng rồi, anh vẫn ôm bé tiến về phía phòng tắm.

"Anh hai, anh tắm cho em nha. Kiều Mặc mệt quá..." Cô nhóc cố gắng nằm ngửa ra trong lòng Kiều Mặc. Đôi mắt to tròn cứ dõi theo gương mặt tuấn tú của anh trai. Tuy mặt cô nhóc tái nhợt, nhưng vẫn đáng yêu lắm.

"Tất nhiên rồi..." Kiều Mặc cũng chiều đồng ý. Anh đặt bé trong bồn tắm. Tuy thời tiết đang là giữa hè, anh vẫn không dám xối nước lạnh. Anh giúp bé cởi quần áo, bé mệt nhoài ngã vào ngực anh. Thấy đôi mắt bé nhắm nghiền, dòng nước mát không kiềm được lăn dài trên má, nhỏ lên người bé, rồi mát mát trên lớp men trắng ngà. Bé cũng à, em đừng ngủ, nói chuyện với anh hai đi? Anh hai nhớ em...

Anh dịu dàng chà lau cơ thể bé như đang chăm sóc một bảo vật vô giá. Tuy đã cố gắng cẩn thận, làn da trắng ngần của bé vẫn hiện lên những mảng màu đỏ nhàn nhạt. Cô nhóc mặc kệ anh hai. Có lẽ vì bé đang nằm trong lòng anh trai, nên bé chẳng lo lắng gì cả. Có lẽ...

Kiều Mặc lau khô những giọt nước còn vưon trên da bé, sau đó anh giúp bé mặc bộ váy màu xanh da trời mà bé thích nhất. Anh cẩn thận lau khô mái tóc bé, cẩn thận như thế... như thể ý nghĩ đang réo rắt trong đầu anh, đây là lần cuối cùng...

Ban đêm vắng lặng, gió biển lạnh lẽo vút qua mặt. Sóng biển nhẹ nhàng ve vuốt những hòn đá ngầm, thủy triều từ tốn tràn qua ranh giới, cắn nuốt bờ đá sừng sững. Chỉ chốc lát sau, nước biển xô vào chân người đang đứng. Gió biển gọi cô bé đang mê man tỉnh dậy. Đang sốt cao, gió lạnh luồng lách vào da thịt, bé vô thức run lên bần bật. Vừa tỉnh, bé không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng lần tìm bóng dáng của anh trai. Khi nhận ra mình đang được anh trai ôm chặt vào lòng ngực, bé mới thả tuột những mối băn khoăn đang trôi dạt. Bé không thắc mắc anh hai đang làm gì, cũng không nghi ngờ tại sao anh lại bế bé đứng giữa trập trùng sóng biển. Bé chỉ im lặng nằm trong lòng ngực ấm áp ấy, ngửa đầu ngắm bầu trời đen mướt. Gió lạnh thấm vào da khiến đầu óc bé ráo hoảnh. Bé tỉnh rụi, cơ thể mềm oặt dần dần có chút sức lực. Khoảnh khắc sao băng chạy sượt qua bầu trời, cô nhóc vui sướng cất giọng khàn khàn: "Anh hai, sao băng kia! Mau ước đi..."

Cô bé nhồm dậy, chấp tay trước ngực, hai mắt nhắm lại, trong đầu toát ra điều ước mãi mãi không thay đổi. Đầu Kiều Mặc dựa vào gáy bé, nhẹ giọng hỏi:

"Bé cưng ước điều gì vậy?"

Đôi mắt to tròn lúng liếng, cánh môi nhỏ xinh hơi mím lại. Bé cất giọng từ tốn: "Không nói đâu, nói sẽ không linh ..."

Kiều Mặc cười khẽ, ôm chặt tấm áo khoác đang đắp lên người bé.

"Anh hai chỉ có một điều ước duy nhất. Đó là hy vọng có thể bảo vệ bé cưng suốt đời, cả kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, chỉ có hai chúng ta, không ai quấy rầy cả. Anh sẽ trông em, ôm em, chiều em, cứ như thế mãi đến khi nhắm mắt... Bé cưng, em có chịu không?"

Cô bé cười rạng rỡ, hai lúm đồng tiền lún sâu. Bé ngấu nghiêng hôn Kiều Mặc, ngọt ngào đồng ý: "Dạ!"

Nước biển ồ ạt dâng lên ngập chân, Kiều Mặc túm lần váy bị dính nước, òa vào lòng Kiều Mặc, nhẹ nhàng nhắc nhở anh trai đang nghĩ mông lung:

"Anh hai, thủy triều ..."

"Ừ, thủy triều, bé cưng có sợ không?" Kiều Mặc không ngắt đầu, anh vẫn để mái đầu tựa vào hõm vai của bé. Anh nhẹ nhàng hỏi.

"Có anh hai ở đây, em sợ gì chứ?" Cô nhóc trả lời bằng một câu hỏi quật ngược trở lại, vô tư nhún chân vào nước biển, lạnh lạnh, ngửa ngửa. Thoải mái thật!

"Bé cưng ngoan, nói chuyện với anh hai một lúc, chút chúng ta về nhà được không?"

"Vâng ạ!" Cô bé đồng ý ngay tắp lự. Nhưng sức lực dường như chạy đâu mất, mí mắt nhấp nhোang đóng lại, nhiệt độ cơ thể tăng lên. Bé lại muốn hôn mê một lần nữa. Lòng gắng gượng chống lại cơn mê ngủ, nhưng sức cùng lực kiệt, thân thể gầy yếu không nghe lời bé nữa. Bé thấy đầu mình vẫn tỉnh táo lắm, rõ là nghe anh trai đang râm rì tự nói. Trong lúc bóng đen ủa tới vồn vã, đôi mắt mờ mịt của bé kịp bắt lấy ánh mắt của anh trai. Cặp mắt tĩnh lặng kia ngập ngụa trong lớp nước mát, dưới bóng trắng mờ ảo chứa nỗi niềm thâm lương.

"Bé cưng à, anh hai mệt quá... Em đi cùng anh hai nhé?" Kiều Mặc cúi đầu hôn lên má em gái, nước mắt men theo gò má chảy xuống khóe môi, chất chất, dù vậy vẫn chẳng thể nào xóa nhòa nỗi lòng chua xót của anh. Bé cưng, xin lỗi em, anh hai không rời em được, cho nên, em đi cùng với anh hai nha? Anh hai biết em đồng ý mà, đúng không? Bé cưng ngoan nhất...

Thủy triều từ từ dâng lên, từng chút cắn nuốt cơ thể hai người. Kiều Mặc cảm giác được cơ thể mình sắp bồng bênh theo làn nước. Anh ôm chặt lấy cô

bé trong lòng, im lặng đợi nước biển cuốn trôi. Nước biển ngập tới lồng ngực, cô bé đang hôn mê khó chịu trên một tiếng khê khằng. Kiều Mặc bỗng nhiên đau xé ruột gan.

Kết thúc như vậy sao? Bé còn nhỏ, chẳng nhẽ mình cứ thế mà mang bé đi sao? Liệu bé có muốn không? Bé đã ước điều gì? Hẳn là sống bên mình suốt đời đúng không? Nhưng bây giờ mình lại kết thúc tất cả, phá tan tất cả bằng biển nước mệnh mông này, có thể chứ? Thật sự... có thể chứ?

Không phải không có hi vọng, không phải không có cách nào cả, dù hi vọng này không phải mình nắm giữ, nhưng là hi vọng của em ấy. Hẳn là người đó có thể giúp bé chữa bệnh? Có thể chăm sóc bé thật tốt? Có lẽ không như tưởng tượng của mình, sau này mình vẫn có cơ hội gặp lại em ấy. Bé cưng ý lại anh như vậy, hẳn là bé cưng sẽ tìm anh, trở về bên cạnh anh. Có lẽ anh nên thử xem...

Vài năm sau, khi anh đang bị tra tấn nát tim gan bởi nhớ nhung, anh luôn nghĩ, luôn hối hận: Nhẽ ra anh nên kết thúc tại khoảnh khắc ấy, bởi vì người đó đã đẩy anh vào vực sâu thăm thẳm, không cho anh lấy một tia hy vọng...

Khi nước biển sắp nuốt chửng lấy hai người, Kiều Mặc dứt khoát nhổm dậy. Anh ôm bé trong lòng, khó nhọc đi trong làn nước đang gồng giằng bước chân anh. Anh lo sợ đi về phía trước. Nước biển vẫn đang cọ rửa bờ đá ở phía sau, gió biển thổi vun vút, vang lên như tiếng nước nổ, thê lương mà lạnh lạnh...

Đêm khuya vắng lặng, cổng nhà họ Cổ đóng chặt. Đứng cạnh cửa sổ, người đàn ông ngắm ánh trăng khuyết vật vờ sau đám mây. Khóe miệng ông ta vờn chút nét cười. Thật là một đêm tuyệt vời biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Diệt Thần

Những quán cà phê ở Palermo, mặt trời mọc trên biển Địa Trung Hải, những vùng đồi bát ngát với những chiếc mũ tuyết tuyệt đẹp, bờ biển với những dải đá ngầm, những kiến trúc Hy Lạp sừng sững trong tiếng gió gào thét, tất cả tổng hợp thành vẻ đẹp rất đặc trưng của Sicily. Mặc dù là đầu mùa xuân, Sicily vẫn chói chang ánh mặt trời cùng gió biển ấm áp mang hương vị của chanh, thậm chí nhuộm hồ hấp người đi đường. Học viện Sicily nằm trên vùng đất xinh đẹp này. Nơi đây không phải một ngôi trường quý tộc, nhưng lại hấp dẫn con cháu phú hào quyền quý các nơi đến đây, bởi vì nó mang lại cảm giác xinh đẹp thân bí, bởi vì lịch sử văn hóa của nó, bởi vì Sicily chất phác, yên tĩnh cùng thuần hậu.

Một chiếc Bugatti màu đen chậm rãi dừng dưới tàng cây ô liu trước cửa học viện. Cánh ô liu xanh mướt bị chạm phải rũ xuống cửa kính xe, che khuất bóng dáng người đàn ông cao lớn trầm ổn ngồi trong xe. Tuy vậy vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt của học viên trong trường. Cũng có một số cô gái chỉ trò bình luận, nhưng lại không có ai tới gần. Từ xa, một thiếu nữ đi tới, cô mặc một bộ quần áo màu trắng sang trọng của GIADA, gương mặt xinh đẹp mang theo một nụ cười thần nhiên, lại làm cho người ta cảm thấy đậm đặc, lạnh lùng, khó có thể tiếp cận. Cô gái bình thần bước đi trên con đường lát đá, cũng không ngại những ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ của người khác. Khi nhìn thấy chiếc xe sang trọng đỗ dưới hàng ô liu, nụ cười kia tươi tắn hơn, bước chân cũng rộn ràng hơn... Người đàn ông trên xe cũng không bước xuống, lái xe cung kính mở cửa giúp cô gái, chỉ chốc lát sau, xe lại lặng lẽ rời khỏi trường học.

Lúc này, một cô gái nhỏ nhắn thanh thoát ôm mấy quyển sách từ thư viện đi ra. Áo trắng đơn giản, mặc quần bò bình thường, mái tóc đen thật dài thả tùy ý, so với những cô gái cùng trường, cô gái rõ ràng nhỏ nhắn hơn rất nhiều. Cô mang một cặp kính đen cổ điển, che lấp dung nhan thanh lệ. Danh xe, mỹ nữ dưới tàng ô liu cũng không hấp dẫn lực chú ý của cô gái, cô giơ tay nhìn đồng hồ một chút rồi vội vàng chạy về phía khu phòng học khác.

"Diệt Thần... Diệt Thần... Cỗ Diệt Thần..." Phía sau truyền đến tiếng gọi cao vút của con gái, nhưng cô gái phía trước cũng không có phản ứng, giống như không phải người ta đang gọi cô, dường như cô cũng không ý thức được người ta đang gọi mình.

"Lần nào gọi cậu cũng vậy, rốt cuộc thì tên cậu có phải là Cỗ Diệt Thần không đấy?"

Cô gái quay đầu mỉm cười với nữ sinh vừa gọi mình, nhưng không giải thích gì. Quả thật cô không ý thức được người khác đang gọi mình. Nhiều năm như vậy, cô vẫn không quen với cái tên này, cũng có thể là do cô chưa bao giờ muốn quen với cái tên này.

"Diệt Thần, cậu nói xem nhà Hạ Di Tinh rốt cuộc làm gì? Nhất định là có rất nhiều tiền. Cái xe kia siêu sang, người con trai ngồi bên trong cũng cực đẹp trai. Ban nãy lúc cửa xe mở ra mình có nhìn thoáng thấy, thật sự là rất... rất... Không thể hình dung, có thể khiến người ta nhìn mà choáng váng, so với Diệt Tiêu nhà bạn cũng không kém, cũng có sức quyến rũ..."

Cỗ Diệt Thần nhìn Mộng Kỳ háo sắc, bắt đầu đi lác đác. Ở trường này không ít người Trung Quốc, nhưng phần lớn là con cái kẻ có tiền. Tuy Mộng Kỳ học ở đây từ nhỏ, nhưng gia cảnh cũng không phải là giàu có lắm, nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng nhiều tới cô ấy. Cô ấy tuyệt đối không vì chuyện gì mà đánh mất tính cách của mình. Mộng Kỳ là người sôi nổi, đối với ai cũng rất thân thiết. Cỗ Diệt Thần học ở đây chưa lâu, cũng không muốn kết giao bạn bè thân thiết với người khác, nhưng Mộng Kỳ là ngoại lệ. Bởi vì tuy Cỗ Diệt Thần không chủ động kết bạn với người khác, nhưng cũng sẽ không vô tình từ chối ý tốt của họ.

"Tốt như vậy sao?" Diệt Thần cười khê có lệ nhìn Mộng Kỳ. Lời này vừa nói ra, Mộng Kỳ lập tức bắt mắt trừng mắt nhìn cô.

"Đương nhiên, cậu cho là ai cũng không biết thương thức như cậu chắc... Nói lại, Diệc Thần, cậu thích mẫu con trai như thế nào? Trước giờ không thấy cậu liếc mắt nhìn bọn con trai nhiều hơn một chút, đương nhiên trừ Diệc Tiêu nhà cậu ra..." Mộng Kỳ xoa xoa cằm đánh giá cô gái trước mặt. Rõ ràng gương mặt rất xinh đẹp, lại luôn mang theo một cặp kính xấu muốn chết, không hiểu là nghĩ thế nào nữa. Thấy Diệc Thần không để ý, Mộng Kỳ cảm thấy không thú vị bĩu môi, tức giận nói: "Cậu đúng là trẻ con, không biết thương thức..."

Cổ Diệc Thần cười cười, không muốn tranh cãi cùng cô ấy. Có lẽ vậy đi. Cô vẫn còn nhỏ, không biết, cũng không cần phải biết. Bóng dáng người kia vẫn luôn ở trong lòng, thời gian trôi qua, lại càng trở nên rõ nét. Suy nghĩ ngẩn ngơ, Cổ Diệc Thần bỗng nhiên cảm thấy cánh tay mình bị nắm chặt, đưa mắt nhìn, chỉ thấy Mộng Kỳ đang khần trương túm lấy tay mình, khuôn mặt đáng yêu hơi ửng đỏ ngượng ngùng. Cổ Diệc Thần bất đắc dĩ thờ dài, lại thể rồi...

Một nam sinh anh tuấn lạnh lùng đứng trước mặt cô, đưa lưng về phía ánh mặt trời, bóng dáng trùm lên thân thể nhỏ bé của cô. Gương mặt cậu có vài nét tương tự cô, nhất là đôi mắt. Đôi mắt xinh đẹp, ở trên hai gương mặt khác nhau lại đều mang vẻ trầm lặng như nhau, chỉ khác đôi mắt cô gái bị cặp kính che khuất mà thôi. Nam sinh lạnh lùng nhìn Mộng Kỳ bên cạnh cô gái, rất tự nhiên đón lấy chỗ sách cô gái đang ôm trong lòng, kéo tay cô đi.

Nam sinh chắn trước mặt cô, lạnh mặt trách cứ: "Không phải đã bảo chị đừng thân thiết với đám nữ sinh đó rồi sao?"

"Mộng Kỳ rất tốt, hơn nữa cô ấy rất thích em..." Cô gái mỉm cười đưa tay vuốt lại những lọn tóc bị gió thổi tung, thực tự nhiên tránh khỏi bàn tay nam sinh kia. Trong lòng cô luôn bài xích đụng chạm với người khác, cho dù là nam sinh trước mắt, cho dù bọn họ hiện tại đang sống cùng một nhà, chăm sóc lẫn nhau, cho dù đó là em trai của mình...

"Chị có thể nhìn ra người tốt, người xấu sao?? Trước kia bị lừa nhiều vậy chưa đủ à?"

"Diệc Tiêu, chị là chị em, không phải em gái em, không cần phải nhắc nhở chị những chuyện đó..." Cô gái có chút bất đắc dĩ, vì sao cứ phải đề phòng người khác như vậy? Có người chủ động tiếp cận mình liền cho rằng họ có ý đồ khác, cách sống đó cô không thể thích ứng được. Nói lại, cô có cái gì để người khác phải mơ ước chứ? Cô đã mất đi thứ mà cô muốn có nhất, còn những thứ mà người ta cấp cho cô hàng ngày này, cô không cần!

Nam sinh trước mắt này chính là cậu bé Cổ Diệc Tiêu sáu năm trước ngồi cùng bàn với Kiều Kiều ở trường tiểu học Lăng Hải, mà cô gái nhỏ nhắn thanh lệ lại ưu tư cúi đầu đứng ở trước mặt cậu đúng là Kiều Kiều. Trong khoảng thời gian dài lâu mà gian nan này, cô vẫn nhớ về buổi đêm sáu năm trước vô số lần. Cô nhớ rõ anh hai đang ôm mình ngồi ở bờ biển, nhìn sao băng hứa nguyện, nhưng vừa tỉnh lại, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Đã không còn căn phòng nhỏ ấm áp quen thuộc, không còn con ngõ nhỏ, càng không có vòng tay yêu thương chiều chuộng của anh hai. Người đàn ông đó nói sẽ yêu thương cô, đem hết tất cả mọi thứ ông ta có để bù đắp cho cô, nhưng cô chỉ có thể sợ hãi tránh né ông ta. Cô cãi mắng, khóc gào, chạy trốn, nhưng cuối cùng chỉ phí công. Lúc đó cô thậm chí còn không biết mình đang ở đâu, chỉ có Cổ Diệc Tiêu lặng lẽ ở bên cạnh cô. Cho dù cô khóc lóc, đánh nằng cộ nào, cậu cũng vẫn cố chấp ở bên cạnh. Sau khoảng thời gian khủng hoảng đó, cô trở nên lặng lẽ. Cô bắt đầu thu liễm, che giấu chính mình, cũng dần dần trở nên cô tịch. Tuy rằng đối xử với người khác vẫn nho nhã lễ độ như trước, nhưng lại luôn mang theo sự xa cách. Cô không còn nhắc tới chuyện trước kia, không còn nhắc tới anh hai yêu nhất, cũng không nhắc tới hạnh phúc của mình lúc đó nữa. Nhưng không còn nhắc tới đâu có nghĩa là đã quên đi?

Cổ Diệc Tiêu không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, bởi vì cậu biết, cho dù nói bao nhiêu lần, cô vẫn làm theo ý mình, không hề đề phòng người khác chút nào. Thật không biết rốt cuộc là do cô quá đơn thuần, hay là do mười hai năm đó, người kia đã bảo vệ cô quá tốt. "Tôi hôm nay em phải làm thí nghiệm với giáo sư suốt đêm, không thể về được, chị ở nhà một mình chú ý an toàn, nhớ khóa hết cửa sổ, tối nay sẽ có bão, buổi tối..." Cổ Diệc Tiêu dừng một chút, nhìn Diệc Thần, thấy cô vẫn cười không chút để ý, cũng không biết rốt cuộc có nghe được tý nào hay không: "Buổi tối đừng đi ra ngoài, trên đường trở về chú ý an toàn."

"Đã biết..." Những lời này đã nghe đến thuộc, nhưng cô gái vẫn nghiêm túc gật gật đầu. Cô không phải là người không hiểu chuyện. Người khác đối tốt với cô, nhất nhất cô đều ghi tạc trong lòng. Chỉ là, trước đây anh hai đối tốt với cô, cô vui vẻ hưởng thụ, đồng thời cũng cố hết sức đối xử tốt với anh hai để anh hai cũng vui vẻ, nhưng hiện tại, người khác đối tốt với cô, cô lại sợ hãi trốn tránh, không dám thân nhiên đón nhận. Đối với cô mà nói, Kiều Mặc cùng những người khác đứng ở hai đầu của một sợi dây. Cô vốn đứng bên cạnh Kiều Mặc, có một ngày lại đột nhiên phát hiện mình đứng ở giữa dây thừng, cô đón nhận ý tốt của người khác càng nhiều, sẽ cách anh hai càng xa, mà cô không muốn như vậy, nhưng lại không có cách nào cự tuyệt...

"Đừng quên ăn cơm, ngày mai về nghỉ ngơi sớm một chút..."

Lời nhắc nhở quan tâm của cô gái khiến khóe miệng Cổ Diệc Tiêu hơi nhếch lên, lời nói lại vẫn tỏ ra lạnh lùng: "Chị tự lo cho bản thân là được..."

Tối tận khi Diệc Thần đạp xe khuất khỏi con đường đá, hòa vào đường lớn, Cổ Diệc Tiêu mới trở về phòng thí nghiệm. Mái tóc dài không bị trời buột tùy ý tung bay theo gió, giống như dòng suy nghĩ hỗn loạn trong lòng cô gái. Ánh chiều tà chiếu qua tán ô liu, khiến lá cây như phủ một màu vàng lấp lánh. Trên đường, người đi đường tấp nập tấp nập, thỉnh thoảng lại có những chiếc xe đắt tiền chậm rãi lướt qua bên cạnh. Trong cảnh hoàng hôn đẹp mà tĩnh lặng này, trong lòng Cổ Diệc Thần lại nổi lên một nỗi buồn. Cặp kính kia che lấp đôi mắt u buồn, nhưng không cách nào ngăn nước mắt dâng lên, Diệc Thần ngẩng đầu lên, gắt gao hít sâu một hơi, nuốt nước mắt chưa kịp chảy xuống vào lòng. Đột nhiên phía sau xe trầm xuống, Diệc Thần lao đảo, đúng lúc sắp ngã sắp xuống, một đôi cánh tay rắn chắc hữu lực lại đột nhiên vươn đến ôm chặt lấy thân thể kiều nhỏ. Diệc Thần giây phút muốn tránh thoát, trên cổ lại cảm thấy một luồng hô hấp ấm áp, bên tai vang lên giọng nam thuần hậu trầm trầm: "Thần yêu dấu..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lorenzo

Lorenzo là một người đàn ông đẹp trai người Ý, cả người lộ ra vẻ phóng khoáng, một tay hấn ôm chặt lấy Diệc Thần, dễ dàng ngăn cản động tác giãy dụa của cô gái kính đèn này, vẻ mặt ngả ngón nói một tràng tiếng Trung lưu loát: "Bé cưng thật là đẹp, đến đây cùng anh thân thiết một chút nào!" Nói xong cũng không đợi Diệc Thần đồng ý liền cúi xuống muốn hôn một cái trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Mặt Diệc Thần đỏ bừng lên vì hốt hoảng, bối rối muốn tránh né hành động của người đàn ông vừa đọc đoán vừa vô lý này:

"Buông ra.... tôi ghê tởm anh....buông tôi ra....."

"Không buông! Khó khăn lắm mới bắt được em, làm sao anh có thể lại để cho em chạy mất được!"

Da mặt Lorenzo thật sự là đủ dày, hấn đường đường là một viện trưởng của bệnh viện lớn nhất thành phố Sicilian, năm nay cũng vừa tròn hai mươi tư tuổi, bác sĩ mà ở độ tuổi hấn cũng không có nhiều, hơn nữa kĩ năng chuyên môn của Lorenzo thực sự rất cao, nói thẳng ra hấn chính là một trong những bác sĩ hàng đầu. Nhưng ai cũng biết hấn cũng là một kẻ "Hồng nhan gây họa", các y tá ở bệnh viện đều bị cái miệng khéo léo của hấn trêu đùa. Mấy năm trước Diệc Thần bị bệnh vì vậy mà phải tới bệnh viện, cũng vì lần đó Lorenzo lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã thích, anh thích vẻ kiên cường của cô gái xinh đẹp này, cũng thích nhưng lúc không có việc gì liên trêu đùa cô, sau đó lén lút gần gũi cô nhưng dường như sự quyến rũ của anh đều không có tác dụng gì với cô gái tên Cổ Diệc Thần này.

Giống như lúc này, Diệc Thần nghe được bên tai có tiếng cười nhẹ liền tức quá hóa giận quyết định cúi đầu cắn mạnh một cái vào cánh tay thon dài kia, Lorenzo bị đau liền kêu lên thảm thiết xin tha:

"Được rồi, được rồi, không trêu em nữa.....mau nhả ra...xin tha cho anh đi mà....."

Diệc Thần nghe vậy nhưng vẫn nhất quyết không buông tha, hôm nay cô quyết định phải dạy dỗ cho tên đàn ông lẳng lơ thích phóng điện lung tung này một trận, vì vậy cô cắn càng mạnh hơn khiến người con trai kêu lên thảm thiết một lúc mới thôi, sau đó cô trừng mắt nhìn uy hiếp nhìn tên con trai nào đó.

Lorenzo xoa cánh tay in vết răng cắn có chút máu, vẻ mặt tức giận liếc mắt nhìn Diệc Thần: "Lần nào em cũng giống như con mèo nhỏ xù lông lên, em có biết có biết bao người phụ nữ đang mong chờ anh yêu thương mà không được không? em thật là chẳng biết thương thức cái đẹp gì cả?"

Diệc Thần không kiên nhẫn bĩu môi, hôm nay có tới hai người đều nói cô không biết thương thức, cô quay đầu nhìn lại người con trai trước mắt này một lần nữa nhưng thực sự là cô không nhìn ra được anh ta thì có điểm tốt nào, cô lại nhớ tới trước đây mỗi lần mình tới bệnh viện là lại chứng kiến cảnh con gái đồ ào ào chạy theo hấn, thực sự là... cô không thể hiểu được mà.

"Xuống đi, anh đưa em về nhà!" Diệc Thần vẫn luôn bước bình như vậy, Lorenzo cảm thấy như vậy không thú vị chút nào, anh nâng tay bế Diệc Thần từ trên xe đạp xuống, lúc này bị cô cắn nhưng sự thật là vết thương nhỏ không có ảnh hưởng gì tới anh lắm nhưng ai mà biết được cô nhóc này lại hạ một chân xuống đất giữ trọng tâm sau đó đẩy anh ra, hành động này quả thực làm anh cảm thấy bản thân mình thật thất bại.

"Không cần, tự tôi có thể đi về được!"

"Thật không thể chịu đựng nổi em!!!!" Lần này Lorenzo bị tức giận, một tay anh khiêng xe đạp lên, một tay kéo Diệc Thần đi tới bên đường nơi anh đang đỗ chiếc xe thể thao của mình, sau đó để xe đạp vào cốp rồi đẩy cô gái nhỏ này vào vị trí cạnh ghế lái, xem ở trên xe mình cô nhóc này còn chạy được không.

Sau khi lên xe Diệc Thần vẫn im lặng không hề nói chuyện, đầu hơi cúi xuống tỏ vẻ không muốn nói chuyện, Lorenzo cài dây an toàn xong quay ra nhìn thì mới phát hiện cô nhóc này có chỗ kì lạ, đôi mắt cô đỏ bừng như là vừa khóc, lúc này tim anh bỗng thấy hốt hoảng, bối rối: "Anh sai rồi, bé cưng Thần, anh chỉ đùa thôi mà sao em lại khóc?"

"Không phải!" Diệc Thần vội vàng phản bác, đôi mắt sáng ngời trừng trừng người nào đó như là đang chứng minh rằng mình không có khóc, môi anh đào cũng tự giác mím lại, mấy năm nay cô hiếm khi ở trước mặt người khác để lộ ra bản tính trẻ con của mình, Lorenzo cảm thấy tim đập mạnh, cảm giác lúc này muốn hôn lên đôi môi anh đào kia, Diệc Thần thấy vậy vội vàng đưa bàn tay nhỏ nhắn đẩy khuôn mặt tuần tú nguy hiểm kia ra xa:

"Anh tránh ra!!!"

Vừa dứt lời, Diệc Thần bỗng đột nhiên cảm thấy giật mình, giống như là nhiều năm trước cũng có một người từng thích hôn cô, lần này cũng làm cho cô cảm thấy tức giận lên thì mới thôi, mà mỗi lần như vậy vô sẽ nói những câu kiểu như là "Anh tránh ra!", "Thật đáng ghét!", "Em sẽ mách anh hai!", "Em không thêm để ý tới anh nữa!"

Bàn tay nhỏ bé mang theo cảm giác mát mát vuốt ve khuôn mặt của người con trai trước mắt, quá khứ có một người con trai thích gây rắc rối với cô, mỗi lần nhớ lại thì hạnh phúc cùng chua xót lại ào tới, mong muốn quay về lại lại không thể thành hiện thực.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Lorenzo cảm nhận được cảm xúc mát mát lúc này của Diệc Thần liền buột miệng hỏi, dù là anh cũng biết cô gái này sẽ không bao giờ nói suy nghĩ của mình với anh, nhưng mà lần này.....

"Trước đây tôi đã từng có một người anh rất giống anh, lúc này cũng làm tôi tức giận....."

Giọng nói của cô gái nhẹ nhàng vang lên lại khiến Lorenzo ngây ngẩn cả người, từ lần đầu tiên gặp Diệc Thần anh đã cảm giác được trên người cô gái

này luôn theo một nỗi buồn khó nói, lúc đấy anh còn không hiểu một cô gái 12 tuổi thì có chuyện gì có thể buồn phiền được, cho dù là bây giờ anh cũng vẫn không hiểu được, cô gái này luôn đem mọi chuyện giấu kín trong lòng, không muốn cùng người khác chia sẻ, mà anh cũng chính là bị cái vẻ thần bí này của cô hấp dẫn, lúc nào cũng muốn khám phá nội tâm cô nhưng lần nào cũng chỉ là phí công cô ỉch... Cô gái này lúc nào cũng giương nanh múa vuốt đối với anh sau đó về mặt ghét bỏ nói "Đáng ghét!", lần này cô lại biểu hiện giống như là muốn chia sẻ tâm tình với anh làm anh cảm thấy vui sướng từ tận đáy lòng, có lẽ lúc này cô đã nguyện ý cùng anh chia sẻ, anh quay đầu nhìn Diệc Thần, vẻ tò mò hỏi:

"Em có anh trai? Anh quen em nhiều năm như vậy sao chưa từng nhìn thấy nhỉ?"

"Tôi có năm người anh!" Giọng nói ngọt ngọt đều đều bỗng nhiên dâng cao, lộ ra vẻ tự hào, cô có năm anh trai: Anh Ương, anh Nại, anh Xuyên Quân, anh Thành, còn có.....cô đã từng có nhiều như vậychỉ là.....

"Bây giờ một người cũng đều không có....." Giọng nói của cô gái bỗng thấp dần, cô nhẹ nhàng tựa vào ghế, đôi mắt lẳng lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặt trời đang lặn dần, những tia nắng còn sót lại đang chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô làm cho cô có một vẻ vừa xinh đẹp nhưng cũng lại vừa tang thương. Lorenzo giống như đã quên mất mình vừa có hành động phản cảm với người con gái trước mắt cũng lại giống như cô tình muốn cho cô tức giận, anh cười tà giữ chặt cô rồi mạnh mẽ hôn xuống một cái trên khuôn mặt xinh đẹp kia. Quả nhiên cô gái lập tức tức giận, cũng không thêm nhượng bộ người nào đó đang phải lái xe mà dùng sức đánh một cái thật mạnh, sau đó giọng uly hiếp nói:

"Đáng ghét, đồ đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Sau này anh không được chạm vào tôi, không được gọi tôi là bé cưng Thần, không được phép!"

"Được được được, không gọi, không gọi...." Rốt cuộc cũng cảm nhận được cô gái đã bớt tức giận, Lorenzo cũng biết điều không trêu chọc cô nữa, nhưng cái miệng vẫn chưa chịu yên: "Bây giờ sao lại một người anh trai cũng không có? Cô Diệc Phàm không phải là anh trai của em sao? Anh thấy cậu ta bình thường đối với em cũng tốt mà!"

"Người đó không giống!"

"Tại sao lại không giống?"

Tại sao lại không giống? Diệc Thần cũng chưa từng tự mình hỏi mình vấn đề này, cô đã từng có nhiều người anh trai hơn hiện tại, bọn đều rất yêu thương chăm sóc mình, nhưng cô chỉ biết bọn họ cùng người đó không giống nhau, còn vì sao lại không giống cũng không biết, cô cũng chưa từng nghĩ muốn người kia bắt chước bọn họ làm điều gì bởi vì người đó đối với bản thân mình đều là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt.

"Không giống....." Diệc Thần thì thầm tự nói, lại đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ ý tứ như là không muốn tiếp tục chủ đề này, trong xe nhất thời trở nên yên tĩnh. Lorenzo mở cửa xe bước xuống, từng cơn gió mát thổi qua mặt anh tạo cảm giác thoải mái, anh không có quay đầu nhìn cô gái đang im lặng trong xe kia mà ánh mắt lại nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng hỏi: "Vậy anh thì sao?"

Diệc Thần nghe vậy cũng quay đầu khó hiểu nhìn về phía anh, đập vào mắt cô là một đôi mắt đào hoa đang phóng điện loạn xạ liền khiến cô tức giận trừng mắt nhìn anh: "Anh là đồ đáng ghét!"

"Anh so với người anh trai kia của em thì như thế nào? Có phải là anh đẹp trai hơn không?" Lorenzo tự kỷ bày ra vẻ mặt mà bình thường các cô gái chỉ cần nhìn một giây lập tức sẽ bị mê hoặc nhưng đối với người con gái trước mắt thì một tý xấu tác dụng cũng không hề có.

"Đồ chảnh chọc, anh so với anh ấy kém rất xa!"

"Không sao, dù sao thì anh cũng không muốn làm anh trai em, như vậy chẳng có chút lợi lộc gì, em thấy anh nói có đúng không?" Người nào đó cười lớn tỏ vẻ không sao cả nhìn Diệc Thần nhưng cô lại nhắm mắt giả bộ đang ngủ không hề để ý tới anh. Nhưng mà mãi sau này khi anh tận mắt nhìn thấy người anh trai" trong lời nói của Diệc Thần thì anh ý thức được người" anh trai" này đối với cô quan trọng như thế nào, mà anh cũng mãi mãi không có cơ hội khiến cho cô gái này gọi mình một tiếng " Anh hai" như thế.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lần Đầu Gặp Mặt

Lorenzo đi theo Diệc Thần vào một tòa nhà trắng lẹ.

"Hình như là đã lâu rồi em không trở về ?" Âm thanh từ tính của Lorenzo vang lên từ phía sau, anh ôm cạnh tay cười tà tựa vào cửa phòng bếp nhìn Diệc Thần, Diệc Thần quay đầu lại nhìn anh một cái rồi nhẹ giọng nói" Anh muốn ăn cái gì?"

Lorenzo liếc mắt nhìn vào cái bát thủy tinh trên mặt bàn bếp, khéo miệng tự động cong lên, đó chính là món mì thịt bò Trung Quốc mà anh thích ăn nhất, dù anh chưa từng nói qua nhưng anh chắc chắn là cô gái này vì mình mà chuẩn bị, có đôi lúc anh tự hỏi chính mình rằng cô gái mười tám tuổi này có gì mà làm cho ánh mắt anh không thể rời mắt khỏi cô được, bên người mình lúc nào cũng đầy ắp mỹ nữ nhưng không một người nào có thể làm cho anh nhớ nhưng, anh luôn bị cô gái trước mắt này hấp dẫn, anh muốn nhìn cô nhiều hơn, muốn nói chuyện với cô nhiều hơn, kể cả khi anh làm cô tức giận thì trái tim anh cũng đều nhảy lên một cái, lúc này thì anh đã hiểu được đôi chút, người con gái nhìn thì có vẻ là lạnh nhạt này lại chính là một người con gái

cực kì chân thành lương thiện nhưng không phải qua lời nói của cô, chỉ người nào cẩn thận quan sát hành động của cô thì mới phát hiện ra được sự quan tâm của cô đối với mọi người.

Anh cũng biết gia đình Diệc Thần không có quá nhiều người, mấy năm nay tập đoàn Cổ Nặc phát triển ngày càng mở rộng sang Châu Âu, đã trở thành một tập đoàn tài phiệt hết sức quan trọng, mà Cổ Bách Lâm cũng tham gia vào thương giới Châu Âu, con người của ông cũng rất có sức ảnh hưởng lớn, chẳng qua là rất ít người biết vị thương nhân giàu có này có một cô con gái bảo bối, đương nhiên là cô con gái này rất được ông cưng chiều bảo bọc nhưng đồng thời ông cũng rất là đau khổ bởi vì cô con gái bảo bối này của ông cho tới giờ cũng không hề gọi ông một tiếng "cha" lần nào cả.

"Lúc rảnh thì nên trở về một chút, gần đây ông ấy không được khỏe lắm....." Tuy rằng anh không biết giữa cô và cha mình xảy ra chuyện gì nhưng anh không tin một cô gái lương thiện như thế này lại có thể hận người cha lúc nào cũng cưng chiều bảo vệ mình như thế, hoàn cảnh của họ không giống với anh, không giống với cái nhà không có một tí gì để người khác lưu luyến kia, cha anh lúc nào cũng chỉ biết hoang dâm vô độ, mẹ kế thì phóng túng trụy lạc, anh cả thì lạnh nhạt vô tình, cùng với người em gái bị anh cả "Bảo hộ" kia, trong cái nhà đó làm cho anh không thể thở nổi, thật ghê tởm, dờ dẫm không chịu được. Anh rời nhà ra đi nhưng trong lòng thì vẫn mong muốn có được cuộc sống gia đình ấm áp của những người bình thường khác.

"Ăn cơm!" Một bát mì thịt bò đã đủ hương vị còn đang bốc khói nghi ngút được Diệc Thần bưng ra ngoài, Lorenzo nhìn bóng dáng của cô gái kia rồi sau đó đành lắc đầu đi theo. Diệc Thần buông đồ ăn trên tay xuống bàn, lại quay lại nhìn đôi mắt đang mang đầy ý cười vừa đẹp đẽ vừa sâu thẳm của người con trai kia. Diệc Thần không thể phủ nhận rằng người đàn ông này thực sự có một đôi mắt rất xinh đẹp, tuy rằng không biết các cô gái khác sẽ đối xử thế nào với ánh mắt của người con trai trước mặt nhưng cô biết chính mình không hề nghĩ như ngoài miệng vẫn nói, cô không ghét anh ta, cô luôn không muốn nhớ đến điểm không tốt của người khác, cô luôn hi vọng những gì mình nhớ là cái tốt đẹp, hơn nữa đôi đôi mắt của anh ta thực sự rất giống ánh mắt có chút lưu manh của anh Xuyên Quân khi đi trêu chọc người khác, vì vậy luôn làm cho cô có cảm giác quen thuộc, gần gũi.

Thời gian thỏa mái luôn trôi qua rất nhanh, Lorenzo sau khi com no rượu say thì liền nằm nghỉ trên sofa không có ý định rời đi nhưng Diệc Thần thì lại mặt lạnh đuổi người bằng được. Tuy rằng anh nhiều lần tỏ vẻ lo lắng khi cô phải ở nhà một mình vào buổi tối, lần nào cũng cường điệu rằng mình tuyệt đối sẽ không quấy rầy cô, hơn nữa còn đảm bảo sẽ không gây ra chuyện rắc rối gì, nhưng Diệc Thần vẫn nhất quyết mở cửa nhà ra rồi đứng cạnh đó đợi anh ra về. Thời gian không còn sớm, nơi này cách bờ biển có năm phút đi bộ, hơi lạnh của gió thổi vào trong sân nhưng lại mang theo một chút mùi của hoa dành dành, Lorenzo hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo, Diệc Thần cầm tây trang của anh đi theo phía sau đưa anh đến bên cạnh xe.

"Trên đường về cẩn thận, lái xe chậm một chút!" Diệc Thần đem áo khoác đưa cho Lorenzo rồi nhẹ nhàng dặn dò, âm thanh nhẹ nhàng nhưng lại chứa đầy sự quan tâm, Lorenzo khởi động xe xong rồi giẫm chân ga rời đi. Đằng sau họ bên cạnh cây dành dành là một cô gái mang đầy vẻ tức giận, cô giẫm chân mạnh xuống đất rồi hất tay rời đi, nháy mắt liền biến mất trong bóng tối.

Trong phòng ngủ, Diệc Thần ôm một món đồ chơi đáng yêu ở trong lòng, tay thì tỉ mỉ viết từng nét chữ lên trang giấy xinh đẹp rồi lại cẩn thận đem tờ gấp gọn nhét vào một phong thư màu xanh lam, rồi như bỗng nhớ tới điều gì đó mà khẽ miệng cô lại cong lên một nụ cười hạnh phúc. Cô cầm lấy một chiếc áo khoác lên người rồi vội vàng ra khỏi cửa, mới vừa ra khỏi cửa liền bị một cơn gió mạnh thổi đến làm mái tóc dài của cô cũng rối loạn theo cơn gió. Lúc này đây, cô tháo ra cặp kính đen đang che giấu hết khuôn mặt, vài sợi tóc nhẹ bay bên má như đang vỗ về khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô, cô đi một mình dưới màu cam của ánh đèn đường, trông vừa gầy yếu cảm giác như một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay cô nhưng kì thật thì cô lại kiên cường bước đi trong cơn gió lớn đến gần chỗ hẻm để thư.

Gió càng ngày càng lớn, tóc dài bay loạn theo gió làm che mất tầm mắt của cô, những tiếng chóp bát đầu truyền đến, chỉ mất 10 phút để đến được chỗ hẻm thư nhưng với Diệc Thần dường như 10 phút này trở nên thật khó khăn vì gió biển nổi lên thật dữ dội, sóng biển cũng theo đó nổi lên những tiếng gầm mạnh mẽ. Diệc Thần gian nan bước từng bước trong cơn mưa lớn để lại gần hẻm thư, quần áo cô đã ướt cả nhưng cô vẫn cố gắng ôm chặt phong thư vào ngực để bảo vệ. Ngay lúc cô chuẩn bị đưa phong thư vào hẻm thì một tia chớp sáng lóe lên làm cô khuôn mặt cô bỗng trở nên tái nhợt hẳn, một đôi bàn tay đầy máu bỗng nắm chặt lấy chân cô, cả người cô bỗng cứng đờ, lá thư trong tay cũng theo gió mà rơi xuống đường cái đầy nước mưa, rồi theo dòng nước đáng chảy xiết kia chảy về phía ven đường rồi biến mất không thấy đâu nữa....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Cứu Người

Khi viên đạn ghim vào ngực hẳn, lòng Cừu Quyết ngập tràn căm hận và dấy lên nỗi bi ai khôn tả. Hai mươi mấy năm ngắn ngủi sống trên đời, hẳn không ngờ có ngày mình bị phản bội, hơn nữa người phản bội lại là người hẳn thương nhất. Những hình ảnh thân thiết vụt qua đầu, bây giờ chỉ cảm thấy sự tởm lợm trào lên từ cuống họng. Có sao hẳn lại đoán nghĩ rằng cô ta là một người con gái lương thiện chứ! Hẳn sẽ khiến toàn bộ những người đã phản bội hẳn phải trả giá đắt. Sự căm hận điên cuồng bom cho hẳn động lực chạy trốn. Hẳn lẽ cơ thể đầy vết thương đến bờ cát rồi dừng lại ở mé nước biển được sóng xô vào, mưa to gột rửa người hẳn, và sóng biển thì nhau cuốn phăng đi lớp máu tươi đang khô quắt lại. Dù vậy, sự căm hận trong lòng hẳn vẫn chẳng vơi đi chút nào. Khoảnh khắc hẳn dần ngất lịm, mắt cá chân của một người lọt vào tầm mắt. Người đó ngồi xồm bên cạnh hẳn, rừ rừ gọi hẳn, thanh âm ấy sao mà xa xôi quá! Một gương mặt mờ hồ xuất hiện trong cặp mắt dần mất đi tiêu cực. Những sợi móng mịn màng lướt qua gò má. À, là tóc! Ký ức của sáu năm trước chợt ùa về. Một đêm mưa rơi rả rít, lần đầu tiên hẳn bước chân đến mảnh đất này. Hôm ấy hẳn bị thương, sức cùng lực kiệt ngã xuống một con hẻm nhỏ. Cô gái đó đã cứu hẳn. Sáu năm lữ lượt trôi qua, hẳn như người khờ dại, sa vào niềm hạnh phúc ảo tưởng. Khi viên đạn vô tình đánh vỡ những mẫu hạnh phúc đang vận hành trong tiềm thức, một cô gái khác lại sắp sửa trở thành ân nhân cứu mạng của hẳn, thật đúng là trời trêu! Hẳn muốn đẩy cô ta ra, hẳn muốn nhốt đám phụ nữ chết tiệt xuống dưới tận cùng địa ngục. Nhưng bây giờ, hẳn chẳng còn chút sức lực nào cả,

định làm cái gì cơ chứ.

Điù chàng trai đi được 5 phút, Diệc Thần đã mệt mỏi bờ hơi tai. Chẳng quan tâm trời đang đổ mưa ròng rã, cô ngồi phịch xuống đường thờ dõc. Cô quay đầu nhìn chàng trai đang hôn mê nằm dựa vào gốc cây, miệng vết thương trên vai và ngực vẫn đang chảy máu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn căn hộ quen thuộc. Diệc Thần đứng lên lắc lắc cánh tay, cô hít sâu một hơi, rồi nắm lấy tay chàng trai khoác qua vai. Cơ thể to khỏe của chàng trai như trĩu xuống trên tấm lưng nhỏ bé của cô gái, gần như che khuất tầm lưng gầy. Cô lao đảo một chút mới lấy lại được cân bằng, 100 thước, 90 thước, 80 thước... 30 thước, 20 thước, nhanh thôi, cô sắp đến gần cửa nhà rồi. Cố thêm chút nữa nào, một chút nữa thôi! Diệc Thần tự động viên bản thân như vậy, cô cố gắng hết sức điù chàng trai đến cửa nhà. Vào được phòng khách rồi, hai người ngã bật xuống thảm. Diệc Thần nằm trên nền nhà nhìn chùm đèn treo lủng lẳng, như muốn ngất đi. Cô đẩy chàng trai đang hôn mê bên cạnh, anh ta không phản ứng chút nào. Không có nước mưa gột rửa, quần áo của anh ta bị máu thấm đỏ, bốc lên mùi tanh tưởi nồng nặc. Diệc Thần hơi rầu rĩ, lòng dấy lên chút hoang mang.

Thế này không được rồi! Vết thương sẽ nhiễm trùng cho xem!

Không vội thay quần áo cho anh ta, trước hết cô cần đi tìm thuốc xử lý vết thương đang rỉ máu. Khi cởi áo của anh ta ra, Diệc Thần ngơ ngác nhìn miệng vết thương. Có một vết thương do bị đạn bắn, suýt soát gần tim. Nỗi sợ hãi cuộn cuộn dâng lên dưới đáy lòng. Cô còn tưởng anh ta chỉ bị thương bình thường nên mới kéo anh ta về nhà. Không biết... anh ta có thể... Tim cô khua gập. Cô run rẩy đặt ngón tay trở trước mũi chàng trai, cảm nhận những luồng hơi thở mỏng manh vô cùng. Diệc Thần vỗ ngực ngã quỵ xuống đất. Cô không muốn chàng trai này chết chỉ vì sự bất cẩn của mình.

Không dám phí thời gian nữa, cô bấm số điện thoại quen thuộc nhưng chưa bao giờ chủ động gọi đến. Còn biện pháp nào nữa đâu? Cứu người quan trọng hơn. Với lại, bây giờ cô chỉ nhớ mỗi anh ta mà thôi.

Trên chiếc giường lớn chắn ra lộn xộn, hai thân thể lỏa lồ quấn lấy nhau. Tiếng cô gái yêu kiều và tiếng chàng trai thờ dõc hòa lẫn vào nhau. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi âm ỉ. Bên trong lửa nóng hừng hực. Bỗng nhiên cô gái cất giọng thanh thúy: "Đáng ghét..."

Chàng trai đang trầm mê trong tình dục đột ngột dừng động tác. Anh ta nhìn quanh quất, phát hiện điện thoại đang run bần bật ở đầu giường, tiếng nhạc chuông đặc biệt réo rắt vang lên. Cảm nhận được sự khác lạ của người đàn ông, cô gái nằm bên dưới bắt đầu vận vẹo eo thon, cánh tay như rắn nước luồn qua hông ôm trọn vòng eo của anh ta, kiểm tìm niềm khuây khoả. Chàng trai cười quỵến rũ, đè hông xuống vọt vào cơ thể của cô gái, đồng thời lấy tay với lấy điện thoại. Cô gái phóng dăng rên rỉ, người đàn ông chẳng chút để ý rút ra đứng dậy.

"Thần bảo bối, nhớ anh à..."

Đầu bên kia điện thoại, cô gái chẳng đợi anh ta trêu chọc, vội vàng chặn ngang:

"Anh đang ở đâu? Tôi có việc gấp cần anh giúp đỡ!"

"Có chuyện gì vậy? Hay là em không thoải mái chỗ nào? Chờ đó, anh sẽ qua ngay!" Gương mặt chàng trai trở nên nghiêm túc kì lạ. Không chờ cô nói thêm điều gì nữa, anh bá đạo ra "chỉ thị" rồi ngắt điện thoại, thuận tay nhặt quần áo dưới đất khoác lên người rồi đi ra phía cửa. Bỗng nhiên, một đôi tay nồn nà ôm lấy thắt lưng anh. Những ngón tay mảnh khảnh chần chờ vuốt ve lồng ngực chàng trai, ý đồ khơi dậy dục vọng đã tắt trong người anh ta. Âm thanh kiều mị thọt vang lên, pha chút bất mãn:

"Người ta còn muốn mà. Sao lại ngừng..."

"Cung à, hôm nay chỉ đến đây thôi. Lần sau anh đền cho cưng gấp đôi là được mà!" Lời nói của chàng trai nghe có vẻ thành tâm xin lỗi, nhưng bàn tay lại lạnh lùng hất cánh tay của cô gái ra, nhanh chóng vọt vào màn mưa đêm rả rít.

Xe thể thao lướt nhanh trên đường cái, bọt nước văng tung tóe, đèn xe sáng choang chẳng thể nào chiếu rõ lớp mưa bụi mịt mù. Không biết phía trước là cái gì, lo lắng, bất an dâng trào trong lồng ngực. Tuy cô gái đã gọi tiếp một cuộc để giải thích chút ít, nhưng Lorenzo lại không vớt hết mọi lo lắng. Giữa đêm khuya mưa rơi như trút, cô lại đi cứu một chàng trai xa lạ bị thương nặng, mà chẳng lo lắng điều này sẽ gây hậu quả như thế nào.

Xe chạy vào một rừng cây ô liu, ngay lập tức, anh nhìn thấy một cô gái đang cầm ô trong suốt đứng dưới đèn đường lo lắng ngó xung quanh. Cô hơi co rúm, giống như chiếc lá ô liu đang run rẩy trong gió thu lạnh lẽo. Hình ảnh ấy xinh đẹp kì lạ! Tiếng phanh xe chói tai vang lên, một chàng trai lao ra dưới màn mưa mỏng lung, ôm cô gái vào lòng chạy vọt qua cửa nhà.

Vào nhà rồi, cô gái giẫy ra khỏi vòng ôm của anh ta, vội vàng kéo anh ta đến chỗ sofa trong phòng khách. Nhìn bộ quần áo ướt nhẹp của Diệc Thần, gương mặt của Lorenzo âm trầm lạnh lẽo, anh ta nghiêm khắc quát lớn: "Ai bắt em ra ngoài chờ? Em tưởng em khỏe lắm à? Hay là muốn người khác lo cho em thêm hả?"

"Em sốt ruột thôi mà!" Lo lắng và sợ hãi khiến Diệc Thần chẳng mấy quan tâm đến vẻ mặt đen kịt của Lorenzo. Cô kéo anh đến mặt sau ghế sofa. Chàng trai nằm dưới đất, mặt không còn chút máu, những sợi tóc ẩm ướt che khuất khuôn mặt anh ta, chiếc thảm màu xanh dương bị nhiễm máu đỏ thẫm lại. Lorenzo ngồi xồm xuống bên cạnh chàng trai đang hấp hối. Nhìn bộ dạng cương nghị của anh ta, một cảm giác quen thuộc ập đến, chẳng nhẽ là... Lấy tay hất những lọn tóc rồi đang che mặt anh ta, Lorenzo giật mình hít sâu một hơi, bàn tay nắm lấy tay Diệc thần vô thức siết chặt. Quả thật là người đó! Tại sao hắn lại bị thương. Chẳng nhẽ bị người khác hại? Hay là có chuyện gì khuất tất? Quay đầu nhìn cô gái đang lo sốt vó, tâm trạng của Lorenzo trở nên nặng nề vô cùng. Cô bé lương thiện này cứu hắn ta rồi cuộc là phúc hay là họa?

"Anh ta sao rồi?" Diệc Thần kéo bàn tay của Lorenzo, nhỏ giọng hỏi, cứ như thể cô sợ mình sẽ quấy nhiễu đến người đàn ông đang hôn mê trước mặt.

Lorenzo nhìn kĩ bộ quần áo ướt sũng của Diệc Thần. Đôi mày đẹp để hơi nhăn lại.

"Về phòng thay đồ đi!"

Không nhận được đáp án mình muốn, cô gái cố chấp trừng mắt nhìn anh. Cô vội vàng hỏi:

"Anh ta thế nào rồi? Em vác anh ta về có làm vết thương của anh ta nặng hơn không? Liệu anh ta có chết không?"

Đối mặt với những thắc mắc không ngừng của cô gái, Lorenzo bắt đầu dỗi dằn. Cái cô nàng thích xen vào chuyện phiền phức này, đụng vào cô muốn không chết cũng khó.

"Em ít nhiều cũng giúp máu anh ta ngừng chảy rồi. Viên đạn không bắn trúng điểm chết, chỉ cần nghỉ ngơi bồi bổ một thời gian hẳn là không có vấn đề gì lớn!"

Em muốn cứu hắn thật sao? Anh không thể biết được khi tỉnh lại hắn sẽ trả thù như thế nào. Trong vài năm, người đàn ông này đã thu Sicili Mafia vào lòng bàn tay, thủ đoạn tàn nhẫn nhiều không kể xiết. Giây phút này, Lorenzo cảm thấy ý trời thật khó đoán, cô gái tốt bụng nhất anh từng gặp lại cứu người đàn ông mà anh nghĩ là độc ác nhất, đây là trùng hợp, hay là số trời xếp đặt? Nhưng mà có một điều chắc chắn rằng, tốt nhất hai người này đừng bao giờ gặp lại nhau nữa!

"Nhìn cái gì chứ, không chết được! Mau về phòng thay quần áo đi!" Anh tức giận xoa tóc cô gái đang trừng mắt nhìn mình. Cô nàng này có biết đôi mắt to tròn của cô khiến người ta khó cưỡng không hả!

"Chúng ta có nên gọi cấp cứu..." Cô chỉ là một cô gái 18 tuổi, đụng phải chuyện này sao có thể không nôn nóng. Vấn đề là câu nói đó qua tai Lorenzo, một bác sĩ có kỹ thuật siêu cao, quả thật mang tính chất "nhục nhũ" kinh khủng.

"Vậy anh ở đây làm gì!" chàng trai anh tuấn nhướng mày lên. Anh rút một chiếc khăn sạch sẽ phủ lên đầu cô gái. "Đừng nhiều chuyện nữa, mau thay đồ cho sạch sẽ, sau đó ra đây giúp anh một tay!"

Nghe thế, cô gái vội vàng cầm lấy khăn mặt chạy về phòng của mình. Cô nàng thay quần áo với tốc độ sét đánh, rồi chạy vèo ra ngoài. Trước đây, khi Diệc Thần bị bệnh, cô vẫn không muốn tới bệnh viện, vậy nên trong phòng cô cất rất nhiều loại thuốc, gồm cả thuốc tê. Nhưng Lorenzo cố tình chọn biện pháp nguyên thủy nhất để lấy viên đạn từ cơ thể của chàng trai đang hôn mê. May là anh ta không có phản ứng gì cả. Dù thế, Diệc Thần vẫn cắn chặt môi, ngoảnh mặt sang một bên để không nhìn thấy miếng vết thương đổ máu bê bết.

Dường như chàng trai hơi nhú mày một chút, cô gái vội vàng đề nghị với Lorenzo: "Cho anh ta một liều thuốc tê đi, không có nó thì đau lắm..."

"Hắn ta mà cần thuốc tê sao. Chuyện cười của năm mất!" Lorenzo khịt mũi cười cười, tay vẫn nhanh nhẹn hoạt động, cái nhíp gần như thô lỗ tiến vào miếng vết thương. Gấp đạn, khử trùng, khâu vết thương, bôi thuốc, băng bó, các hành động liên tiếp nhau, không gặp bất kỳ trục trặc nào, phải nói là lưu loát đến đáng kinh ngạc. Thế nhưng cô gái vẫn lo lắng nhìn chàng trai, cô thử đặt ngón tay lên mũi để tóm lấy những luồng hơi thở mỏng manh. Trong suy nghĩ của cô, một người khỏe mạnh đẩy vào tay Lorenzo thế nào cũng bị hành hạ mất nửa cái mạng.

Nhận khăn mặt từ tay cô gái, Lorenzo lau mồ hôi trên trán. Sau đó, anh lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Diệc Thần, mỗi một nói:

"Nếu hắn ta không phát sốt, hẳn là không có vấn đề gì nữa! Chút nữa anh đưa hắn đi bệnh viện, em cứ nghỉ ngơi đi, nếu... Nếu thấy người không khỏe thì phải gọi điện cho anh ngay!"

Diệc Thần nhìn màn mưa như trút ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

"Anh đã nói không có chuyện gì cơ mà? Anh cũng mệt mỏi rồi, ngày mai chúng ta mang anh ta đến bệnh viện cũng không muộn. Diệc Tiêu không có ở nhà, anh ngủ phòng của cậu ấy đi. Để em xả nước vào bồn, anh đi tắm cho mát!"

Nhìn cô gái xoay người đi về hướng phòng tắm, Lorenzo mỉm cười. Anh ta tiến đến ôm trọn cô gái vào ngực như ôm một món đồ chơi, lười biếng gác đầu lên vai cô, cười quyến rũ:

"Nói thật, Thần bảo bố có muốn thừa dịp Diệc Tiêu không ở nhà ngủ với anh không? Anh ngủ ở phòng em cho rồi. Chẳng phải Cổ Diệc Tiêu bị bệnh sạch sẽ quá đáng sao? Em xem đi, gió lớn như thế, sấm to như thế, thật đáng sợ lắm sao. Em ngủ một mình làm sao anh yên tâm cho được?"

"Không đứng đắn!" Diệc Thần mặt mày cười, đẩy đầu anh ta ra, rồi đi vào phòng tắm. Thấy cô mặt mày như vậy, Lorenzo không trêu cô nữa. Thật ra anh cũng ừ ừ tay chân, vừa vận động trên giường, vừa chạy xe vù vù dưới mưa đêm, vừa cứu sống bệnh nhân. Công lao vĩ đại không kể sao cho xiết. Nhưng bây giờ anh đang ngâm mình trong bồn tắm, nước ấm ôm ấp cơ thể, cứ như đang được một cô gái đẹp chăm sóc, xả tuột đi bao mệt mỏi và bụi bặm. Anh mỉm cười khe khẽ, vô thức nhìn sang bộ quần áo được đặt gần nắp gần đó. Lorenzo nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại..

Giường lớn trĩu xuống. Chàng trai đang hôn mê thờ ơ nhẹ, đôi mày kiếm vẫn khẽ nhíu lại, đông cứng thành một luồn khí thô bạo. Diệc Thần nhẹ nhàng đắp chăn lên người chàng trai, miệng khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Sao lại cau mày? Đau lắm hả..."

Lời vừa buông ra kề miệng, Diệc Thần cảm thấy mình thật buồn cười. Cô đặt tay lên trán chàng trai và cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh ta, sau đó mới yên tâm ra khỏi phòng.

Căn phòng ngủ đen đặc, chỉ lập lòe ánh sáng nhỏ nhoi của đèn bàn. Cô gái mặt mày ôm con gấu bông ngồi trên ghế, trong một góc tối mù. Những giọt mưa tí tách đập lên ô cửa sổ. Xuyên qua ánh sáng từ mù của ngọn đèn, những nhánh cây cổ thụ đông đưa lọt vào tầm mắt. Hẳn là hoa đã rụng là tả. Đáng tiếc thật! Mới trồng cách đây vài ngày chứ mấy. Sicili quả thật không phù hợp cho cây cối sinh trưởng..

Ất hấn là vết thương của người đó phải chăm sóc thật lâu. Ngày mai, nếu anh ta tỉnh lại thì mình đuổi anh ta về nhà là tốt nhất. Người nhà anh ta chắc chắn là lo lắng. Đưa anh ta đi bệnh viện cũng được, có y tá chăm sóc nên vết thương sẽ nhanh khỏi thôi. Ngày mai, Diệc Tiêu về nhà chắc chắn sẽ hỏi đủ thứ. Cậu ấy sẽ giận lắm cho coi. Anh Diệc Phàm chắc cũng về luôn. Sự hoàn hảo của anh ấy khiến người khác thật áp lực. Với lại, người đó bị bệnh đúng không nhỉ? Hay là mình đến thăm ông ta? Một mối quá... Anh hai, Kiều Kiều nhớ anh, anh đang làm gì, nhớ Kiều Kiều không...

Nắm cửa xoay nhẹ, 'tách' một cái, cửa phòng bị đẩy ra. Cô gái nằm vật ra bàn, đang chú tâm viết gì đó. Nghe tiếng cửa mở, cô nhanh chóng dừng động tác, bối rối che đi lá thư dày chữ. Cô quay đầu nhìn hướng cửa phòng. Lorenzo đang đứng đó. Anh khoác một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, chiếc áo mở toang vài nút, cơ ngực khỏe mạnh hiện ra rất rõ. Đôi mắt màu xanh lam hơi nheo lại, thấy động tác của cô gái thì khẽ nhếch lên, sau đó anh thung thủng đi vào phòng ngủ, ngựa quen đường cũ thả người lên chiếc giường lớn trông thoải mái cực.

Diệc Thần bắt mạch trẻ môi. Phiên phức thứ hai chính là cái thằng cha này. Cả ngày chẳng có giây nào là nghiêm túc. Vấn đề là mình chẳng thể nào trị được gã. Không thêm đề ý đến chàng trai quỵn rũ trên giường, cô cất giấy viết thư, vớ lấy một cuốn sách trên kệ rồi ngồi đọc ngon lành. Lorenzo thất bại ngồi dậy, ôm gấu bông của cô, cất giọng nói:

"Diệc Thần, gặp tên kia ở đâu vậy?"

Diệc Thần không ngẩng đầu, hàm hàm hồ hồ đáp: "Tối hôm nay tôi đi ra ngoài, bắt gặp được anh ta trên bãi cát ven biển..."

"Trễ vậy ra ngoài làm gì?" Lorenzo hí hóp mắt nhìn cô gái ngồi xoay lưng với mình, tiếp tục truy vấn.

Cô có thể nói là đi tản bộ, có thể nói là ngồi trên bãi cát hóng gió, nhưng Diệc Thần lặng thinh. Từ trước đến nay cô không nói dối, dù chỉ một câu nói dối vụn vặt. Vậy nên, cô chọn cách ngốc nhất để bảo vệ những chuyện cô không muốn chia sẻ, đó là im lặng. Cô đâu biết rằng, điều đó kích thích trí tò mò của người khác, khiến người khác muốn đạt được đáp án mới thôi. Nhưng bí mật của cô không hẳn là bí mật trong mắt người khác.

Lorenzo nhìn cô gái đang ngồi thẳng lưng. Anh đổi đề tài ngay tắp lự:

"Em biết tên đó chứ?"

"Không biết!" Diệc Thần quay đầu trừng mắt nhìn Lorenzo, vì sao lại hỏi điều đó? Chỉ là tình cờ gặp thôi mà, sao cô biết anh ta được. Bộ anh ta nổi tiếng lắm hả?

Lorenzo muốn phát bệnh. Sự hồn nhiên toát ra từ cô nàng luôn khiến tâm hồn anh điên đảo. Đối diện với đôi mắt to tròn đen láy của cô, trái tim anh bắt đầu đánh trống rộn rã.

"Ách... Chút nữa anh đưa tên kia vô bệnh viện. Đừng nói với ai chuyện đêm nay, quên anh ta đi, nhớ chưa?"

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Lorenzo, Diệc Thần ngoan ngoãn gật gù đầu. Cứu người là một việc tình cờ và đơn giản chính là cứu mạng sống của ai đó mà thôi. Cô không quan tâm người đó là ai và càng không quan tâm chuyện sau này. Lorenzo yên tâm phần nào, nhưng...

Lorenzo đứng lên đi đến trước mặt cô gái, giật lấy cuốn sách trong tay cô quăng qua một bên. Anh nhìn vào đôi mắt trong vắt của cô.

"Đừng bao giờ kéo người lạ về nhà! Nhất là một thằng lạ hoắc nào đó!"

Diệc Thần bĩu môi, chẳng cho là đúng. "Làm sao có thể mặc kệ người ta được..."

"Cái cô này, cứ ưa xen vào chuyện không đâu. Hấn ta có quan hệ gì với em đâu, thậm chí em còn không biết hấn. Với lại, chẳng nhẽ em phải giúp hết những người khốn khổ mình gặp à?"

"Gặp người ta, chẳng nhẽ lại mặc kệ ..." Cô gái cúi đầu, kiên trì giữ quan điểm của mình.

"Tóm lại đừng lo ba cái việc này nữa, chúc lấy phiên phức. Em không nên làm người khác lo lắng cho mình, biết chứ?" Tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô gái, Lorenzo hơi lo lắng. Tính cách của cô nhóc này rất dễ bị bắt nạt. Thôi bỏ đi! Mình lo thái quá. Ông bố của cô ấy là boss trên thương trường, ai dám đụng vô chứ.

"Chuyện khác không cần lo. Nghi ngơi cho khỏe đi. Đừng sinh bệnh nha cô nương!" Tâm trạng của cô bỗng nhiên trùng xuống. Lorenzo liếc mắt nhìn xấp thư dày cộm trên bàn, ép những thắc mắc xuống cuống họng. Anh thân mật vỗ vỗ bả vai cô gái rồi xoay người ra khỏi phòng.

Cô ấy viết thư cho ai? Những phong thư nhiều đến mức đếm không xuể. Tất cả đều là chấp niệm của cô ấy. Rốt cuộc người cô ấy nhớ nhưng mãi là ai? Bạn thân? Người thân? Hay là...

Diệc Thần ngả lên nệm, cuộn mình lại, chần chừ qua người, kín mít. Sao có thể mặc kệ được? Nếu anh hai không đề ý mình, bây giờ mình ở đâu? Chết còng trong lớp tuyết ấy chẳng? Cô biết mà, chỉ có anh hai là tốt nhất..

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Anh Trai Em Gái

Mưa rùng rã cả đêm cuối cùng cũng ngừng lại. Tờ mờ sáng, không gian xung quanh tĩnh lặng. Nữ thần bóng tối biến mất dạng, vị vua ánh sáng thay nàng ngự trị vạn vật. Những tinh linh nắng tinh dậy sau một giấc ngủ dài, nghịch ngợm nhảy nhót khắp mọi nẻo đường. Không khí trong vắt tinh khôi. Sau một đêm được gột rửa bởi những giọt mưa trong lành, lá cây ô liu xanh tươi rơn ngợp. Lốp nước mưa còn đọng lại như phủ một tấm màn chắn cho cây, hơi nước bốc lên lung linh kì ảo. Xuyên qua hàng cây ô liu thẳng tắp, một chiếc xe thể thao màu bạc phóng nhanh như tia chớp, nước theo kẽ lá thi nhau rơi xuống tí tách, ướt nhẹp một mảnh đất được chị gió ngang qua thổi khô từ sáng sớm. Những tán cây xanh rì nhòa người về phía sau, tòa thành bí ẩn hiện ra trong tầm mắt. Xe vội vã đi vào.

"Két..." Tiếng phanh xe chói tai phá vỡ không gian yên tĩnh buổi sáng sớm, đồng thời quấy nhiễu tòa thành như con quái vật khổng lồ đang trong cơn say ngủ. Lorenzo vừa bước xuống xe thì bị hai tên mặc áo đen cầm dao đâm lên đầu. Lorenzo không kiên nhẫn nhíu mày. Cửa thành Tasca luôn luôn mở rộng, nhưng ít có người đủ dũng khí bước chân vào đây. Bởi vì những tên động vật máu lạnh ở đây chỉ có một chủ nhân duy nhất, những tên khác ư, dù là khách quen như anh ta, cũng chịu sự chào đón kinh khủng đó.

"Hai vị không biết mình đang làm điều thừa sao?" Lorenzo bắt đầu dĩ cười, kéo nòng súng, đồng thời hất cằm về phía chiếc xe, hạo tâm nhắc nhở: "Lão đại sắp tèo rồi..."

Tên áo đen cảnh giác nhìn xung quanh, nhanh nhẹn rút dao về. Hắn đỡ người đàn ông đang nằm hôn mê trên xe tiến vào trung tâm tòa thành. Đại sảnh rộng lớn như cung điện, cửa sổ cao cao, trên tường chạm trổ huy hiệu chim điêu và rắn, rèm cửa sổ màu đen bằng lụa che khuất ánh sáng bên ngoài, chùm đèn treo lung lẳng tỏa ra ánh sáng u ám màu da cam, không gian ngập tràn màu sắc quỷ dị và thần bí. Lorenzo chẳng thích đến đại điện này một chút nào, đâu đâu cũng khiến người ta cảm thấy áp lực. Anh bước nhanh trên những bậc thang uốn lượn, đi theo một tên đàn ông âm trầm xấp xỉ ba mươi. Tóc hắc ngắn cũn, màu xám trắng, những sợi tóc che khuất trán và cặp mắt u uất đầy oán hận, nhưng vết sẹo xấu xí đáng sợ nơi khóe mắt vẫn hiện ra rất rõ.

Lorenzo không thích người đàn ông Trung Quốc u ám này, người hắn ta luôn toát ra mùi vị chết chóc, vừa tuyệt vọng vừa tàn nhẫn. Anh chớp đôi mắt màu xanh thẳm, cố gắng che giấu sự chán ghét của mình đối với hắn. Anh bắt chuyện: "Lão đại đã xảy ra chuyện!"

Mặt Lạnh Xuyên không chút thay đổi liếc nhìn Lorenzo. Hắn không nói cái gì cả. Đêm qua, hắn chỉ biết lão đại đã xảy ra chuyện, anh em tìm kiếm khắp nơi, nhưng vì mưa to nên chẳng thu hoạch được gì. Nhưng hắn biết, người đàn ông tên Cửu Quyết đó không dễ dàng chết như vậy, đương nhiên không lâu sẽ có người thay anh ta mất mạng, hơn nữa còn chết rất thảm.

Lorenzo thoáng nhìn khóe miệng hắn ta, không nhìn được chửi thầm trong bụng: nói một câu thì chết à, ngày nào cũng trưng cái mặt như cá chết đó cho ai xem vậy? Anh cũng chỉ dám mắng thầm thế thôi, tên này là một cỗ máy giết người thứ thiệt, những người mất mạng trên tay hắn sợ là hắn cũng chẳng nhớ rõ ai là ai đâu.

"Bị thương rất nặng, miệng vết thương đã xử lý sơ qua, nhưng..."

Nói chưa xong, họng súng lạnh lẽo chĩa vào ót anh. Lorenzo nhếch lông mày. Anh còn chưa nói người kia sẽ chết mà, có cần bạo lực thế không? Anh không nói gì nữa, ra hiệu cho tên áo đen đằng sau đưa Cửu Quyết vào phòng. Anh đi theo phía sau. Thiết bị chữa bệnh ở tòa thành này còn hơn cả máy thiết bị ở bệnh viện. Đây chính là lý do lớn nhất anh không đưa Cửu Quyết đến bệnh viện. Vết thương của Cửu Quyết không nhẹ như lời anh nói với Diệc Thần. Thú thật, vết thương này không thể bị tác động mạnh, ví dụ như việc đỡ hắn ta lê lét trên đường hay bỏ lên xe rồi chở đi vèo vèo. Nhưng anh không muốn Diệc Thần tiếp xúc quá nhiều với hắn, đồng thời, anh tin rằng cái thằng cha ác như thú này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho một ai, kể cả người cứu hắn...

Con mưa đêm qua vén sạch mây, ánh nắng trở nên gay gắt lạ. Học viện Sicili cổ kính và lâu đời được khoác một tấm áo mới tươi trẻ hơn. Dưới tán cây ô liu, Diệc Thần tựa vào gốc cây nghỉ ngơi, hơi thở của cô hơi gấp gáp. Sáng hôm nay, khi mới tỉnh dậy, cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, những cơn choáng váng ập đến khiến bước chân cô lảo đảo. Phát sốt thật rồi! Gương mặt nghiêm túc và anh tuấn của Lorenzo hiện lên trong đầu. Diệc Thần thở dài khe khẽ. Bỏ đi! Anh ta cũng mệt mỏi cả đêm rồi.

Một chú chim oanh vũ đang hót líu lo trên cành ô liu. Chú tinh nghịch nhìn quanh quất. Khi phát hiện cô gái đứng dưới gốc cây, chú chim nhỏ bay xuống đậu trên đầu cô. Cảm giác sự khác thường trên mái tóc, Diệc Thần phui nhẹ đầu. Chú chim hoảng sợ bay xuyên qua từng tán cây ô liu và đậu lên cành cao nhất. Lá cây rung rinh, nước đọng trên lá rơi xuống thành một cơn mưa nhỏ, phủ lên người Diệc Thần. Hai má nóng rang bất chợt man mát, cơn choáng váng vơi đi quá nửa. Diệc Thần lấy một tay xoa xoa trán, tay khác chống vào cây đứng thẳng dậy. Cô đặt xe đạp đi dưới mái vòm cong vút xinh xinh và tiến đến gần phòng thí nghiệm.

Chiếc xe Bugatti màu đen chậm chậm đi qua cổng trường, bánh xe ngang qua vũng nước mưa khiến nước văng sang hai hàng sỏi bên đường. Khi xe đi ngang qua Diệc Thần, nước văng lên tung tóe. Diệc Thần vội tránh, nhưng cơn choáng váng lại ập đến bất ngờ, mắt cô mờ đi. Cô và xe đạp cùng ngã xuống đất.

Chiếc Bugatti dừng lại dưới một tán cây ô liu cách đó không xa. Cửa xe mở ra, một cô gái xinh đẹp cực kì xuất hiện. Cô gái tao nhã bước xuống xe, sau đó quay đầu cười đẹp đẽ với người ngồi trong xe. Cửa xe đóng lại, cô gái lưu luyến nhìn theo chiếc xe chạy đến gần cổng trường. Nhưng xe không mất hút sau cánh cổng, mà từ từ ngừng lại. Diệc Thần thấy cả người nóng râm ran, mí mắt nặng trĩu, vết trầy trên tay và đầu gối đau rát, quần áo ướt nhem.

Chút nữa cô phải xin phép về nhà thôi. Nghĩ thế, cô cố gắng đứng dậy. Bỗng nhiên, một cánh tay đỡ lưng cô giúp cô đứng vững. Dù chưa thấy mặt người đó, cô vẫn nói lời cảm ơn.

"Không sao chứ?" Một giọng nói ôn hòa vang lên, Diệc Thần vội vàng ngẩng đầu. Cô nhìn thấy một đôi mắt như đại dương sâu thẳm rì rào. Là Lorenzo? Diệc Thần kéo cặp kính gọng đen xuống, cẩn thận ngắm nghía chàng trai trước mặt. Dịu dàng style. Đây là cảm giác của Diệc Thần đối với Leonardo trong lần đầu tiên gặp mặt. Anh ta nhẹ nhàng đỡ mình dậy, vô cùng lịch sự phong độ. Đôi mày nhẵn xen lẫn chút lo lắng, cặp mắt sâu hút mệnh mệnh vô tận, ánh mắt dịu dàng lạ lùng. Diệc Thần hơi mỉm cười. Nhìn đôi mắt xanh thẳm của anh, cô tưởng là Lorenzo chứ. Bây giờ mới thấy hai người chẳng giống nhau chút nào, Lorenzo làm sao có thể nhỏ nhẻ độ giống vị tiên sinh này được.

"Không có gì, cảm ơn anh!" Khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào, một lần nữa Diệc Thần nói lời cảm ơn chân thành. Leonardo nhẹ nhàng cười, giúp cô nâng xe đạp lên, thân thiết dặn dò một câu cẩn thận rồi đến gần chiếc xe Bugatti.

Anh ta là?

"Anh hai..." Cô gái mặc chiếc váy trắng vội vã chạy đến, gương mặt xinh đẹp không tí vết còn lóa mắt hơn cả ánh sáng mặt trời. Mấy nam sinh đi ngang qua "ồ" lên kinh ngạc, nhưng cô gái chẳng quan tâm, cứ thế chạy đến bên chàng trai nhà nhận đứng bên cạnh chiếc xe Bugatti.

"Anh, có chuyện gì vậy?" Hạ Dĩ Tình cất giọng nhẹ nhàng, nén xuống chút bất mãn trong lòng. Trước đây, mỗi lần anh trai đưa cô đến trường đều không bao giờ bước xuống xe. Hôm nay anh ấy lại đi đỡ một nữ sinh ngã xuống đất.

Leonardo nở nụ cười cung chiêu, bàn tay ve vuốt những sợi tóc rối của cô gái, giọng nói nhẹ nhàng thanh mát như gió thoảng, dễ dàng xoa dịu nỗi lo lắng của cô gái.

"Vì tránh xe của chúng ta, cô gái này mới ngã sấp xuống..."

Hạ Dĩ Tình hơi bĩu cánh môi đỏ mọng, khuôn mặt hơi thẹn thùng. Leonardo cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán cô. Mọi người xung quanh lại ngạc nhiên "ồ" lên một tiếng nữa. Không biết từ khi nào, khí chất vẫn nhã nhặn chút thần bí của chàng trai trên chiếc Bugatti đã khiến nữ sinh phát cuồng, cô nào cô nấy cũng si mê ngắm nhìn chàng trai dịu dàng ấy. Quả thật là cực phẩm!

"Diệc Thần, cậu làm sao vậy? Té có bị thương ở đâu không? Tay đổ máu là sao hả? Có đau không? Sao sắc mặt tái mét thế này? Chẳng nhẽ lại bị bệnh?" Mộng Kỳ chui vào vòng vây chạy đến bên cạnh Diệc Thần, lo lắng hỏi tới tấp. Không đợi Diệc Thần trả lời, cô nàng xoay người cười tươi rói với chàng trai đang là tiêu điểm của sự chú ý: "Cảm ơn anh đã giúp đỡ Diệc Thần nhà chúng tôi!"

Cái hoạt cảnh cũ mèm này, một người ngã một người tốt bụng đến đỡ dậy, một người nói "Cảm ơn" người kia đáp "Không có chi" là xong chuyện, nhưng nếu nhân vật chính là một tên con trai đẹp lông lộn như thế này thì sẽ khác hẳn, mọi người bu đến xem đông như kiến. Nếu là bình thường, Diệc Thần sẽ đỡ khóc đỡ cười trong bụng, nhưng bây giờ cô lại bị thu hút bởi một chuyện khác. Cô cười khanh khách nhìn đôi anh em siêu thân thiết trước mặt, nhẹ giọng hỏi:

"Anh là anh trai của Dĩ Tình?"

Leonardo sờ mái tóc dài của Hạ Dĩ Tình, mỉm cười gật đầu. Động tác cung chiêu đó khiến người khác ăn cả cái bánh GATO to bự.

"Tuyệt quá..." Diệc Thần lẩm bẩm. Dù cô đang đeo kính, nhưng Leonardo vẫn nhận ra sự hâm mộ và... nhớ nhung trong đôi mắt cô.

Bỗng nhiên, một nam sinh xông vào "vòng vây", gương mặt cậu ta đen kịt. Cậu cất giọng khàn khàn:

"Cỗ Diệc thần, cậu ở đây làm gì?"

Diệc Thần hoàn hồn. Cô cười yếu ớt nhìn nam sinh cao lớn vừa chạy tới.

"Diệc Tiêu, tôi định tìm cậu, làm thí nghiệm xong chưa? Lại chưa ăn cơm chứ gì? Hồi sáng tôi làm cơm cho cậu này, còn rất nóng..."

Anh em Leonardo đã đi, nhưng vì Cỗ Diệc Tiêu xuất hiện nên số nữ sinh vây quanh không giảm chút nào. Gương mặt Mộng Kỳ đỏ ửng, cô vò góc áo đứng bên cạnh, Cỗ Diệc Tiêu nhìn hai má tái nhợt của cô gái, lấy tay áp lên trán cô. Quả nhiên là phát sốt rồi. Cô nàng không biết tự chăm sóc bản thân mình chút nào!!!

"Phát sốt còn chạy ra ngoài à!" Diệc Tiêu trừng mắt nhìn cô gái đang cúi thấp đầu xuống, không kiên nhẫn liếc mắt nhìn đám nữ sinh bà tám vây xung quanh. Sau đó, cậu ẵm cô gái lên, khiến đám con gái lại hú hét vì hâm mộ. Cô gái bắt nắn giãy dụa. Trước mặt cậu ấy, mình mất hết quyền uy của một bà chị mà! Cô ngoan ngoãn để cậu ta ôm mình đến phòng y tế. Cơ mà mấy cái ánh mắt tò mò kia khiến cô xấu hổ quá, cúi đầu xuống, cúi đầu xuống. Dù vậy, cô vẫn trở thành tiêu điểm giữa nhiều người. Cảm giác này thật... đáng ghét!

"Cỗ Diệc Thần, Cỗ Diệc Tiêu..." Chàng trai tao nhã bấy giờ trở nên âm trầm lạ lẫm, đôi mắt màu lam sâu hoắm lại. Anh ta nâng cằm nhìn ra ngoài cửa xe, cây cối ven đường chạy về phía sau. Chàng trai lạnh lùng nở một nụ cười hóm hỉnh: "Có vẻ thú vị..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Mặc Ngày Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

